Giã biệt tình xa

Contents

Giã biệt tình xa **1**
1. Chương 01 . . . 2
2. Chương 02 Phần 1 . . . 7
3. Chương 02 Phần 2 . . . 13
4. Chương 03 Phần 1 . . . 18
5. Chương 03 Phần 2 . . . 23
6. Chương 04 Phần 1 . . . 27
7. Chương 04 Phần 2 . . . 32
8. Chương 05 Phần 1 . . . 36
9. Chương 05 Phần 2 . . . 42
10. Chương 06 Phần 1 . . . 47
11. Chương 06 Phần 2 . . . 52
12. Chương 07 Phần 1 . . . 58
13. Chương 07 Phần 2 . . . 63
14. Chương 08 Phần 1 . . . 68
15. Chương 08 Phần 2 . . . 75
16. Chương 09 Phần 1 . . . 79
17. Chương 09 Phần 2 . . . 86
18. Chương 10 Phần 1 . . . 91
19. Chương 10 Phần 2 . . . 97
20. Chương 11 Phần 1 . . . 102
21. Chương 11 Phần 2 . . . 106
22. Chương 12 Phần 1 . . . 111
23. Chương 12 Phần 2 . . . 116
24. Chương 13 Phần 1 . . . 120
25. Chương 13 Phần 2 . . . 126
26. Chương 14 Phần 1 . . . 132
27. Chương 14 Phần 2 . . . 136
28. Chương 15 Phần 1 . . . 138
29. Chương 15 Phần 2 . . . 143
30. Chương 16 Phần 1 . . . 148
31. Chương 16 Phần 2 -end . . . 152

Giã biệt tình xa

Giới thiệu

Liệu có thể trao trọn tình yêu với người vẫn còn giữ nhiều bí mật lại cho riêng mình? Liệu có thể chấ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/gia-biet-tinh-xa

1. Chương 01

Chương 1

Gương Mặt Của Chúa Chụp Trong Những Đám Mây

Có hai chân lý phổ biến ở Gospel, Idaho. Một là, Chúa đã thực hiện công việc tốt nhất của mình khi Ngài sáng tạo nên Vùng Hoang dã Sawtooth. Và ngoại trừ vụ rắc rối không may mắn vào năm '95, Gospel đã luôn là thiên đường trên trái đất.

Hai là có một chân lý cũng đáng tin chắc chắn như chân lý đầu tiên mọi tội lỗi được biết đến từ thiên đường đến trái đất đều là lỗi của California. California bị đổ lỗi ọi chuyện, từ lỗ thủng trên tầng ô- zôn cho đến cây cần sa phát hiện đang được trồng trong vườn cà chua của bà góa phụ Fairfield. Sau cùng thì, đứa cháu trai tuổi thiếu niên của bà đã đến thăm họ hàng ở L.A mới chỉ mùa thu vừa rồi.

Còn một chân lý thứ ba xảy đến vào mỗi mùa hè mặc dù nó thường được nhìn nhận như là một thực tế thuần túy hơn những tên ngốc từ vùng đồng bằng nhất định sẽ bị lạc giữa những đỉnh núi granit của dãy Sawtooth.

Mùa hè này, số lượng người đi bộ đường dài lạc đường được cứu đã lên đến ba. Nếu ngừng đếm ở ba, cộng thêm một người bị gãy xương và hai trường hợp khác bị bệnh sợ độ cao thì Stanley Caldwell có thể thắng cược trò Đánh cược số người đồng bằng mất tích. Nhưng mọi người đều biết Stanley là một tên ngốc theo chủ nghĩa lạc quan. Không ai nghĩ rằng Stanley thắng khoản tiền góp lại ấy, ngay cả vợ ông ta người đã đặt cá tám người mất tích, bảy người gãy xương, và thêm vài trường hợp ngộ độc sồi cho sôi nổi.

Hầu hết mọi người trong thị trấn đều tham gia cá cược người này cố gắng vượt qua người kia và kiếm lấy số tiền đáng kể đấy. Vụ cá cược mang đến cho dân tình Gospel điều gì đấy để suy nghĩ bên cạnh gia súc, cừu và đốn gỗ. Nó mang lại cho họ điều gì đấy để nói bên cạnh những nhà bảo vệ môi trường đam - mê - cây - cối, và thứ gì đấy để dự đoán ngoài người có khả năng là bố đứa con trai mới sinh của Rita McCan. Rốt cuộc thì dù Rita và Roy đã ly dị được ba năm cho đến bây giờ, điều đấy cũng không thể gạt anh ta ra khỏi vòng nghi vấn.

Nhưng chủ yếu, vụ đánh cược là một cách vô hại để những người dân địa phương trải qua những tháng mùa hè nóng nực trong khi thu tiền của khách du lịch và đợi chờ sự yên bình của mùa đông.

Quanh thùng bia ở siêu thị M & S, cuộc trò chuyện tập trung quanh cách câu cá bằng mồi nhân tạo với câu bằng mồi sống, đi săn bằng cung tên với đi săn 'thật', và tất nhiên, con hươu đực có gạc mười hai nhánh mà người chủ siêu thị, Stanley, đã bắn được trong năm '79. Cái gạc đánh véc ni khổng lồ treo đằng sau quầy thu ngân méo mó, nơi chúng đã được trưng bày trong hơn hai mươi năm.

Phía bên kia đường trong khách sạn nhỏ ven đường Sandman trên phố Lakeview, Ada Dover vẫn còn nói về thời gian Clint Eastwood đã nghỉ tại khách sạn của bà ta. Anh ta đã rất thân thiện và thực sự đã nói chuyện với bà ta.

"Cô có một nơi xinh xắn," anh ta nói, với âm điệu giống như Harry Bẩn thỉu 1; sau đó anh ta hỏi nơi để tủ đựng đá và yêu cầu thêm vài chiếc khăn bông.

Bà ta gần như chết sững ngay sau quầy đăng ký phòng. Có vài nghi vấn rằng liệu có phải con gái anh ta với Frances Fisher đã được thụ thai trong phòng số chín.

Công dân của Gospel sống và hít thở với mẩu tin đồn thổi mới nhất. Ở cửa hàng Uốn và Nhuộm, chủ đề yêu thích của cuộc nói chuyện luôn luôn là cảnh sát trưởng của Hạt Pearl - Dylan Taber, vì cô chủ của nó - Dixie Howe thường thả tên anh ta vào những cuộc tán phét trong khi gội đầu hoặc uốn tóc. Cô ta ném mồi về phía anh ta và có ý định cuộn dây câu anh ta như câu một con cá hồi đáng giá.

Tất nhiên, Paris Fernwood cũng thả mồi câu của cô ta về phía Dylan, nhưng Dixie không phải lo lắng. Paris làm việc cho cha cô ta ở quán Cà phê góc vui vẻ, và Dixie không hề xem một cô nàng phục vụ cà phê và trứng là một đối thủ nghiêm túc đối với một phụ nữ có nghề nghiệp như mình.

Cũng có những phụ nữ khác ganh đua sự chú ý của Dylan. Một bà mẹ đã ly dị của ba đứa con ở hạt bên cạnh, và có thể những người khác nữa mà Dixie không biết. Nhưng cô ta cũng không lo lắng về họ. Dylan đã sống ở L.A một thời gian, và nghiễm nhiên anh ta đánh giá cao người có vẻ ngoài sành điệu và từng trải. Ở Gospel, không ai sành điệu hơn Dixie Howe.

Với điếu thuốc lá Virginia Slims kẹp giữa hai ngón tay, ánh sáng phản chiếu trên những móng tay màu đỏ máu, Dixie ngả lưng trong một chiếc ghế nhựa đen của cửa hàng và đợi khách hàng hẹn đến cắt và nhuộm tóc lúc hai giờ.

Một làn khói mỏng bay ra từ đôi môi cô ta khi cô ta nghĩ về đối tượng yêu thích của mình. Không phải vì Dylan là anh chàng xứng đáng duy nhất trong độ tuổi trên hai mươi lăm và dưới năm mươi trong vòng bảy mươi dặm. Không, đấy là vì anh ta có một kiểu nhìn phụ nữ. Cái kiểu nghiêng đầu ra sau một chút và chăm chú nhìn bằng đôi mắt xanh lục sâu thẳm đấy của anh ta khiến cô ngứa ran ở những nơi rất đúng chỗ. Và khi đôi môi anh ta mở ra thành một nụ cười thoải mái, chậm rãi, tất cả những nơi râm ran ấy cứ ướt át và tan chảy.

Dylan chưa bao giờ đặt chân vào bên trong tiệm Uốn và Nhuộm, mà chọn cách lái xe hết cả quãng đường đến Sun Valley để cắt tóc. Dixie không xem đấy là vì lý do cá nhân. Chỉ là vài người đàn ông cảm thấy kỳ quặc khi bước vào một cửa hàng xuất sắc như cửa hàng cô ột kiểu đầu thông thường. Nhưng cô vẫn thích được luồn những ngón tay qua mái tóc dài của anh ta. Một khi cô đã lôi được cảnh sát trưởng lên giường, cô chắc chắn anh ta sẽ không muốn bỏ đi. Người ta nói với cô rằng cô là cô nàng giỏi nhất về khoản này ở phía bên này của Đường chia cắt Lục địa. Cô tin vào điều ấy, và đã đến lúc làm anh ta tin. Đã đến lúc Dylan sử dụng cơ thể rắn chắc và to lớn của mình vào những việc khác hơn là chấm dứt những cuộc ẩu đả ở quán bar Buckhom.

Chỉ có một đám mây bão nhỏ tiềm năng duy nhất trong kế hoạch tương lai của Dixie, và đấy là đứa con trai bảy tuổi của Dylan. Cậu nhóc không thích Dixie. Lũ nhóc thường không thích cô. Có lẽ bởi vì cô thường nghĩ chúng rất phiền phức. Nhưng cô đã thực sự cố gắng với Adam Taber. Cô từng mua cho nó một gói kẹo gôm. Nó cám ơn cô, nhét mười miếng vào miệng, rồi phớt lờ cô.

Điều ấy sẽ là tuyệt vời nếu nó không thả tõm cái mông gầy nhom của mình trên chiếc đi- văng giữa cô và bố nó.

Dixie cũng không còn lo lắng về Adam nữa. Cô đã có một kế hoạch mới.

Sáng nay cô nghe từ Hazel thư ký của Dylan, rằng anh ta đã mua một con chó con cho con trai mình. Dixie tính rằng sau khi cô đóng cửa hàng để nghỉ, cô sẽ về nhà và siết chặt tài sản lớn nhất của mình vào một cái áo lót chật. Cô sẽ ghé qua với một khúc xương to ngon cho con chó mới. Điều này rốt cuộc phải bắt được sự chú ý của đứa nhóc. Cũng như cặp ngực bự cỡ D của cô cuối cùng phải bắt được sự chú ý của bố nó. Nếu Dylan không chú ý và tận hưởng những gì cô mời chào, thì anh ta chỉ đơn giản là một gã đồng tính.

Tất nhiên, cô biết anh ta không phải thế. Quay lại thời trung học, Dylan Taber đã là một anh chàng hoang dã, lao ầm ầm trên những đường phố của Gospel trong chiếc Dodge Ram đen, một tay trên vô lăng, tay khác trên đùi của một cô nàng may mắn nào đấy. Hầu hết thời gian ấy, nhưng không phải tất cả, cô gái may mắn đấy là chị gái của Dixie, Kim. Dylan và Kim đã có một mối quan hệ mà Dixie gọi là một mối quan hệ giữa lửa - và - băng thực sự. Nó vừa nóng vừa lạnh. Tuyệt nhiên không ở giữa. Và khi nóng, nó nung nóng phòng ngủ của Kim như một địa ngục. Trở lại khi ấy, mẹ Dixie dùng phần lớn thời gian ở những quán bar địa phương, và Kim đã tận dụng triệt để sự vắng mặt của bà cũng chẳng phải là mẹ cô sẽ chú ý nếu bà ở nhà. Trước khi bà trở thành người theo đạo Cơ đốc phúc âm, Lilly Howe đã dành phần lớn thời gian để uống, say xỉn hoặc bài bạc.

Khi ấy, Dixie có thể mới mười một tuổi, nhưng cô biết những âm thanh xuất phát từ phía bên kia bức tường phòng ngủ có nghĩa là gì. Những hơi thở ngắt quãng, những tiếng rên rỉ khàn khàn, và những hơi thở dài thỏa mãn. Mười một tuổi, cô biết đủ về tình dục để biết chị gái đang làm gì. Nhưng phải đến nhiều năm sau cô mới có thể biết đánh giá cao việc họ có thể tạo ra những tiếng âm thanh vui vẻ ấy lâu như thế nào.

Dylan đã ba mươi bảy tuổi, là cảnh sát trưởng của Hạt Pearl, và anh ta đang nuôi một đứa con trai. Anh ta là một người đứng đắn, nhưng Dixie đánh cược đến chai nhuộm tóc vàng cuối cùng của mình rằng bên dưới bộ đồng phục, anh ta vẫn hoang dã như ngày nào. Hiện giờ Dylan là một người đàn ông có vị thế lớn trong cộng đồng, và tin đồn rằng anh ta cũng to ở những nơi cần thiết. Đã đến lúc cô tự mình tìm ra.

Trong khi Dixie đang lên kế hoạch, đối tượng trong trí tưởng tượng của cô đang kéo chiếc mũ Stetson 2 thấp xuống trán và bước ra khỏi hiên trước xập xệ của văn phòng cảnh sát trưởng. Hơi nóng hốc lên thành luồng từ con đường trải nhựa đen xì và những mui xe đỗ la liệt trên phố Main. Mùi của nó lấp đầy mũi anh.

“Những người đi bộ được nhìn thấy lần cuối cùng ở khoảng nửa đường lên núi Regan.”.

Dylan thông báo với cấp phó của mình, phó cảnh sát trưởng Lewis Plummer khi họ di chuyển đến chiếc xe Blazer sơn nâu và trắng của cảnh sát trưởng.

“Bác sĩ Leslle đã trên đường đến đấy, và tôi đã đánh điện cho Parker mang ngựa đến và gặp chúng ta ở bãi cắm trại.”.

“Một chuyến hành trình đến miền hoang dã không phải là cách tôi muốn phung phí thời gian của mình.” Lewis phàn nàn. “Thời tiết nóng chết đi được.”.

Thông thường, Dylan không ngại phải giúp đỡ tìm kiếm những khách du lịch mất tích. Việc này giúp anh ra khỏi văn phòng và cách xa công việc giấy tờ mà anh chán ghét. Nhưng anh đã gần như thức trắng suốt đêm vì con chó nhỏ của Adam, và anh không mong chờ một cuộc leo trèo với chín nghìn bước chân nữa.

Anh đi đến bên tay lái của chiếc Blazer và đút tay vào bên trong túi quần màu nâu. Anh lôi ra một viên đá ‘dễ thương’ mà Adam đã đưa cho anh và nhét nó vào túi áo ngực. Bây giờ thậm chí vẫn chưa phải buổi trưa, và bộ đồng phục vải bông của anh đã dính chặt vào lưng. Khỉ thật.

“Chuyện quái gì thế?”.

Dylan liếc Lewis qua nóc xe Chevy, sau đó quay sự chú ý trở 1ại với chiếc xe du lịch màu bạc đang chạy về phía anh.

“Anh ta chắc hẳn đã rẽ sai đường trước khi đến Sun Val1ey.” Lewis đoán.

“Chắc hẳn bị lạc.”.

Ở Gospel, nơi màu sắc cổ của một người đàn ông thiên về đỏ và những chiếc xe bán tải và xe tải hạng nặng thống trị đường phố, thì một chiếc Porsche gần như khó thấy như một đoàn diễu hành vì quyền lợi của người đồng tính tiến gần đến cổng thiên đường.

“Nếu anh ta bị lạc, ai đấy sẽ nói với anh ta.” Dylan nói khi anh đút tay vào túi quần lần nữa và tìm thấy chìa khóa. “Sớm hơn hay muộn hơn.” Anh nói.

Trong khu nghỉ dưỡng của Sun Valley, một chiếc Porsche không phải là hiếm nhìn thấy nhưng trong vùng hoang dã này, nó quá không bình thường. Rất nhiều con đường của Gospel còn không có vỉa hè. Và dù có

vài con đường không có những ổ gà với kích cỡ bằng quả bóng rổ. Nếu chiếc xe nhỏ kia rẽ nhầm đường, nó nhất định sẽ bị hỏng chảo dầu hoặc trục xe.

Chiếc xe chầm chậm lăn bánh qua, cửa sổ kính màu che giấu người ngồi bên trong. Dylan hạ ánh mắt đến biển đăng ký xe phù phiếm óng ánh với bảy chữ cái màu xanh lơ phát âm thành MZBH . Nếu điều đấy còn chưa đủ tệ nhấp nháy trên đầu bảng đăng ký như một bảng đèn hiệu đá - tôi - đi là từ "California" được sơn màu đỏ. Dylan hy vọng đến chết đi được là chiếc xe khua một hình chữ U trái luật và lao thẳng ra khỏi thị xã.

Thay vào đấy, chiếc Porsche lướt đến khoảng trống trước chiếc Blazer và tắt máy. Cửa xe bên phía người lái bật mở. Một chiếc giày Tony Lama màu ngọc lam mũi bạc đặt lên vỉa hè và một cánh tay trần mảnh khảnh với ra để nắm lấy cạnh trên của cánh cửa. Ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên chiếc đồng hồ vàng ôm quanh một cổ tay thon thả. Sau đó MZBH đứng lên, nhìn thế giới xung quanh giống như cô ta vừa bước ra từ một tạp chí sắc đẹp của phụ nữ chuyên đưa ra những cách làm đẹp.

"Thánh thần thiên địa ơi." Lewis buột miệng.

Giống như chiếc đồng hồ, ánh nắng mặt trời lung linh như dát vàng trên mái tóc vàng ép thẳng của cô ta. Nhìn từ một bên, mái tóc mượt mà rơi xuống bờ vai cô ta mà không có đến một lọn tóc rối hay xoăn. Đuôi tóc nham nhở như thể chúng đã được cắt bởi một cái cưa của thợ mộc. Một cặp kính râm mắt mèo đen che khuất mắt, nhưng không thể che giấu đường cong lông mày vàng hay làn da mềm mượt của cô ta.

Cánh cửa xe đóng lại và Dylan quan sát MZBH bước về phía anh.

Tuyệt nhiên không thể bỏ qua đôi môi đầy đặn kia. Cái miệng đỏ ướt át của cô ta thu hút sự chú ý của anh như một con ong bị thu hút đến bông hoa rực rỡ nhất trong vườn, và anh tự hỏi cô ta có bơm môi hay không.

Lần cuối cùng Dylan nhìn thấy mẹ của con trai mình, Julie làm như thế, và đôi môi cô ta đã giống như một thứ gì đấy nằm in trên mặt khi cô ấy nói. Thực sự đáng sợ.

Ngay cả nếu anh không nhìn thấy biển số xe California của người phụ nữ này, và giả sử như cô ta đang mặc một cái vỏ bao khoai tây, anh vẫn biết cô ta đến từ một thành phố lớn. Điều ấy thể hiện tất cả trong cách cô ta chuyển động:

tiến thẳng, đầy quyết đoán, và vội vã. Những cô nàng ở thành phố lớn luôn ở trong tình trạng vội vã như thế. Cô ta giống như kiểu đang tiến về Rodeo Drive 3 thay vì đến vùng hoang dã của Idaho. Một chiếc áo hai dây bó chặt màu trắng phủ lên những đường cong đầy đặn của bộ ngực và một chiếc quần jeans chặt bó lấy cô ta như thể cô ta là một gói thức ăn được hút chân không.

"Xin lỗi." Cô ta nói khi đi đến đứng cạnh mui chiếc Blazer. "Tôi đang hy vọng anh có thể giúp tôi.". Giọng cô ta cũng trơn mượt như tất cả phần còn lại trên người cô ta, nhưng cũng nôn nóng như quỷ.

"Cô bị lạc à, máam?." Lewis hỏi.

Cô ta thở ra một hơi qua đôi môi đỏ đậm mà với sự giám định gần hơn có vẻ hoàn toàn tự nhiên. "Tôi đang tìm đường Timberline.".

Dylan chạm đầu ngón tay trỏ vào vành mũ và đẩy chiếc Stetson lên đường chân tóc. "Cô là bạn của Shelly Aberdeen à?".

"Không.".

"Ồ, bây giờ, không có gì ở Timberline ngoài nhà của Paul và Shelly Aberdeen." Anh lấy cặp kính râm tráng gương ra và đẩy nó lên sống mũi. Sau đấy anh khoanh tay trước ngực, dồn trọng lượng vào một chân, và hạ ánh mắt xuống chiếc cổ mảnh mai rồi đến bộ ngực đầy đặn, tròn trịa của cô ta và mỉm cười. Rất đẹp.

"Anh chắc không?" Cô ta hỏi.

Anh chắc không? Paul và Shelly đã sống trong chính ngôi nhà ấy kể từ khi họ vừa mới kết hôn, khoảng mười tám năm trước. Anh cười và đưa ánh mắt lên mặt cô ta lần nữa. "Khá chắc. Tôi vừa mới ra khỏi đấy sáng nay, máam.".

“Tôi được bảo là số Hai Timberline nằm trên đường Timberline.”.

“Cô chắc về điều ấy chứ?” Lewis hỏi khi anh liếc nhìn Dylan qua dàn đèn của chiếc xe.

“Chắc.” Người phụ nữ trả lời. “Tôi lấy chìa khóa từ nhân viên quản lý nhà đất ở Sun Valley, và đấy là địa chỉ anh ta đưa cho tôi.”.

Chỉ nhắc đến ngôi nhà ấy thôi cũng đã gợi lên những ký ức hoảng loạn trong đầu mọi người. Dylan đã nghe được rằng cuối cùng ngôi nhà đã được bán ột tay kinh doanh bất động sản, và rõ ràng công ty đấy đã tìm thấy một kẻ dễ bịp.

“Cô có chắc chắn muốn tìm số Hai Timberline không?” Lewis làm rõ, chuyển sự chú ý đến người phụ nữ trước mặt anh. “Đấy là nơi ở cũ của Donnelly.”.

“Đúng rồi. Tôi thuê nó trong sáu tháng tới.”.

Dylan kéo mũ sụp xuống trán. “Không ai sống ở đấy một thời gian rồi.”.

“Thật ư? Tay nhân viên quản lý nhà đất chưa bao giờ nói với tôi như thế. Nó đã bị bỏ trống bao lâu rồi?”.

Lewis Plummer là một quý ông thực sự, và một trong số ít người trong thị trấn không triệt để nói dối những người đồng bằng. Lewis cũng được sinh ra và lớn lên ở Gospel, nơi những lời nói quanh co được xem là một hình thức nghệ thuật. Anh nhún vai. “Một hoặc hai năm.”.

“Ồ, một hoặc hai năm không phải quá tệ nếu ngôi nhà đấy được chăm sóc.”.

Chăm sóc, chết tiệt. Lần cuối cùng Dylan ở trong nhà của Donnelly, một lớp bụi dày bao phủ mọi thứ thậm chí cả vết máu trên sàn nhà phòng khách.

MZBH sắp lao vào một cơn sốc dữ dội.

“Có phải tôi chỉ cần đi theo con đường này không?” Cô ta quay lại và chỉ xuống phố Main nơi con phố uốn cong dọc đường rìa tự nhiên của hồ Gospel.

Móng tay cô ta sơn hai màu kiểu Pháp, kiểu mà Dylan luôn nghĩ là gợi tình.

“Đúng thế.” Anh trả lời. Từ đằng sau cặp kính tráng gương, anh lướt ánh mắt từ những đường cong tự nhiên của cặp hông và chiếc đùi thon thả, xuống đôi chân dài và bàn chân của cô ta. Khóe miệng anh nhếch lên, và anh cố gắng để không cười phá lên trước hình con công sơn trên đôi giày ống mũi bọc bạc của cô ta. Anh chưa bao giờ thấy cái gì giống như chúng ở cuộc thi nữ hoàng đua ngựa ở khu vực này. “Tiếp tục lái khoảng bốn dặm cho đến khi cô đến một ngôi nhà trắng to với những bậu cửa sổ trồng hoa dã yên thảo và một xích đu trong vườn.”.

“Tôi thích hoa dã yên thảo.”.

“Ừ hử. Rẽ vào bên trái ngôi nhà trồng hoa dã yên thảo. Nhà Donnelly ở ngay phía bên kia đường. Cô không thể không nhìn thấy nó đâu.”.

“Tôi được kể là ngôi nhà màu xám và nâu. Có đúng không?”.

“Ừ, đấy là cách tôi mô tả nó. Anh nghĩ sao, Lewis?”.

“Ừm. Nó màu nâu và xám, cũng đúng thôi.”.

“Tuyệt. Cám ơn sự giúp đỡ của anh.” Cô ta quay người để đi nhưng câu hỏi tiếp theo của Dylan ngăn cô ta lại.

“Không có gì, cô …?”.

Cô ta nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu trước khi trả lời. “Spencer.”.

“Chào mừng đến Gospel, cô Spencer. Tôi là cảnh sát trưởng Taber và đây là phó cảnh sát trưởng Plammer.” Cô ta không nói gì và anh hỏi. “Cô định làm gì ở ngoài đấy, trên đường Timberline?” Dylan biết rằng mọi người đều có quyền riêng tư, nhưng anh cũng biết rằng anh có quyền hỏi.

“Không làm gì.”.

“Cô thuê một ngôi nhà trong sáu tháng và cô không định làm gì?”.

“Đúng thế. Gospel dường như là một nơi xinh đẹp để nghỉ ngơi.”.

Dylan một, hai nghi ngờ về lời nói của cô ta. Phụ nữ lái xe thể thao thời thượng và mặc quần jeans thiết kế nghỉ ngơi ở những nơi “xinh đẹp” với dịch vụ phòng và bể bơi như Club Med, không phải ở vùng hoang dã của Idaho. Khỉ ạ, thứ gần nhất với spa mà Gospel có là bồn tắm nước nóng của Peterman.

“Tay nhân viên quản lý nhà đất có nói đến cựu cảnh sát trưởng Donnelly không?” Lewis hỏi.

“Ai cơ?” Đôi lông mày của cô ta nhíu lại với nhau và chùn xuống dưới gọng kính. Cô ta nóng nảy đập tay ba lần trên đùi trước khi nói. “À, cảm ơn, các quý ông, vì đã giúp.” Sau đấy cô ta quay đi trên đôi bốt thú vị và quay trở lại với chiếc xe thể thao.

“Anh có tin cô ta không?” Lewis muốn biết.

“Rằng cô ta đến đây để nghỉ ngơi?” Dylan nhún vai. Anh không quan tâm cô ta làm gì miễn là cô ta tránh cho xa rắc rối ra.

“Cô ta không giống một khách du lịch.”.

Ánh mắt Dylan gắn vào mông cô ta trong chiếc quần jeans bó chặt.

“Không.” Điểm mấu chốt về rắc rối là, nó luôn có cách để thể hiện mình sớm hơn hay muộn hơn. Không có lý do để tìm kiếm nó khi anh có những việc tốt hơn để làm.

“Khiến anh nghi ngờ lý do để một người phụ nữ như cô ta lại thuê ngôi nhà cũ ấy,” Lewis nói khi cô Spencer mở cửa xe và trèo vào trong. “Tôi đã không nhìn thấy ai đấy giống cô ấy lâu rồi. Có lẽ là chưa bao giờ.”.

“Anh không ra khỏi Hạt Pearl nhiều.” Dylan trượt vào phía sau vô lăng của chiếc Blazer và đóng cửa. Anh đút chìa khóa vào ổ và quan sát chiếc Porsche lao đi.

“Anh có nhìn thấy đôi giày ống Tony Lama đấy không?” Lewis hỏi khi anh ngồi vào ghế hành khách.

“Không thể bỏ qua đôi giày ống đó.” Khi Lewis đóng cửa, Dylan cho xe chạy và lao khỏi vỉa hè. “Cô ta sẽ không tồn tại đến sáu phút, đừng nói sáu tháng.”.

“Anh có muốn cá không?”.

“Anh không phải kẻ mê cờ bạc đến thế chứ, Lewis.” Dylan bẻ tay 1ái và tiến ra khỏi thị trấn. “Cô ta sẽ nhìn vào nơi ở cũ của Donnelly một cái và tiếp tục lái đi.”.

“Có thể, nhưng tôi có một tờ mười đô la trong ví nói rằng cô ta sẽ kéo dài được một tuần.”.

Dylan nghĩ đến cảnh MZBH sải bước về phía anh, với tất cả vẻ bóng mượt và xa xỉ. “Anh được nhận cá rồi đấy anh bạn.”.———————

1Biệt danh của nhân vật chính trong bộ phim cùng tên do Clint Eastwood thủ vai. Clint Eastwood là một diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất và nhà soạn nhạc nổi tiếng của Mỹ.

2Loại mũ vành to, trong đó có mũ cao bồi.

3Khu mua sắm xa xỉ, sang trọng nổi tiếng của Beverly Hil1s, California.

2. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Lũ Dơi Hút Máu Tấn Công Phụ Nữ Không Đề Phòng

Hope Spencer đóng cửa xe, khoanh tay dưới ngực, và dựa lưng vào chiếc Porsche bạc. Mặt trời chói chang đổ xuống từ bầu trời xanh trong vắt, nung nóng bờ vai trần và mái tóc của cô ngay tức khắc. Không có đến chút dấu hiệu nào của một làn gió chạm vào mặt hay lùa qua chiếc áo hai dây vải thun pha bông đang dính vào da cô. Tiếng vo vo đều đặn của côn trùng hòa điệu cùng tiếng nỉ non của một bài hát đồng quê người - đàn - ông - có - lỗi - với - tôi vọng ra từ ngôi nhà duy nhất bên kia con đường trải sỏi.

Ánh mắt Hope nheo lại và cặp kính Ray Bans của cô trượt xuống sống mũi.

Số Hai Timberline có màu nâu và xám, được thôi, màu nâu ở những nơi lớp sơn xám đã tróc ra.

Ngôi nhà giống như thứ gì đấy chạy ra từ phim Psycho 1 và tuyệt đối không có vẻ gì giống với 'ngôi nhà mùa hè' mà cô đã bị gạ gẫm để mơng đợi. Đúng là, 'sân vườn' gần đây đã được cắt cỏ. Trong chu vi khoảng sáu mét quanh ngôi nhà và một lối đi dẫn xuống bãi biển đã được chặt và phát quang hết cỏ và hoa dại cao đến eo. Từ nơi cô đứng, mặt hồ mang vẻ pha trộn giữa ánh sáng và màu xanh lục sẫm. Ánh mặt trời xung đột với bóng râm và nhảy múa trên những ngọn sóng như những mảnh thiếc trôi nổi trên mặt nước. Một chiếc thuyền câu cá bằng nhôm buộc vào một cái cột màu hung, đang chòng chành với từng nhịp nhấp nhô của những con sóng dịu dàng.

Hope đẩy cặp kính râm lên và chuyển sự chú ý đến dãy núi Sawtooth gồ ghề sừng sững ở sân sau nhà. Khung cảnh giống y như những tấm bưu ảnh về vùng này mà sếp của cô đã đưa cho cô xem. Vẻ đẹp Mỹ. Những cây thông to, cao vút và những đỉnh núi granit vươn thẳng tắp và chạm đến bầu trời vô tận. Cô cho rằng làn gió thơm và tất cả vẻ hùng vĩ của dãy núi gây ra sự kính sợ trong hầu hết con người. Giống như Chúa đang ban phát lòng nhân từ. Như một trải nghiệm tôn giáo.

Hope tin tưởng những trải nghiệm tôn giáo cũng nhiều như cô tin vào chuyện nhìn thấy Người khổng lồ. Trong phạm vi công việc, cô biết quá nhiều để tin vào những truyền thuyết về những con người hoang dã lông lá, những bức tượng biết khóc hay những người quá khích hay dùng strychnine 2 .

Cô không hề tin có người nhìn thấy Sasquatch 3 chạy lăng quăng trong rừng hay những người tuyên bố rằng họ nhìn thấy khuôn mặt của Chúa Jesus trong một chiếc bánh ngô.

Khỉ thật, một trong những bài báo thành công nhất của cô, 'Hộp thiêng pháp điển 4 thất lạc được tìm thấy ở Tam giác quỷ Bemludá đã có được một số lượng người đọc khổng lồ và sinh ra thêm hai câu chuyện thành công tương đương nữa là:

'Vườn Eden 5 được tìm thấy ở Tam giác quỷ Bermudá và 'Elvis 6 được tìm thấy đang sống trong vườn Eden của Tam giác quỷ Bermudá.

Elvis và tam giác quỷ luôn là một tiếng vang lớn đối với độc giả của cô.

Nhưng khi Hope nhìn vào dãy núi đồ sộ và không gian rộng mở trước cô, cô chỉ cảm thấy nhỏ bé. Tầm thường. Cô đơn. Nỗi cô đơn mà cô nghĩ mình đã vượt qua. Nỗi cô đơn đe dọa sẽ vươn ra khỏi bầu không khí của vùng núi khô ráo và làm cô nghẹn thở nếu cô cho phép nó. Thứ duy nhất giữ cô khỏi cảm giác như người cuối cùng trên hành tinh này là tiếng bập bùng phát cáu của tiếng đàn ghita Hawai phát ra từ chiếc đài của người hàng xóm.

Hope túm lấy chiếc túi Bally từ trong xe và tiến vào lối đi bẩn thỉu gỗ ghề dẫn đến cửa ra vào chính. Sự thận trọng kìm chế từng bước đi của đôi giày ống hiệu Tony Lama. Cô hoàn thành việc xem xét. Rắn sống ở vùng này của đất nước. Rắn chuông.

Tay nhân viên quản lý nhà đất đã đảm bảo với cô rằng rắn chuông sống ở trong núi, và những gì cô nhìn thấy đặt số Hai Timberline đúng ngay vào Vùng Trung Tâm Của Rắn Chuông. Cô tự hỏi có phải Walter đã chủ tâm làm điều này để trả thù cô vì những phiền phức cô gây ra cho anh ta và tờ báo gần đây.

Một lớp bụi mịn bao phủ hiên nhà, và những bậc thềm cũ nát khẽ cọt kẹt bên dưới bàn chân cô, nhưng với sự nhẹ nhõm ghê gớm của cô, tấm gỗ có cảm giác chắc chắn. Nếu cô ngã lao qua hiên nhà, sẽ không ai nhớ đến cô trong vòng ba ngày. Thậm chí không ai nghĩ đến việc tìm cô cho đến khi hạn chót nộp bài của cô đã qua, và có lẽ ngay cả khi đến lúc đấy cũng không.

Không ai trong số CEO, chủ báo hay biên tập viên của cô, Walter Boucher vui vẻ gì lắm với cô tại thời điểm này. Kỳ nghỉ làm việc này là ý tưởng của họ.

Cô đã không viết được cái gì hay ho trong nhiều tháng nay và họ hăm hở thúc giục cô thu nhận thêm một số phong cảnh mới. Nơi nào đấy có thể gây cảm hứng cho những câu chuyện về Người khổng lồ và những bài báo về người ngoài hành tinh. Và tất nhiên, việc này còn là vì sự thất bại của cả loạt bài Micky - Yêu tinh phù thủy. Họ vẫn còn cằn nhằn về chuyện ấy.

Hope cắm chìa khóa vào nắm đấm cửa, rồi đẩy cửa mở. Cô không biết cái gì đang đợi mình, nhưng không có gì xảy ra. Không có một kẻ thần kinh cầm dao ăn mặc giống như mẹ hắn ta, không có ma quỷ, không có động vật hoang dã làm cô sợ phát khiếp. Không có gì. Chỉ có mùi vị của không khí hôi hám và bụi bặm, mặt trời phía sau lưng cô trải dài trên lối vào và thắp sáng căn phòng phía bên phải cô. Hope tìm thấy một cầu dao điện ngay bên trong cửa trước và bật nó lên. Chiếc đèn trần trên đầu kêu lên một tiếng rồi tỏa ánh sáng mờ mờ xuống những khoảng tối còn lại.

Cô bỏ cặp kính râm vào túi xách, để cửa mở để đề phòng, rồi tiến xa hơn vào trong ngôi nhà. Bên trái cô, một chiếc tủ búp phê nặng nề và một chiếc tủ bát chạm trổ choáng cả phòng bếp. Cả hai đều có thể cần đến sự trợ giúp của một lượng dầu chanh và nước tẩy rửa Windex. Một chiếc bàn dài chiếm gần hết không gian, một tờ báo Hunter's Digest và một bó củi đã bị xô vào một bức tường. Một lớp bụi mịn bao phủ mọi thứ.

Trong khi phòng ăn mang đến ấn tượng một vẻ tao nhã hờ hững, phòng khách ở bên phải cô giống như một cái lều săn bắn:

đồ nội thất bằng gỗ và da rườm rà, một chiếc ti vi với ăng ten tai thỏ, một mảnh da gấu treo trên lò sưởi đá. Đứng trên mặt lò sưởi là một con linh miêu nhồi, răng và móng vuốt nhe ra.

Bàn uống nước và những chiếc bàn nhỏ để giữa ghế bành được tạo nên từ gạc nai và mặt kính. Và trên tường, những bộ gạc nai, và hàng tá đầu động vật ấn tượng khác treo trên những giá to được đóng đinh bên trên ván lát chân tường.

Hemingway sẽ thích nó, nhưng Hope nghĩ nó giống như một mối đe dọa đang chờ đợi nạn nhân. Cô có thể tưởng tượng ra việc đi qua căn phòng này vào buổi tối và đâm mình vào đấy.

Tiếng gót giày của cô vang vọng trong ngôi nhà vắng vẻ khi cô tiến vào nhà bếp. Trừ ba năm qua, Hope luôn sống với người nào đấy. Bố mẹ cô, bạn cùng phòng đại học, và sau đấy là chồng cũ của cô. Bây giờ cô đang sống cô đơn, và trong khi cô vẫn thích sống như thế hơn nhiều, lần đầu tiên trong một thời gian dài, cô ước gì cô có một anh chàng to cao vạm vỡ đi trước cô, che chở cho cô trước những thứ chưa biết. Một người đàn ông để cô có thể nép mình và trốn sau lưng. Một người đàn ông có kích thước của vị cảnh sát trưởng cô gặp trước đấy. Hope ột mét bảy, và vị cảnh sát trưởng ấy dễ phải cao hơn cô mười lăm phân nữa - vai rộng, cơ bắp rắn chắc và không béo ở một chỗ nào.

Cô bước vào bếp và bật đèn. Thảm trải sàn, mặt quầy bếp và trang thiết bị mọi thứ đều là màu vàng ngoại trừ cái giá để chảo và nồi bằng sắt rèn treo trên bếp. Cô kéo cửa lò vi sóng mở ra và phát hiện một con chuột chết nằm sõng xoài trên chiếc đĩa. Cô từ bỏ, đóng sầm cửa lại, và cô lại nghĩ đến vị cảnh sát trưởng và tác dụng đôi khi cần thiết biết bao của một đàn ông.

Trước khi anh ta đeo kính râm vào, đôi mắt xanh lục sẫm của cảnh sát trưởng Taber đã quan sát cô từ một khuôn mặt thích hợp với màn ảnh bạc hơn là vùng hoang dã của Idaho.

Anh ta không phải một anh chàng xinh trai. Những anh chàng xinh trai đánh mất vẻ ngoài của mình ở tuổi trung niên, và không ai có thể nhầm cảnh sát trưởng với một cậu trai. Anh ta đúng là một người đàn ông, một hình dáng mạnh mẽ với một nụ cười có thể dễ dàng chuyển một từ không thành có, khiến một cô nàng yếu đuối đứng thẳng hơn một chút, ưỡn ngực ra trước một chút, và muốn giật tóc mình. Hope không xem mình là một cô nàng yếu đuối nhưng ngay cả cô cũng phải thừa nhận rằng cô đã điều chỉnh dáng đứng rất nhiều lần trong suốt cuộc hội thoại ngắn ngủi của họ.

Cô không biết mình mong đợi lực lượng luật pháp trông như thế nào ở phần này của thế giới. Có lẽ giống phó cảnh sát trưởng gầy như cây bút chì kia, hoặc có lẽ giống như Andy Frifhth 7 . Một gã nhà quê vụng về 'nhút nhát'. Nhưng phía sau đôi mắt xanh lục và nụ cười thoải mái đó là một sự hiểu biết rành rành không bao giờ có thể nhầm lẫn với một gã quê mùa.

Hope đi qua phòng khách dẫn đến cầu thang lên tầng hai. Cô bật công tắc điện ở chân cầu thang, nhưng không có gì xảy ra. Đèn không sáng mà bóng đèn cũng không nổ. Cô đứng nhìn chăm chăm vào bóng tối bí hiểm của tầng hai một lúc, sau đấy cô buộc mình leo lên cầu thang tối tăm, trái tim cô đập thình thịnh trong tai.

Ánh sáng tràn vào hành lang từ bốn trong năm cánh cửa mở, và một mùi thoang thoảng đôi chút quen thuộc từ thời thơ ấu xâm nhập vào bầu không khí nóng, giống như một ký ức đã lãng quên từ lâu. Hope bước đến căn phòng thứ nhất và ngó vào bên trong. Những tấm rèm dày sụ đã khép lại để ngăn ánh sáng từ bên ngoài, nhưng cô có thể nhận thấy hình dáng chiếc giường và bàn trang điểm được phủ vải. Cô có thể thấy đường nét của một một cái tủ quần áo cũ, cửa đang để mở. Thứ mùi đó nặng lên, mang theo nó nhận thức về amoniac và hồi ức mang máng về mùa hè năm '75 mùa hè đầu tiên và duy nhất cô đã tham gia trại hè Thám hiểm của các cô gái.

Hope với đến công tắc đèn cạnh cửa. Có những vết bẩn trên sàn nhà và vải che phủ giống bùn khô và cô nhận ra chúng là gì một tích tắc trước khi cô nghe thấy tiếng quang quác, tiếng móng vuốt sắc nhọn xoàn xoạt, và tiếng vỗ cánh từ bên trong tử quần áo.

Hai cái bóng lướt về phía cô, và giống như cô trở lại mười tuổi, đứng ở cửa cabin của Trại hè Piney Mountain, cô há miệng và thét lên. Nhưng không giống cái lần hai mươi lăm năm trước, cô quay quắt người và chạy trối chết. Lần này cô không chờ đến khi bị cánh dơi tát vào má hay những cái móng vuốt cào vào tóc cô.

Cô lao vù vù xuống cầu thang, qua bức tường đầy gạc nai, và ra khỏi cửa trước. Cô vẫn còn la hét khi cô nhảy xuống khỏi hiên nhà, bàn chân tiếp tục chuyển động ngay cả trước khi tiếp đất. Trái tim cô đập nhanh hơn cả đôi giày ống và cô không dừng lại cho đến khi an toàn trốn ở phía bên kia của ô tô. Ngực cô nhức nhối khi cô quỳ đầu gối trên đất bẩn, hít luồng không khí nóng bức vào phổi.

"Ôi Chúa tôi - Ôi Chúa tôi - Ôi Chúa tôi" cô thở hồng hộc và đặt bàn tay lên cổ mình. Cô nhìn thấy những đốm sáng trước mắt cô, và bên dưới những ngón tay cô cảm thấy mạch máu của mình đập với tốc độ báo động.

Hope hít một hơi thở sâu và gục đầu vào giữa đầu gối. Cô sẽ giết cái gã nhân viên quản lý nhà đất kia. Ngay khi cô lấy lại hơi thở, cô sẽ nhảy vào trong xe, lái đến Sun Valley và tàn sát hắn. Cô nghĩ đến khuôn mặt của gã, và cô nghe thấy tiếng cười - tiếng cười thực sự - lần đầu tiên.

Hope ngước mắt lên và liếc sang bên trái để thấy hai cậu bé đang gập đôi người ở đấy. Cả hai đều không mặc áo. Cả hai đều mặc quần soóc ni lông xanh da trời và đi ủng cao bồi nâu. Một đứa đang chỉ vào cô trong khi đứa còn lại đang cứng người như thể nó đang cố gắng không làm ướt quần mình. Chúng đã có một thời gian vui vẻ thực sự trước sự đau khổ của cô. Cô không quan tâm.

Cô thực sự có thể cảm thấy một cái gì đấy đang phình ra trong đầu cô và vượt trên cả cảm giác bẽ mặt.

"Cô cô cô." Thằng bé chỉ vào cô lắp bắp trước khi ngã sụp xuống đường, cười ngặt nghẽo đến mức đôi vai xương xẩu của nó run bần bật.

Hope nhổm người lên vừa đủ để nhìn về phía ngôi nhà qua đuôi xe. "Các cháu có thấy dơi bay theo sau cô không?" Cô hỏi át tiếng cười chói lọi của chúng. Thằng bé cứng mình lắc đầu.

"Cháu chắc chứ?" Cô đứng lên, rồi phủ bụi đầu gối chiếc quần jeans.

"Chắc." Thằng bé cười khanh khách và cuối cùng bỏ hai tay xuống hai bên sườn. "Chỉ thấy cô bay ra.".

Cô tìm đôi kính râm trong cái túi không còn ở trên vai. Cô đặt một bàn tay lên lông mày để che mắt và nhìn khắp khoảng sân bẩn thỉu. Không có cái túi Bally. Không kính râm. Không chìa khóa xe. Rõ ràng cô đã để rơi chiếc túi ở bên trong. Có lẽ ở tầng trên. Gần căn phòng có dơi.

"Các cậu bé có muốn kiếm vài đồng không?".

Trước lời đề nghị về tiền bạc, thằng bé nằm trên đất đúng phắt dậy, mặc dù nó không thể kiềm chế nổi tiếng cười của mình. "Bao nhiêu?" Nó cố gắng hỏi.

"Năm đô la.".

“Năm đô la!” Cậu bé đang kìm mình há hốc miệng. “Chia nhau hay mỗi người?”.

“Mỗi người.”.

“Wally, chúng ta có thể mua thêm một bó tên cho những khẩu súng.”.

Lần đầu tiên Hope nhìn thấy những khẩu súng màu vàng cam và những mũi tên cao su đồng màu nhét trong thắt lưng quần soóc của hai cậu nhóc.

“Ừ và kẹo nữa.” Wally nói thêm.

“Chúng cháu sẽ làm gì?”.

“Vào trong ngôi nhà kia và lấy cái túi của cô.”.

Nụ cười của chúng héo đi. “Trong ngôi nhà Donnelly á?”.

“Nó bị ma ám đấy.”.

Hope quan sát những khuôn mặt đứng trước mình. Cậu bé tên Wally có mái tóc màu đỏ đồng và mặt đầy tàn nhang. Cậu bé kia nhìn cô từ đôi mắt xanh lục to và một khuôn mặt với những lọn tóc xoăn đen ngắn bao quanh. Nó bị mất một cái răng cửa, và một cái mới đang mọc hơi trồi lên. “Ma sống ở trong đấy.”.

Nó nói.

“Cô không nhìn thấy con ma nào!” Hope trấn an chúng và chuyển ánh mắt của cô đến cánh cửa trước vẫn đang mở rộng. “Chỉ có dơi. Các cháu có sợ dơi không? Cô sẽ hiểu nếu các cháu sợ.”.

“Cháu không sợ. Cậu sợ không, Adam?”.

“Không hề. Năm ngoái kho thóc của bà mình đã có dơi. Chúng không cắn người.” Có một khoảng lặng trước khi Adam hỏi bạn mình:

“Cậu có sợ ma không?”.

“Cậu sợ không?”.

“Mình không sợ nếu cậu không sợ.”.

“Ừ, mình không sợ nếu cậu không sợ. Và hơn nữa, chúng ta có những cậu bé này.”.

Hope chuyển sự chú ý của mình lại với những cậu bé và quan sát chúng nhét những mũi tên cao su vào khẩu súng nhựa. Cá nhân Hope thích một đoàn ma hơn là một con dơi.

Cô liếc từ cậu bé này sang cậu bé khác. “Các cháu bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Bảy ạ.”.

“Tám ạ.”.

“Cậu chưa lên tám tuổi.”.

“Gần rồi. Sẽ tám tuổi trong đôi tháng nữa.”.

“Các cháu sẽ làm gì với những khẩu súng đồ chơi đó?” Cô hỏi.

“Để tự vệ.” Adam trả lời khi cậu bé liếm đuôi mũi tên.

“Đợi đã cô không nghĩ đấy là một ý hay.” Cô nói, nhưng chẳng có cậu nhóc nào nghe khi chúng đi qua sân. Cô theo chúng đến chân hiên nhà. Cô chưa bao giờ thực sự quanh quẩn với trẻ con, và cô nhận ra rằng có lẽ cô phải xin phép bố mẹ chúng trước khi cô sai chúng đi vào một ngôi nhà đầy dơi. “Có lẽ cô nên nói trước với mẹ cháu trước khi các cháu đi vào trong.”.

“Mẹ cháu sẽ không quan tâm đâu.” Wally nói với lại khi hai đứa trèo lên bậc thềm. “Hơn nữa, mẹ đang nói chuyện với dì Genevieve. Chắc phải vài tiếng đồng hồ nữa mẹ cháu mới nói chuyện xong.”.

“Không thể gọi điện cho bố cháu. Hôm nay bố cháu đang làm việc ở trên núi.” Adam nói thêm.

“Có thể lũ dơi đã bay đi từ lâu và chiếc túi của cô chỉ ở ngay bên trong cửa.”.

Hope biện hộ. Các cậu bé có thể không bị tấn công và chết vì bệnh dại. “Nếu các cháu sợ, cứ chạy ra. Đừng để tâm đến cái túi.”.

Chúng dừng lại trên ngưỡng cửa mở và quay lại nhìn cô. Wally thì thầm điều gì đó về ma, điều làm chúng hơi giật lùi lại. Sau đấy nó hỏi:

“Chiếc túi của cô trông như thế nào?”.

“Da màu ngà với những điểm nhấn bằng da cá sấu màu boóc đô.”.

“Gì ạ?”.

“Trắng và nâu đỏ.”.

Cô khoanh tay và quan sát các cậu bé - súng giương lên - từ từ tiến vào trong nhà. Cô lại đưa một tay lên để che mắt trước ánh mặt trời gay gắt và nhìn thấy chúng di chuyển sang bên trái trước và sau đấy men theo lối đi vào phòng khách. Chúng đi có lẽ được nửa phút trước khi chạy ra, chiếc túi của Hope trong bàn tay rỗi của Adam.

“Nó ở đâu thế?” Cô hỏi.

“Trong căn phòng lớn đầy gạc nai.” Cậu bé đưa cho cô chiếc túi và cô thò tay vào trong để lấy chiếc kính râm. Cô đeo nó vào, sau đó rút ra hai tờ năm đô la từ ví.

“Cám ơn rất nhiều.” Trong phạm vi công việc, Hope đã rút tiền ra đưa cho người giữ cổng, bác sĩ và những chú lùn. Nhưng đây là lần đầu tiên. Cô chưa bao giờ trả tiền công cho sự giúp đỡ của những đứa trẻ. “Các cháu là những cậu bé dũng cảm nhất mà cô biết.” Cô nói khi đưa tiền cho chúng. Đôi mắt chúng sáng lên và nụ cười biến thành đầy vẻ vụ lợi.

“Nếu cô cần bọn cháu làm bất kỳ việc gì khác, chúng cháu sẽ làm.” Wally đảm bảo với cô khi nó nhét súng vào thắt lưng quần soóc.

Sự vội vã của bữa tối chỉ vừa mới chậm lại lúc cảnh sát trưởng Dylan Taber bước vào quán Cà phê góc ấm áp. Lớp giấy màu trên cửa sổ cho phép một người có thể nhìn ra ngoài, nhưng ngoài đường nhìn vào, chúng trông giống như giấy gói bạc. Nếu mặt trời chiếu thẳng vào chúng ngay lúc đấy, chúng có thể đốt một cái lỗ qua giác mạc của bạn.

Trong cái máy hát tự động cạnh cửa ra vào, Loretta Lynn đang hát về nguồn cội Kentucky của mình trong khi Jerome Fernwood gọi lấy một đơn đặt hàng mang đi từ đằng sau lò nướng.

Mùi vị của nước sốt gà rán và cà phê tấn công giác quan của Dylan và làm bụng anh réo sôi sục. Anh cố gắng duy trì những bữa tối bằng đồ ăn nhanh tại nhà ở mức tối thiểu, nhưng hôm nay anh đã mệt mỏi và người đầy bụi bặm.

Điều cuối cùng anh muốn làm là nấu bữa tối, ngay cả với món xúc xích và mỳ ống trộn pho mát, món ăn yêu thích của Adam.

Xong nhiệm vụ, anh muốn ăn, tắm thật kỹ và ngã vào giường. Chuyện tắm táp sẽ dễ dàng hoàn thành, nhưng ngủ nghê phải đợi thêm nhiều giờ nữa. Adam đã chơi một trận bóng chày trong bốn mươi lăm phút, việc này luôn khiến thằng bé căng hết sức như một cuộn dây. Với sự phấn khích của trò chơi, con chó mới và một cái ‘hộp xinh xắn’ Adam đã mua vào buổi chiều cho bộ sưu tập những hòn đá đặc biệt của nó, Dylan nghi ngờ việc con trai mình có thể buồn ngủ trước mười một giờ.

Khi anh gặp Adam mới vừa rồi, con trai anh đã kể với anh một câu chuyện lạ lùng về dơi, ma và một phụ nữ đi ‘bốt thêu chim’ đã trả cho nó năm đô la để tìm túi cho cô ta. Nếu không phải Dylan đã gặp người đàn bà được nói đến rồi, có thể anh đã không tin câu chuyện của Adam. Adam có xu hướng dựng lên rất nhiều câu chuyện, nhưng ngay cả Adam cũng không thể bịa ra đôi bốt kia.

“Chào, Dylan,” Paris Fernwood nói với ra khi cô hấp tấp lao ra từ phía sau quầy, trên tay đầy những đĩa thức ăn.

“Chào, Paris,” Anh đáp lại và đưa tay lên chiếc mũ Stetson đen. Anh bỏ nó ra và lùa những ngón tay vào tóc. Khi anh đi đến một chiếc ghế trống, anh nói ’chào với rất nhiều người.

“Anh muốn ăn gì, cảnh sát trưởng?,” Iona Osborn hỏi từ phía sau quầy.

“Như bình thường.” Anh ngồi xuống một chiếc ghế nhựa đỏ và đặt chiếc mũ lên đầu gối.

Iona vớ lấy một chiếc bút chì giấu trong búi tóc to cỡ mười gallon 8 lưa thưa sợi bạc trên đầu và viết món anh gọi. Sau đó bà kẹp nó vào một giá tròn gắn đơn đặt hàng bằng thép không rỉ. “Hai thịt rán và bơ gơ trộn phơ mát mang đi” bà hét lên, cho dù đầu bếp đứng ngay phía bên kia bức tường ngăn một nửa. “Một đầy đủ, một chỉ có sốt mayo”, bà thêm vào.

Không hề bở lỡ một nhịp đảo hay nhìn lên để xem ai đặt món, Jerome nói:

“Tôi sẽ làm xong ngay cho anh đây, cảnh sát trưởng.”.

“Tôi cám ơn.”.

Iona với lấy một cái chậu xám to và bắt đầu dọn sạch những chiếc đĩa và ly bẩn khỏi mặt quầy. “Thế anh có tìm thấy người đồng bằng ấy không?”.

Dylan không buồn hỏi làm thế nào mà người bồi bàn biết được công việc của cảnh sát. Ở Gospel, mọi người chỉ là biết mọi chuyện. Iona không chỉ có nét đặc sắc là có mái tóc dày nhất trơng thị trấn, bà còn là người buôn chuyện giỏi nhất.

Ở Gospel, đấy là một thành tựu kha khá.

“Chúng tôi tìm thấy anh ta ở mặt đông thấp hơn của núi Regan. Anh ta nhìn thấy tuyết và quyết định chơi trò trượt tuyết.” Anh nói và móc một gót giày vào vòng tròn kim loại của chiếc ghế. “Trong chiếc quần soóc và giày tennis.”.

Iona bỏ chiếc cốc cuối cùng vào chiếc chậu xám và lấy một chiếc khăn lau bàn. “Người đồng bằng,” bà ấy cau có và lau mặt quầy. “Hầu hết bọn họ dạo chơi trong vùng hoang dã mà không có đến một bộ đồ sơ cứu.” Bà làm việc với một vết bẩn sốt cà chua và đi vào câu hỏi quan trọng. “À anh ta có bị gãy vỡ cái gì không? Melba cược là có một đống thứ gãy vỡ năm nay.”.

Tất nhiên, anh biết trò Đánh cược về những người đồng bằng. Anh không tham gia, nhưng anh cho rằng nó gần như là vô hại. “Vỡ mắt cá chân phải và rách vài sợi dây chằng ở đầu gối” anh trả lời. “Cũng là một tình huống tai nạn.”.

“Anh nói là mắt cá phải, phải không? Tôi cá là mắt cá phải bị bong gân Nhưng không nghĩ rằng tôi có thể tuyên bố vỡ mắt cá chân là bong gân.”.

“Không, tôi không nghĩ bà có thể” anh nói và quăng mũ lên mặt quầy đã lau sạch.

3. Chương 02 Phần 2

Cửa trước dẫn đến phòng ăn tối mở làm quả chuông buộc ở nắm đấm cửa reo lên. Loretta ngân lên nốt cuối cùng, một chiếc đĩa bị vỡ ở đâu đấy phía sau, Iona nghiêng người qua quầy và nói trong một tiếng thì thầm to. “Cô ta đã trở lại!”.

Dylan nhìn qua vai, và kia là MZBH , đứng gần chiếc máy hát tự động, trông tươi mới như một quả đào. Cô ta đã thay chiếc quần jeans bó chặt sang một chiếc váy ngắn mùa hè với những sợi dây nhỏ, mái tóc buộc lên ở sau đầu và đôi giày ống đã được thay bằng một đôi xăng- đan bệt có dây vắt chéo qua bàn chân.

“Cô ta đã ở đây cả buổi trưa,” Iona thầm thì nói. “Đặt món sa lát bếp trưởng, nước sốt để riêng, và hỏi đủ kiểu câu hỏi.”.

“Kiểu câu hỏi gì?” Anh quay lại và nhìn cô Spencer bước qua anh, mắt nhìn thẳng, như thể cô ta không để tâm đến sự chú ý mà mình thu hút được. Qua mùi dầu mỡ nồng nặc và những đĩa thức ăn tối, anh có thể thề rằng anh có thể ngửi thấy mùi hương đào trên da cô ta. Mép váy rập dờn phía sau đùi khi cô ta đi đến một khoang ngồi ở phía sau. Cô ta đi qua chiếc ghế nhựa đỏ mòn vẹt để ngồi vào trong góc và với lấy một tờ thực đơn. Một lọn tóc vàng rơi xuống má, cô ta giơ một bàn tay lên và nhét nó vào sau tai.

“Cô ta muốn biết mọi thứ trong món sa lát của mình có tươi hay không và hỏi về những người đàn ông sẵn sàng.”.

“Những người đàn ông sẵn sàng.” Cơn đói xoắn lại sâu trongbụng Dylan, và lần này anh không chắc nó có liên quan gì đến thức ăn hay không.

“Ừ, những anh chàng trẻ khỏe sẵn sàng dọn sạch ngôi nhà Donnelly. Ít nhất đấy là điều cô ta nói.”.

Anh quay lại với Iona. “Và bà không tin cô ta?”.

Đôi môi người hầu bàn mím lại với vẻ không tán thành. ”Tôi đã gọi cho Ada ở nhà nghỉ, và chắc chắn, cô nàng này đã làm thủ tục thuê phòng ở đấy. Tôi đoán là cô ta đã thực hiện một cuộc gọi đường dài ở hành lang. Ada nói cô ta làm toáng lên, la hét, chửi thề và nói mãi về cỏ dại và bẩn thỉu. Và tôi đoán rằng ngôi nhà ấy có đầy dơi - anh biết thế mà, nhưng cô ta không nói ‘anh biết thế mà.’ Ada nói cô ta có một cái miệng thô tục và tính khí nóng nảy. Ada cũng nói người phụ nữ kia ngay lập tức hỏi về những người đàn ông sẵn sàng, thậm chí trước cả khi mực khô đi trên giấy tờ làm việc của Ada. Cô ta không đeo nhẫn cưới. Vì thế có thể cô ta đã ly dị, và cô ta bảo chúng tôi rằng nếu biết người nào muốn làm việc giúp cô ta, thì cô ta đang ở nhà nghỉ Sandman trong vài ngày.

Nghe như cô ta đang tìm cách đào bới mọi chuyện lên lần nữa.”.

Điều Dylan cho là một trong những thứ vớ vẩn nhất mà anh từng nghe thấy gần đây, nhưng chuyện này không làm anh ngạc nhiên. Ngay cả sau năm năm, người dân trong thị trấn vẫn còn thích nói về cảnh sát trưởng Donnelly và những việc ông ta đã làm trong ngôi nhà cũ đấy. Những chi tiết ghê tởm về đời sống riêng tư của vị cảnh sát trưởng đã là cú sốc lớn nhất đánh vào thị trấn kể từ vụ động đất năm ’83. ”Nghe như cô ta chỉ cần giúp dọn sạch phân dơi thôi.

Không có gì sai với việc ấy cả.”.

Iona xô chiếc chậu vào bên dưới quầy, rồi khoanh tay trên bộ ngực đẫy đà.

“Cô ta đến từ California,” bà bồi bàn nói, như thể không cần phải giải thích gì hơn. Dù sao thì bà ta cũng giải thích thêm. “Ada nói rằng khi cô nàng kia ở trong nhà nghỉ, chiếc quần jeans đấy thực sự bó rất chặt. Không thể nhìn thấy đường lằn quần lót nào, vì thế chúng tôi cho rằng hiển nhiên cô ta đang mặc quần lót lọt khe, và lý do duy nhất để một phụ nữ phải mặc cái thứ không thoải mái đấy là để trình diễn cho đàn ông xem. Mọi người đều biết là không thể tin được gì ở những cô nàng California mà.”.

Dylan nhìn qua vai mình và quan sát Paris nhận đặt món của cô nàng tóc vàng, cô Spencer chỉ vào rất nhiều món trên thực đơn và bằng biểu hiện khó chịu của Paris, cô ta rõ ràng là thuộc phe những cô nàng phiền phức. Cô Spencer trông có vẻ nhiều rắc rối, đúng thế, nhưng không phải theo kiểu Iona nghĩ. Dylan nhấc gót giày và đứng lên. “Tôi cho rằng tốt hơn tôi đi hỏi cô ta về cái quần lót,” anh nói. “Không thể có một phụ nữ đi loanh quanh trong một chiếc quần lót lọt khe mà tôi không biết được.”.

“Cảnh sát trưởng, anh thật hư đốn.” Iona cười khúc khích như một thiếu nữ khi anh bước đi trên tấm thảm lót sàn đến khoang ngồi ở phía sau.

Khi cô Spencer không nhìn lên anh nói, “Này, xin chào nghe nói cô đã có một ngày vất vả.”.

Khi ấy cô ta mới ngước lên nhìn anh bằng đôi mắt xanh lơ trong nhất mà anh từng nhìn thấy. Màu xanh của hồ Sawtooth. Trong đến mức anh có thể nhìn thấy đáy.

“Anh đã nghe về phiền phức của tôi?”.

“Tôi đã nghe về mấy con dơi của cô.”.

“Tôi đoán là tin lành đồn xa.”.

Cô ta không hỏi anh có muốn ngồi xuống hay không, và anh cũng không đợi một lời mời. Anh ngồi vào chiếc ghế đối diện.

“Con trai tôi là một trong những cậu bé cô trả tiền để lấy túi.”.

Ánh mắt cô lướt qua mặt anh và nói “Vậy Adam chắc hẳn là con của anh.”.

“Phải, máam.” Anh ngả lưng vào chiếc ghế dài và khoanh tay trước ngực.

Biểu hiện của cô ta không cho thấy điều gì. Kín bưng hoàn toàn, người phụ nữ này đang rất bình tĩnh.

“Tôi hy vọng anh không thấy phiền vì tôi thuê con trai anh.”.

“Tôi không phiền gì, nhưng tôi nghĩ cô đã trả cho các cậu bé quá nhiều chỉ để lấy túi cho cô.” Anh làm cô ta hồi hộp nhưng điều ấy cũng không thực sự nói với anh điều gì. Phù hiệu của anh hầu như làm người khác hồi hộp. Có thể điều ấy có nghĩa là cô ta đã không thanh toán phí đỗ xe và không gì nữa. Nó cũng có thể là cô ta đang che giấu điều gì đấy, nhưng miễn là cô ta tránh xa khỏi rắc rối, cô ta có thể giữ được bí mật của mình. Chết tiệt, anh hiểu về những bí mật. Anh cũng có một bí mật lớn của riêng mình. “Tôi cũng nghe nói rằng cô đang tìm thuê mấy anh chàng trẻ tuổi để dọn dẹp ngôi nhà đấy.”.

“Tôi không xác định tuổi. Thành thật mà nói, tôi hoan nghênh cụ của anh nếu ông ấy có thể giết lũ dơi chết tiệt đấy cho tôi.”.

Dylan duỗi chân và chân anh chạm vào chân cô ta. Anh vượt qua giới hạn khoảng không riêng của cô ta, và như anh dự đoán, cô ta ngay lập rút chân lại và ngồi hơi thẳng hơn. Anh thậm chí không buồn giấu nụ cười của mình. “Dơi sẽ không cắn cô, cô Spencer.”.

“Tôi sẽ ghi nhận lời nói của anh về việc đấy, cảnh sát trưởng” cô nói, sau đấy liếc nhìn lên khi Paris đặt một ly trà chanh và một đĩa chanh cắt lát nhỏ trên bàn.

“Chúng không thể tươi hơn như thế này.” Đôi lông mày đậm của Paris kéo xuống che đôi mắt nâu. “Tôi vừa mới cắt chúng.”.

Khóe miệng của cô Spencer nhếch lên thành một nụ cười rất không thành thật. “Cám ơn.”.

Dylan đã lớn lên cùng với Paris. Đã cùng chơi Red Rover 9 và kickball 10 với cô ở trường phổ thông, học cùng với cô gần hết các lớp trong trường trung học, và nghe bài phát biểu chia tay của cô trong đêm tốt nghiệp. Anh có thể nói rằng anh hiểu cô rất rõ. Cô thường tỏ ra vui vẻ dễ chịu, nhưng bằng cách nào đó, MZBH đã làm Paris phát cáu.

“Cô Spencer đây là thành viên mới nhất của chúng ta,” anh nói. “Có vẻ như cô ấy sẽ ở lại trong ngôi nhà Donnelly.”.

“Tôi cũng nghe thế.”.

Lớn lên, anh luôn có cảm giác đôi chút thương hại Paris, và anh luôn cố gắng đối xử với cô thật tử tế. Cô có một mái tóc dài, đẹp mà thường được búi thành một búi. Nhút nhát, cô thường không nói nhiều, và trong khi một người đàn ông thỉnh thoảng có thể đánh giá cao tính cách đấy ở một người phụ nữ, cô lại không may mắn vì có dáng người giống như bố mình - Jerome:

cao, to xương với bàn tay như đàn ông. Một gã đàn ông có thể bỏ qua rất nhiều điểm thiếu sót về vẻ ngoài ở một người phụ nữ. Một cái mũi to và một đôi vai rộng của một hậu vệ là một chuyện, nhung bàn tay to và những ngón tay gân guốc lại là thứ mà một người đàn ông không thể lờ đi. Họ xếp những thứ đó cùng với một người có ria mép. Chỉ là một gã không thể bắt mình phấn khích khi hôn một cô nàng có râu ria, và hoàn toàn không có cách nào để hắn muốn nhìn xuống và thấy những bàn - tay - đàn - ông với đến cái quần Johnson của mình.

“Anh có muốn dùng gì trong khi đang đợi được không, Dylan?” cô hỏi.

“Không, cám ơn cưng. Anh chắc rằng đồ ăn của anh cũng sắp xong rồi.” Và việc mẹ Paris chỉ hơi nữ tính hơn bố cô một chút có thể cũng không có tác dụng gì.

Paris mỉm cười và đan tay trước bụng. “Anh có thích bánh mứt mâm xôi em mang qua hôm trước không?”.

Dylan ghét bất kỳ loại quả nào có những hạt nhỏ giắt vào răng anh. Adam vừa nhìn thấy chiếc bánh đã tuyên bố là nó đỏ như máu, và họ đã vứt nó đi.

“Adam và anh ăn nó với kem,” anh nói dối để khiến cô vui.

“Ngày mai em nghỉ làm và em sẽ làm vài cái bánh Amish. Em sẽ mang đến một cái.”.

“Thế thì thật tuyệt, Paris.”.

Mắt cô sáng lên. “Em đang chuẩn bị sẵn sàng cho hội chợ tháng tới.”.

“Em định thắng vài cái nơ xanh năm nay à?”.

“Tất nhiên.”.

“Paris đây,” anh nói, tập trung nhìn vào cô Spencer, “đoạt được số nơ xanh nhiều hơn bất kỳ phụ nữ nào trong hạt này.”.

Cô Spencer nâng ly trà lên môi. “Ồ, thật đáng nể,” cô lẩm bẩm trước khi uống một ngụm.

Lông mày Paris hạ xuống lần nữa. “Tôi phải nhận gọi món tiếp rồi,” cô nói và quay đi.

Dylan nghiêng đầu sang một bên và cười khoái trá. “Cô ở trong thị trấn chưa được hai mươi tư giờ, và tôi thấy cô đã kết bạn được rồi.”.

“Thị trấn này không hẳn là đã cử một Chiếc xe ngựa chào mừng.” Cô đặt ly xuống bàn và liếm khóe miệng. “Tất nhiên, có lẽ nó đã đến nhưng tôi không ở nhà. Tôi đang đứng ở hành lang của nhà nghỉ Sandman và bị hành hạ bởi một phụ nữ trong những cái lô cuốn tóc.”.

“Ada Dover à? Bà ấy làm gì?”.

Cô Spencer ngả người ra sau và thả lỏng một chút. “Bà ta thực sự cần đến toàn bộ lịch sử của gia đình tôi chỉ để cho tôi thuê một căn phòng. Bà ta muốn biết tôi có phạm phải tội ác gì không. Và khi tôi hỏi bà ta có cần mẫu nước tiểu hay không, bà ta nói với tôi rằng tôi có thể không quá xấu tính như thế nếu chiếc quần jeans của tôi không quá chặt.”.

Dylan nhớ chiếc quần jeans đó. Nó bó chặt, thì đúng thế nhưng rất nhiều phụ nữ trong thị trấn mặc quần jeans cao bồi Wrangler chỉ nhìn thôi đã thấy cực kỳ đau đớn. “Chuyện ấy có thể không phải vì cá nhân đâu. Ada thỉnh thoảng rất nghiêm túc trong công việc của mình. Cứ như là bà ấy đang cho thuê phòng ở Nhà Trắng ý.”.

“Hy vọng chiều mai tôi sẽ ra khỏi đấy.”.

Ánh mắt anh hạ xuống đôi môi đầy đặn của cô ta, và trong một phút ngắn ngủi anh cho phép mình tự hỏi liệu cô ta có vị ngon lành như cô ta trông như thế hay không. Anh tự hỏi ăn lớp son bóng láng đó từ miệng và vùi mũi anh vào tóc cô ta sẽ có cảm giác như thế nào. “Cô vẫn định ở lại trọn sáu tháng à?”.

“Tất nhiên.”.

Anh vẫn nghi ngờ việc cô ta có thể kéo dài nhiều hơn vài ngày, nhưng nếu cô ta định ở lại, anh cho rằng anh nên cho cô ta biết cô ta đang mắc vào cái gì.

“Vậy để tôi cho cô vài lời khuyên mà tôi chắc chắn rằng cô không muốn, và tôi cũng chắc chắn rằng cô sẽ không nghe theo.” Anh ngước mắt lên và đặt dấu chấm hết cho sự lang thang của đầu óc trước khi anh tự làm mình bẽ mặt. ”Đây không phải là California. Mọi người ở đây không quan tâm cô đến từ Westwood hay South Central. Họ không quan tâm cô sở hữu một chiếc xe Merscedes hay một cái Buick cũ rích, và họ không quan tâm về việc cô đi mua sắm ở đâu. Nếu cô muốn xem một bộ phim, cô phải lái xe đến Sun Vaney, và trừ phi cô có chảo vệ tinh, cô chỉ có bốn kênh truyền hình.

Chúng tôi có hai cửa hàng tạp phẩm, ba nhà ga và hai nhà hàng. Cô đang ngồi trong một cái. Cái kia ở cuối phố, nhưng tôi khuyên cô không ăn ở Spuds & Suds. Năm ngoái họ đã bị đóng cửa hai lần vì vi phạm quy định về bảo vệ sức khỏe. Chúng tôi có hai nhà thờ khác nhau và một câu lạc bộ Bốn - H lớn.

Gospel cũng có năm quán bar và năm cửa hàng bán súng - và - dụng - cụ. Giờ thì, những gì tôi nói cho cô thấy vài điều chứ.".

Cô lấy ly trà và đưa nó lên môi. "Điều gì, rằng tôi đã chuyển đến một thị trấn của những người Bốn - H nghiện rượu, vận chuyển súng và nhút nhát à?".

"Ối, trời," anh nói trong lúc lắc đầu. "Đấy là điều tôi sợ. Cô sẽ gây phiền phức thôi, đúng không?".

"Tôi sao?" Cô đặt cái ly xuống và hồn nhiên đặt một bàn tay lên ngực. "Tôi thề với Chúa, anh thậm chí sẽ không biết tôi ở trong thị trấn.".

"Không hiểu vì sao tôi lại nghi ngờ điều ấy." Anh đứng lên và nhìn xuống cô. "Nếu cô cần giúp đỡ với ngôi nhà Donnelly đó, hãy hỏi các cậu bé nhà Aberdeen. Chúng sắp tròn mười tám tuổi và không làm việc gì trong mùa hè này. Chúng sống ngay đối diện với cô, bên kia đường Timbelline, nhưng hãy hỏi chúng trước buổi trưa nếu không chúng sẽ ra hồ chơi.".

Hope ngước lên nhìn người đàn ông đang đứng cao hơn mình, nhìn vào đôi mắt xanh lục sâu thẳm và lọn tóc nâu rơi xuống trán anh ta thành một đường cong. Ánh sáng từ những cửa sổ làm ánh lên những sợi tóc vàng mà Hope sẽ cá bằng chiếc Porsche là màu vàng ấy là do ánh mặt trời chiếu lên chứ không phải do nhuộm. Quá tệ là anh ta không có khiếu hài hước, nhưng cô cho rằng với một người đàn ông giống như cảnh sát trưởng đây, khiếu hài hước là không cần thiết. "Cám ơn.".

Anh ta mỉm cười và lần đầu tiên cô chú ý rằng trong khi anh ta chắc chắn có thể được phân vai trong một bộ phim Miền tây có kinh phí lớn, hàm răng anh ta không thẳng như những ngôi sao điện ảnh. Chúng đủ trắng, ừ, nhưng hơi chen lẫn nhau ở hàm dưới. "Và chúc may mắn, cô Spencer," anh ta rề rà nói.

Cô đoán rằng ý của anh ta là cô cần may mắn để tìm được người đảm đương vấn đề về dơi và cô hy vọng mình không cần viện đến may mắn. Anh ta tiến ra phòng ăn ở phía trước và ánh mắt cô đi theo.

Chiếc áo sơ mi nâu vừa vặn ôm vào lưng và nhét bên trong chiếc quần nâu vàng với một sọc nâu chạy xuống hai bên chân. Chiếc quần đấy lẽ ra phải trông như một cơn ác mộng của thời trang, nhưng khi ở trên người anh ta nó dường như nhấn mạnh chế độ ăn uống chặt chẽ và đôi chân dài của anh ta. Anh ta có một khẩu súng lục treo ở hông, một đôi còng tay, và vô số những túi và hộp đạn da móc vào chiếc thắt lưng công vụ.

Ngay cả với tất cả những thứ đồ da và vũ khí đó, anh ta vẫn có thể di chuyển với phong thái thoải mái của một người đàn ông không vội vã đi đâu khác ngoại trừ nơi anh ta ngẫu nhiên đang ở. Anh ta toát lên vẻ tự tin và quyền lực của một người đàn ông có thể tự chăm sóc mình và người đàn bà nhỏ bé trong cuộc đời anh ta. Một món cocktail đầy nam tính mà vài phụ nữ có thể cảm thấy không thể cưỡng nổi. Không phải Hope.

Cô quan sát anh ta với lấy chiếc mũ cao bồi trên quầy với động tác uyển chuyển như khi anh ta cào tay vào tóc. Anh ta hất cái mũ lên đầu và nói chuyện với bà bồi bàn lớn tuổi hơn ở cạnh quầy thu tiền. Người đàn bà với mái tóc to bự chảng cười khúc khích như một cô gái, và Hope liếc mắt đi chỗ khác. Đã từng có thời gian trong cuộc đời mình, khi cô có lẽ cũng tan chảy một chút chỉ với nụ cười hơi không hoàn hảo của anh ta. Không còn nữa.

Cô nhìn cảnh sát trưởng một lần nữa và quan sát cô bồi bàn thô lỗ với bím tóc dài đưa cho anh ta một túi giấy. Phần nhà báo trong bộ óc của cô khuấy động với những câu hỏi. Cô chú ý đến sự vắng mặt của chiếc nhẫn cưới trên ngón tay của người đàn ông, không phải điều ấy có ý nghĩa quái quỷ gì, nhưng qua cuộc trò chuyện của anh ta với cô bồi bàn, Hope đoán là anh ta chưa kết hôn. Cô cũng có thể đánh bạo một dự đoán khá chắc chắn rằng cô bồi bàn này có ý với vị cảnh sát trưởng tốt bụng. Hope tự hỏi có phải họ có quan hệ hay không, nhưng cô nghi ngờ điều đó. Với chỉ vài phút mà cô quan sát họ, bất kỳ một cảm giác nào trên mức tình bạn dường như hoàn toàn là xuất phát từ một phía và khá lâm ly. Nếu cô hầu bàn tử tế hơn với Hope, cô có thể đã cảm thấy thương cho cô ta. Nhưng cô hầu bàn thì không hề tốt bụng, và Hope vốn đã có vấn đề của riêng mình.————————————1Một bộ phim rùng rợn ly kỳ của Mỹ.2Một loại chất độc, dùng với liều lượng nhỏ có tác dụng kích thích thần kinh.3Một sinh vật khổng lồ giống người, mình đầy lông lá, được tin là sinh sống ở Tây Bắc Mỹ và Canada.4Vật thiêng của dân tộc Do Thái ngày xưa được nhắc đến trong Kinh cựu ước đã thất lạc.5Khu vườn được miêu tả trong Sách Sáng Thế là nơi người đàn ông đầu tiên Adam và vợ ông Eve sinh sống sau khi được chúa trời tạo ra.6Elvis Presley: Ông

vua nhạc Rock and Roll, một huyền thoại nhạc và điện ảnh của Mỹ.7Diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất, ca sĩ và nhà văn của Mỹ.8Đơn vị đo dung dịch: gallon Mỹ = 3.78 lít.9Trò chơi này được chơi giữa hai đường kẻ tưởng tượng, thường cách nhau khoảng 10m. Hai đội xếp hàng dọc hai đường này và nắm tay nhau. Trò chơi bắt đầu khi một đội gọi "Red rover, Red rover, [cử tên của một người chơi của đội đối thủ] qua đây ngay." Người được gọi ngay lập tức chạy đến để phá vỡ kết nối của đội gọi. Nếu không phá vỡ được, người chơi này sẽ phải tham gia vào đội đối phương. Còn ngược lại, sẽ được mang hai người bị phá vỡ kết nối đó về đội mình và tiếp tục chơi. Khi một đội chỉ còn một người chơi, người đó phải cố gắng và phá vỡ một liên kết. Nếu không thành công, thì coi như đội đối phương thắng cuộc.10Một trò chơi tương tự bóng chày nhưng không có cầu thủ giao bóng, thay vào đấy quả bóng sẽ được đá đi từ khu vực sân của đội nhà.

4. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Còi Báo Động Ôtô Tài Tình Thôi Miên Cộng Đồng

Chiếc ghế cứng trong phòng nghỉ khiến mông Hope muốn ngủ. Cô đứng lên, duỗi cánh tay trên đầu và ngáp. Mắt cô mờ đi vì dính chặt vào màn hình máy tính xách tay trống không và cô dụi nó bằng góc bàn tay Không có gì.

Trong ba giờ cô đã ngồi trong chiếc ghế kia, căng đôi mắt gai gai của mình và sục sạo bộ não mệt mỏi cho thứ gì đấy để lấp đầy màn hình. Bất kể thứ gì.

Nhưng màn hình vẫn trống không. Cô không có được một ý tưởng nào Cô không viết được đến cả một câu, ngay cả một câu dỡ ẹc để cô có thể phát triển thành một thứ gì đấy tốt hơn.

Hope thả tay xuống và quay đi khỏi chiếc máy tính. Cô thả người xuống giường và nhìn chằm chằm vào trần nhà. Nếu cô ở nhà, cô chắc chắn đang lau dọn cái phòng tắm sạch bong của mình, là áo phông hoặc giũ sạch đệm. Nếu cô có bộ sửa móng tay, cô sẽ tự sửa móng ình. Cô làm việc ấy rất giỏi, thỉnh thoảng cô tự hỏi có nên từ bỏ việc viết lách và làm nghề sửa móng để kiếm sống hay không.

Sửa móng ình chỉ là một trong rất nhiều sáng kiến cô thực hiện để tiêu - tốn - thời - gian nhằm tránh hiện thực của một cái màn hình trống.

Một trong rất nhiều mánh khóe giết - thời - gian cô thường dùng để tránh thực tế cuộc sống của mình. Thực tế đau đớn rằng cô không có aị Không có ai để trò chuyện khi đêm trở nên cô đơn. Không có ai nắm tay cô và nói với cô rằng cô ổn cả.

Mẹ cô đã chết trong mùa thu, và cha cô đã tái hôn trong mùa xuân. Ông ấy chuyển đến Sun City của Arizona với người vợ mới để ở gần gia đình bà ấy Ông ấy gọi điện. Hope gọi điện. Nhưng không giống như xưạ Người anh duy nhất của cô - Evan đã đóng quân ở Đức. Cô viết thự Anh ấy viết thự Nhưng chuyện đấy cũng không còn như xưạ Cô từng có một người chồng. Trong bảy năm cô sống một cuộc sống tươi đẹp trong một ngôi nhà xinh xắn ở Brentwood, tham dự những bữa tiệc sang trọng và chơi tennis. Blaine - chồng cô là một bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ tài năng, đẹp trai, hài hước, và cô yêu anh ta tha thiết. Cô sống an lành, vui vẻ.

Đêm cuối cùng họ ở cùng nhau, anh ta làm tình với cô như thể cô là người vợ trong trái tim anh tạ Ngày hôm sau, anh ta đưa cho cô đơn ly dị. Anh ta nói với cô rằng anh ta cực kỳ hối lỗi, nhưng anh ta đã yêu người bạn thân nhất của cô, Jill Ellis. Hai người họ không muốn làm tổn thương Hope, nhưng họ có thể làm gì chứ? Họ yêu nhau, và tất nhiên, Jill đã có thai năm tháng, cho anh ta thứ mà Hope không thể.

Hope không còn chồng, không bạn bè, không con cáị Nhưng cô có sự nghiệp, và trong khi đấy không hẳn là cách cô hình dung về cuộc đời mình, sự nghiệp của cô cũng không quá tệ. Ít nhất cho đến khi cô đụng phải một bức tường ngăn cản.

Trong ba năm, cô đã quay lưng lại với quá khứ, từ chối nhìn nhận chiều sâu nỗi đau ngay cả với chính mình. Cô phớt lờ những đổ vỡ trong cuộc đời mình và bận rộn với công việc. Lúc đầu, cô làm nhà báo tự do cho những tạp chí như Woman's World và Cosmopotitan, và cô cũng viết vài bài phóng sự tự do cho tờ Star và The National Enquirer. Cô làm việc như thế trong một năm, nhưng cô không thực sự thích thú với việc lén lút săm soi cuộc sống của những người nổi tiếng, và hơn nữa, cô cũng đã làm việc đấy vì những lý do sai lầm.

Cô bỏ hoàn toàn nghề săn tin và trở thành nhà báo chính thức cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần, một trong những tờ báo lá cải đen - trắng tuyên bố rằng Elvis vẫn còn sống và đang ở trên Sao hỏa Không còn tin đồn hay những vụ bê bối Bây giờ cô viết những câu chuyện hư cấu Dưới bút danh là Madilyn Wright, cô là nhà báo nổi tiếng nhất của tờ báo, và cô thích việc này Cho đến hai tháng trước, lúc này hình như cô đã đụng phải một bức tường vô hình. Cô không thể phớt lờ nó, không thể vượt qua nó và không thể tìm ra cách chung sống với nó. Cô đang bế tắc. Cô dường như không thể lẩn trốn nó hay đi lạc vào trong những câu chuyện kỳ lạ cô sáng tạo ra trong đầu Cô đã không thể viết được một câu tử tế trong thời gian này Hope biết rằng một bác sỹ tâm thần có thể nói với cô đã có chuyện gì sai xảy ra với cô, nhưng cô cũng biết rằng cô đã hiểu Tay biên tập của cô đã trở nên cực kỳ lo lắng và đã gợi ý Hope nghỉ ngơi Không phải vì hắn là một gã tử tế, mà bởi vì cô khiến hắn trông có vẻ tử tế. Cô cũng đã làm ra rất nhiều tiền cho tờ báo, và họ muốn tay phóng viên nổi tiếng nhất của họ trở lại, dấy sóng với những chuyện kỳ lạ và bất thường.

Walter thậm chí đã đi xa đến mức chọn điểm đến cho kỳ nghỉ của cô, và tờ báo đã trả sáu tháng tiền thuê nhà. Walter nói với cô rằng hắn chọn Gospel của Idaho là vì không khí trong lành. Đấy là điều hắn nói, nhưng hắn không thể lừa phỉnh được ai Hắn ta chọn Gospel vì nó giống như nơi mà Người khổng lồ thường lang thang. Nơi dân tình thường xuyên bị người ngoài hành tinh bắt cóc, và nơi những giáo phái kỳ lạ nhảy múa trần truồng dưới mặt trăng tròn.

Hope ngồi xuống mép giường và thở dài Cô đồng ý với kế hoạch của Walter vì cô nhận ra rằng cuộc đời cô đã trở nên tù túng, một lối mòn mà cô không còn hứng thú sống trong đấy nữa Cô cần một trình tự mới Cô cần thoát khỏi L.A một thời gian. Nghỉ ngơi một chút, tất nhiên, và đặt toàn bộ sự thất bại của loạt bài Micky - yêu tinh phù thủy lại sau lưng. Cô cần dọn sạch thất bại ấy ra khỏi đầu Cô uể oải đứng lên, thay một chiếc quần soóc vải flannen và một chiếc áo phông hình Hành tinh Hollywood, sau đó trở lại chỗ ngồi trước máy tính. Cô nhìn chằm chằm vào con trỏ nhấp nháy, những ngón tay đặt trên bàn phím. Im lặng bao trùm cô, nặng nề và trọn vẹn, và trước khi cô nhận ra, ánh mắt cô hạ xuống tấm thảm sần sùi xấu xí dưới chân. Không nghi ngờ gì nó là tấm thảm gớm guốc nhất mà cô từng thấy, và cô dành mười lăm phút cố gắng quyết định xem màu sắc trước đây của nó là màu gì để có thể chuyển thành màu như thế, hay là do người khách trước đã làm rơi vài miếng pizza Đúng khi cô kết luận rằng tấm thảm trông giống như bị bôi bẩn bởi màu đỏ đậm, cô phát hiện ra sự lãng đãng của mình và buộc sự chú ý quay lại với màn hình.

Cô nhìn chằm chằm như một con rắn mang bành bị thôi miên, đếm số lần nhấp nháy của con trỏ. Hope đếm được đến hai trăm bốn bảy lần thì một tiếng rú xé toạc màn đêm tĩnh lặng và dựng cô dậy "Vì tình yêu với Chúa," cô há hốc miệng, trái tim cô mắc trong cổ họng. Sau đấy cô nhận ra đấy là tiếng còi báo động Viper và lục tìm trong đáy túi chiếc điều khiển từ xa gắn với chùm chìa khóa Cô xỏ đôi xăng - đan vào rồi chạy ra ngoài, len lỏi qua bãi đỗ xe nhỏ đầy những chiếc xe bán tải, xe tải nhỏ và những chiếc xe tải hạng nhẹ bụi bặm trên nóc buộc xuồng kayak.

Người quản lý của Sandman đứng gần mui xe Porsche của Hope Những lô cuốn tóc của bà ta vẫn nằm trên tóc. Và đôi mắt của bà ta nhíu lại thành một cái cau mày sâu khi bà ta quan sát Hope đi đến. Vài người khách nhìn ra từ cửa sổ hoặc đứng trong ngưỡng cửa phòng. Hoàng hôn đã trùm xuống Gospel, phủ những bóng tối trên khắp mặt đất gỗ ghề. Thị trấn này mang vẻ thư thái và dễ chịu, ngoài trừ sáu loại âm thanh của cái chuông báo động hiệu Viper xuyên vào bầu không gian yên bình. Hope hướng chiếc điều khiển từ xa vào chiếc xe và tắt chuông báo động.

"Bà có thấy ai cố gắng đột nhập vào xe của tôi không?" cô hỏi khi đi đến trước mặt Ada Dover.

"Tôi không nhìn thấy gì hết." Ada chống hai tay lên hông và ngả đầu ra sau để nhìn vào Hope "Nhưng tôi suýt nữa hóc một cái xương gà khi cái thứ kia rú lên.".

"Có thể có người chạm vào cán cửa hoặc cửa sổ.".

“Tôi tưởng nó là chuông báo động ở siêu thị M&S, vì thế tôi gọi cho Stanley và nói với ông ta có người đang cố gắng đột nhập vào cửa hàng và bảo ông ta đến đây huckuty buck 1 .”.

“Ồ tuyệt,” Hope rên rỉ.

“Nhưng ông ta nói rằng ông ta không có chuông báo động nào cả. Chỉ là những đồ làm cảnh và để mọi người nghĩ là ông ta có.”.

Hope không biết Stanley, nhưng cô nghi ngờ việc ông ta muốn lan truyền khắp thị trấn những chuyện như là cửa hàng của ông ta thiếu biện pháp an ninh.

“Tôi vừa định gọi cho cảnh sát trưởng đến giải quyết,” Ada nói tiếp, “Nhưng quyết định tìm ra nơi phát ra những tiếng ầm ĩ này trước.”.

Điều cuối cùng Hope cần là cảnh sát trưởng bị kéo đến Sandman này, nhất là sau khi cô đã đảm bảo với anh ta rằng anh ta thậm chí sẽ không biết cô đang ở trong thị trấn. “Nhưng cô không gọi, đúng không?” Ở L.A, không ai gọi cảnh sát vì một cái chuông báo động ô tộ Vào một ngày nhất định, có được một cơ hội tốt nghĩa là thoát được khỏi một bãi đỗ xe ở đâu đấy Một cơ hội tốt khác nữa là cảnh sát lái xe qua mà không buồn dừng lại Những con người này không biết gì về những thứ như thế hay saỏ “Chưa, và tôi mừng là mình chưa làm. Tôi sẽ cảm thấy ngu ngốc thực sự. Và rồi, tôi suýt nữa thì chết vì cái xương gà đó.”.

Hope nhìn chằm chằm vào người phụ nữ thấp hơn trước mặt cộ Màn đêm nhanh chóng rơi xuống và cô không thể nhìn thấy nhiều hơn ngoài đường viền của những cái lô trên đầu bà tạ Làn không khí lạnh làm lông trên cánh tay Hope dựng lên, và cô biết cô nên cảm thấy ái ngại một chút vì cái chuông Viper của cô đã làm Ada Dover bị hóc, nhưng nói một cách thành thật, kẻ ngốc nào lại nhai một cái xương gà cơ chứ? “Tôi xin lỗi vì bà suýt chết,” cô nói, mặc dù cô chân thành nghi ngờ việc người phụ nữ này đã đến gần với cái chết. Cô liếc qua vai và nhẹ nhõm khi thấy những người khách của nhà nghỉ đã quay lại phòng và kéo rèm lại “Thứ đó sẽ không rú lên lần nữa, đúng không?”.

“Không,” Hope trả lời và quay sự chú ý 1ại với người chủ nhà nghỉ.

“Tốt, bởi vì tôi không thể để cái thứ đó gào thét và đánh thức những người khách khác suốt đêm. Những người này trả nhiều tiền để có một đêm nghỉ ngơi yên tĩnh, và chúng ta nhất quyết không thể để cái thứ đó rú ầm lên được.”.

“Tôi hứa là nó không kêu nữa,” Hope nói, ngón tay cái của cô ngứa ngáy muốn khởi động còi báo động. Cô quay người để đi, với lời càu nhàu tạm biệt của Ada Dover với theọ “Nếu nó kêu, cô sẽ phải rời khỏi đây, huckuty buck.”.

Người phụ nữ này đã đẩy Hope vào tình cảnh khó khăn và bà ta biết điều ấy Cô rất mong được nói với bà ta rằng đi mà hôn cái huckuty buck của bà ta, cho dù cái thứ quái quỷ đấy có nghĩa là gì, nhưng dù có một khách sạn khác trong thị trấn và Hope chắc rằng nó cũng đã kín người như nhà nghỉ Sandman. Vì thế cô ngậm miệng lại khi đi về phòng và đóng rửa lại Cô vứt chìa khóa vào túi và quay lại chỗ ngồi trước máy tính.

Đan những ngón tay vào nhau trên đỉnh đầu, cô cúi người xuống trong chiếc ghế đang ngồị Đêm hôm trước, cô ở Doubletree của thành phố Salt Lakẹ Cô nhớ rõ ràng đã bước đi trong một khách sạn bình thường và xinh đẹp buổi sáng hôm ấy,nhưng ở thời điểm nào đấy, cô chắc hẳn đã lao vào vùng mông muội nơi có những phụ nữ ăn xương gà.

Một nụ cười chậm rãi cong lên trên miệng cô, bàn tay cô rơi xuống bàn phím, và cô viết:

Người Phụ Nữ Mất Trí Chết Nghẹn Vì Xương Gà Trong một buổi tiệc long trọng, người mê gà đến kỳ lạ Dodia Adams …

Sáng hôm sau, Hope thức dậy sớm, cô tắm nhanh và mặc một chiếc quần jeans và một chiếc áo hai dây màu đen.

Trong khi chờ tóc khô, cô đi bốt, sau đấy cắm đường dây điện thoại vào cạnh máy tính xách tay và gửi câu chuyện về chiếc xương gà đị Nó không phải là chuyện về Người khổng lồ, nhưng nó cũng hay đủ để được in trong số tuần tới Quan trọng nhất là, cô lại đang viết. Cô không quên được việc phải cảm ơn Ada Dover

về chuyện này, và sự châm biếm đó khiến cô mỉm cười Sau khi buộc tóc theo kiểu đuôi gà, cô lái xe qua ba khu nhà đến siêu thị M&S. Cô mới ngủ được tổng cộng bốn tiếng đồng hồ, nhưng cảm thấy khỏe khoắn hơn hẳn trong một thời gian dài Cô lại đang làm việc, và cảm thấy thật tốt. Cô thậm chí không muốn nghĩ đến khả năng rằng có lẽ đấy là một điều may mắn, và tối nay có thể cô lại đối mặt với một cái màn hình máy tính trống không trong nhiều giờ.

Điều đầu tiên cô chú ý khi bước vào M&S là bộ gạc nai đằng sau quầy thu ngân trước mặt. Nó to đùng và được đóng trên một tấm bảng bóng loáng. Điều thứ hai là mùi lẫn lộn của thịt sống và bìa các tông. Từ đâu đó ở phía sau, cô nghe thấy tiếng đài đang phát một kênh quốc gia và âm thanh nặng nề nghe như tiếng dao pha chặt vào một cái thớt của cửa hàng thịt. Ngoài cô và người không nhìn thấy được ở đằng sau, cửa hàng có vẻ trống không.

Hope tìm thấy một cái giỏ nhựa màu xanh lơ cạnh quầy thu ngân và khoác nó vào cánh tay Cô xem lướt qua giá báo và tạp chí. Từ The National Enquirer, the Globe, và đối thủ lớn nhất của Hope - Tin tức Thế giới Hằng tuần, tất cả đều xếp cạnh từ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần. Bài viết của cô không thể xuất hiện trong số này, nhưng câu chuyện về chiếc xương gà có thể có mặt trong số tuần tới Trước khi rời khách sạn, cô đã nhận được email từ tay biên tập, và anh ta đang vội vã đưa nó đi in.

Sàn nhà gỗ cứng kẽo kẹt dưới chân khi cô đi qua giá hàng để bánh quy giòn và ngũ cốc để tiến đến khu vực bày đồ đông lạnh.

Cô mở cửa tủ kính và đặt một bình sữa ít béo vào trong giỏ. Tiếp theo, cô đọc hàm lượng đường trên lưng một chai nước cam. Nó chứa nhiều chất ngọt hơn nước hoa quả thật và cô bỏ nó lại Cô lấy một chai nước nho - kiwi, đến phút cuối cô quyết định rằng mình không có tâm trạng, và lấy một chai nước táo thay vào đó.

"Tôi đã dùng nước nho - kiwi rồi," một giọng nói giờ đã quen thuộc rề rà vang lên từ sau lưng cộ Giật mình, Hope quay người và cánh cửa kính đóng sầm lại Chiếc giỏ lúc lắc và đập vào hông cộ "Tất nhiên, nho - kiwi có lẽ hơi cuồng nhiệt trong thời gian này của buổi sáng," cảnh sát trưởng nói Hôm nay anh ta không đội chiếc mũ Stetson đen, thay vào đấy là một chiếc mũ cao bồi rơm méo mó với đường viền bằng da rắn.

Một khoảng tối từ vành mũ hắt xuống mặt anh tạ "Cô thức dậy khá sớm.".

"Hôm nay tôi có rất nhiều việc phải làm, cảnh sát trưởng Taber.".

Anh ta mở cánh cửa kính và buộc cô lùi lại vài bước. "Dylan," anh ta nói trong khi với lấy hai hộp giấy sữa sô cô la và kẹp chúng vào bên dưới một cánh tay Anh ta trông không giống lắm với một nhà luật pháp của ngày hôm trước.

Chiếc áo phông xanh lơ đã cũ và hơi nhăn, nhét vào một quần Levís bạc màu đến mức chỉ có những đường may còn giữ phần nào màu sắc nguyên bản.

Cánh cửa kính mờ đi ngoại trừ nơi nó áp vào phía sau đôi vai rộng và lưng anh tạ Túi quần sau của anh ta đã rách và mép ví ló rạ Anh ta cúi xuống và cầm lên thứ gì đó giống như hai hộp kem Styrofoam nhỏ. "Cô đã tìm thấy người giúp ngày hôm nay chưả" anh ta hỏi khi đứng thẳng lên.

"Chưạ Tôi nghĩ tôi sẽ nhờ hàng xóm của mình như anh gợi ý, nhưng tôi muốn chờ một lúc đề phòng họ vẫn còn ở trên giường.".

"Chúng dậy rồi" Anh ta dịch sang một bên và cánh cửa kính đóng lại "Đậy" Anh ta giơ ra một chai nước chanh leo với bàn tay còn rỗi "Đây 1à món yêu thích của tôi".

Cô đưa tay lấy, nhưng anh ta không thả rạ Thay vào đó anh ta bước đến gần hơn cho đến khi chỉ đứng cách cô vài cm. "Cô có thích chanh leo không, cô Spencer?".

Ngón tay cô quệt vào ngón tay cái của anh ta, và cô nhìn từ bàn tay họ lên đôi mắt xanh sâu thẳm đang nhìn chằm chằm vào cô bên dưới vành mũ rơm méo mó. Cô không phải là một cô gái nông thôn ngốc nghếch, sướng rơn lên và lưỡi bị - trói - lại với một anh chàng cao bồi gợi - cảm - như - quỷ trong một chiếc quần Jeans đã bào mỏng ở những nơi gây chú ý. "Có lẽ còn hơi sớm cho nước chanh leo 2 , cảnh sát trưởng ạ.".

“Dylan” anh ta chỉnh cô khi một nụ cười thoải mái, chầm chậm cong trên môị “Và, cưng à, không bao giờ là quá sớm cho nước chanh leọ”.

Chính là từ ‘cưng’ đã chạm đến cộ Nó chỉ là trượt vào và làm ấm đáy lòng cô trước khi cô có thể làm gì với nó. Cô cũng đã nghe anh ta sử dụng cái từ âu yếm đó với cô bồi bàn, và cô đã nghĩ rằng cô được miễn trừ. Nhưng không phải thế. Cô cố gắng nghĩ ra một lời đối đáp dí dỏm nhưng không thể. Anh ta xâm phạm không gian riêng của cô, nhưng cô không biết phải làm gì với nó. Cô được giải cứu nhờ sự xuất hiện của con trai anh tạ “Bố, bố đã lấy giun đất chưả” Adam hỏị Dylan thả tay khỏi chai nước hoa quả và lùi lại một bước. Ánh mắt của anh nấn ná ở Hope một lúc nữa, sau đó anh hướng sự chú ý đến con traị “Rồi đây, anh bạn,” anh nói và giơ hai hộp Styrofoam lên.

“Đấy là giun?” Hope liếc từ thứ mà cô đã cho là những hộp kem nhỏ đến mặt anh tạ “Đúng thế, máam.”.

“Nhưng chúng” - cô chỉ vào những tủ kính - “nằm cạnh sữạ”.

“Không phải ngay sát,” anh ta đảm bảo với cộ Anh ta lấy chai sữa sô cô la từ bên dưới cánh tay và ra hiệu về phía Hopẹ “Adam, chào cô Spencer đị”.

“Chào cộ Cô cần cháu đuổi dơi nữa không?”.

Cô lắc đầu và nhìn từ người này sang người khác.

“Con thích ăn sáng bằng bánh rán loại nàỏ” Dylan hỏi con traị “Đường bột nhé?”.

“Không, sô cô lạ”.

“Ừm, bố đoán là bố có thể nuốt chửng một ít sô cô lạ”.

“Chúng cháu sẽ đi câu Dol1y Varden 3 ,” Adam khoe với cộ Rõ ràng họ nghĩ rằng giun nằm trong tủ để sữa và nước hoa quả là hoàn toàn bình thường “Dolly ai”.

Tiếng cười trầm trầm rung lên trong ngực Dylan như thể anh ta thấy cực kỳ buồn cười “Cá hồị” anh ta trả lờị “Đi nào, con traị Đi bắt vài con Dolly - ai nàọ”.

Adam cười phá lên, một phiên bản ngây thơ, trẻ hơn của bố cậu bé.

“Những cô nàng thành phố,” Dylan giễu cợt khi anh bước đị “Vâng,” Adam thêm vào, tiếng rin rít của đôi giày đế cao su hòa nhịp chính xác với âm thanh đôi bốt mòn của cha cậụ Thật là, họ là ai mà lại cười cô chứ? Hope tự hỏi khi cô quan sát họ đi về phía quầy thu ngân. Cô không phải là người điên rồ nghĩ rằng giun xếp được cạnh sữạ Cô bình thường. Cô đặt chai nước hoa quả vào trong rổ và đi đến kệ để đồ gia dụng. Đối diện với dãy đồ Comet 4 và những hộp thức ăn cho chó, cô quan sát một người đàn ông to lớn với một cái bụng bự, một hàm râu quai nón, và một chiếc tạp dề lấm máu tiến ra từ phía saụ Khi ông ta nhập vào máy để tính tiền nhũng thứ Dylan mua, Hope di chuyển qua lại giữa những kệ hàng và vứt hai đôi găng tay cao su hồng, một nửa gallon nước tẩy rửa, và một chai diệt côn trùng Raid vào giỏ. Trong một khu vực nhỏ bày đồ nông sản, cô ngửi những quả đào để tìm quả tươị “Gặp lại cô nhé, cô Spencer.”.

Cô nhìn lên từ những quả đào đến nơi Dylan đang đứng giữ cửa mở cho Adam. Anh ta nhìn thoáng qua cô, một khóe miệng cong lên, rồi sau đấy anh ta bỏ đị “Cô đã sẵn sàng thanh toán chưả” người đàn ông to lớn phía sau quầy hỏị “Vì nếu cô chọn thêm một lúc nữa, tôi sẽ đi gói một ít thịt ở phía saụ”.

“Tôi xong rồị” Cô xếp đào vào một cái túi đựng đồ và bước đến quầy thu ngân.

“Cô là người có cái còi báo động ô tô đấy à?”.

Hope đặt cái giỏ lên quầy, gần nơi bày thuốc lá và bật lửạ “Phải,” cô thận trọng trả lờị “Ada gọi cho tôi tối qua khi thứ đấy rú lên,” ông ta nói, những ngón tay lớn của ông ta gõ trên bàn phím của máy tính tiền.

“Tôi xin lỗi vì bà ta đã làm phiền ông.”.

“Bà ấy suýt chết vì hóc một cái xương gà, cô biết đấỵ”.

Rõ ràng Hope là người duy nhất thấy điều ấy kỳ lạ.

Ông ta kiểm tra miếng dán ghi giá trên chai Raid, sau đó nhập vào máỵ “Cô ở lại thị trấn lâu không?”.

“Sáu tháng.”.

“Ồ, phải” Ông ta nhìn lên. “Cô là một nhà môi trường học à?”.

“Không.”.

“Tôi cũng không nghĩ thế.” Ông ta với ra sau quầy và lấy ra một túi giấy tọ “Cô không có vẻ giống một nhà môi trường học.”.

Hope không biết ông ta đang khen cô hay ngược lại, vì thế cô giữ im lặng.

“Tôi nghe nói cô đang ở nhà Donnelly”.

“Phải, đúng thế.”.

“Cô làm gì ở đấy”.

Đây là lần thứ hai trong hai ngày cô bị hỏi câu hỏi này “Tận hưởng một mùa hè thư thái”.

“Melba, vợ tôi đang ở cửa hàng của Dixie để làm tóc khi Ada gọi từ Sandman nói rằng cô cần vài người đàn ông rảnh rỗi”.

“Để đuổi sạch dơi khỏi ngôi nhà tôi thuê,” cô làm rõ. Ông ta tính tổng tiền số đồ cô mua và cô rút ra một tờ hai mươi đô từ trong ví.

Ông ta nhìn cô thật gần và chắc hẳn đã xác định rằng cô vô hại, bởi vì ông ta lắc đầu và mỉm cười “Ừ, đấy là điều Ada nói” Ông ta nhận tiền của cô, sau đó đếm tiền lẻ trả lại “Quá tệ. Tôi có một cháu trai đang làm việc trong mỏ gần Challis, và chắc chắn nó có thể có ích ột phụ nữ rảnh rỗi Tất nhiên, cô không giống như kiểu đàn bà sẽ để ý đến Alvin.”.

Ông ta khơi gợi trí tò mò của cô và cô hỏi, “Kiểu đàn bà thế nào”.

“Một cô nàng không tỉnh táo” Hai đầu ria mép của ông ta cong lên trên má bên dưới đôi mắt.

“Cám ơn.”.

“Không có gì. Tên tôi là Stanley Caldwell. Tôi và vợ, Melba sở hữu cửa hàng này, nếu cô cần đặt mua một thứ gì đặc biệt, hãy cứ cho tôi biết.”.

“Tôi sẽ nói” Cô cầm lấy chiếc túi giấy “Ông có biết tôi có thể mua một ly cappuccino ở đâu không?”.

“Có. Sun Valley”.

Cô chưa bao giờ muốn một ly cappuccino nhiều đến mức lái xe một tiếng đồng hồ để có được nó. Dù sao cô cũng cám ơn ông ta và rời siêu thị. Chiếc Porsche của cô đỗ gần cửa trước và cô thả túi đỏ vào ghế hành khách. Khi cô ra khỏi bãi đỗ xe, cô đẩy một đĩa CD vào đầu đĩa, vặn lớn âm lượng, và hát cùng với Sheryl Crow. “Chạy đi, bé con, chạy đi, bé con, chạy đi,” cô hát khi lái xuống con đường chính của Gospel và tiếp tục vòng quanh hồ đến đường Timberline Cô đến lối đi dẫn vào ngôi nhà cô thuê lúc vừa mới qua tám giờ.

5. Chương 03 Phần 2

Ngôi nhà vẫn mang vẻ tệ hại như ngày hôm quạ .Cô không định đặt chânvào bên trong cho đến khi hết sạch dơi Thay vào đấy, cô bước sang bên kia đường và gõ cửa nhà hàng xóm. Một phụ nữ với mái tóc quăn đỏ và mặt tàn nhang, mặc một chiếc váy sặc sỡ màu xanh lơ trả lời Hope giới thiệu mình qua màn hình.

“Dylan nói có thể cô sẽ ghé quạ” Cô ta giữ cửa mở và Hope bước vào một phòng khách được trang trí với vô số bức tranh vẽ trên mặt thiếc và gỗ. Nó ở khắp nơi, trên một mẩu gỗ trôi giạt, những lưỡi cưa cũ và những bình sữa bằng kim loại.

“Tôi là Shelly Aberdeen.” Cô ta đi một đôi dép hình con thỏ lớn và không thể cao hơn một mét rưỡi “Cảnh sát trưởng Taber có nói đến vấn đề về dơi của tôi không?”.

“Ừ, cậu ấy có nói Tôi vừa định đánh thức các anh chàng đây Sao cô không ngồi xuống và tôi sẽ nói với chúng rằng cô cần gì.”.Cô ta biến mất vào một hành lang và Hope ngồi xuống một chiếc ghế xoay gần lò sưởi đá. Từ phía sau của ngôi nhà cô nghe thấy một tiếng cửa mở.

“Cô là người lái chiếc Porsche à?” Shelly nói với rạ

“Vâng.”.Im lặng và sau đó, “Cô có quen Pamela Anderson hay Carmen Electră5) không?”.

“À, không.”.Lại im lặng và sau đấy Shelly lại xuất hiện. “À, điều đấy thực sự làm các anh chàng này thất vọng, nhưng dù sao chúng cũng sẽ giúp cộ”.

Hope đứng lên. “Chúng thường kiếm được bao nhiêu tiền một giờ? Tôi thậm chí không biết mức lương tối thiểu là bao nhiêu”.

“Cứ trả cho chúng theo như cô nghĩ là công bằng, sau đấy trở lại đây khoảng buổi trưa và tôi sẽ nấu bữa trưa cho cộ”.Hope không biết nghĩ gì về lời mời này, ngoài việc nó làm cô không thoải mái .

“Tôi sẽ làm món bánh nhồi cua và chúng ta sẽ làm quen với nhau”.Đấy chính là phần làm Hope không thoải mái Hiển nhiên Shelly sẽ hỏi Hope làm gì để kiếm sống, và Hope không nói về chuyện đó với người mà cô không quen. Cô cũng không muốn nói về cuộc đời riêng của mình. Nhưng sâu trong phần bị chôn vùi của tâm hồn cô, cô muốn làm thế nhiều đến mức cô cảm thấy nó giống như một quả bong bóng đang loay hoay để thoát rạ Và điều ấy làm cô sợ hãi.

“Tôi không muốn gây phiền hà gì cho chị nữa,” cô nói “Không phiền gì đâu Trừ phi cô nói không và làm tổn thương cảm xúc của tôi”.Hope nhìn vào đôi mắt to nâu của Shelly, và cô có thể nói gì ngoài, “Được rồi, tôi sẽ có mặt ở đây”.

Cặp song sinh nhà Aberdeen - Andrew và Thomas cao, tóc vàng và giống hệt nhau ngoại trừ màu mắt và vầng trán hơi khác nhau Một mẩu thuốc lá chồi ra trên môi dưới của chúng ở cùng một vị trí, và cả hai đều đứng với vai trái cao hơn vai phải Chúng im lặng, cư xử tốt và nhìn vào nhau trước khi trả lời một câu hỏi Hope bảo chúng săn lùng dơi trong nhà trong khi cô ngồi trên hiên nhà trước. Cô nghe tiếng đập và la hét từ trên tầng hai, và khoảng bốn mươi phút sau, Thomas đi ra với tin tức rằng chúng đã chiến đấu với tổng cộng năm con dơi Hai con trong một phòng ngủ và ba con trong gác mái Cậu ta thổi ra một luồng khói thuốc vào một lon Coca cầm trong tay và đảm bảo với cô rằng lũ dơi không còn là vấn đề nữa Cô không hỏi bằng cách nào Cô cũng không cả muốn biết.Khi vấn đề về dơi đã được giải quyết, cô bảo hai cậu thiếu niên lau dọn tầng trên trong khi cô bắt đầu ở trong bếp.

Cô lau sạch bếp, vứt một con chuột chết đi, sau đó làm sạch lò vi sóng và tủ lạnh. Tủ để bát đĩa trống rỗng ngoài một lớp bụi, và cô rửa sạch đĩa, nồi và chảo bằng xà phòng tìm thấy bên dưới bồn rửa bát. Cửa sổ có thể đợi một ngày khác.Đến mười một giờ ba mươi, tầng một của ngôi nhà đã dọn dẹp gần xong. Có một vết bẩn màu nâu sẫm trên sàn nhà gỗ cứng trước lò sưởi, và vô số lần cọ rửa cũng không thể xóa được nó. Đến buổi trưa, cô giao nhiệm vụ cho cặp sinh đôi lấy gạc nai xuống và cất chúng vào một cái nhà kho ở bên ngoài phía sau nhà. Sau đó cô đi qua đường.Shelly Aberdeen nhìn thấy cô đến và mở cửa trước khi cô có cơ hội gõ cửa .

“Hãy ăn trước khi cặp sinh đôi quyết định về nhà ăn trưa nhé. Chúng ăn như mọi bữa là bữa ăn cuối cùng.”.Shelly đã mặc quần áo ban ngày, một chiếc áo phông Garth Brooks, một chiếc quần jeans Wrangler bó với một móc khóa thắt lưng kích thước bằng cái đĩa để chén, và một đôi bốt da rắn. Hope ở trong thị trấn mới chỉ một ngày, nhưng cô đã nhận thấy rằng da rắn là một thời trang phải - có ở Gospel.

“Các chàng trai làm ăn thế nàỏ” Shelly ngoái lại hỏi khi Hope theo cô vào một phòng ăn nhỏ tách biệt với bếp.

“Chúng làm việc giỏi lắm, rất lịch sự và thậm chí không hề phàn nàn khi tôi nhờ chúng dọn phân dơi”.

“Ối, sao chúng lại phàn nàn về điều đấy chứ? Hai thằng đấy đã ném phân bò vào nhau kể từ khi chúng biết đị Mùa hè năm ngoái chúng làm việc mổ bò ở Wilson Packing.” Cô ta rót cho Hope một ly trà đá.

"Tôi mừng khi nghe thấy rằng chúng biết suy nghĩ. Chúng sẽ tròn mười tám tuổi trong khoảng một tuần nữa và tôi nghĩ rằng chúng biết điều đấy." Cô đưa ly cho Hope "Bên trong ngôi nhà trông như thế nào".

Hope uống một ngụm và để nước trà lạnh rửa sạch bụi trong cổ họng. "Tốt hơn vẻ bên ngoài Có rất nhiều mạng nhện và cả một con chuột chết ở trong lò vi sóng. Tin tốt là điện và đường nước vẫn hoạt động.".

"Đúng là phải thế," Shelly nói khi cô ta đặt hai đĩa đầy sandwich lên chiếc bàn phủ khăn kẻ ca rô trắng và xanh lợ "Tay kinh doanh bất động sản mua nơi ấy đã lắp đặt lại toàn bộ hệ thống nước và điện vào mùa thu vừa rồi Nhưng không thể xóa sạch vết máu".

"Vết máủ".

"Hiram Donnelly tự sát với khẩu súng săn của mình ngay trước lò sưởi Máu văng khắp nơi Có lẽ cô đã chú ý những vết bẩn trên sàn nhà.".Phải, cô đã chú ý vết bẩn đấy, nhưng cô đã đoán rằng có người đã lột da con động vật vô phúc nào đó trong phòng khách. Sự thật nó là vết máu người gây cảm giác kinh hãi

"Ông ta tự sát à?".Shelly nhún vai khi ngồi xuống đối diện với Hope "Ông ta bị phát giác biển thủ công quỹ của hạt để trả cho những trò tình dục quái dị.".

"Ông ta có bị ra tòa không?".

"Không, ông ta là cảnh sát trưởng của chúng tôi".Hope đặt khăn ăn lên lòng, rồi với lấy đĩa bánh. Trí tò mò của cô bị khơi gợi nhiều hơn cô muốn để người hàng xóm biết, cô hỏi như thể đang hỏi về thời tiết.

"Quái dị như thế nàỏ".

"Hầu hết là những trò hành hạ và thống trị, nhưng ông ta cũng dính vào rất nhiều thứ kỳ lạ nữa Một năm sau khi vợ mất, ông ta bắt đầu dính líu với đàn bà qua mạng. Tôi nghĩ lúc bắt đầu chuyện ấy cũng khá trong sáng. Chỉ là một gã cô đơn tìm kiếm sự bầu bạn của phụ nữ. Nhưng đến cuối cùng, ông ta trở nên thực sự lập dị và không thèm quan tâm người đàn bà kia là độc thân hay đã kết hôn, tuổi tác của họ, hay tốn kém như thế nào Ông ta để vuột sự kiểm soát và trở nên bất cẩn.".

Hope cắn một miếng bánh và cố gắng nhớ xem cô đã đọc bất cứ điều gì về một cảnh sát trưởng biển thủ tiền công quỹ để thanh toán cho cơn nghiện tình dục của ông ta hay chưa Cô nghĩ là chưa, bởi vì nếu cô đã biết, cô đã nhớ. "Tất cả những chuyện này xảy ra khi nàỏ".

"Ông ta tự sát khoảng năm năm trước, nhưng như tôi nói, nó bắt đầu khoảng một năm trước đấy Không ai trong thị trấn biết, cho đến khi FBI 6 chuẩn bị bắt ông ta và ông ta tự bắn mình.".

"Ông ta không thể kiểm soát được đến mức nàỏ".Shelly quay mắt đi, rõ ràng không thoải mái khi nói về chi tiết "Sử dụng trí tưởng tượng của cô," cô ấy nói, sau đấy thay đổi chủ đề.

"Cái gì mang cô đến Gospel?".Hope biết khi nào nên tiến và khi nào nên lùi Cô cất trữ những thông tin đã có và từ bỏ vấn đề vào lúc này

"Dường như đây là một vùng xinh đẹp," cô trả lời, sau đó, gọn gàng đúng như Shelly, chuyển chủ đề ra khỏi cộ "Chị đã sống ở đây bao lâu rồi?"."Gia đình tôi chuyển đến đây khi tôi sáu tuổi Paul, chồng tôi được sinh ra trong chính ngôi nhà này Tôi tốt nghiệp trường Trung học Gospel với hầu hết mọi người quanh đây," Shelly điểm tên họ như thể nghiễm nhiên là Hope biết những người cô đang nói đến.

"Paul và tôi, Lon Wilson và Angie Bright, Bart và Annie Turner, Paris Fernwood, Jenny Richards, Kim Howe và Dylan. Nhưng đấy là khi Dylan vẫn còn sống ở Double T với gia đình. Mẹ, chị gái và anh rể cậu ấy vẫn điều hành ở đấy Và, tất nhiên, Kim đã bỏ đi với một gã lái xe tải ngay sau khi tốt nghiệp và sống đâu đấy ở Midwest. Tôi không thể nhớ được điều gì đã xảy ra với Jenny."

Shelly cắn một miếng sandwich, sau đấy hỏi, "Cô đã kết hôn chưả".

"Chưa" Hàng xóm của Hope nhìn cô như thể cô ta nghĩ Hope có thể sẽ nói thêm. Hope không nói gì. Nếu cô đề cập đến từ 'ly dị', những câu hỏi khác sẽ kéo theo, và Hope không thể nào chia sẻ cái phần đời cũ kỹ và tồi tệ đấy của cô với người khác. Đặc biệt không phải với một người lạ. Cô lấy cốc trà và trong lúc uống một hơi dài, cô cố gắng nhớ lần cuối cùng cô ăn trưa cùng người khác mà không phải vì công việc. Cô không chắc chắn, nhưng nghĩ rằng có thể là ngay sau vụ ly dị của cộ Như một lẽ thường với rất nhiều cặp kết hôn,

bạn bè của cô đã là bạn bè của họ, và cho dù họ ngừng gọi điện cho cô hay cô ngừng gọi điện cho họ cũng không thành vấn đề. Kết quả cuối cùng vẫn giống nhaụ Cuộc sống của họ đã thay đổi và họ tách nhau rạ .

“Cô sống ở đâu trước khi chuyển đến Gospel?” cô hỏị

“Ngoại ô của Rock Springs, Wyoming. Vì thế việc chuyển đến đây cũng không hẳn là một cú sốc. Không giống như tôi tưởng tượng về cộ”.Câu nói ấy quá thật đến mức làm Hope cười khúc khích.

“À, tôi không nghĩ tôi rất nổi tiếng ở Sandman.”.

“Đừng lo lắng về Ada Dover. Bà ấy nghĩ mìnhđang điều hành khách sạn Ritz.” Gần như không ngừng lại, cô ta hỏi tiếp, “Cô làm gì để sinh sống?”.

“Tôi là một nhà báo tự dọ” Điều này phần nào là thật. Trong quá khứ, cô chắc chắn đã làm nhà báo tự do dưới rất nhiều bút danh, và nếu cô muốn, cô có thể làm thế lần nữạ Bây giờ, cô thích viết những bài báo viễn tưởng kỳ lạ. Mặc dù cô phải thừa nhận rằng trí tò mò của cô bị kích thích với quá khứ kỳ lạ về số Hai Timberline và vị cảnh sát trưởng sống ở đấỵ

“Cô viết về cái gì?”.Hope đã được hỏi câu hỏi đấy rất nhiều, và cô thường né tránh. Không phải cô xấu hổ về việc mình làm, nhưng với kinh nghiệm của cô, mọi người thường có một trong ba phản ứng.Một là, họ ra vẻ kẻ cả, điều mà Hope không cảm kích nhưng có thể đối phó.Hai là, họ muốn kể với cô về thời gian họ bị bắt cóc và bị một người ngoài hành tinh nhét que vào lỗ đít. Hoặc ba là, nếu họ không phải là người điên cuồng, họ biết người nào như thế. Và họ luôn muốn cô viết một bài báo về bà dì này, bà dì nọ, người bị chiếm hữu bởi linh hồn con chó đã chết của bà tạ Hope không bao giờ biết khi nào cô đâm đầu vào những con người điên cuồng như thế, không bao giờ có thể nói trước từ vẻ bề ngoàị Họ giống như đậu phộng M&M; có một vỏ ngoài bình thường nhưng lại đang giấu một hạt lạc bên trong. Hope viết về chuyện viễn tưởng và không thích thú với những hạt lạc đời thực.

“Tôi viết bất cứ cái gì tôi bị hấp dẫn.” Sau đấy cô làm điều cô giỏi nhất. Cô thêm một lời nói dối vào sự trộn lẫn giữa sự thật và một nửa sự thật. “Ngay bây giờ, tôi có cảm hứng về hệ thực vật và động vật của miền Tây bắc, và tôi đang viết một bài báo ột tạp chí Tây bắc.”.

“Chà, một nhà văn! Chắc hẳn đấy là một công việc thực sự thú vị.”.Thú vị? Hope ăn một miếng bánh sandwich khác và nghĩ về nhận xét của Shelly trong một lúc.

“Thỉnh thoảng việc này cũng thú vị,” cô nói sau khi nuốt xuống.

“Thỉnh thoảng nó trở nên nhạt nhẽo đến mức tôi không thể tin là mình đang làm việc nàỵ”.

“Một hai tháng trước, chúng tôi thấy một gã đến đây viết về cái gì đấy như là hướng dẫn về du lịch ba lộ Trước đấy có một quý cô viết về những đường mòn hình thành do xe đạp ở miền Tây bắc. Mùa hè năm ngoái, có vài người khác trong vùng viết về chủ đề gì đấỵ Nhưng tôi không thể nhớ được là cái gì.”.Shelly uống một ngụm trà.

“Tôi có thể đã đọc bài nào cô đã viết không?”.

“Để xem nàọ … khoảng hai năm trước, tôi viết một bài về thủ thuật cắt bỏ dạ con cho Cosmọ”.

” Tôi không đọc Cosmọ”.

“Redbook?”.

“Không. Cô đã viết bài nào cho People chưả”.

“Tôi gửi đề cương một lần.” Hope đặt sandwich xuống và lau mồm bằng khăn ăn.

“Nhưng tôi bị từ chối”.

“Tờ Enquirer thì saỏ”.Không phải gần đây, nhưng trong một thời gian, cô không những viết cho họ, cô còn là ‘nguồn tin nội bộ’ của họ về những ai nâng mặt và bơm ngực.“Không, tôi không thích viết bài về những người thật,” cô nói Ít nhất không còn nữạ Cô thích viết ra những câu chuyện về một con châu chấu nặng năm mươi pound 7 hơn nhiều .

“Hừm … Paul đặt mua dài hạn tờ Súng và đạn dược. Tôi không nghĩ rằng cô từng viết một bài báo về săn nai sừng tấm?”.Hope nhìn người hàng xóm qua bàn, nhìn vào nét cười hằn trên khoé mắt của Shelly, và cô thả lỏng một chút.

“Không, tôi thực sự không đi vào những chủ đề bạo lực, nhưng khi tôi vừa khởi nghiệp, tôi đã viết rất nhiều bài báo cho tạp chí Tội ác xác thực. Tôi cần tạo dựng danh tiếng trong ngành, vì thế tôi viết vài câu chuyện về một gái điếm giết người hàng loạt bị bắt do vết máu của nạn nhân được tìm thấy trên con dao găm nhỏ của cô tạ”.

“Ồ, thật à? Mẹ chồng tôi đọc những chuyện ấy như Kinh thánh và thề rằng chúng là thật.” Shelly nghiêng qua bàn và thì thầm. “Bà ấy bị điên. Sinh nhật tôi năm ngoái, bà ấy trả một phần tiền mua một bộ khử nước thức ăn Ronco, sau đó bảo tôi thanh toán phần còn lại”.

“Chị đùa à?”.

“Không hề. Tôi phải trả hơn một trăm đô cho cái thứ ấy và tôi chưa bao giờ sử dụng nó.” Cô ta thực hiện một cái nhún vai một bên. “Nhưng tôi nghĩ rằng chuyện đấy không tệ hại bằng cái hộp bánh quy hình con lợn bà ấy mua cho chị chồng tôi Cô mở nắp và nó ré lên như Ned Beatty trong Giải thoát 8 .”.

Hope ngả người trên lưng ghế và cười khúc khích.“Cô có người đàn ông nào không?”.Ồ, Shelly giỏi giang. Thực sự giỏi giang. Cố gắng làm Hope thoải mái, xoa dịu cô trước khi do thám vài câu hỏi cá nhân. Nhưng Hope còn giỏi hơn.

“Ngay lúc này thì không,” cô trả lời “Có vài người đàn ông tự do trong thị trấn. Vài người trong số họ vẫn còn răng và hầu hết họ đều có một công việc. Tránh xa bất cứ tên nào với họ là Gropp. Họ có vẻ bình thường, nhưng không ai trong số họ có cái đầu tỉnh táo cả.”.

“Ổn cả mà,” Hope trấn an cộ “Tôi không tìm kiếm một người đàn ông.”.

1Nhanh lên.

2Nguyên văn trong tiếng Anh uà chanh leo có tên là passion (đam mê) fruit, chính vì thế ở đây Hope và Dylan chơi chữ, hiểu passion fruit theo nghĩa là đam mê, có ý ám chỉ tình dục.

3Một loại cá hồị.

4Một nhãn hiệu của thiết bị điện và chiếu sáng dân dụng.

5Hai diễn viên, siêu mẫu nổi tiếng của Mỹ và được coi là biểu tượng sexy của nền giải Trí Mỹ.

6Cục điều tra liên bang Mỹ.

7Đơn vị đo lường của Anh, 1 pound = 450 gram.

8Một bộ phim kinh dị nổi tiếng của điện ảnh Mỹ năm l972, kể về bốn doanh nhân của Atlanta quyết định đi xuống thám hiểm vùng đất hoang dã ở Georgia .Trong phim có cảnh gây ấn tượng nhất là ,một trong bốn nhân vật chính do Ned Beatty thủ vai, bị một người rừng cưỡng hiếp và bắt phải kêu ré lên như một con lợn.

6. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Thằn Lằn Có Vị Giống Hệt Gà!

Hope rửa đĩa, rồi rửa tay với Lemon Joy. Khi cô tắt vòi nước, tiếng gót bốt của Shelly và âm thanh rền rền của một chiếc thuyền máy trên hồ lấp đầy không gian im lặng.

“Nghe như Paul và mấy đứa trẻ đang về,” Shelly nói khi cô ấy bước qua nhà bếp.

Hope với lấy một chiếc khăn và lau khô tay. Cô nhìn ra khoảng sân tối qua khung cửa có lưới mặt sau nhà nhưng không thể nhìn thấy gì. “Tốt hơn tôi nên trở lại bên kia phố.”.

“Ở lại một chút và gặp chồng tôi đi.” Shelly rúc đầu vào tủ lạnh để tìm kiếm thứ gì đấy. Cô ta thọc mạch, nhưng Hope có thể đánh giá cao kiểu của cô ta. Cô ta mời Hope ăn trưa để moi thông tin từ cô, nhét những câu hỏi riêng tư vào giữa những câu chuyện hài hước, vài mẩu chuyện phiếm, và vài lời càu nhàu một cách tỉnh khô. “Cô sẽ ở 1ại nhà Donnelly tối nay à?”.

Theo thói quen, Hope vắt khăn qua vai. “Đấy là kế hoạch. Đúng ra thì đồ đạc của tôi sẽ được chuyển đến vào cuối ngày hôm nay.” Cô dựa lưng vào quầy bếp và khoanh tay bên dưới ngực. “Nhưng với tiến triển may mắn của tôi như thế này, đồ của tôi có thể bị lạc trên đường vận chuyển. Có thể là rơi khỏi xe tải ở Vegas.”.

Cánh cửa có lưới mở, sau đấy đóng lại. “Buồn tè đến mức cái răng hàm của cháu đang nổi bồng bềnh,” Adam Taber nói khi cậu bé chạy qua bếp.

“Wally đâu?” Shelly hỏi với theo cậu bé.

“Ở trên thuyền,” cậu bé trả lời, rồi biến mất.

“Ơ này, Adam.” Một giọng nói trầm hơn vang lên từ ngay bên ngoài cửa.

“Con biết nhiều hơn là đi vào nhà người khác mà không gõ cửa chứ.”.

Vừa mới buổi sáng, Hope đã nghe chính giọng nói đấy hỏi cô có thích nước chanh leo hay không. Cô đứng thẳng người và thả tay xuống hai bên sườn.

“Tại sao nó phải gõ cửa khi mà bố nó không bao giờ gõ nhỉ?” Shelly hỏi.

Dylan giơ một bàn tay qua đầu và gõ khớp ngón tay vào khung cửa gỗ.

“Cốc, cốc,” anh ta ề à nói. “Tôi có thể vào không?”.

“Không,” Shelly trả lời và đóng cửa tủ lạnh lại. “Cậu bốc mùi như lòng cá ý.”.

Anh ta vẫn đi vào và tiến đến chỗ Shelly. Từ phía bên kia bếp, tấm lưng và bờ vai rộng của anh ta lấp đầy tầm nhìn của Hope. Anh ta không đội chiếc mũ méo mó lúc sáng, và mái tóc ngắn dính vào sau cổ. Anh ta tiến đến trước Shelly, bàn tay giơ ra như thể định chạm vào cô ấy.

“Tránh xa ra, Dylan Taber, và mình nói thật đấy!”.

Anh ta cười khoái trá, ba tiếng cười trầm trầm, sau đó hỏi, “Cậu sẽ làm gì nào?”.

“Mình sẽ đánh cậu bê bết như hồi lớp năm.”.

“Thôi nào, cậu không đánh mình bê bết. Cậu đá mình trong cái bao đậu, Shelly. Đá một anh chàng trong cái bao đậu là không đúng đắn chút nào.”.

“Cậu mà chạm vào mình,” cô cảnh cáo, “thì mình sẽ nói với Dixie rằng cậu thích nhìn cô ấy trong cái áo quây lấp lánh cô ấy mặc đến trò chơi T- ball 1 tối qua.”.

Anh ta thả tay xuống. “Cậu lại thế rồi. Đánh vào bên dưới thắt lưng.”.

“Paul, vào đây!” Shelly gọi to. “Chúng ta có khách.”.

“Dylan không phải là khách.”.

“Em không nói về Dylan. Hope Spencer ở bên kia đường đang ở đây.”.

Dylan bắn một cái liếc mắt qua vai và chầm chậm quay lại nhìn cô. Lông mày anh ta nhướng lên trán, và bóng điện bếp trên đầu làm nổi bật ánh vàng trên mái tóc nâu.

“Thế à,” Paul Aberdeen bắt đầu khi anh ta và Wally bước vào nhà, “Cô là hàng xóm mới của chúng tôi. Chào mừng đến Gospel. Tôi muốn bắt tay cô, nhưng tôi vừa mới moi ruột cá.”.

Hope tặng anh ta một nụ cười. “Cám ơn.”.

Paul to lớn, tóc vàng và làn da sáng đã cháy đỏ ngoại trừ một đường trắng ở đường chân tóc. Anh ta trao cho Hope một cái nhìn từ đầu đến chân nhanh chóng trước khi quay sang Dylan và lắc đầu. “Tôi nhận của cậu năm và lấy của cậu mười.” Anh ta mở tủ lạnh và rúc đầu vào bên trong. “Cô muốn một lon bia không, Hope?”.

“Không, cám ơn.” Mặc dù cô không thể nghĩ ra lý do, nhưng cô có cảm giác họ đang cá cược về cô.

“Dylan?”.

“Ừ” Lời nói chỉ vừa thoát ra khỏi miệng anh ta trước khi một lon Budweiser quăng vào anh ta. Anh ta bắt lấy lon bia ở trong không khí và giật nắp lon mở.

“Nhớ cháu không?” Wally hỏi khi cậu bé đi đến trước cô. Giống như bố, cậu bé bị cháy nắng, nhưng sự giống nhau dừng lại ở đấy. Cậu bé rõ ràng là con của mẹ cậu.

“Tất nhiên,” cô nói. “Cháu đã giải cứu túi xách của cô.”.

“Vâng.” Cậu bé gật đầu và nhìn vào mẹ. “Adam đâu ạ?”.

Shelly chỉ về hướng phòng tắm và Wally đi ra khỏi bếp. “Hope đang viết một bài báo cho tạp chí Tây bắc,” cô ta thông báo cho những người đàn ông.

“Chủ đề gì thế?” Paul đóng cửa tủ lạnh lại và quàng một cánh tay quanh cổ vợ.

“Hope đang viết về hệ thực vật và động vật.”.

Dylan đưa lon Bud lên miệng và quan sát cô qua miệng lon.

“Tôi đang thực hiện một bài báo về thiên niên. Tôi muốn chụp vài tấm ảnh về cuộc sống tự nhiên và cây cối của địa phương.”.

Dylan hạ lon bia xuống khi một bên lông mày hơi nhướng lên. “Từ cái nhìn đầu tiên, tôi chưa bao giờ nghĩ cô là một người yêu thiên nhiên.”.

“Anh không biết tôi.”.

“Đúng thế.” Anh ta đi đến bồn rửa bát và đặt lon bia lên mặt quầy, cạnh khuỷu tay cô.

“Nếu cô muốn ngắm nhìn thiên nhiên,” Paul nói, “Có lẽ cô muốn cắm trại ngoài trời ở thác nước. Bây giờ ở đấy rất đẹp.”.

Dylan đứng gần đến mức cánh tay anh ta huých vào cô khi anh ta vặn vòi nước. Mạch đập của cô tăng lên một hai nhịp, nhưng cô đứng im tại chỗ, không chịu để anh ta biết rằng anh ta làm cô hồi hộp. “Có lẽ tôi sẽ làm thế,” cô nói.

Anh ta liếc cô từ đuôi mắt. “Cô đã từng cắm trại ngoài trời ở nơi nào khác một phòng trong khách sạn ven đường chưa?”.

À, đã từng trong một mùa hè ở Trại hè Girl Scout. “Tất nhiên rồi, tôi đi cắm trại suốt. Tôi thích được giao tiếp với thiên nhiên.”.

Anh ta cười khoái trá và với lấy bánh xà phòng hương chanh. Chiếc áo phông của anh ta chạm vào bờ vai trần của cô “Cẩn thận,” anh ta thì thầm cạnh tai cô, “Mũi cô đang phồng lên.”.

Sức nóng tỏa ra từ cơ thể to lớn của anh ta, cô dịch vài bước xuôi theo quầy bếp và bước vòng qua anh ta. Được rồi, anh ta cố làm cô hồi hộp một chút. Chỉ là anh ta quá to lớn, quá nam tính, quá đẹp trai, và có thể anh ta cũng biết như thế. Và cô ngờ là anh ta đang cố gắng làm cô hồi hộp.

“Nhớ tay nhà văn mùa hè năm ngoái không?” Shelly hỏi. “Anh ta viết về cái gì nhỉ? Không thể nhớ nổi.”.

“Hắn nói hắn là một người theo chủ nghĩa sinh tồn,” Dylan trả lời.

Paul cau có. “Phải, nhưng ba lô của hắn chứa đầy những thực phẩm ăn liền.”.

“Cô nên viết vài thứ như thế, Hope ạ,” Shelly gợi ý. ”Những chủ đề chỉ có đàn ông viết, đa số là những ngón nghề của đấng mày râu như Grizzly Adams 2 .

Cô có thể tiếp tục với một trong những hành trình chọn lọc tự nhiên đấy. Đọc những chủ đề như thế từ quan điểm của một phụ nữ như cô có thể sẽ thú vị.”.

Những ngón nghề của đấng mày râu? Hành trình chọn lọc tự nhiên? “Như tôi?”.

Shelly làm một cử chỉ ngửa lòng bàn tay lên như thể không có gì cần phải nói nữa.

Dù sao Paul vẫn nói. “Một phụ nữ trong nhà. Nếu cô viết một trong những bài về hành trình chọn lọc tự nhiên, cô có thể viết về việc ăn hành dại và rắn.”.

Vẻ ghê tởm chắc hẳn đã lộ rõ trên mặt cô, bởi vì Paul nhanh chóng thêm vào, “Khỉ thật, nó có vị như gà thôi mà.”.

“Đúng thế,” Shelly xen vào. “Cô có thể tự bắt ình một con thằn lằn béo,” diễn viên kịch vui ở bồn rửa bát nói thêm.

Tất cả bọn họ đều điên rồi. Tất cả bọn họ, và đầu lưỡi cô đã trực chờ thú nhận, Đấy là một lời nói dối, mọi người ạ. Nói thật nhé. Tôi biết những câu chuyện về Người khổng lồ vui vẻ và trẻ con ngoài hành tinh. Tôi không ăn bò sát!

Vòi nước ngừng chảy và Dylan di chuyển đằng sau cô. Cô cảm thấy anh ta kéo chiếc khăn bông dày từ đôi vai trần của cô. “Tôi nghĩ tôi chỉ trung thành viết về những gì tôi nhìn thấy quanh đây.” Cô quay người và nhìn vào anh ta.

“Dù sao tôi cũng không nghĩ tôi có thể ăn những thực vật dại và những động vật yếu ớt, tội nghiệp.”.

Anh ta lau khô tay và dây da của chiếc đồng hồ đeo tay. “Giờ thì, đấy là một điều đáng tiếc.” Anh ta nhìn lên từ chiếc đồng hồ và thêm vào, “Không có gì thú vị bằng việc bắn những động vật yếu ớt và nấu chín với vài loại thực vật dại.”.

Shelly vâ Paul nghĩ anh ta là một kẻ tếu táo thực sự, nhưng Hope thật chẳng thấy có gì đáng cười như thế. Cô có cảm giác mù mờ lần nữa. Giống như cô bị thả lên một hành tinh xa lạ. Giống như cô đang sống trong những câu chuyện của mình.

Ánh mặt trời đổ xuống chiếc mũ cao bồi rơm của Dylan khi anh kéo sợi dây trên chiếc máy cắt cỏ cũ kỹ. Tiếng động cơ phập phù, sau đấy chết hẳn. Mồ hôi ướt đẫm náchvà xương sống anh. Anh với lấy chiếc mũ và quăng nó lên bậc thềm trước cửa.

Chủ nhật tháng Sáu là dành để câu cá hoặc chợp mắt trên một cái võng với một cái mũ kéo sụp qua mắt. Không phải để kéo một cái máy cắt cỏ đi vòng quanh. Thật không may, cỏ sân nhà anh đã cao đến mắt cá chân và bụi cây gần cửa trước đã trở nên mất kiểm soát đến mức người ta phải chiến đấu mới tìm thấy chuông cửa. Điều này không làm phiền anh mấy, vì dù sao mọi người luôn đi bằng cửa sau. Nhưng mẹ và chị anh đã đến đây tuần trước và cằn nhằn về nó nhiều đến nỗi anh bắt đầu có cảm giác như mình là người vô dụng. Giống như Marty Wiggins bên kia đường đỗ chiếc xe tải cũ ở sân trước và để con mình chạy tứ tung với lớp dầu mỡ dính trên mặt.

Dylan kéo chiếc áo phông qua đầu và lau một vệt mồ hôi trên vùng ngực và bụng để trần. Anh nghĩ đến chuyện đá cho cái máy cắt một phát mạnh, nhưng anh đoán rằng tất cả những gì anh có được là một bàn chân bị gãy. Anh liếc từ chiếc máy cắt đến con trai anh đang đứng trên hiên nhà gần bụi cây lớn nhất, trong tay nó là một cặp kéo cắt cỏ nhỏ. Con chó con của Adam - Mandy, nằm gần chân thằng bé.

“Đừng cắt nhiều hơn mức bố đã chỉ cho con.” Dylan lùa những ngón tay vào mái tóc ướt nhẹp và gạt nó ra khỏi trán.

“Không đâu.”.

Dylan không bao giờ để Adam ra khỏi nhà mà không chắc chắn rằng thằng bé đã sạch sẽ, tóc và răng đã chải, và quần áo hợp với nhau. Một vài bụi cây không làm một gã đàn ông biến thành vô dụng, Chúa ạ. “Và đừng cắt ngón tay của con. Bố không giỏi khâu cái thứ đấy lại đâu.”.

“Không đâu.”.

Anh quăng chiếc áo phông gần mũ và kéo sợi dây một lần nữa. Lần này động cơ thổi phù phù và hoạt động. Âm thanh cắt vào bầu không gian im lặng và khiến Mandy nhảy khỏi hiên nhà, rồi chạy vòng đến bên hông nhà.

Cỏ dày đặc thành từng mảng đến mức anh phải hạ tay cầm xuống và nâng bánh xe trước lên khỏi mặt đất để tránh động cơ bị vướng. Cỏ bị cắt văng sang một bên và khi anh đi đến gần lối đi bẩn thỉu, những đám bụi bao phủ không khí và những hòn đá nhỏ nhảy lách tách trên mặt đất như những viên đạn.

Trong lần đi lại thứ năm, anh chạy qua một thứ gì đấy có cảm giác giống kỳ lạ với một cái que to. Anh nhìn sang bên trái khi những mẩu nhựa nâu bay vèo qua đám cỏ xanh rì.

Dylan tắt động cơ và nhìn chằm chằm vào phần cơ thể đứt đoạn của một nhân vật hành động X- men. Quan sát nó càng gần, nó càng nhắc anh về thời gian khi anh vừa mới làm thám tử điều tra những vụ giết người cho Văn phòng cảnh sát Los Angeles, khoảng mười năm trước. Anh tuân theo một lệnh triệu tập lúc một giờ sáng ở Skid Row mà anh cho rằng để xem xét một hiện trường giết người. Thay vào đấy một đám cảnh sát tuần tra đứng thành vòng gãi gãi đầu và nhìn chằm chằm vào một thân thể ngồi trên một ghế dài ở bến xe buýt, không có đầu hay chân tay, chỉ có thân người mặc một chiếc áo sơ mi xanh lơ, một chiếc cà vạt, và một chiếc áo khoác hiệu Brooks Brothers. Nhưng nhìn thấy một thân người trong chiếc áo khoác xa xỉ ở Skid Row thậm chí chưa phải là phần kỳ lạ nhất của vụ giết người. Kẻ đã giết người đàn ông này cũng đã cắt bộ phận kín của nạn nhân. Dylan có thể hiểu những hành động nhằm tiêu hủy những phần có thể nhận dạng được, nhưng còn của quý của một gã đàn ông thì? Như thế rõ ràng là máu lạnh. Trong ba năm anh ở lại L.A, vụ án đấy chưa bao giờ phá được, nhưng anh luôn nghĩ rằng thủ phạm phải là một phụ nữ.

“Cái gì thế?” Adam hỏi khi chỉ vào hình dáng bị cắt nằm trên cỏ.

“Bố nghĩ nó là con Wolverine của con.”.

“Đầu nó đã bị chặt.”.

“Phải. Bố đã nói với con không được để đồ chơi lung tung bao nhiêu lần rồi?”.

“Con không làm thế. Là Wally.”.

Khả năng Adam nói thật là năm mươi - năm mươi. “Không quan trọng. Con chịu trách nhiệm với đồ đạc của con. Giờ nhặt mấy mẩu đó lên và ném đi.”.

“Ôi trời!” Adam than thở khi cậu bé nhặt những mẩu nhựa lên. “Nó là đồ yêu thích của con.”.

Dylan quan sát con trai mình dậm chân trước khi anh khởi động lại máy cắt cỏ. Có rất nhiều hình ảnh anh mang trong đầu mà anh thà rằng quên đi còn hơn.

Những hình ảnh vẫn còn ám ảnh anh từ trước đến nay, nhưng ít nhất anh không còn sống với chúng. Tội ác lớn nhất làm chấn động Gospel từ khi anh làm cảnh sát trưởng là Jeanne Bond bị anh chồng Hank giết chết. Và cho dù đấy là một sự kiện không may mắn, thì nó cũng là một vụ án đã xảy ra năm năm rồi, chứ không phải xảy ra trong năm tiếng đồng hồ vừa qua.

Dylan đẩy máy cắt cỏ đến sân sau và cắt cỏ quanh xích đu của Adam. Quyết định trở lại Gospel của anh cũng dễ dàng gần như bằng với việc bỏ đi. Anh đã ra đi vào lúc mười chín tuổi và học một năm rưỡi ở UCLĂ3), trước khi bỏ học để tham gia học viện cảnh sát. Anh đã là một đứa bé hai mươi mốt tuổi với lý tưởng săn bắt những gã xấu, làm thế giới trở nên an toàn hơn. Anh trở về thị trấn của mình mười năm sau, mệt mỏi với việc đánh bại những gã xấu. Anh rời Gospel khi là một chàng trai nhà quê ngây thơ với cả phân bò trong bốt. Anh trở lại khi đã trưởng thành hơn nhiều và hoàn toàn khôn ngoan hơn. Anh trở lại với lòng trân trọng những thị trấn nhỏ và những con người ở thị trấn nhỏ nhiều hơn rất nhiều. Chắc chắn, mọi người ở Gospel đều có một khẩu súng, nhưng họ không bắn lẫn nhau vì màu sắc của một chiếc khăn tay.

Điều kỳ lạ là, Dylan thậm chí đã không nhận ra anh đã mệt mỏi trong việc đương đầu với tất cả những kẻ điên khùng giết người cho đến ngày Trevor Pearson bị bắt cóc từ sân trước nhà và sau đấy được tìm thấy khi đã chết trong một cái thùng rác Dumpster. Dylan luôn có thể giữ khoảng cách

giữa mình với những vụ án bạo hành, nhưng trường hợp Trevor thì khác. Tìm thấy đứa bé ấy đã thay đổi anh.

7. Chương 04 Phần 2

Anh trở về ngôi nhà của mình ở Chatsworth tối hôm ấy vừa nhìn thấy Adam ngồi trong chiếc ghế cao với cái cốc nhỏ Tommy trong một tay và một bịch ngũ cốc Cheerios trong tay kia, anh liền quyết định ngay khi đấy và tại lúc đấy là anh đã có đủ rồi. Anh sẽ mang con trai anh và đi đến nơi nào khác Adam có thể chơi đùa. Nơi thằng bé có thể ra ngoài và là một đứa trẻ. Nơi nhà của nó không cần có một hệ thống báo động.

Tất nhiên, mẹ của Adam đã không quá vui vẻ về quyết định của anh. Julie đã nói rõ rằng cô ấy sẽ không chuyển đi. Anh không đổ lỗi cho cô ấy, nhưng anh cũng nói rõ y như thế rằng anh sẽ không ở lại. Họ tranh cãi về Adam, ngay cả khi chuyện thằng bé đi với Dylan chưa bao giờ thực sự là câu hỏi. Julie không phải là một người mẹ tuyệt vời, nhưng anh cũng không đổ lỗi cho cô ấy vì thế.

Cô ấy chưa bao giờ biết đến mẹ đẻ của mình và dường như không có bản năng mà mọi người cho rằng phụ nữ sở hữu. Cô ấy yêu Adam, nhưng đơn giản là không biết làm gì với thằng bé.

Và Adam chính xác đã không phải là một đứa bé dễ dàng. Thằng bé bị sinh sớm và đau bụng, làm cho vài tháng đầu tiên trong cuộc đời nó như là địa ngục đối với tất cả mọi người. Nếu nó không khóc, thì nó nôn mửa liên tực, và thay vì có mùi ngọt ngào, thơm tho của một đứa trẻ, nó hầu như luôn bốc mùi như một con cá hồi Pháp để lâu.

Dylan là người bế Adam đi lên xuống các tầng nhà vào lúc ba giờ sáng, xoa lưng và hát cho thằng bé nghe những bài ca rẻ tiền cũ kỹ. Kết quả là, khi Adam đủ lớn để giơ tay ra, thằng bé giơ tay về phía bố mình.

Sau cùng, rời bỏ Julie cũng trở nên thực sự dễ dàng. Có lẽ quá dễ dàng, khẳng định nghi ngờ ngấm ngầm của anh bấy lâu nay. Anh ở lại với cô ấy vì Adam. Quyết định của anh không dễ dàng như thế đối với Julie, nhưng cô ấy làm điều tốt nhất cho tất cả bọn họ. Cô ấy ký tên chuyển quyền chăm sóc con cho Dylan, chỉ có một yêu cầu duy nhất:

Adam dành hai tuần đầu tiên của tháng Bảy để ở với cô.

Dylan đã trở về nhà với đứa con trai một tuổi của mình, và anh chưa bao giờ hối hận vì quyết định này. Theo như anh biết, Julie cũng không nuối tiếc gì. Bây giờ, cô ấy có cuộc sống mà cô ấy đã vất vả phấn đấu và luôn mơ ước. Khi anh nói chuyện với cô ấy tuần trước để xác nhận kế hoạch với Adam, cô ấy nghe có vẻ hạnh phúc hơn bao giờ hết. Cô ấy đã có thứ cô ấy muốn, và anh cũng thế.

Anh có đứa con trai mà anh yêu thương hơn tất cả mọi thứ trên bề mặt trái đất này. Một cậu bé làm anh cười ngay cả khi anh vừa làm rách đầu mình. Adam là một đứa trẻ bình thường và hạnh phúc. Nó thích con chó của mình, và có một nỗi ám ảnh với những viên đá. Thằng bé thu thập chúng ở khắp nơi nó đến, như thể chúng là vàng. Nó có những hộp giày đựng đầy đá ở dưới giường. Thằng bé chỉ mang chúng ra khoe với những người lớn mà nó thích, hoặc với các cô bé ở trường mà nó muốn gây ấn tượng.

Với mặt trời đổ xuống lưng và đôi vai trần, Dylan cắt đám cỏ bên dưới xích đu và đi qua nhà kho để đến bãi cỏ chăn thả gia súc có hàng rào. Ngựa của Dylan và Adam, Atomic và Tinkerbell, đứng bên dưới bóng râm của những cây thông, gà gật, thờ ơ với âm thanh của động cơ. Khi anh làm xong, anh đẩy chiếc máy cắt cỏ vào chuồng ngựa cũ kỹ bên trái bãi chăn thả và để nó bên cạnh chiếc John Deere.

Anh đổ đầy nước sạch vào máng nước và sau đấy hướng thẳng vòi vào mình.

Cong người xuống, anh dội nước lạnh qua đầu, sau cổ và xuống hai bên mặt cho đến khi cảm thấy bộ não của mình lạnh đi. Anh đứng thẳng và lắc mình như một con chó, nước bắn tung tóe khắp nơi. Những giọt nước trượt xuống xương sống và ngực anh, ngấm vào cạp quần của chiếc quần Levís mềm mại trễ xuống đến hông anh. Anh rửa sạch cỏ bám vào giày, sau đấy với đến đầu vòi nước và tắt đi. Anh nghĩ đến lúc đứng trong bếp của Paul và Shelly trưa ngày hôm đấy, rửa tay và lắng nghe cô Hope Spencer.

“Hệ thực vật và động vật,” anh càu nhàu. Ai trong cái địa ngục này lại từng sử dụng những từ như ‘hệ thực vật và động vật’ chứ? Và anh cá tuyến sinh dục trái của mình rằng ý tưởng giao tiếp với thiên nhiên là mở cái mui của chiếc xe mui trần ra khi cô ta ung dung lướt đến đại lộ Santa Monica.

Anh tự hỏi có bao giờ cô mỉm cười, thực sự mỉm cười với đôi mắt xanh lơ tỏa sáng, đôi môi đầy đặn cong lên. Anh tự hỏi điều gì sẽ đặt nụ cười như thế lên trên mặt cô. Một lúc khác và một nơi khác, anh sẽ muốn thử xem sao.

Cô quá hoàn hảo. Quần áo, trang điểm, và mọi thứ của cô. Cô là kiểu phụ nữ khiến bàn tay anh ngứa ngáy muốn làm rối bù lên, nhưng vì rất nhiều lý do, cái kiểu ngứa ngáy đấy có thể đẩy anh vào rắc rối. Đặc biệt với một phụ nữ như cô.

Một nhà báo chính là vấn đề lớn viết bằng những chữ cái uốn bằng đèn neon với anh và Adam.

Nhà báo dành thời gian ở những vùng hoang vu không phải là không bình thường, viết về những chỉ dẫn du lịch hay những bài báo về du lịch ba lô. Chỉ là MZBH không giống như cô đã dành nhiều thời gian ở bên ngoài. Anh không biết lý do thực sự khiến cô chuyển đến Gospell nhưng anh có vài nghi ngờ về câu chuyện của cô. Tốt nhất là anh nên tránh xa khỏi cô. Tốt nhất là anh không nghĩ đến cô, bởi vì khi anh nghĩ, nó nhắc anh nhớ rằng mình đã không làm tình với ai đấy ngoài chính mình chính xác bao lâu rồi.

Anh đi hết hông nhà đến hiên nhà trước và với lấy áo. Adam đang tạo ra một đống lộn xộn với những bụi cây lần nữa, nhưng Dylan không thể sốc đủ năng lượng để quan tâm. Anh kéo chiếc áo phông qua mái tóc ướt và xỏ tay qua tay áo. Những bụi cây có thể đợi một ngày khác.

“Con làm sắp xong chưa?” anh hỏi khi nhét đuôi áo vải bông vào chiếc quần jeans. “Bố nghĩ chúng ta đi nấu những con cá hồi bắt được hôm nay đi là vừa.”.

Adam đặt cái kéo lớn xuống và đút tay vào túi. “Con tìm được một viên đá đẹp. Bố có muốn xem không?”.

“Chắc chắn rồi.”.

Adam nhảy khỏi hiên nhà khi chiếc xe tải Dodge chuyển hướng vào lối đi bẩn thỉu của họ.

“Đừng có mất lịch sự,” Dylan cảnh báo khi anh nhìn Paris Fernwood cho xe tải dừng lại. Cô xuống xe và đi về phía họ với một cái bánh trong hai tay.

“Con không thích cô ấy,” Adam thì thầm và đút hòn đá trở lại trong túi.

“Dù sao hãy tỏ ra dễ chịu.” Anh nhìn lên và mỉm cười với Paris. “Điều gì khiến em đến đây thế?”.

“Em đã nói với anh là sẽ mang cho anh một chiếc bánh Amish mà.”.

“Ồ, này, điều ấy không tuyệt sao?” Anh thúc con trai mình. “Con không nghĩ chuyện này thật tuyệt à?”.

Ý tưởng tỏ ra ’dễ chịu của Adam là mím môi lại và không nói một từ. Nó không thích phụ nữ để ý đến bố mình. Không một chút nào. Dylan không biết chính xác tại sao, nhưng anh đoán rằng chuyện này dường như có dính líu với việc Adam vẫn đang níu giữ một ý nghĩ hoang đường rằng ngày nào đấy mẹ nó sẽ đến và sống với họ.

Dylan nhặt chiếc mũ cao bồi lên và gạt tóc ra sau bằng những ngón tay.

“Anh sẽ mời em vào, nhưng anh e rằng em đã đến với không đúng lúc,” anh nói và đẩy chiếc mũ thấp xuống trán. “Adam và anh đang bận cắt những bụi cây này.” Anh với lấy một cặp kéo tỉa hàng rào và cắt rụng vài tán lá. “Adam, sao con không nhận chiếc bánh từ cô Paris và mang nó vào trong nhà đi.” Dylan phải thúc thằng bé vài lần nữa trước khi nó làm điều anh bảo.

“Dù sao em cũng thực sự không thể ở lại,” cô nói và ngoái đầu nhìn Adam bước đi. Bím tóc của cô rơi xuống vai. Cô đã tết những bông cúc dại vào mái tóc nâu mượt mà.

“Paris, em tết hoa vào tóc. Anh thích một cô gái với những bông hoa trên tóc.”.

Cô vỗ vỗ vào bím tóc và đỏ mặt. “Chỉ vài bông thôi mà.”.

"Ừ, trông em thực sự rất đẹp," anh nói, điều cô coi như một lời mời để tán ngẫu trong đúng nửa tiếng đồng hồ. Đến lúc cô về, Dylan đã cắt phăng một bụi cây và đã bắt đầu cắt một bụi khác.

Tối hôm ấy, khi anh và Adam ăn tối, Adam nhìn lên từ đĩa và nói, "Nếu bố không quá tử tế với tất cả những cô kia, họ sẽ không lẩn quẩn quanh đây.".

"Tất cả những cô kia? Con đang nói về ai thế?".

"Paris và cô Chevas và …," nó giơ tay ra như thể đang ôm những quả dưa hấu, " … bố biết ai rồi đấy.".

"À bố biết ai rồi." Dylan cắn vào miếng bánh mỳ của mìnhvà quan sát Adam nhặt xương từ miếng cá. "Cô Chevas? Ý con là cô giáo con ở mẫu giáo đấy hả?".

"Vâng. Cô ấy thích bố.".

"Vượt ra khỏi thị trấn.".

"Đúng thế mà bố.".

"Ồ, bố không nghĩ thế đâu." Dylan đẩy đĩa của mình sang một bên và nhìn vào đôi mắt xanh lục to của con trai. Ngay cả nếu điều Adam nói là đúng, Dylan cũng không tìm kiếm một người vợ. Và sau cùng thì, đấy là điều tất cả phụ nữ độc thân trong vòng một trăm dặm này muốn. "Con sẽ phải bỏ cái kiểu xấu tính với các quý cô đi. Con phải tỏ ra tử tế hơn.".

"Tại sao ạ?".

"Vì như thế là bất lịch sự, đấy là lý do.".

"Ngay cả với những cô xấu xí?".

"Đặc biệt với những cô xấu. Còn nhớ bố đã nói với con rằng con không thể đánh một cô gái không, không ngay cả khi cô ấy đá vào cẳng chân con? Ừ, việc này cũng như thế. Đàn ông phải tỏ ra lịch sự với các cô gái ngay cả nếu họ không thích các cô ấy. Đấy là một trong những luật bất thành văn mà bố đã nói với con.".

Adam đảo tròn mắt. "Mấy giờ rồi ạ?".

Dylan liếc nhìn đồng hồ. "Gần tám giờ. Đặt đĩa của con vào trong chậu. Sau đấy con có thể đi bật TV." Dylan thu dọn những chiếc đĩa khác ở trên bàn và rửa chúng trong chậu. Anh lau chiếc bàn gỗ sồi nặng, xếp bốn chiếc ghế cùng kiểu lại, rồi đặt chiếc bánh của Paris vào giữa.

Sống chung một thị trấn với Paris giống như thuộc về một câu lạc bộ tráng - miệng - của - tuần. Anh thực sự mong cô thôi mang thức ăn cho anh, nhưng anh không biết nói với cô như thế nào. Anh biết ý định kết hôn của cô, tất nhiên.

Quái quỷ, anh là triển vọng sáng sủa nhất trong Hạt Pearl, nhưng so sánh với những đối thủ khác, đấy không hẳn là một lời khen ngợi. Rồi còn cả Dixie Howe. Anh không biết cô ta quan tâm đến hôn nhân hay chỉ tình dục. Cả hai đều không thể được. Chỉ nghĩ thôi cũng đã làm anh run rẩy.

Ngay cả khi có người phụ nữ anh muốn đưa về nhà vào ban đêm, anh cũng không thể. Anh có một cậu con trai nhỏ, và anh không nghĩ đến việc phơi bày cho trẻ con những chuyện kiểu như thế. Anh không thể đỗ xe bên ngoài nhà của một phụ nữ quá lâu mà không bị toàn bộ thị trấn biết, nói về nó sau lưng anh, và dự đoán ngày đám cưới. Anh muốn tránh trở thành mục tiêu đồn thổi không chỉ vì Adam, mà còn vì anh là một cảnh sát trưởng, một công chức được chọn, và không có khả năng chịu đựng những kiểu tin đồn như thế. Nhất là sau khi cảnh sát trưởng Donnelly đã bị bắt gặp với cái quần đang kéo xuống.

Dylan quăng miếng giẻ lau bàn vào bồn rửa bát và đi đến lối đi dẫn đến phòng khách. Anh dựa một vai vào tường khi nhạc hiệu chương trình truyền hình yêu thích của Adam tràn ngập căn phòng, Thiên đường trên Trái đất.

Những đám mây mịn như lông tơ, bầu trời xanh và khuôn mặt xinh đẹp của mẹ Adam chiếm hết màn hình. Những lọn tóc vàng đu đưa quanh mặt cô ấy như thể cô ấy thực sự là thiên thần mà cô ấy đang đóng. Người yêu của nước Mỹ, Juliette Bancroft đảo tròn mắt hướng lên thiên đường và một ánh sáng xuất hiện trên đầu cô.

Julie mà anh biết không có gì giống với một thiên thần cô vào vai. Khi cô ấy sống với anh cô ấy không nói năng nhẹ nhàng, và theo như anh có thể nhớ, cô ấy chưa bao giờ dành được một giờ trong nhà thờ. Quỷ tha ma bắt, tóc cô đúng ra là màu nâu, màu tóc của con trai họ.

"Ngồi gần con đi, bố.".

Dylan đẩy người ra khỏi ngưỡng cửa và ngồi cạnh Adam. Giống như mọi khi, Adam trèo vào lòng và ngả đầu trên vai Dylan. Và Dylan luôn băn khoăn Adam có thực sự hiểu rằng những gì xảy ra trên ti vi là không thật. Rằng mẹ của nó không thực sự là một thiên thần đi gieo rắc lòng tốt và cứu vớt những linh hồn. Họ nói về chuyện này nhiều lần rồi, và Adam luôn nhún vai và nói rằng nó biết. Dylan không chắc như thế. "Nhớ điều chúng ta nói tuần trước không?" anh hỏi.

"Có ạ mẹ không phải là thiên thần thật. Mẹ chỉ đóng vai một thiên thần.".

"Mẹ con là một diễn viên.".

"Con biết," Adam trả lời, rồi bị sao nhãng bởi màn mở đầu ôm Adam lại gần và hôn lên đỉnh đầu nó. "Bố yêu con, anh bạn ạ.".

"Con cũng yêu bố, bố ạ.".

Hope nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ của số Hai Timberline, ngắm mặt trăng lưỡi liềm treo trên đỉnh dãy núi Sawtooth như một đồ trang trí đặt trên ngọn cây thông Giáng sinh. Ánh sáng bàng bạc của nó trải dọc hồ Gospel.

Những ngôi sao chen chúc trên bầu trời đêm đen như mực, gần như ngôi này chồng trên ngôi kia, và Hope chắc chắn cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều sao như thế trong cuộc đời. Giống như đêm trước, cô lại bị sự tĩnh lặng tuyệt đối xung quanh tấn công. Không ô tô, không còi, không máy bay trực thăng bùm bùm trên đầu. Thậm chí, không có tiếng sủa của con chó hàng xóm làm cô phát điên.

Sự tập trung của cô chuyển sang hình ảnh phản chiếu của mình trong gương và ánh sáng dọi xuống hiên nhà và khoảng sân bẩn thỉu. Gospel của Idaho phải là nơi cô đơn nhất trên hành tinh.

Cô buông tấm rèm xanh lục dày. Cô đã hoàn thành được rất nhiều việc kể từ ngày đầu tiên. Tầng một của số Hai Timberline đã sạch, cô đã lấy tấm da gấu xuống khỏi tường và trải nó xuống sàn để che vết máu. Cô đã dỡ một số hộp giấy đã đến cùng với đồ đạc của cô và dọn dẹp phòng ngủ đối diện với căn phòng có dơi. Cô bày thêm một số vật dụng cá nhân và treo quần áo vào trong tủ. Có rất nhiều thứ để làm, nhưng đã quá thời gian cô phải làm việc.

Cô đi đến phòng ăn và bật máy tính xách tay và một chiếc máy tính để bàn khác vừa đến chiều hôm nay. Cô đặt một chiếc gối êm lên trên chiếc ghế cứng, sau đấy ngồi vào chiếc bàn dài. Sau câu chuyện về chiếc xương gà đêm hôm trước, cô cho rằng cảm hứng của cô đã trở lại. Với những ngón tay đặt nhẹ trên bàn phím, cô nhắm mắt lại và giũ sạch đầu óc giải thoát khỏi những vướng ngại.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cô đứng phắt dậy. "Chết tiệt," cô chửi thề khi chộp lấy một chai Windex và một miếng vải mềm. Khi một giờ đồng hồ khác trôi qua và lau dọn ngôi nhà không mở ra cảm hứng cho cô, cô lôi bộ đồ sửa móng tay ra. Cô chọn một màu sơn phù hợp với tâm trạng của mình và sơn những móng tay bằng một màu đỏ máu sẫm.

Đỏ máu. Cô ngoái nhìn lò sưởi trong căn phòng khác qua vai. Cô không viết những câu chuyện về tội ác thực. Cô không viết về người thật, hoặc những bí mật và ma quỷ xô đẩy họ.

Hope đứng lên và thổi móng tay khi cô bước vào phòng khách. Cô đẩy tấm da gấu ra chỗ khác bằng ngón chân và nhìn xuống vết nâu đen trên sàn nhà gỗ cứng. Cô tự hỏi điều gì đã trở nên quá kinh khủng để vị cảnh sát trưởng cũ cảm thấy rằng cách duy nhất để thoát khỏi là một viên đạn xuyên qua đầu.

Shelly đã nói đến điều gì đấy về sex quái dị. Con người không tự sát bởi vì họ thích được tát vào mông, và Hope tự hỏi những thứ kỳ quái gì đã có trong ngôi nhà này là gì và những người trong thị trấn biết được bao nhiêu về câu chuyện này.———————————1Một trò chơi được phát triển dựa trên môn bóng chày, để trẻ con có thể tiếp xúc và luyện tập kỹ năng chơi bóng chày trước.2Nhà leo núi và thuần hóa gấu xám nổi tiếng.3Đại học California ở Los Angeles.

8. Chương 05 Phần 1

Chương 5

Phụ Nữ Tiệc Tùng Khi Còn Thức

Quán bar Buckhorn là cơ sở kinh doanh sống sót lâu đời nhất ở Gospel.

Xây dựng lại từ đám cháy năm '32 và được dựng lên nhiều năm trước Nhà thờ Chúa Jesus cứu thế của chúng ta, nó cũng còn giữ được phong cách mộ đạo trên những bức tường bằng gỗ đốn thô. Những tối thứ Tư là đêm 'mua một tặng một' cho đến mười giờ, và không có mấy người đến Buckhorn có thể từ chối hai ly bia với giá hai đô.

Có lẽ quán Buckhorn quá nổi tiếng với những người dân địa phương bởi vì, giống như họ, nó chưa bao giờ giả vờ là một thứ gì khác mà nó không phải.

Buckhorn đơn giản là một nơi để nốc bia hoặc tham gia vài trò cá cược ở căn phòng phía sau, hay nhảy múa theo nhịp hai bốn với nhạc của Vince Gill 1 .

Trong suốt những tháng mùa hè, những khách hàng thường xuyên chịu đựng khách du lịch theo cách tốt nhất họ có thể, nhung không ai bị đổ lỗi nếu một người đồng bằng buộc phải dời khỏi một chiếc ghế yêu thích.

Âm nhạc được chọn phát ra từ chiếc máy phát nhạc là nhạc đồng quê, tuyệt đối là nhạc đồng quê, và phải đủ to để dìm âm thanh rầm rầm của cái máy điều hòa rệu rã. Năm ngoái, một gã - khốn - thông - minh nào đó đã lén vào quán bar và bật George Jones với Barry Manilow trong hàng giờ liền. Barry chưa hát được nửa bài 'Tôi viết những bài hát' trước khi Hayden Dean nhấc một chiếc ghế quầy bar và giải thoát chiếc máy phát nhạc cũ khỏi nỗi đau khổ của nó. Bây giờ, những chiếc ghế được gắn chặt vào sàn nhà.

Ông chủ của Buckhorn, Burley Morton chưa bao giờ có con mắt thực sự sắc sảo về cách bày trí. Nhưng ông ta thực sự giỏi giang trong cách bố trí để chiếc máy nghe nhạc mới nhấp nháy theo tiếng đàn ghi - ta thép 2 và phối hợp với chiếc đèn Coors lớn phía sau quầy bar. Ngoại trừ phòng đánh cá ở phía sau, bước vào bar Buckhorn giống như bước vào một hang động sáng mờ mờ.

Những cư dân gọi nó là ngôi nhà thứ hai của họ thích nó theo cách đấy.

Hope đứng ở lối vào, dành ắt cô một phút để điều chỉnh. Mặc dù cô có thể nhìn thấy rất ít qua bóng tối và biển chỉ dẫn bằng đèn neon sáng, nơi này nhắc cô nhớ đến một quán bar ở Las Vegas nơi lần đầu tiên cô gặp cảm hứng cho Micky - Yêu tinh Ma thuật, Myron Lambardo. Nó nồng nặc mùi bia, khói thuốc lá của nhiều thập kỷ và mùi gỗ đốn thô. Lẽ ra điều này có thể cảnh báo cô nên quay người và bỏ chạy nhưng cô hơi tuyệt vọng trong những ngày này. Cô nhét tai nghe vào chiếc túi sau hông và dịch sang bên phải vài bước để một anh chàng cao bồi to lớn có thể chen qua. Vai cô chạm vào một bảng thông báo lớn, và cô ngước mắt lên để nhìn vào tờ bướm ghim bằng một cái nút. Đấy là một mẫu đăng ký, mời mọi người tham gia:

Ngày Bốn Tháng Bảy Hàng Năm Cuộc Thi Ăn Hàu Rocky Mountain Và Ném Toilet Dĩ nhiên cô đã nghe về việc ăn hàu. Khi cô lớn lên, gia đình cô thường tổ chức những bữa tiệc nướng hải sản. Một cuộc thi ném toilet lại là một nét mới, nhưng xét đến những gì cô đã biết về thị trấn này, điều đấy không đáng ngạc nhiên chút nào. Trong năm ngày ở Gospel, cô khám phá ra vài thứ kỳ lạ hay hay. Như là số lượng súng trưng bày công khai. Dường như có luật lệ nào đấy rằng nếu bạn sở hữu một chiếc xe tải, bạn phải có ít nhất hai đường rãnh xoắn ở cửa sổ phía sau. Nếu bạn đeo một chiếc thắt lưng, nó phải có cái khóa có kích thước bằng đầu của bạn, và nếu bạn có một cặp gạc nai, nó phải được gắn trên nhà, chuồng ngựa hoặc xe tải của bạn. Ngụ ý phổ biến được dán trên những chiếc xe có thể tổng kết trong một câu:

Nếu bạn không phải một cao bồi, ăn cứt và chết đi.

Hope liếc nhìn đồng hồ thể thao của mình và cho rằng cô sẽ có một tiếng đồng hồ trước khi trời tối. Cô không định đến Buckhorn tí nào,nhưng cô đang lững thững đi bộ ngang qua và nghĩ cô nên ngó qua một chút. Cô đã không thể viết một bài báo ra hồn kể từ câu chuyện về cái xương gà. Walter đã email cho cô sáng nay và muốn có câu chuyện nào đấy ấn tượng. Ưu tiên chuyện liên quan đến Người khổng lồ, hay người

ngoài hành tinh, hoặc là Elvis. Anh ta đang mất kiên nhẫn với cô, và cô hy vọng rằng cô sẽ tìm thấy người đóng vai Người khổng lồ Elvis trốn bên trong Buckhorn này.

Khi mắt Hope đã điều chỉnh được với ánh sáng, cô tiến đến một khoang vắng ở phía xa của tòa nhà. Cô nhận thức rất rõ những ánh mắt đuổi theo cô, như thể người ta chưa từng nhìn thấy một chiếc quần soóc đen bó chặt và một chiếc áo yếm thể thao dài đến trên bụng. Cô đã chải tóc ra sau thành một đuôi gà và trang điểm rất nhẹ.

Cô gọi bia Corona, được mang đến một lon Bud Lite, và lắng nghe trò đánh cá ở phía sau. Qua tiếng rên rỉ của đàn ghi - ta thép từ máy phát nhạc, cô có thể nghe thấy cặp đôi trong khoang ngồi đằng sau cô thảo luận về người đồng bằng.

Nghe lén càng lâu, cô càng hiểu ra rằng có vài cuộc đánh cá đang diễn ra.

Dường như với vụ tai nạn mới nhất, Otis Winkler giờ đang dẫn đầu với ba vụ ngộ độc sồi, hai vụ đứt dây chằng mắt cá chân, một vụ gãy ngón cái, và một vụ gãy xương sườn.

Hope lắng nghe cẩn thận, sau đó hỏi mượn một cây bút chì từ cô bồi bàn.

Khi cô rót bia vào một cái cốc nhựa đỏ, cô túm lấy một tờ giấy ăn và bắt đầu viết:

Người Ngoài Hành Tinh Ngầm Phá Hoại Trong Vùng Núi Cao Của Idaho Trong một thị trấn buồn tẻ phần nào nhắc nhớ đến chương trình truyền hình cũ - Mayberry, những người ngoài hành tinh lừa khách du lịch không đề phòng …

Dylan chạm đến cánh cửa quán bar Buckhorn bằng cùi bàn tay và đẩy nó va sầm vào tường. Anh hoàn toàn không có tâm trạng cho những chuyện vớ vẩn này. Hai tay phó của anh đang giải quyết một vụ tai nạn hai ô tô khủng khiếp ở phía nam của Banner Summit, một người khác đang nghỉ, và Lewis vẫn còn ở cách đây nửa giờ đồng hồ. Điều đó dẫn đến việc Dylan phải đeo cái thắt lưng công vụ lên chiếc quần Levís, gắn ngôi sao vào túi chiếc áo sơ mi đơn giản, và đến để giải quyết với những gã ngốc ở Buckhorn.

Những âm thanh hỗn tạp của nắm đấm đập trúng da thịt, những tiếng la hét đặt cá cược, và bài hát 'Chào em yêu của Conway Twitty tràn ngập Buckhorn.

Dylan chen lấn giành đường qua những người quan sát và vừa vặn tránh được một cú đấm mạnh nhắm đến Emmett Barnes.

Ai đó kéo phích cắm của Conway và bật đèn vừa đúng lúc đối thủ khác - Hayden Dean ra một cú đấm nhắm đúng đến cằm Emmett và khiến hắn ta loạng choạng trong đám đông. Dylan không ngạc nhiên khi thấy Emmett có liên quan.

Trong một ngày đẹp trời, Emmett là một gã khốn tầm thường với sự rắc rối của một gã đàn ông bé nhỏ, và hôm nay không có vẻ gì giống với một ngày đẹp trời.

Hắn hùng hổ và tạo thế như một con pitt bull 3 . Emmett chỉ là một tay nốc đầy bia muốn được thư giãn cơ bắp và thêm nồng độ cồn vào đống lộn xộn.

Dylan ra hiệu cho ông chủ quán bar ôm lấy Hayden như một con gấu lớn.

Burley Morton đã không vớ được biệt hiệu của mình, vì ông sinh ra đã nhỏ con.

Dylan bước ra trước mặt Emmett và đặt một bàn tay lên ngực gã đàn ông để ngăn cản. "Việc đánh đấm được chấm dứt," anh nói.

"Tránh đường cho tôi, cảnh sát trưởng!" Emmett hét lên, mắt hắn bừng bừng giận dữ. "Tôi vẫn còn chưa đá xong cái mông xương xẩu của Hayden.".

"Sao anh không bình tĩnh lại đi?".

Thay vì thế, Emmett quăng nắm đấm ngay bên dưới mắt trái của Dylan. Lực của cú đấm hất đầu Dylan ra sau, đánh bật mũ của anh, và một cơn đau nhói xuyên qua đầu anh. Anh khóa cú đấm tiếp theo bằng cẳng tay và đấm vào eo Emmett. Không khí hất tung ra khỏi phổi của gã đàn ông kia, hắn ta gập người xuống, và Dylan tận dụng triệt để tư thế của hắn và quăng một cú móc từ dưới lên vào mặt Emmett khiến hắn đổ

xuống đất. Không cho Emmett cơ hội hồi phục, anh lăn hắn nằm sấp xuống và còng tay lại sau lưng. "Giờ thì, anh chỉ cần nằm đấy và luyện tập quyền được im lặng của mình," anh nói khi vỗ vào túi của Emmett và thấy chúng trống không.

Anh đứng lên, đặt bàn chân đi bốt lên giữa lưng Emmett, và ném một cặp còng tay khác cho Burley, ông ta khóa tay Hayden gầy gò lại mà không gặp vấn đề gì.

"Được rồi," Dylan hỏi đám đông đột nhiên im lặng, "Chuyện gì xảy ra ở đây?" Anh đưa một tay lên xương gò má và nhăn nhó.

Rất nhiều người nói cùng một lúc.

"Emmett mua cho cô ấy một chầu.".

"Cô ta nói gì đấy với hắn và hắn bắt đầu cãi cọ với cô ta.".

"Đấy là lúc Hayden bước vào.".

Emmett nhúc nhích và Dylan ấn gót giày lên xương sống hắn cho đến khi hắn thôi vặn vẹo. "Ai?" Anh nhìn vào những ngón tay mình, anh không chảy máu, nhưng anh sẽ có một đồng tiền bóng loáng vào buổi sáng.

Mọi người chỉ vào một khoang ngồi cách đấy nhiều bước chân. "Cô ta." Và ở kia, đứng trên mặt bàn, đông cứng dính vào tường như một con nai mắc kẹt giữa đèn pha ô tô là cô Hope Spencer. Đôi mắt mở lớn, áo thiếu vải, và bia tung tóe khắp nơi. Cô nắm chặt một nắm giấy ăn vào ngực.

"Đứng lên, và tôi sẽ trói chân tay anh lại," anh nói với Emmett trong lúc bước qua hắn ta. Từ kinh nghiệm trong quá khứ với Emmett, anh biết rằng khi hắn đã ngã xuống, đe dọa trói chân tay của hắn lại với nhau thường có tác dụng khuất phục hắn ta.

Dylan bước về phía Hope và giơ tay ra. "Sao cô không nhảy xuống từ trên đấy, máam?" Cô e dè bước ba bước đến mép bàn và nhét đám giấy ăn vào cái túi ở hông. Cô đặt lòng bàn tay lên vai anh, bàn tay anh với lên và vòng quanh vòng eo trần của cô. Khi anh nhìn vào đôi mắt xanh lơ đờ đẫn vì sợ hãi, ngón tay cái của anh tự nhiên quệt vào làn da mềm mại và ấn vào vùng bụng phẳng của cô. Anh nhấc cô lên khỏi bàn và chầm chậm đặt cô đứng trước anh.

"Cô ổn chứ?" anh hỏi. Ánh mắt anh hạ từ mặt đến bàn tay anh đặt trên eo cô.

Hơi nóng làn da trần của cô làm ấm lòng bàn tay anh và anh giữ chúng ở đấy, áp sát vào làn da mềm, mịn. Cô có mùi của bia, và Buckhorn, và của hoa nữa.

Ham muốn cuộn xuống bụng anh và làm những ngón tay anh cong lại, sau cùng anh thả tay xuống hai bên sườn.

"Tôi nghĩ hắn sẽ đánh tôi," cô nói, siết chặt nắm tay trên vai anh. "Năm ngoái tôi tham gia học lớp tự vệ, và tôi nghĩ tôi có thể tự lo ình. Nhưng tôi bị đông cứng lại. Tôi không phải là Kẻ hủy diệt." Hơi thở của cô đứt đoạn, và với từng hơi thở ngắn gấp gáp, ngực cô nâng lên trong chiếc áo thiếu vải.

Anh nhìn thẳng vào mặt cô, không có mỹ phẩm và màu sắc, vẻ ngoài lạnh lùng thường trực của cô đã biến mất.

"Cô trông không giống Kẻ hủy diệt.".

Cô lắc đầu và không có vẻ như cô sẽ vượt qua nỗi sợ hãi của mình trong thời gian sớm. "Đấy là biệt hiệu của tôi ở lớp. Tôi rất nóng nảy.".

"Cô sẽ ngất xỉu à?".

"Không.".

"Cô chắc chứ?".

"Chắc.".

"Vậy tại sao cô không tiếp tục và hít một hơi thở sâu nữa đi?".

Cô làm như anh bảo và anh quan sát cô hít vào những hơi thở đều đặn. Cô có thể không nhận thấy rằng cô đang níu lấy anh, nhưng anh nhận thức rất rõ sức nặng cái níu của cô. Anh cảm nhận nó ở mọi nơi, sưởi ấm anh như thể họ còn hơn cả những người xa lạ. Như thể điều tự nhiên nhất trên thế giới này là để anh hạ miệng xuống miệng cô và hôn cô cho đến khi anh làm mắt cô đờ đẫn hơn một chút, hơi thở của cô ngắt quãng hơn một chút. Dylan với lấy tay cô và đưa nó ra khỏi vai anh.

"Cô cảm thấy tốt hơn chưa?" anh hỏi, đoán rằng đã quá lâu anh không ở với một người đàn bà nên một cái đụng chạm trên vai cũng khiến anh nóng lên.

Cô gật đầu.

"Tại sao cô không nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra?".

"Tôi đang ngồi ở kia, làm việc của tôi, rồi cái gã thấp hơn đi đến và đặt một ly bia trên bàn tôi. Tôi nói với hắn không, cám ơn, nhưng hắn vẫn ngồi xuống.".

Lông mày cô cau lại, nhưng cô không giải thích gì thêm.

"Và?" Dylan mớm lời.

Và tôi cố tỏ ra dễ chịu, nhưng hắn không chịu hiểu ẩn ý đấy. Vì thế tôi cho rằng tôi cần làm rất rõ ràng rằng tôi không có tâm trạng bầu bạn. Anh biết đấy, để không có hiểu lầm nữa.".

"Cô đã nói gì với anh ta?" Dylan hỏi, không phải vì điều này quan trọng, mà chỉ vì anh tò mò.

Vẻ cau có của cô lan đến khóe miệng. "Tôi nghĩ tôi nói, 'Làm ơn bỏ cái xác của anh ra khỏi khoang của tôi.".

"Tôi đoán là anh ta tiếp nhận điều đó không tốt lắm.".

"Không. Sau đấy hắn thực sự điên lên khi tôi gợi ý rằng hắn đã có vấn đề với rượu và nên tham gia vào khóa phục hồi chức năng.".

"Và?".

"Tôi nghĩ đấy là lúc hắn ta bảo tôi nên tự fuck mình.".

"Và?".

"Và tôi nói tôi thà tự fuck mình còn hơn với một gã lùn với một cái dương vật nhỏ.".

Đầu Dylan đột nhiên nhức như quỷ và mắt anh bắt đầu đau hơn rất nhiều. "Ừ hử.".

"Đấy là khi hắn ta với qua bàn và cố gắng túm lấy tôi. Tôi hét lên và người gầy hơn túm lấy gã thấp và kéo hắn ra khỏi khoang. Nếu không phải có ông ta, tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.".

Dylan biết. Emmett có thể sẽ tát cô quay mòng mòng trước khi có người ngăn hắn lại. Dylan sẽ trói gô tay chân hắn lại chỉ để cho vui.

"Vậy là anh ta không chạm vào cô?".

"Không.".

"Đe dọa cô với thứ gì đó như là một con dao hay một cái chai vỡ.".

"Không.".

Lewis Plummer cuối cùng cũng bước vào quán bar và di chuyển qua đám đông về phía Dylan. "Có người móc mắt anh à?".

"Ừ. Anh làm tiếp và tuyên bố bắt Emmett Bames đi, sau đấy tố cáo anh ta tội tấn công và hành hung nghiêm trọng một nhân viên cảnh sát. Tôi không tìm thấy cái gì trên người anh ta, nhưng sao anh không lục soát anh ta một lần nữa, chỉ để cho chắc chắn?".

"Thế còn Hayden?".

Dylan chuyển ánh mắt trở lại với Hope. "Cô nhìn thấy ai đấm trước?".

“Gã thấp.”.

“Hayden có thể về nhà.”.

“Anh có đến đồn không?” Lewis hỏi.

“Không. Adam đang ở nhà với cô trông trẻ, vì thế tôi sẽ làm việc giấy tờ vào buổi sáng.”.

“Vậy gặp lại anh vào buổi sáng.” Lewis giơ tay lên chào ngắn gọn.

Dylan nhìn tay phó của mình kéo Emmett đứng lên, rồi quay sang nhìn vào mặt Hope. Cô vẫn còn hơi xanh và mắt vẫn còn hơi hoang mang, nhưng cô không có vẻ quá lo lắng với kinh nghiệm này ở Buckhorn. “Cô muốn đến đồn và làm bản tường trình tối nay, hay cô muốn đến vào sáng mai hơn?”.

“Tôi chỉ muốn về nhà.”.

Ai đấy cắm phích điện máy phát nhạc trở lại, ánh sáng lại giảm đi lần nữa, và phó cảnh sát trưởng Plummer áp tải Emmett Barnes ra khỏi quán bar. Bây giờ là mười giờ, hai giờ trước khi đóng cửa. Vẫn còn đủ thời gian cho những người này làm cạn vài ly bia nữa.

“Cô lái xe được không?” anh hỏi Hope khi giọng Conway Twitty lại thoát ra từ máy phát nhạc.

Cô liếc xuống nhìn mình, và Dylan nhìn theo, vào chiếc quần soóc bó chặt và chiếc áo yếm thể thao. Ánh sáng từ một chiếc đèn Coors nhá lên dọc quầy bar và thắp sáng vùng bụng phẳng của cô. “Tôi đi bộ đến đây,” cô nói.

Dylan buộc mắt mình chuyển đi khỏi ánh sáng màu xanh lơ sáng trên rốn cô.

“Để tôi lấy còng tay từ Burley và tôi sẽ đưa cô về nhà”.

“Cám ơn, cảnh sát trưởng.”.

“Dylan,” anh nhắc cô.

“Dylan.” Và điều đó xảy ra. Kể từ lần đầu tiên cô lái chiếc xe thể thao nhỏ vào thị trấn, cô mỉm cười với anh. Đôi môi đầy đặn của cô cong lên và cô cho anh thoáng thấy hàm răng thẳng nhất anh từng nhìn thấy kể từ khi rời L.A. Anh đoán rằng sự nhẹ nhõm sau cuộc thử thách vừa rồi chắc hẳn đã làm cô nóng lên.

Hầu hết phụ nữ thường có xu hướng ướt át hoặc biết ơn thực sự sau một thử thách.

Từ phía sau, ai đấy đặt một bàn tay mơn trớn quanh cánh tay Dylan, anh ngoái lại và nhìn xuống bóng tối che giấu đôi mắt của Dixie Howe. “Mũ của anh đây, Dylan.”.

“Cám ơn, Dixie.” Anh gạt tóc ra sau và đội mũ lên.

“Không phải anh đang về chứ?”.

“E là thế.”.

“Anh không ở lại chơi một ván cá cược được sao? Em nghe anh nói với Lewis rằng Adam đang ở nhà với người trông trẻ.”.

“Không phải tối nay.” Anh cố gắng kéo tay ra khỏi nắm tay của cô ta, nhưng cô ta siết chặt tay lại. Cô ta áp một bầu ngực lớn vào cánh tay anh, và anh biết cô ta đủ rõ để biết rằng đấy không phải là một tai nạn. Anh biết Dixie gần hết cuộc đời. Anh đã hẹn hò với chị gái của cô ta, và anh nhớ đến cô ta như một đứa trẻ khẳng khiu. Cuộc sống đã không thực sự tử tế với chị em nhà Howe, và anh có cảm giác tồi tệ về việc đấy, về cách họ lớn lên, nhưng anh không cảm thấy gì hơn thế. “Anh phải đưa cô Spencer về nhà.”.

Dixie liếc nhanh về phía Hope một cái, sau đấy tập trung sự chú ý vào Dylan lần nữa. “Anh nhớ lời mời của em những đêm khác chứ?”.

Tất nhiên anh nhớ. Trong cuộc đời anh, số lần phụ nữ bước đến chỗ anh trong lúc chơi T- ball và lớn tiếng mời chào tình dục bằng miệng không phải là quá nhiều.

“Bất cứ lúc nào.” Cuối cùng cô ta cũng thả tay và Dylan giật tay lại.

“Ngủ ngon, Dixie,” anh nói và di chuyển đến quầy bar trước khi cô ta có thể túm anh lại lần nữa. Hope đi theo bên cạnh anh, và trong khi anh nhanh nhẹn lấy lại chiếc còng tay từ cổ tay Hayden, anh phải nghe cô bày tỏ lòng cảm ơn với Hayden vì ‘sự can thiệp anh hùng’ của ông ta.

Theo Dylan, cô đã quá xem trọng chuyện này và bộc lộ lòng biết ơn quá nhiều. Cô đã khiến gã ngốc tội nghiệp đỏ mặt và lắp bắp về việc ông ta sẵn lòng như thế nào để được gãy mũi vì cô. Hope đã ở trong thị trấn năm ngày, anh chạm mặt với cô ba lần, và cô chưa hề mỉm cười với anh cho đến năm phút trước:

Anh đoán bây giờ anh biết điều gì khiến cô mỉm cười. Đấy là bị đánh vào mặt.

Khi họ ra khỏi quán bar, một làn gió lạnh làm tung những sợi tóc vàng từ túm tóc đuôi ngựa và thổi nó ôm quanh gò má mềm mượt của cô. Ánh mắt anh nhìn từ mặt xuống đến cánh tay và những điểm dễ nhận thấy trên chiếc áo ngắn của cô. Ngực Dylan thắt lại, mắt trái anh giần giật, và anh nhìn đi chỗ khác.

Anh giúp cô bước vào chiếc Blazer của cảnh sát trưởng, và trên quãng đường ngắn đến đường Timberline, anh tự hỏi một phụ nữ mặc chiếc quần bó, bước vào một quán bar nhốn nháo và khiêu khích một gã đàn ông như Emmett là kiểu người như thế nào.

Ai đấy nghĩ cô là người tệ hại. Kẻ hủy diệt.

“Cô nàng trong quán bar đấy là ai?” cô hỏi, phá vỡ sự im lặng.

“Có rất nhiều người trong quán bar. Cô ám chỉ người nào?”.

“Vàng hoe. Tóc to. Ngực to.”.

Lông mày anh nhướng lên và anh nhăn nhó. “Dixie Howe,” anh trả lời và ngần ngừ chạm vào gò má bên dưới mắt anh.

“Cô ta là bạn gái của anh à?”.

“Không.” Chết tiệt, mặt anh bắt đầu sưng lên. “Tại sao cô muốn biết?”.

“Chỉ hiếu kỳ thôi.”.

Anh nhìn sang cô, ánh sáng trên bảng đồng hồ chiếu sáng nửa mặt cô. Đuôi ngựa của cô đã hơi rối. Cô bốc mùi bia nặng. “Hiếu kỳ về việc tôi có bạn gái hay chưa?”.

“Không, hiếu kỳ về những gì cô ta mời chào anh.”.

Anh rẽ chiếc Blazer vào đường Timberline và nói, “Này, đấy là một điều bí mật.”.

“Tôi cá là tôi có thể đoán.”.

Anh cười vào lái chiếc Chevy vào lối đi tối tăm của nhà cô “Có lẽ cô ta chỉ muốn nói chuyện.”.

“Phải, có lẽ qua chiếc điện thoại bằng xương?”.

Anh đạp sầm vào phanh, nếu không phải chiếc xe đang đi chậm lại, anh có thể đã khiến cô văng qua tấm kính chắn gió. “Cái gì?”.

Cô chống tay lên bảng đồng hồ xe để giữ mình lại. “Có lẽ cô ta muốn nói chuyện qua …”.

“Khỉ ạ, tôi đã nghe thấy cô nói lần đầu tiên rồi.” Anh nhìn chằm chằm vào cô và đột nhiên mọi chuyện trở nên hoàn toàn rõ ràng. Đôi mắt mơ hồ, nụ cười dễ dãi và mùi bia anh cho rằng đã đổ lên cô. Sự nhẹ nhõm không làm cô ấm áp hơn với anh chút nào. “Cô đã uống bao nhiêu ly bia?”.

“Ừm? À, tôi thường không uống nhiều, nhưng hôm nay là đêm mua một tặng một.”.

“Bao nhiêu?”.

“Chắc hẳn phải bốn ly.”.

“Trong bao nhiêu lâu?”.

“Hai tiếng.” Cô với lấy cán rửa và ra khỏi xe thậm chí trước cả khi anh tắt máy. “Lẽ ra tôi nên ăn tối trước khi uống,” cô tiếp tục khi bước qua khoảng sân đất.

Dylan vứt mũ trên ghế hành khách và đi theo. Ngôi nhà tối om. Không có chút ánh sáng tràn qua sân từ hiên nhà hay cửa sổ. Mặt trăng tròn đủ mang đến ánh sáng mờ ảo, và nó tỏa sáng trên mái tóc của Hope, chuyển tóc cô thành màu vàng. Cô dừng lại ở bậc thềm trên cùng và nhìn chằm chằm vào cửa trước.

"Chìa khóa của cô đâu?" anh hỏi khi anh đi đến sau lưng cô.

"Tôi không định đi lâu, vì thế tôi không để đèn sáng.".

Cô moi móc trong chiếc túi ở hông và nói. "Thế này giống như có ma ý.".

Dylan tháo chiếc đèn Mag - Lite từ chiếc thắt lưng công vụ và chiếu sáng cánh cửa trước. Cánh cửa hơi hé mở. "Cô có để cửa mở không?".

Cô nhìn lên, và nói với chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, "Không, tôi luôn khóa cửa khi ra ngoài.".

"Nó vẫn còn khóa, có khả năng là cô đã không kéo khít lại," Anh lùi lại và quét chiếc đèn lên cửa sổ và mặt trước của ngôi nhà. Không có gì bị vỡ. "Ở lại đây, tôi sẽ trở lại trong một phút." Anh đi quanh nhà và chiếu đèn pin lên những cửa sổ. Anh kiểm tra cửa sau, nhưng cửa vẫn khóa và không có dấu hiệu bất bình thường. "Đúng thế, tôi nghĩ cô chỉ không đóng chặt cửa thôi," anh nói sau khi đi đến bên cạnh cô lần nữa.

"Đúng, có lẽ thế." Cô nhanh chóng bước ra sau anh. "Anh trước.".

Anh cũng đã định kiểm tra ngôi nhà cho cô, nhưng điều anh không tính đến là cô móc tay vào thắt lưng sau lưng và đẩy anh về phía trước như một tấm khiên người. Trong cuộc đời của Dylan cũng có nhiều lần anh không ngại để phụ nữ sử dụng cơ thể của mình, nhưng họ luôn trần truồng vào những lúc như thế. Anh không biết anh nên cảm thấy như thế nào khi bị sử dụng như một cái bia để Hope có thể chạy trối chết nếu có cái gì đập vào anh trước.

Khớp đốt ngón tay cô chọc vào lưng anh và giục anh tiến lên. Anh bước vào nhà và bật điện. "Có gì khác lạ không?".

9. Chương 05 Phần 2

Cô nhón chân lên và ngực cô áp vào lưng anh khi cô nhìn qua vai anh. "Tôi nghĩ là không," cô nói ngay sát tai trái của anh.

Hơi thở của cô sưởi ấm bên cổ đó của anh và khiến máu anh nóng lên. "Khỉ thật.".Cô thả người xuống gót chân và khớp đốt ngón tay cô lại thúc anh tiến về phía trước. Cô hướng anh về phía phòng ăn và anh bật đèn lên. Căn phòng đã được lau sạch và đánh bóng, trên chiếc bàn ăn là một chiếc máy tính xách tay đang đóng lại, một chiếc máy in, một máy scan và một máy fax.Những chồng sách, tạp chí và báo xếp cạnh một chiếc máy tính để bàn.Những thứ Dylan vẫn hình dung là một nhà báo cần đến, nhưng để viết cái gì vẫn còn là câu hỏi.

"Mọi thứ ở đây ổn chứ?".Lần này cô nghiêng sang bên phải và ngó qua vai anh.

"Ừ." Khớp đốt ngón tay cô chọc vào xương sống anh lần nữa và họ tiến vế nhà bếp. Giống như phòng ăn, phòng bếp cũng không có dấu hiệu gì. Những chiếc nồi và chảo trên giá đã được rửa sạch, sàn nhà đã đánh bóng, và những ô cửa sổ đã sạch sẽ. Tất cả đồ nội thất được chuyển đến ngôi nhà này mới gần đây.Lần cuối cùng anh đã đứng trong căn bếp này, FBI cũng đã ở đây. Họ tràn vào nơi này không lâu sau khi Hiram tự sát, và họ đã mang đi hầu hết mọi thứ không gắn xuống đất Dylan tự hỏi Hope sẽ nghĩ gì nếu anh nói với cô rằng khi họ tìm thấy Hiram đã chết, họ cũng tìm thấy những chiếc quần lót không đáy đỏ và những sợi roi treo trên cái giá treo nồi niêu kia.

Tầm quan trọng của những thứ đồ ấy trở nên rõ ràng chỉ sau khi xem những tấm ảnh và băng ghi hình mà Hiram Donnelly đã tự chụp và quay.Tiếng gót bốt thình thịch của Dylan và tiếng đôi giày chạy rin rít của Hope ngay sau lưng anh là những âm thanh duy nhất trên đường họ đến cửa sau. Để cô yên tâm, anh kiểm tra cửa sau một lần nữa, rồi họ di chuyển đến phòng khách. Khi anh bật đèn lên, cô làm cái trò đứng - trên

- đầu - ngón - chân và áp vào lưng anh lần nữa. Ngọn lửa nguyên sơ chạy thẳng đến háng anh và anh chuyển từ nửa sang cương cứng hoàn toàn trong ít hơn một giây. Anh tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh trượt một bàn tay quanh eo cô, và chạm lưỡi vào cổ họng cô.Máu anh rần rật trong tĩnh mạch và anh tự hỏi liệu cô có tan chảy vào anh.

Liệu cô có để cho anh chạm vào ngực cô và cảm nhận ở giữa chân cô. Liệu anh có thể cầm tay cô và áp vào phần căng cứng của mình."Mọi thứ ở đây có vẻ ổn," cô nói và thả mình xuống gót chân.

"Đi lên tầng trên đi.".Anh biết anh nên bước tránh ra, để bàn tay trong không khí, và rời khỏi khu vực này, nhưng anh không thể buộc mình làm điều anh biết anh nên làm. Còn chưa.

"Cô ở dưới này.".

"Anh không nghĩ tôi nên đi với anh à?".Anh ngoái lại và nhìn vào khuôn mặt đang ngẩng lên cách anh vài phân. Ánh mắt anh lướt qua vầng trán phẳng mịn và đôi lông mày vàng hoe hoàn hảo đến đôi mắt xanh to hơi không tập trung của cô. Anh quan sát đường cong môi trên của cô, và anh nói, ngay trên miệng cô, "Cô có muốn tôi kiểm tra giường của cô không?".

"Có," cô nói và mắt anh gần như lồi ra ngoài.

"Và sau đó kiểm tra phía sau rèm tắm trong phòng tắm. Tôi không muốn đi tắm và bị Norman Bates 4 đâm.".

"Chúa ơi, ở nguyên đó." Đầu anh chao đảo, anh gỡ tay cô ra khỏi thắt lưng và bước đi.

"Cô dứt khoát phải ở lại đó.".

Anh đi lên tầng trên và nhanh chóng tìm kiếm kẻ xâm phạm. Anh không hiểu tại sao, nhưng anh vui khi thấy cô đã không chọn phòng ngủ chính. Vui vì cô đã không ngủ trong cùng một căn phòng nơi ông già Hiram đã bị trói lại và đánh vào mông. Có lẽ nếu anh không xem những cuốn băng, không nhìn thấy khuôn mặt của những cô gái thiếu niên đó, anh sẽ không nhận thấy sự đồi bại của nó lúc này.Khi Dylan đi đến phòng cô đã chọn làm phòng ngủ, anh dừng lại giữa chừng.

Cách thức cô trang trí rõ ràng là của một người phụ nữ sống độc thân.Mọi thứ đều được bao phủ bởi ren và những bông hoa tím, giống như cô ngủ trong một khu vườn sum sê nào đó. Anh nghiêm tức nghi ngờ việc tay môi giới bất động sản cho thuê nơi này lại đặt những thứ như thế vào ngôi nhà này.Anh đóng cửa trước khi anh bắt đầu tưởng tượng cô trần truồng, nằm trên tấm chăn lông trắng êm ái, mái tóc cô rối bù, môi cô hé mở và ướt át vì cái hôn của anh, và chân cô quấn vào chân anh.

Anh bước đến lối đi dẫn đến phòng tắm và xem xét phía sau rèm tắm như cô đã bảo. Anh quay sang chiếc gương phía trên chậu rửa mặt và nhìn trừng trừng vào vết đỏ sẫm bên dưới mắt trái. Phần ở giữa đang bắt đầu chuyển sang màu xanh lơ. Anh chạm vào nó và cẩn thận kéo mi mắt dưới xuống để nhìn vào nhãn cầu.Trong khi anh hoàn toàn không có khó khăn gì tưởng tượng Hope trần truồng, thì bất kỳ một sự dính líu nào với cô đều nằm ngoài phạm vi cân nhắc.Cô thật xinh đẹp và dáng vẻ của cô trong chiếc quần bó đúng là một tội lỗi, nhưng có rất nhiều phụ nữ đẹp trên thế giới này.

Những người phụ nữ không đe dọa cuộc sống anh đã tạo dựng và sự an toàn của con trai anh.Anh còn biết quá ít về Hope, ngoài việc cô có một tài năng hiếm hoi là làm rối tung mọi người lên, và rất có nhiều khả năng, đã nói dối về lý do cô chuyển đến Gospel. Cô Hope Spencer là một bí mật anh không có ý định khám phá.Nếu cô giữ cho bản thân mình trong sạch, cô có thể giữ những bí mật của mình với anh và với mọi người khác. Cũng như anh có ý định giữ bí mật của mình - đặc biệt là đối với cô.Tối nay anh đã nhìn thấy một mặt khác của Hope. Cô thoải mái hơn, bớt cứng nhắc hơn, và dễ tiếp cận hơn. Mềm mại hơi. Say xỉn. Và hoàn toàn thành thật, anh phải nói rằng anh thích người say xỉn.

Sự cuốn hút của anh đối với cô thuần túy là thể xác và biến những suy nghĩ của anh thành những thứ nóng bỏng, ngọt ngào chưa từng xảy ra. Cách cơ thể anh phản ứng với cô không làm anh lo lắng. Nó làm anh không thoải mái, phải, nhưng như thế không có nghĩa là anh sẽ làm gì bất cứ điều gì về nó.Dylan đi ra ngoài hành lang. Anh cá rằng đến buổi sáng, mọi người trong thị trấn sẽ biết anh đưa Hope về nhà. Họ có thể sẽ bắt đầu đặt cược xem anh ở lại bao lâu. Dylan đã phải rất thận trọng về địa điểm đỗ chiếc xe bán tải của mình, đấy cũng có thể là lý do anh đã không đỗ xe trong một khoảng thời gian dài.Khi đang trưởng thành,

anh đã có tiếng là hoang dã. Một danh tiếng mà anh xứng đáng, nhưng bây giờ anh là cảnh sát trưởng. Một quan chức được bầu.

Cha của một cậu con trai nhỏ, và anh không thể chịu đựng những tin đồn tiêu cực hoặc những nghi ngại về đời sống tình dục của mình. Anh đã để quá khứ của mình yên nghỉ, cũng như quá khứ của viên cảnh sát trưởng trước đây. Thỉnh thoảng anh tự hỏi, có phải người dân Gospel đều đang quan sát, chờ đợi thấy anh rối tung lên.Khi anh trở lại tầng dưới, anh thấy Hope ở trong bếp, đang quấn một chiếc khăn bông quanh một túi đá.Lưng cô quay về phía anh; anh để ánh mắt trượt xuống xương sống đến đường cong ở hông trong chiếc quần bó ngọt ngào của cô. Có lẽ Iona đã đúng.Có lẽ MZBHA mặc quần lót lọt khe.Cô quay lại và mỉm cười với anh lần nữa, và anh cảm thấy nụ cười đó siết chặt ngực anh.

“Mắt của anh như thế nào rồi?”.Rõ ràng đã quá thời gian anh phải về nhà.

“Nó đau như quỷ.”.Cô đưa cho anh chiếc khăn, và anh nghĩ rằng vì cô đã mất công vì anh đến như thế, anh có thể ở lại một, hai phút.

“Tôi nghĩ cái này có thể giúp.”.Dylan dựa lưng vào quầy bếp và bắt chéo chân.

“Cô thực sự đã dọn sạch chỗ này. Trông rất đẹp.”.Cô nhún bờ vai trần.

“Tôi phải mất vài ngày để thoát khỏi tất cả những bụi bặm và đất.”.Anh đưa chiếc khăn bông lên góc mắt.

“Và dơi.”.

“Và dơi.” Cô gật dầu. “Shelly đã nói với tôi về vết máu. Anh có biết cố cảnh sát trưởng Donnelly không?”.

“Chắc rồi. Tôi là một trong những phụ tá của ông ta.”.

“Vậy là anh biết tại sao ông ta tự sát?”.

“Phải.”.Khi anh không nói thêm, cô gợi ý.

“Vậy … tại sao?”.Anh đoán rằng bất cứ điều gì anh nói với cô, cô có thể tìm ra nếu cô đào bới đủ sâu.

“Ông ta có một niềm yêu thích với tình dục quái gở. Những thứ kiểu như quy phục và thống trị thực sự. Ông ta thích đàn bà mặc đồ ren đỏ và những con dao găm nhỏ, và ông ta tự quay những cảnh quất vào mông mình.”.

“Kỳ quái, nhưng không đến nỗi phải tự giết mình.”.

“Cô không biết Hiram.” Vị cảnh sát trưởng cũ đã đúng là một nhà luật pháp cứng rắn.

“Cô đang nghĩ đến việc viết một bài báo về ông ấy à?”.

“Tôi đang nghĩ về nó.” Cô nhíu mày.

“Tôi thường không thích viết về những người thật, nhưng ừ. Có thể. Anh cảm thấy thế nào về việc giúp tôi lấy những báo cáo của cảnh sát?”.

“Không thể giúp cô việc ấy. FBI phụ trách vụ này. Chúng tôi nghe phong phanh về chuyện này đúng lúc Hiram làm. Đến lúc mọi người đến đây, ông ta đã chết rồi.”.Cô thở dài.

“Vậy là tôi sẽ phải gửi một yêu cầu FOIĂ5) đến Liên bang, và làm thế có thể mất vài tuần hoặc nhiều tháng.”.Rõ ràng cô biết cơ chế đấy.

“Gọi điện và quấy rầy họ,” anh khuyên. Bất chấp lời tuyên bố không hay viết về người thực của cô, anh sẽ không phản đối nếu sự chú ý của cô bị xao lãng bởi một câu chuyện cũ. Bằng cách đấy, cô sẽ không rình mò xung quanh và tìm kiếm những câu chuyện mới để viết. Vị cố cảnh sát trưởng vẫn là chủ đề yêu thích ở trong hạt, và nếu dân tình trong thị trấn biết rằng cô đang viết một bài báo về Hiram, họ sẽ xếp hàng và nói cho đến khi cô hôn mê.

“Cô có thể hỏi xung quanh. Lấy thông tin từ những người biết Hiram.”.

“Tôi không nghĩ mọi người sẽ nói với tôi. Họ không được thân thiện cho lắm.”.

“Cho họ một cơ hội khác. Có thể họ sẽ giúp được cô.”.

“Thế còn anh?”.

“Tôi sẽ làm điều tôi có thể,” anh xung phong, sau đấy nghĩ rằng đã đến lúc anh thay đổi chủ đề hoàn toàn.

“Hãy kể với tôi, có ông Spencer không?”.Hope nghiêng đầu sang một bên và quan sát anh chàng cao bồi cao lớn đứng trong bếp của cô. Mắt trái của anh đã bắt đầu hơi sưng lên và một quầng râu quai nón mờ đã làm sẫm cằm và quai hàm anh. Anh dường như có một vầng sáng, và cô tự hỏi liệu đấy có phải là sự đánh lừa của ánh sáng hay bia Budweiser. Cô cảm thấy vui vẻ và tự do, và cô đủ lớn để nhận ra cô đã uống hơn khả năng của mình. Cô đang chếnh choáng, đúng thế, nhưng không phải kiểu chếnh choáng khiến căn phòng xoay tròn hay bụng cô nhộn nhạo. Mà là cái kiểu khiến mọi thứ trở nên ổn thỏa. Giống như trong một giấc mơ, nơi tất cả những phiền muộn của cô lún xuống mặt đất và có một người đàn ông mạnh mẽ, to lớn đến cứu rỗi cuộc đời, chấm dứt những trận đánh và kiểm tra ngôi nhà bị ma ám cho cô. Là kiểu có một anh chàng cao bồi đẹp trai đứng trong bếp và đề nghị giúp đỡ cô về một câu chuyện mà có thể cô sẽ viết. Không gì có vẻ là thật “Có” cuối cùng cô trả lời.

“Nhưng lúc này anh ta đã là ông Spencer của người khác.”.

“Cô đã kết hôn trong bao lâu?”.Trả lời cho câu hỏi đấy thì dễ.

“Bảy năm.”.

“Thời gian dài.” Anh bỏ chiếc khăn ra khỏi góc mắt.

“Chuyện gì đã xảy ra?”.Cô dựa một vai vào tủ lạnh và nghĩ về câu trả lời tiếp theo, câu này không dễ như thế.

“Anh ta tìm được người anh ta thích hơn.”.

“Trẻ hơn?”.Cô đã say, nhưng không say như thế.

“Không, không trẻ hơn. Thậm chí còn không thú vị lắm. Chỉ là một câu chuyện rập khuôn về một bác sỹ tằng tịu với cô y tá của mình,” cô nói dối, bởi vì nói dối dễ dàng hơn nói thật rất nhiều.Môi anh cong lên thành một nụ cười nhếch mép cô thấy hơi khó cưỡng.

“Cô ta không thể đẹp hơn cô.”.Được rồi, thì hơn cả hơi khó cưỡng.

“Thực ra, cô ta có một bộ răng to.”.Phía bên kia môi anh nhếch lên và cả khuôn mặt anh mỉm cười. “Tôi ghét điểm đấy ở một phụ nữ.”.Anh càng nói, cô càng thích anh hơn.

“Và cô ta có một cái mông lép kẹp,”.cô nói thêm.“Ghét cả điều đấy nữa.”.

“Và lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ta, cô ta đã làm ình một bộ ngực bự cho phù hợp.”.Anh không nói gì. Chỉ tiếp tục mỉm cười.

“Ồ, à, tôi quên mất cô bạn gái của anh ở Buckhorn.”.

“Tôi nói với cô rồi, Dixie không phải bạn gái của tôi, nhưng tôi có thể cam đoan chắc chắn là cô ta không nhét những túi nước muối vào người.”.

“Làm thế nào anh biết được?”.

“Bởi vì Kim, chị gái của cô ấy, đã là bạn gái của tôi ở trường trung học. Họ có dáng người như nhau.”.

“Kim là cô gái bỏ chạy với một tay lái xe tải ngay sau lễ tốt nghiệp phải không?”.Lông mày anh nhăn lại và anh áp chiếc khăn lên mắt.

“Làm sao cô biết được chuyện ấy?”.

“Shelly kể với tôi.”.

“Phải rồi, đoán thế mà.”.

“Nếu cô ta là bạn gái của anh, tại sao cô ta bỏ đi với một tay lái xe tải?”.

“Vì,” anh nói khi anh để chiếc khăn xuống mặt quầy bếp và đứng thẳng lên.“Kim là một cô gái với ý tưởng hôn nhân trong đầu, và tôi có những kế hoạch không bao gồm việc treo tờ giấy kếp trên lối đi của giáo đoàn và nói ’Con đồng ý.”.

“Những kế hoạch gì?”.

“Chạy khỏi thị trấn này xa hết mức có thể.” Anh nhún vai.

“Nhìn xem phần còn lại của thế giới.”.

“Nhưng anh đã trở lại.”.

“Phải, tôi nghĩ là tôi không thích những gì tôi thấy.”.Tôi đã băn khoăn về vài điều kể từ lần đầu tiên tôi đến đây.” Cô nhìn vào đôi mắt xanh lục sâu thẳm bao quanh bởi hàng mi dày của anh, con mắt bên trái đã bắt đầu sưng hơn một chút nữa.

“Có cảm giác như thế nào khi có rất nhiều phụ nữ trong thị trấn này yêu anh?”.Anh lắc đầu và tiến vài bước về phía trước.

“Cưng à, em sai cả rồi,” anh nói và dừng lại ngay trước mặt cô.

“Tôi chỉ ngẫu nhiên là người độc thân và có một công việc. Điều ấy khiến tôi trở thành một mục tiêu hàng đầu cho những phụ nữ muốn kết hôn. Thế thôi.”.Không, không phải thế thôi. Anh cũng là một anh chàng cao bồi ột mét chín với những cơ bắp rắn chắc và một nụ cười có chút khiếm khuyết chỉ khiến anh trở nên hoàn hảo hơn. Tóc anh luôn hơi rối vì thói quen cào tay vào tóc và cô đã chú ý khi cô đi theo anh vòng quanh trước đấy rằng dáng anh nhìn từ phía sau rất đẹp. Nhưng hơn cả vẻ hoàn hảo về thể xác là cách anh nhìn và nói chuyện với một phụ nữ, cách anh tập trung tất cả sự chú ý của đàn ông thẳng vào cô ta. Là cách anh gọi mọi phụ nữ trong thị trấn là cưng, nhưng lại khiến từ đấy nghe có vẻ riêng tư.

“Đá có giúp mắt anh không?” cô hỏi.“Không, có ý tưởng nào khác không?”.

“Tôi có lẽ còn một miếng thịt bò đông lạnh.”.

“Tôi không nghĩ thế.”.Hope áp một ngón tay vào môi, sau đó nhẹ nhàng chạm vào vết bầm của anh.

“Thế này thì sao?”.Anh lắc đầu và ánh mắt anh trượt xuống miệng cô.

“Tôi e rằng như thế cũng không có tác dụng.”.Cô đặt bàn tay lên ngực anh, đứng trên đầu ngón chân và âu yếm hôn vào đuôi mắt anh.

“Như thế này có tốt hơn không?”.Từ “không” thì thầm dọc má cô và lý trí của Hope hoàn toàn tan rã, đủ để gom lại và tập trung vào nơi cô chạm vào anh. Má và bàn tay cô châm chích và cảm giác ấy lan như lửa qua những phần còn lại của cơ thể cô. Cô đông cứng người, biết rằng cô nên đẩy anh ra, nhưng không thể chuyển động khỏi hơi ấm của cơ thể to lớn và vững chãi của anh. Đứng và cảm nhận anh quá gần như thế như đi vào từ một nơi lạnh giá. Như giữ bàn tay đông cứng ở gần ngọn lửa.

“Dylan” cô thốt ra, và anh phản ứng bằng cách quay đầu và hôn cô. Nụ hôn chưa bao giờ có cơ hội để bắt đầu từ từ và dịu dàng. Anh đặt bàn tay trên hai bên mặt cô, và với lưng cô dựa vào tủ lạnh, anh giữ cô sát vào anh. Lưỡi anh khéo léo vuốt ve cô trong khi anh tạo ra một cái mút nhẹ bên trong miệng cô.Anh có vị rất ngon, giống như thứ gì đấy hay lảng tránh mà cô không thể bắt được.

Như thứ gì đấy cô đã không có trong một thời gian dài, nhung cho đến thời điểm này cô không hề nhận ra rằng cô nhớ nó đến da diết.Cô lướt bàn tay trên ngực anh, cảm nhận những cơ bắp của anh co lại và giãn ra bên dưới chiếc áo sơ mi. Cô rên sâu trong cổ họng, và lòng bàn tay cô khép trên ngôi sao gắn trên túi ngực anh. Anh hôn theo cách anh làm mọi việc. Anh trao cho cô sự quan tâm hoàn toàn.

Cô hít thở không khí trong ngực anh và hít vào mùi hương của anh qua mũi cô. Nó đi thẳng vào đầu cô như khi oxy nguyên chất. Anh khiến cô nhẹ bẫng, lâng lâng và thở gấp gáp một cách thèm khát.Hope trượt bàn tay còn rỗi từ ngực đến vùng bụng phẳng của anh. Anh hít vào một hơi và những ngón tay cô cuộn vào chiếc áo vải bông kẻ caro của anh.Cô kéo nó ra khỏi cạp quần nhưng Dylan đã túm lấy cổ tay cô và ghim nó vào tủ lạnh trong khi anh hôn cô. Lưỡi anh di chuyển ra vào nóng và trơn trượt.Miệng cô bám lấy miệng anh.

Cô muốn nữa. Cô muốn tất cả. Tất cả những cái vuốt ve nóng bỏng và cơn đói cuồng nhiệt đã vắng bóng khỏi cuộc đời cô quá lâu. Cô muốn cảm nhận anh bên dưới bàn tay thèm khát của cô và cô giành giật để đời tự do cho chúng. Nhưng khi cuối cùng anh đã thả cô ra, anh kết thúc nụ hôn và lùi lại ra khỏi tầm với của cô.Hơi thở của anh thô ráp, ánh mắt anh nuốt chửng cô. Anh muốn cô. Anh muốn cô nhiều như cô muốn anh. Mí mắt cô có cảm giác nặng trĩu khi cô nhìn anh chằm chằm, cơ thể cô nhức nhối phản ứng lại với tất cả những mong muốn và nhu cầu mạnh mẽ đang nhìn chằm chằm lại cô. Nhưng anh quay người và bước đi.Anh di chuyển đến cửa bếp và dừng lại.

"Hope à?".Cô nhìn vào phía sau bờ vai rộng và mái tóc nâu - vàng sau đầu anh. Cô mở miệng, nhưng không một âm thanh nào thoát ra.

"Hãy tránh xa quán Buckhorn," anh nói, rồi bỏ đi.

1Một nhạc sỹ và nhạc công nhạc đồng quê của Mỹ (ND).

2Steel guitar hay ghi - ta thép có hình dạng bên ngoài khá giống cây guitar thông thường nhưng thân đàn làm bằng thép. Lỗ cộng âm cũng được thay thế bằng hai hoặc ba "loa" cộng âm hình nón ở hai bên thân đàn. Chính các loa và cấu tạo thùng đàn bằng sắt đã tạo nên nét khác biệt về âm sắc của ghi - ta thép.Ghita thép được sử dụng khá nhiều trong nhạc rock từ Jimmy Page đến Eric Clapton trong các ca khúc mang âm hưởng blues (ND).

3Một giống chó dữ, hay được sử dụng trong quân đội.

4Một nhân vật tưởng tượng trong tiểu thuyết Psycho của nhà văn Robert Bloch được sáng tác dựa theo nguyên mẫu kẻ giết người hàng loạt Ed Gein.

5Đạo luật tự do thông tin:một đạo luật cho phép được tiếp cận một phần hoặc đầy đủ với những thông tin và tài liệu trong vòng kiểm soát của chính phủ Mỹ mà chưa được công bố trước đấy.

10. Chương 06 Phần 1

Chương 6

Satăng Chụp Ảnh Trong Thị Trấn Hoang Dã

Chín giờ sáng hôm sau, Hope hoàn thành bản thảo thô của câu chuyện người ngoài hành tinh. Cô nghĩ phần giới thiệu hơi có chút mơ hồ, và cô đã đợi cho đến khổ thứ ba mới chuyển hướng, nhưng cô nghĩ bài báo đã được xây dựng một cách thú vị.

Cô sáng tạo ra một thị trấn hoang dã có những người ngoài hành tinh bị rơi tàu cư ngụ, họ cải trang thành những người lập dị tỉnh lẻ, tầm thường. Trong thực tế, họ giết thời gian trong lúc chờ tàu mẹ đến đón bằng cách chơi xỏ khách du 1ịch và kiếm lợi trong những trò cá cược.

Cô đã làm việc với bài báo cho đến bình minh, khi cô hồi tưởng lại phác thảo đã được viết trong cái đầu đau nhức của cô. Cô đã uống rất nhiều Tylenol 1 với một cốc nước giã rượu pha cà phê và vẫn còn chưa tắm. Mái tóc cô được cuốn lại trên đỉnh đầu và giữ lại bằng hai chiếc bút Bic. Cô vẫn còn mặc bộ quần áo ngủ hình bò sữa và một đôi tất luộm thuộm. Cô nghĩ rằng cô có mùi kinh khủng, nhưng cô biết tốt hơn là đừng dừng lại khi cô đang có đà viết. Trong khi cô làm việc, cô không bao giờ trả lời điện thoại, và chỉ có hỏa hoạn dữ dội trong nhà mới có thể buộc cô mở cửa trước.

Cô email cho Walter ý tưởng về bài báo mới. Anh ta thích nó, nhưng muốn có những bức ảnh kèm theo câu chuyện. Những bức ảnh có thể tin được. Thế có nghĩa rằng Hope phải lôi chiếc Minolta và chớp vài tấm ảnh về vùng hoang dã.

Sau đấy, cô phải scan chúng vào máy vi tính và bổ sung chân dung của những người ngoài hành tính ăn mặc như dân địa phương. Chuyện này sẽ mất thời gian, nhưng không phải không thể. Và chắc chắn không khó như khi cô biến hình Yêu tinh phù thủy Micky thành một chân dung tương đối giống Hoàng tử Charles.

Khoảng chín giờ ba mươi, cuối cùng Hope cũng tạm nghỉ. Khi điện thoại kêu, cô nhấc ống nghe. Cuộc gọi đến từ Hazel Avery thuộc văn phòng cảnh sát trưởng, muốn biết khi nào cô định đến và điền vào bản tường trình của nạn nhân. Hope nhìn xuống mình và nói với người phụ nữ cho cô một giờ đồng hồ.

Không phải là cô đã quên cô cần phải đi đến văn phòng cảnh sát trưởng.

Chuyện cô muốn quên là chuyện lân cận đấy. Cô ước cô có thể quên toàn bộ buổi tối, bắt đầu từ giây phút cô đặt chân vào Buckhorn đến lúc Dylan Taber bước chân ra khỏi cửa nhà cô.

Hope bấm nút LƯU trên bàn phím và tạo một bản sao dự phòng câu chuyện về người ngoài hành tinh. Ừm, có lẽ không phải quên toàn bộ buổi tối, nhưng cô hiển nhiên nên rời khỏi quán bar sau khi cô đã nghe về Cuộc đánh cá về người đồng bằng và trước khi Emmett Barnes thả cái mông phiền phức của hắn vào khoang ngồi của cô. Phiền phức của cô bắt đầu ngay khi cô ngẩng lên từ những tờ giấy ăn cô đang viết vội vàng và nhìn thấy nụ cười nhăn nhở kiểu tôi - biết - cô - em - muốn - tôi của hắn.

Không, cô tự sửa mình, chúng bắt đầu từ lúc cô bắt đầu gọi một chầu đúp.

Nếu không phải câu chuyện người ngoài hành tinh đã làm cô quá phấn khích, cô sẽ chú ý hơn đến việc rượu đang tác động đến cô như thế nào. Nếu không phải vì chứng mơ hồ gây ra do bia, cô có thể đã xoay sở được với Emmett. Cô chắc chắn sẽ giữ lại bình luận về những người đàn ông lùn và của quý nhỏ cho riêng mình.

Cô cởi quần áo và bước đến vòi hoa sen. Nếu không phải trạng thái phấn khích do say mèm, cô chắc chắn sẽ giữ tay và miệng cách xa cảnh sát trưởng.

Cô để dòng nước nóng chạy qua người và không biết cuộc chạm trán nào tồi tệ hơn, cuộc chạm trán với Emmett hay Dylan. Một đáng sợ. Một bẽ mặt. Cô đã sai về Dylan. Anh đã không muốn cô như cách cô muốn anh. Anh đã không muốn nhức nhối vì cô. Anh muốn bước đi, và đấy chính xác là điều anh đã làm.

Với mùi vị của anh vẫn còn trên môi cô, cô nhìn anh bước ra khỏi cửa.

Tránh xa quán Buckhorn, anh nói. Không có những từ nuối tiếc. Không 'Này, tôi ghét phải về.' Không biện hộ khập khiễng. Không có gì.

Hope xả sạch tóc, sau đấy bước ra khỏi vòi hoa sen. Đã là một khoảng thời gian dài kể từ khi có một người đàn ông làm da cô râm ran. Một thời gian dài kể từ khi cô để một người đàn ông đến gần đủ để cô cảm thấy sức kéo ấm áp của anh ta sâu trong bụng cô. Một thời gian dài kể từ khi cô muốn cảm thấy một cơ thể to lớn, ấm áp bên cạnh cô.

Hope không tin vào tình dục không có tình yêu. Cô đã từng tin và làm như thế ở trường đại học. Bây giờ cô đã ba mươi lăm tuổi và biết rằng không có thứ gì giống như là tình dục vô nghĩa. Nếu tình dục là vô nghĩa, nó sẽ không khiến bạn đau đớn và trống rỗng vào buổi sáng. Và không có gì buồn hơn và cô đơn hơn vào buổi sáng sau tình một đêm. Không có gì dối trá hơn một người đàn bà tự nói với mình rằng chuyện ấy chả có vấn đề gì.

Nhưng tình dục đi cùng với tình yêu yêu cầu một mối quan hệ. Một mối quan hệ lại cần nỗ lực. Nó cần tin tưởng, và trong khi cô có thể nói với mình rằng đã đến lúc để thử lại lần nữa, cô vẫn chưa bao giờ có thể đặt mình vào vị trí để cho người khác đến gần. Một cách khôn ngoan, cô hiểu rằng hầu hết đàn ông đều không lừa gạt và có con với người bạn thân nhất của vợ mình, nhưng biết điều ấy ở trong đầu và biết ở trong trái tim là hai điều hoàn toàn khác hẳn.

Giũ đi những bình luận đen tối trong tâm hồn cô là gần như không thể. Sự chỉ trích nhìn ra từ đôi mắt cô và thấy những khiếm khuyết sâu trong cơ thể cô.

Kể từ khi bắt đầu dậy thì, Hope đã mắc phải chứng lạc nội mạc tử cung 2 và trong mùa xuân của năm học gần cuối của đại học, triệu chứng đã trở nên quá nặng và cô còn lại rất ít sự lựa chọn ngoài việc phẫu thuật. Ở tuổi hai mươi mốt, Hope đã trải qua một thủ thuật cắt bỏ tử cung hoàn toàn, giải thoát cô khỏi những cơn đau khủng khiếp. Tự do để hưởng thụ cuộc sống. Tự do để hưởng thụ những mối quan hệ với đàn ông.

Chuyện đấy cũng khiến cô mất khả năng có con, nhưng việc mất khả năng sinh sản đã không tàn phá cô. Cô luôn nghĩ rằng cho đến khi đúng thời điểm, cô sẽ nhận nuôi một đứa trẻ cần cô. Sự vắng mặt của tử cung không hề khiến cô cảm thấy ít nữ tính hơn bất kỳ một phụ nữ nào khác.

Cho đến ngày chồng cô đã mang đến cho cô tờ đơn ly dị và cô biết rằng anh ta đã làm bố của một đứa trẻ với người khác. Tin tức ấy đã hạ nguc và san bằng lòng tự tin của cô. Giờ cô không chắc chắn về cái gì, nhất là đâu là nơi cô phù hợp trên thế giới này.

Hope lau khô người và chải những chỗ rối trên tóc. Ba năm trước cô nghĩ cô đã xử lý cuộc sống của mình khá tốt. Cô nghĩ cô đã nhấc mình dậy. Cô đã bắt đầu lại sự nghiệp, lấy một nửa tiền của Blaine và chiếc xe Porsche yêu quý của anh ta. Nhưng cô đã không xử lý được việc gì. Cô chỉ lẩn tránh việc đối diện với nó. Cô đã không nhấc mình dậy, cô chỉ hoạt động từ một vị trí bằng phẳng để không ai có thể hất cô ngã một lần nữa.

Tối qua cô đã để mình cảm nhận niềm đam mê lần nữa. Đã để nó nung nóng máu và đùa nghịch làn da cô.

Cô bước vào phòng ngủ và mở tủ quần áo. À, có lẽ để là một từ không đúng.

Quá nhiều bị động. Khi anh hôn cô không có gì gọi là để. Không có suy nghĩ gì về để, chỉ làm. Khi cô cảm thấy sức ép của môi anh và cảm giác vầng ngực rắn chắc của anh bên dưới bàn tay cô, ham muốn đã nắm quyền kiểm soát. Lần đầu tiên trong nhiều năm, cô đã không chạy trốn ham muốn. Cô đã đứng trong hơi ấm của nó, cảm nhận nó làm cô nóng lên với sức mãnh liệt của một chiếc đèn hàn. Ở thời điểm nào đấy, cô có thể đã dừng lại. Cô sẽ làm thế. Tất nhiên cô sẽ làm thế, nhưng anh đã dừng cô lại, làm việc ấy như thể đấy là việc dễ dàng nhất anh đã từng làm. Sau đấy, không hề liếc nhìn lại, anh bước ra khỏi nhà cô và ngay lúc này, Dylan là người cuối cùng trên thế giới này mà cô muốn nhìn thấy.

Có lẽ cô sẽ sẵn sàng để đối mặt với anh vào ngày mai. Hoặc tuần tới.

Trong một thị trấn nhỏ bé như thế này, cách duy nhất để tránh mặt anh là tự khóa mình ở trong nhà, nhưng cô sẽ không làm thế vì hai lý do rất hợp lý. Thứ nhất, cô muốn có sự giúp đỡ của anh để lấy những tài liệu cũ của cảnh sát, và thứ hai cô không định cho anh một lý do để cho rằng cô có chút xíu lăn tăn nào về tối hôm qua.

Khi Hope lục tủ quần áo, cô nói với mình rằng không phải cô đang tìm kiếm bộ trang phục hoàn hảo nhất để cảnh sát trưởng phải đau đớn âm thầm. Cô quyết định chọn bộ đồ mà cô miêu tả như là một sự xung đột giữa một cô gái thành phố và một cô nàng nông thôn. Cô mặc một chiếc váy xà rông màu ngọc lam ngắn và một chiếc áo hở vai có dây quàng qua cổ màu xanh lam, và đôi giày ống Tony Lama màu xanh lông công.

Đến lúc cô đi đến văn phòng cảnh sát trưởng, lớp trang điểm của cô trông hoàn toàn tự nhiên, mái tóc cô dày lên và đuôi tóc đung đưa nhè nhẹ như thể cô đã không phải uốn và xịt keo bắt chúng phải vào nếp.

Văn phòng cảnh sát trưởng Hạt Pearl nằm ở điểm giao của đường Mercy và Main, và ngoại trừ cửa hàng có biển quảng cáo "BẤM Và CHỤP - lấy ảnh trong một giờ," tòa nhà chiếm cứ toàn bộ khoảng đất. Đá sa thạch bên ngoài tòa nhà đã lỗ chỗ với thời gian, và những chấn song sắt bao quanh cửa sổ sau nhà. Một bãi đỗ xe mới đã được bố trí ở phía đông và bên trong tòa nhà đã được xây mới hoàn toàn. Nó có mùi sơn và thảm mới,và ánh mặt trời tràn qua những khung cửa sổ rộng.

Nữ phó cảnh sát trưởng mặc một chiếc áo choàng màu be với một miếng đắp ngôi sao vàng trên ngực trái nhìn lên từ màn hình máy vi tính khi Hope tiến đến bàn thông tin. Bà ta đưa Hope qua cánh cửa kính đôi với một ngôi sao vàng to ở giữa và dòng chữ "Cảnh sát trưởng Dylan Taber" bên dưới. Bên trong văn phòng lại là một phụ nữ khác, ăn mặc như người thứ nhất. Mái tóc muối tiêu uốn của bà ta quá xoăn, và cái biển tên chỉ ra bà ta là Hazrl Avery đặt bên cạnh một Đức chúa Jesus nhựa. Chiếc bàn của bà ta đặt giữa phòng và chắn ngang một lối đi. Hope tự hỏi, có phải giống như Thánh Peter, bà ta đang bảo vệ hành lang khỏi sự tấn công của kẻ ngoại đạo.

"Cô hẳn là Hope Spencer," Hazel thản nhiên nói khi Hope đi đến chỗ bà ta.

"Ada kể với tôi về đôi giày ống của cô.".

Hope nhìn xuống chân mình. "Tôi mua chúng ở một cửa hàng giày dép miền Tây ở Malibu.".

"Ừ hử." Hazel cài một chiếc bút bi vào kẹp hồ sơ giấy, sau đó đứng lên.

"Xin mời đi theo tôi.".

Hope đi theo Hazel qua đại sảnh đến căn phòng đầu tiên ở bên trái. Đối diện ngay với đại sảnh là văn phòng cảnh sát trưởng. Cánh cửa gỗ cứng hé mở, và tên của Dylan được sơn màu đen và khắc trên nền vàng. Một luồng xốn xang bất ngờ hình thành trong bụng Hope, và cô giữ ánh mắt gắn vào hai đường gấp nếp phía sau chiếc áo sơ mi hồ bột của Hazel.

Khi đã vào trong phòng, người phụ nữ hướng dẫn Hope cách điền vào đơn tố giác và bảo cô miêu tả sự việc rõ ràng nhất có thể. Hope ngồi xuống một chiếc bàn sạch và nghiên cứu tờ đơn trước mặt mình. Có vài "sự kiện" nhất định của đêm hôm trước có chút mơ hồ. Một vài sự kiện khác cô ước gì mình có thể quên đi.

"Nếu cô có thắc mắc gì, tôi có thể trả lời cho cô." Hazel nói thêm ngay trước khi bà ta bỏ đi, "Vì thế đừng làm phiền cảnh sát trưởng với chiếc váy khiêu khích của cô.".

Chiếc váy khiêu khích? Hope tự hỏi không biết chiếc váy khiêu khích có liên quan gì đến huckuty buck, hay là quần áo của cô vừa mới bị xúc xiểm. Cô lắc đầu và ngồi xuống. Chính xác thì Hazel nghĩ cô đang định làm gì nhỉ?

Cô điền tên, địa chỉ và ngày, và trong khi vẫn còn đang nghiêng đầu trên kẹp tài liệu trước mặt cô, cô ngước ánh mắt đến cánh cửa hé mở bên kia đại sảnh và được nhìn thấy nửa cái bàn đen mạ crôm, nửa chiếc điện thoại và nửa cái màn hình vi tính. Sự chú ý của cô tập trung vào hai bàn tay lớn với những ngón tay dài đang gõ trên bàn phím. Chính là bàn tay to lớn đó đã cuốn quanh cổ tay cô và ghim chúng vào hai bên đầu cô. Cô thoáng nhìn thấy măng sét áo màu be và một đoạn dây da đồng hồ màu đen. Anh với lấy một chiếc bút, đặt cánh tay lên bàn, nguệch ngoạc viết gì đấy một cách vụng về và gò bó.

Dylan là người thuận tay trái. Anh nhấc ống nghe điện thoại lên và gõ gõ cái bút vào bàn. Cô có thể nghe thấy giọng nói mượt mà và tiếng cười sang sảng trầm ấm với vẻ hài lòng của anh.

Hope hướng sự chú ý của mình quay lại với tờ đơn nằm trước mặt và tập trung vào mọi việc đã xảy ra ở Buckhorn. Cô nhớ là mình đã đi vào, gọi bia và nghe lén. Cô đã quá phấn khích về ý tưởng ột bài báo mới khiến thời gian trôi đi như bay. Emmett Barnes đã khăng khăng mua đồ uống cho cô và không xem "Không" là một câu trả lời. Hắn ta trở nên khó chịu. Cô thì lắm mồm. Sau đó vụ đánh nhau nổ ra, và cô nhảy lên mặt bàn để tránh đường. Điều tiếp theo mà cô nhớ là Dylan hùng hổ lao vào quán bar như cơn phẫn nộ của Chúa và bị đấm vào mặt. Cô nhớ anh đấm Emmett hai quả liên tiếp nhanh chóng và thả hắn rơi xuống sàn nhà. Sau đấy anh bước về phía cô và giúp cô xuống khỏi bàn.

Ánh mắt cô quay lại căn phòng đối diện với đại sảnh và chiếc bút đang gõ gõ. Anh đã chạm vào vùng bụng trần của cô với những ngón tay đấy. Anh đã chạm vào cô và hỏi cô có ổn không, và lần đầu tiên trong một thời gian dài, cô nhớ đến cảm giác được bảo vệ bởi một người đàn ông là như thế nào. Nhưng cảm giác ấy là không thực. Cô đã say xỉn, và anh đang làm công việc của mình.

Cô ký tên mình vào dưới cùng của bản tường trình với một nét chữ bay bướm và rời khỏi phòng. Cô đưa cho Hazel tập hồ sơ và quan sát bà ta lướt qua nó.

"Chúa giúp chúng ta," Hazel nói và khép nó lại. "Nếu ủy viên công tố cần gì khác, anh ta sẽ liên lạc.".

Hope liếc nhìn hành lang vắng vẻ lần cuối trước khi ra về. Không hề nhìn lại, cô bước qua bàn thông tin và ra khỏi cửa trước. Nhưng khi cô đi xuống lối đi bên cạnh và vòng đến bãi đỗ xe, cô cảm thấy phần nào thất vọng. Cô đã mong đợi gì nhỉ? Một cuộc trò chuyện thân thiện? Một sự lặp lại của đêm qua? Cái gì đấy.

Một cánh cửa bên hông tòa nhà mở và cô ngoái lại nhìn. Dylan đứng ở đầu bậc thềm, ánh mắt anh hướng thẳng đến chiếc thắt lưng công vụ anh đang thắt ở eo. Không hề rời mắt khỏi anh, Hope đút chìa khóa xe vào trong ổ khóa và quan sát Dylan đi xuống những bậc thềm bê tông, đôi chân dài của anh khép lại khoảng cách giữa họ. Anh kẹp một loại micro nào đó lên cầu vai bên vai trái. Sự chú ý của anh quay lại với việc điều chỉnh chiếc thắt lưng và anh không chú ý đến cô. Cô không thể nhìn thấy mặt anh vì bóng tối tạo ra bởi chiếc mũ Stetson, nhưng anh có vẻ rất giống với lần đầu tiên cô nhìn thấy anh. Chiếc áo sơ mi vàng với những nếp nhăn thường thực dán vào ngực và vùng bụng phẳng. Ngôi sao trên một túi, biển tên trên túi khác. Chiếc quần vàng với những sọc nâu chạy dọc hai bên. Hope chưa bao giờ là người say mê

một anh chàng trong bộ đồng phục, nhưng cô phải thừa nhận, Dylan khiến bộ đồng phục trông đẹp. Rồi thì, anh cũng làm chiếc quần Levís trông đẹp.

Bụng cô lại xốn xang theo cái kiểu kỳ lạ kia lần nữa, và cô tự nhắc mình rằng cô đã quên ăn. Cô đã làm việc và chưa ăn sáng. Thêm vào đấy, cô đã uống gần hết một bình cà phê. Hope mở cửa xe và anh chắc hẳn đã nghe thấy tiếng, bởi vì cuối cùng anh cũng nhìn lên.

Anh dừng lại bên cạnh chấn bùn trước bên trái xe và nhìn cô từ bên dưới vành mũ. Góc mắt anh sưng vù và có màu đen và xanh. "Chào, này, hôm nay cô cảm thấy thế nào?" anh hỏi.

"Tôi khỏe, nhưng anh trông không được tốt lắm.".

"Cô nên gặp Emmett.".

"Tệ lắm à?".

"Hắn ta có được cái mình xứng đáng." Dylan bước về phía cô, di chuyển đến gần cho đến khi chỉ có cánh cửa xe ngăn cách họ. Người đàn ông này không có vẻ gì là biết những quy tắc về khoảng cách riêng tư. "Tôi ngạc nhiên khi gặp cô trước buổi trưa đấy," anh nói.

Hope nhìn vào đôi mắt xanh lục đang nhìn chăm chăm vào cô. Trở thành sự chú ý của ánh mắt chăm chú của anh khiến cô có hơi chút lúng túng, cô bám tay vào mép trên của cửa xe. "Tại sao, vì tôi đang làm việc?".

"Không, bởi vì hậu quả của nồng độ cồn cao.".

"Tôi không say đến thế." Khi anh cứ nhìn chằm chằm vào cô, cô thú nhận với một cái nhún vai. "À, có lẽ một chút, nhưng tôi sẽ phải ngã gục trước bệ sứ trước khi chịu hậu quả của nồng độ cồn cao.".

"May mắn cho cô." Anh đẩy chiếc mũ Stetson lên bằng ngón tay trỏ. "Hôm nay cô đang bận bịu làm gì thế? Bài báo về hệ thực vật và động vật cho tạp chí Tây bắc à?".

"Thực ra, chiều nay tôi sẽ đi chụp vài bức ảnh vùng này.".

Ánh mắt anh trượt trên mặt trước chiếc áo đóng khung trong cửa xe của cô.

"Ăn mặc như thế kia?".

"Tôi nghĩ tôi sẽ thay đồ.".

Anh đặt bàn tay bên cạnh tay cô trên cánh cửa và từ từ đưa mắt trở lại với khuôn mặt cô. "Cô sẽ đi chụp ảnh ở đâu?".

"Tôi vẫn chưa biết chắc. Sao thế?".

"Vì tôi không muốn nhận được một cuộc gọi khác như tối qua.".

"Anh đang nói tối qua là lỗi của tôi?".

"Không. Tôi đang nói cô có tài năng gây rắc rối, và có lẽ cô chỉ nên ở gần nhà." Bàn tay anh chạm vào phía ngoài của bàn tay cô và cô cảm thấy cái chạm của anh lan đến khuỷu tay cô.

Cô đứng thẳng hơn và cố gắng phớt lờ cảm giác ấy. "Có lẽ anh không nên nghĩ rằng anh có thể bảo tôi làm gì.".

"Và có lẽ cô nên làm gì đấy với cái miệng thông minh.".

Anh nghiêng lại gần hơn. "Tôi chưa bao giờ nói điều này với một phụ nữ, và nó chỉ là một ý kiến thôi." Anh dừng lại, và cô nghĩ có thể anh sẽ hôn cô, nhưng anh không làm. "Có lẽ cô nên nghĩ đến việc trở thành một tay bợm rượu. Cô dễ thương hơn nhiều khi cô uống say.".

"Cám ơn, cảnh sát trưởng. Nhưng trong tương lai, khi tôi cần ý kiến của anh, tôi sẽ hỏi.".

"Thật ư?" Một nụ cười ranh mãnh chầm chậm cong trên miệng anh. "Cưng à, em sẽ hỏi tôi qua chiếc điện thoại bằng xương, hay tôi nên lên những kế hoạch khác?".

Hope cảm thấy lông mày cô nhíu chặt lại. Cách nói đấy không chỉ xúc phạm mà còn trẻ con. Cô đã không nghe kiểu nói như thế kể từ khi còn học đại học, khi cô và bạn cô thường dùng nó để ám chỉ tình dục bằng miệng. Cô mở miệng để nói anh trưởng thành đi, để nói với anh rằng những người đàn ông thực sự không nói với phụ nữ như thế, rồi cô nhớ lại cuộc nói chuyện của họ một cách chi tiết đầy đủ trong tối qua về cô nàng ngực bự, tóc vàng hoe ở Buckhorn.

Cô tạo ra một tiếng rên rỉ dài trong đầu và nhanh chóng trèo vào trong xe.

"Anh nên lên những kế hoạch khác," cô nói và cố gắng đóng cửa lại.

Dylan dễ dàng giữ nó lại. "Chỉ để đề phòng, cô có muốn có số của tôi không?".

Cô kéo mạnh và cuối cùng anh cũng từ bỏ. Không nói một từ, cô khởi động chiếc Porsche và cho nó chạy lùi lại. Cô đã có số của anh và nó là 666 3 .

Hope lái chiếc Porsche vào bãi đỗ xe phía sau Thư viện Công cộng Gospel. Cô đã không viết chuyện thực trong một thời gian, nhưng lúc bắt đầu cô luôn thích bắt đầu với những bài báo cũ. Kiểm tra và xem xem thư viện đã lưu trữ cái gì về cảnh sát trưởng quá cố Donnelly không gây hại gì. Shelly dường như ngần ngại nói về Hiram và Hope không quen ai khác trong thị trấn - trừ Dylan. Cô không thể hỏi anh bất cứ điều gì. Không phải bây giờ. Cô không muốn ở cạnh anh trong vòng một dặm, đừng nói đến trong một khoảng cách có thể nói chuyện. Không sau khi anh nói với cô rằng cô nên trởthành một tay bợm rượu. Và đặc biệt không phải sau cái kiểu cô đã làm mình bẽ mặt đêm hôm trước. Má cô vẫn còn bỏng rát khi cô nhớ cô đã nói những gì, đấy luôn luôn là vấn đề lớn nhất khi cô say và là lý do cô hiếm khi uống nhiều. Cô đã nghĩ khi đấy cô hài hước nhưng không phải thế.

11. Chương 06 Phần 2

Nếu cô muốn có thông tin, cô sẽ phải dựa phần lớn vào tài liệu của FBI. Để họ đồng ý phải mất một chút thời gian, và cô thậm chí còn chưa chắc chắn cô muốn viết một bài báo không được yêu cầu hay không. Công việc đấy có rất nhiều việc phải làm mà không có đảm bảo, và thậm chí nếu cô quyết định viết, cô cũng chưa biết cô sẽ sử dụng theo đường hướng nào - liệu cô có nên hướng đến một ấn phẩm chính thống như Time hay People hay không. Nhưng càng tìm hiểu về vị cảnh sát trưởng cũ, cô càng bị lôi cuốn.

Ông ta đã bị phát giác như thế nào? Và chính xác ông ta đã biển thủ bao nhiêu tiền? Tối qua Dylan đã đề cập đến điều gì đấy về những cuốn băng ghi hình. Chúng có được lan truyền quanh thị trấn không? Chúng có cái gì, và ai đã xem chúng?

Tòa nhà của Thư viện Công cộng Gospel có kích thước bằng khoảng hai chiếc xe rơ moóc dính vào nhau từ đầu đến chân, và những ô cửa sổ nhỏ để lọt vào rất ít ánh sáng tự nhiên. Bên trong tòa nhà đầy rẫy những giá sách và bàn đọc, và chiếc bàn ở phía trước đã chất đầy sách. Regina Cladis đứng sau bàn, mái tóc trắng của bà là một cái nắp hoàn hảo trên chiếc đầu tròn. Bà ta đang xăm soi rất nhiều cuốn sách Goose Bumps đang để sát mặt, sau đấy đẩy cặp mắt kính hình chai Coca xuống mũi và quay đầu để nghiên cứu những bìa sách ở đuôi mắt.

"Rửa tay trước khi mở những cuốn sách này," bà nhắc nhở ba cậu bé khi bà đẩy kính lên. "Bà không muốn có thêm những dấu tay đen trên sách đâu nhé.".

Hope đợi cho đến khi những cậu bé bỏ đi với những cuốn sách trước khi đến gần bàn. Cô nhìn vào đôi mắt nâu to hơi láo liên của người thủ thư và nhận thấy là những tròng mắt của Regina to và mờ đục. Hope đoán rằng người đàn bà này phải đã bị mù, ít nhất là về mặt pháp lý.

"Xin chào," cô bắt đầu. "Tôi cần vài thông tin, và tôi đang hy vọng bà có thể giúp tôi.".

"Cũng tùy. Tôi không thể sao chép dữ liệu quan trọng của thư viện cho bất kỳ ai không sống ở Hạt Pearl ít nhất là sáu tháng.".

Hope đã đoán trước là thế. “Tôi không muốn sao chép dữ liệu thư viện. Tôi muốn đọc những bài báo về tin tức địa phương từ năm năm trước.”.

“Cô đặc biệt quan tâm đến chủ đề gì?”.

Hope không chắc chắn thị trấn này sẽ phản ứng như thế nào trước một người ngoài muốn chọc ngoáy vào việc của họ, vì thế cô hít một hơi dài và nhảy thẳng vào. “Bất kỳ thứ gì liên quan đến cảnh sát trưởng quá cố Donnelly.”.

Regina chớp mắt, xô kính xuống mũi, rồi quay đầu và nhìn Hope qua đuôi mắt.

“Cô là cô nàng California sống ở ngôi nhà cũ của Minnie à?”.

Cái nhìn săm soi kỹ lưỡng đó biểu hiện nhiều hơn chỉ là một chút lúng túng, và Hope phải buộc mình không lùi lại. “Minnie nào?”.

“Minnie Donnelly. Bà ấy kết hôn với Hiram không - có - điểm - gì - tốt - đẹp đấy được hai lăm năm trước khi Chúa nhân từ gọi bà ấy về nhà.”.

“Bà Donnelly chết như thế nào?”.

”Ung thư. Tử cung. Vài người nói rằng sự kiện ấy đẩy Hiram qua khỏi bờ vực, nhưng nếu cô hỏi tôi, hắn ta luôn là một kẻ đồi trụy. Khi còn học lớp ba, hắn ta đã cố gắng sờ mông tôi.”.

Hope đoán là cô không cần phải băn khoăn xem người ta có nói chuyện với cô nữa hay không.

Regina đẩy kính lên. “Cô muốn làm gì với những bài báo này?”.

“Tôi đang nghĩ đến việc viết một bài báo về cảnh sát trưởng cũ.”.

“Cô đã xuất bản cái gì chưa?”.

“Khá nhiều bài báo của tôi đã xuất hiện trên tạp chí,” Hope trả lời, điều này là thật, nhưng thời gian cô có bài viết xuất hiện trên những ấn phẩm chính thống cũng đã lâu rồi.

Regina mỉm cười và mắt bà ta thậm chí còn mở to hơn. “Tôi cũng là một nhà văn. Chủ yếu là sáng tác thơ. Có lẽ cô có thể xem qua tác phẩm của tôi.”.

Hope thầm rên rỉ. “Tôi không biết gì về thơ.”.

“Ồ, không sao. Tôi cũng viết một câu chuyện ngắn về con mèo của tôi - Jinks. Nó có thể hát cùng với Tom Jones bài ‘’Có gì mới thế, anh mèo?”.”.

Âm thanh rên rỉ âm thầm của Hope biến thành một tiếng tắc nghẹn trong cổ họng. “Bà nói đùa.”.

“Thật đấy, nó thực sự có thể.” Regina quay lại một tủ đựng hồ sơ sau lưng.

Bà ta lấy một chiếc chìa khóa từ vòng chun buộc quanh cổ tay và, mò ổ khóa để mở một ngăn kéo hồ sơ. “Để xem nào,” bà ta nói. Khi bà ta đẩy kính lên đỉnh đầu. “Khi ấy phải là tháng Tám năm 95.” Bà ta thò mặt vào trong ngăn kéo và nghiên cứu hàng hoạt những chiếc hộp trắng nhỏ xếp sát nhau. Sau đó bà ta đứng thẳng lên và đưa cho Hope hai cuộn phim. “Máy chiếu ở đằng kia,” bà ta nói, chỉ vào một bức tường ở phía xa. “Phô - tô giá mười cen một bản. Cô có cần hướng dẫn sử dụng máy chiếu không?”.

Hope lắc đầu, rồi nhận ra có thể Regina không nhìn thấy “Không, cảm ơn bà.Tôi có rất nhiều kinh nghiệm với những thứ này.”.

Hope mất gần một tiếng đồng hồ để phô - tô lại những bài báo. Cô không dành thời gian đọc chúng do cái màn hình xù xì của máy chiếu. Cô lướt qua phần lớn, và từ số ít những gì cô thấy, dường như cố cảnh sát trưởng đã mắc mứu với rất nhiều câu lạc bộ tôn sùng tình dục mà ông ta tìm thấy qua Intemet.Trong thời gian vài năm, ông ta đã biển thủ bảy mươi nghìn đô la để hội họp với những thành viên khác.

Ông ta gặp gỡ họ ở San Francisco, Portland và, Seattle, và đến cuối cùng, khẩu vị đối với những cô gái của ông ta ngày càng trẻ hơn và tốn kém hơn. Trong năm cuối cùng của cuộc đời, ông ta đã trở nên bất cẩn đến mức trả tiền cho vài người trong số họ để đến nhà. Điều Hope thấy đáng ngạc nhiên nhất là bất chấp

tất cả những sự bất cẩn của ông ta, không ai trong thị trấn biết một điều gì cho đến khi xảy ra cái chết của ông ta. Hay là họ biết?Một cái tên kéo sự chú ý của cô đến màn hình mờ mờ mỗi lần nó xuất hiện là Dylan.

Lời nói của anh luôn được trích dẫn là:"FBI đang điều tra vụ việc này.Tôi không có thông tin gì vào thời điểm này." May mắn thay cho những tay phóng viên, những viên phó cảnh sát trưởng khác không quá kín miệng như thế.Khi Hope làm xong, cô lấy những bản phô tô từ máy Xerox và trả lại những cuộn phim. Khi cô lái xe đến đường Timberline thì đã vừa hết buổi trưa, nhưng cô chưa ở nhà được hai phút thì chuông cửa đã vang lên. Đấy là hàng xóm của cô, Shelly, và cô ấy đã có thứ gì đó trong đầu.

"Cô biết không," Shelly bắt đầu, "Đến lúc này tôi đã không có người hàng xóm nào trong một thời gian dài, và tôi nghĩ tôi đang hy vọng chúng ta có thể là bạn.".Hope nhìn Shelly đứng trên hiên nhà cô, đầu cô ấy nghiêng sang một bên, một vài tia nắng chuyển tóc của cô ấy thành màu đồng. Cô không biết tại sao hàng xóm của mình lại tức tối như thế.

"Chúng ta là bạn mà," cô nói, mặc dù cô không nghĩ một bữa trưa tự động biến mọi người trở thành bạn bè."Thế tại sao Dylan phải kể với tôi về chuyện xảy ra với cô ở Buckhorn?".

"Tôi không có thời gian để kể với chị," Hope trả lời, ngay cả khi cô đang tự hỏi có phải Shelly đang thực sự tìm kiếm một tình bạn hay chỉ muốn có thông tin về những gì đã xảy ra đêm hôm trước.

"Chị nói chuyện với Dylan khi nào?".

"Sáng nay, khi cậu ấy thả Adam xuống đây. Cậu ấy là một người rất cừ.Emmett Barnes là một gã đáng sợ và cô có thể thực sự bị thương.".

"Tôi biết, nhưng một người đàn ông tên là Hayden Dean đã can thiệp. Nếu không phải có ông ta, Emmett đã đánh tôi rồi.".

"Có thể nhưng những gã họ Deans đó cũngkhông tốt hơn nhiều đâu, tin tôi đi.".

"Thật ư? Tôi đã định thử và tìm nơi Hayden sống để xem hôm nay ông ta cảm thấy như thế nào.".Shelly lắc đầu.

"Tránh xa những người đấy ra. Tôi nghĩ rằng Hayden là anh em con bác với Emmett." Một bên lông mày đỏ nhướn lên.

"Nếu cô hiểu ý tôi là gì.".Hope mỉm cười, không còn quan tâm xem Shelly muốn có bạn hay có thông tin nữa. Đã quá lâu rồi cô không nói chuyện phiếm với một phụ nữ khác, cô đã quên mất cô nhớ nó như thế nào. "Chị có muốn vào chơi không? Tôi nghĩ có lẽ tôi còn một lon Pepsi ăn kiêng.".

"Ăn kiêng? Tôi có giống như cần ăn kiêng không?" cô hàng xóm trông giống như phải nằm xuống để kéo khóa quần Wrangler hỏi.

"Tôi không ăn kiêng.".

"Có lẽ tôi có trà nữa.".

"Không cần đâu, cám ơn. Wally, Adam và tôi vừa mới đi xuống hồ để tổ chức một buổi pinic muộn. Sao cô không tham gia với chúng tôi?".Hope có một nghìn linh một việc phải làm. Hoàn thành câu chuyện người ngoài hành tinh, chụp ảnh quanh đây rửa ảnh ở hiệu ảnh lấy ảnh trong một giờ trong thị trấn, scan chúng vào máy tính, sau đó ghép vài người ngoài hành tinh vào những bức ảnh. Cô phải đọc qua những bài báo cô đã phô - tô ở thư viện, và cô phải quyết định xem có một câu chuyện ở đâu đấy hay không. Một câu chuyện đã không được kể trước đây.Mắt cô cảm thấy nhức nhối, đầu óc cô mềm nhũn. Vài giờ nằm trên bãi biển, dọn trống đầu óc và buôn chuyện về bất kể thứ gì ngoài công việc nghe giống như thiên đường.

"Được rồi," cô nói. "Cho tôi mười phút." Ngay khi Shelly đi về, Hope chạy lên tầng trên và cởi quần áo ra. Cô rửa mặt và cạo lông chân. Bộ đồ bơi một mảnh nhuộm hoa văn màu xanh lơ và xanh lục được thiết kế cắt cao trên hông, và cô thích nó bởi vì nó khiến chân cô trông dài hơn. Cô túm lấy một chiếc giỏ picnic cũ cô tìm thấy trong tủ bát đĩa và kiểm tra xem nó có mối mọt chết hay không. Chiếc giỏ sạch và cô ném vào đấy vài lon Pepsi ăn kiêng, nho, bánh quy giòn, pho mát xanh, và chiếc máy ảnh Minolta đang nằm trong bao đựng.

Với một chiếc khăn tắm bãi biển vắt trên một vai, một đôi dép tông Nhật dưới chân và chiếc kính râm che mắt, cô tiến ra hồ.Adam và Wally đã ở trong nước, trong khi Shelly thư giãn bên dưới bóng râm của những cây thông. Cô ấy ngồi trên bờ biển trong một chiếc ghế dài, uống Shasta Cola và nhai khoai tây vị bò nướng. Cô ấy mặc một chiếc áo dây in hình Hawai và một chiếc váy bơi đồng bộ.

"Chúng tôi mang dư sandwich đấy nếu cô thấy đói." Shelly mời khi Hope ngồi vào chiếc ghế bên cạnh hàng xóm.

"Sandwich gì thế?".

"Bơ đậu phộng và mứt, hoặc thịt xông khói và pho mát.".

"Thịt xông khói và pho mát nghe có vẻ ngon." Hope ngồi dạng chân trên chiếc ghế dài. Khung ghế kim loại làm ấm bên trong đùi cô khi cô đặt giỏ picnic giữa hai đầu gối."Tôi mang theo một ít hoa quả, pho mát và bánh quy giòn," cô thêm vào khi cô mở chiếc giỏ.

"Đấy có phải là pho mát dạng phun không?".

"Không, pho mát xanh." Hope quệt pho mát lên một chiếc bánh quy, thả một quả nho lên trên cùng và cắn vào nó.

"Ơ ... không, cám ơn.".Hope liếcnhìn Shelly, người đang quan sát cô như thể cô đang ăn lòng động vật.

"Món này ngon lắm," cô nói và đút phần còn lại của chiếc bánh vào miệng."Tôi sẽ công nhận lời cô nói là được rồi.".

"Không thể nào. Tôi đã ăn đồ chị nấu, giờ chị phải ăn đồ của tôi." Hope làm cho Shelly một cái bánh quy và đưa nó cho cô ấy.

"Đây là ý tưởng về nấu ăn của cô à?" Shelly trông có vẻ nghi ngờ, nhưng vẫn nhận.

"Trong những ngày này.".Shelly cắn chiếc bánh, rón rén nhai, sau đấy tuyên bố, "Này, cái này ngon hơn tôi nghĩ.".

"Ngon hơn pho mát dạng phun à?".

"Phải, nhưng vẫn không bằng vị thịt lợn xông khói.".Shelly giơ tay về phía chiếc giỏ của Hope và họ hoán đổi giỏ."Cô có thể ăn bất kể thứ gì trong đấy ngoài bơ đậu phộng và mứt nho,".Shelly nói với Hope khi cô lật dở những món ăn.

"Nó là của Adam và thằng bé thực sự rất kén chọn về món mứt. Nó phải rất mịn, không có hạt hay bất kỳ thứ gì. Dylan đã phải làm riêng bánh sandwich cho nó.".Hope chọn một bánh mỳ trắng mềm kẹp thịt đùi lợn xông khói và pho mát cô đã không ăn từ khi là một đứa trẻ, và mấy khoanh khoai tây béo ngậy.

"Mẹ Adam ở đâu?" cô hỏi như thể cô không muốn biết đến chết đi được.

"Hầu hết thời gian cô ta ở L.A," Shelly trả lời khi cô đặt một quả nho lên một núi pho mát xanh. "Nhưng khi cô ta đến thăm Adam, họ đi đến nơi nào đó ở Montana.".

"Việc này thật bất thường." Hope bật nắp chai nước cam Shasta và đưa nó lên môi.

"Thông thường bố là người đến thăm.".Shelly nhún vai.

"Dylan là một người bố tốt, và khi Adam cần ảnh hưởng của phụ nữ, thằng bé đến và ở với bà nội và bác ở Double T. Và, tất nhiên, rất nhiều thời gian thằng bé ở đây với tôi và Wally khi Dylan đi làm."

Shelly cắn chiếc bánh quy rồi hỏi, "Cô có con không?".

"Không, không có." Hope chờ đợi một cái cau mày khó hiểu làm nhăn lông mày của Shally hay cái vẻ ồ - cô - nàng - tội - nghiệp lướt qua trên mặt cô ấy.Nhưng không có gì xảy ra.

"Cái thứ này gây nghiện," Shelly nói khi làm ình một cái bánh quy khác.Hope thả lỏng trên ghế và ăn bữa trưa của mình. Cô quan sát Wally và Adam chìm xuống nước, bàn tay thò trên mặt hồ. Bữa ăn giàu chất mỡ và béo, cô ăn thêm ba chiếc bánh quy Oreos và một mẩu cam thảo. Khi họ trao đổi lại những chiếc giỏ, trong giỏ của Hope đủ còn lại vài quả nho đáng thương vẫn còn cuống, hai lon Pepsi ăn kiêng và chiếc máy

ảnh của cô. Cô bỏ chiếc Minolta ra khỏi vỏ và hướng nó về phía hai cậu bé đang lặn xuống bắt cá tuế bằng tay.Hope không phải là một thợ chụp ảnh cừ, nhưng cô biết đủ để lấy được cảnh cần thiết.

Cô tập trung ống kính và nháy."Cô đang chụp ảnh cho bài báo về hệ thực vật và động vật à?".Đột nhiên Hope không cảm thấy quá thoải mái trong việc nói dối Shelly.

"Ừ," cô nói, điều ấy cũng không hẳn là một lời nói dối thực sự. Cô đang chụp ảnh khu vực này cho bài báo người ngoài hành tinh của cô. Cô chụp thêm nhiều bức nữa, sau đấy các cậu bé chạy lên bãi biển về phía họ và túm lấy mấy chiếc khăn bông.Adam thò tay vào túi quần bơi và đưa cho Shelly rất nhiều hòn đá nhỏ. Cậu bé nói cô ấy có thể chọn hòn đặc biệt nhất.

"Chụp cho cháu một tấm đi, cô Hope," Wally thúc giục khi nó gập hai cánh tay gầy như bút chì lại.

"Không, cháu cơ." Adam đẩy Wally ra và tạo dáng như một vận động viên thể hình.

"Cô sẽ chụp ỗi đứa một tấm và đưa ảnh cho các cháu khi cô rửa xong.".Cô chụp được rất nhiều ảnh trước khi các cậu bé túm lấy bánh sandwich bơ đậu phụng và sô đa rồi tiếp tục đi tìm thêm 'những hòn đá dễ thương' ven bờ hồ."Lúc nào thì cô sẽ hoàn thành bài báo?" Shelly hỏi.

Hope mở miệng để liến thoắng một cái hạn cuối tưởng tượng, nhưng dừng lại. Họ đã chia sẻ giỏ đồ picnic. Cô đã uống sô đa cam và ăn bánh Oreos của Shelly, và cô không cảm thấy muốn nói dối thêm nữa. Shelly đã không đánh giá Hope khi cô ấy phát hiện ra rằng Hope không có đứa con nào. Có lẽ cô ấy sẽ không đánh giá nghề nghiệp của cô hoặc muốn thuật lại lần nhìn thấy Elvis.

"Ừm, nếu chị không lan tin, tôi sẽ nói với chị về việc tôi thực sự viết cho tờ báo nào.".Shelly ngồi thẳng hơn một chút và nghiêng về phía Hope.

"Tôi có thể giữ bí mật.".

"Thực ra tôi viết cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần. Tôi nói dối về bài báo cho tạp chí Tây bắc.".

"Cô nói dối? Vì sao?".

"Vì mọi người gán mọi thứ cho những nhà báo báo lá cải. Kiểu như chúng tôi nhếch nhác và viết tin đồn nhảm.".

"Cô không làm thế sao?".

"Không. Tôi viết chuyện về những Người khổng lồ, người ngoài hành tinh và những người sống bên dưới đại dương trong Tam giác Bermuda."

"Ừm … tờ báo khổ nhỏ trắng đen luôn bán cạnh tạp chí Enquirer đó à?".Hope đợi ột con thuyền lướt qua trước khi cô chụp một tấm cảnh mặt hồ trong xanh.

"Ừ.".

"Cái tờ với Cậu bé Người dơi trên bìa à?".

"Cậu bé Người dơi," Hope cười chế giễu khi cô tập trung ống kính vào một cảnh ven hồ xa xa. Cô lấy cây cối làm điểm tập trung và làm mờ bãi biển cận cảnh. Một địa điểm hoàn hảo cho người ngoài hành tinh lôi thôi đi picnic."Đấy là tờ Tin tức Thế giới Hàng tuần. Họ không thể viết được một cái gì ra hồn. Những người đó hoàn toàn không có trí tưởng tượng."

Đối với cô, Cậu bé Người dơi là một trong những bài báo ngớ ngẩn hơn hẳn những bài cô đã đọc của đối thủ."Ồ! Kiến khổng lồ tấn công New York à?".

"Trúng rồi."

"Ôi Chúa tôi! Cô viết câu chuyện ấy à?".Hope hạ máy ảnh xuống và nhìn vào cô hàng xóm.

"Không, nhưng chuyện của tôi là những bài chính, và trong một khoảng thời gian tôi đã từng viết ục tư vấn đối - đáp dưới bút danh là Lacy Harte và Frank Rhodes.".

"Cô là Lacy Harte phải không?".

“Tôi vừa là Lacy vừa là Frank.”.

“Cô đùa à! Tôi luôn nghĩ hai người đấy là hai người khác hẳn. Ý tôi là, họ thật sự rất bất lịch sự với nhau.”.

“Lúc đầu tôi cũng có cảm giác kiểu như tinh thần phân liệt, nhung bây giờ tôi thích nó. Tôi cũng viết những bài báo chính dưới tên là Madilyn Wright.”.

“Có bài nào cô viết mà có thể tôi đã đọc không?”.Hope áy ảnh vào lại trong bao, sau đó duỗi người trên ghế và ngẩng mặt về mặt trời.

“Năm ngoái, loạt bài báo về Tam giác quỷ Bermuda của tôi trở nên thực sự nổi tiếng. Tôi tiếp tục với chuyện Micky - Yêu tinh phủ thủy.”.

“Ôi lạy Chúa! Tôi đã đọc vài chuyện về Micky - Yêu tinh phù thủy ấy. Bài báo ấy là của cô à?”.

” Phải.”.

“Mẹ chồng tôi đã mua những cuốn tạp chí đấy và đưa chúng cho tôi khi bà đọc xong.”.Theo như Hope được biết, chỉ có ‘mẹ chồng’ mới mua báo lá cải. Mọi người đọc chúng, nhưng cô chưa bao giờ gặp ai thú nhận đã thực sự mua một tờ.Giống như việc cố gắng tìm người thú nhận là họ đã bỏ phiếu cho Nixon.Nhưng số lượng đặt báo dài hạn của tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần trên toàn thế giới vào khoảng mười nghìn. Có rất nhiều độc giả trung thành, và không phải tất cả bọn họ đều là mẹ chồng.

“Tôi thật sự thích đoạn Micky tự biến đổi thành RuPaul.”.Câu chuyện đó đã trở thành bài báo cuối cùng về yêu tinh và sự khởi đầu rắc rối của cô.

“Anh ta ghét câu chuyện đấy.”

Khi anh ta đọc nó, anh ta đe dọa sẽ kiện Hope, biên tập viên của cô, chủ tịch hội đồng quản trị và giám đốc điều hành của tờ báo.“Yêu tinh Micky là một người thật á?”.

“Anh ta không phải là một yêu tinh, anh ta là một người lùn. Tên thật của anh ta là Myron Lambardo, nhưng anh ta cũng được biết đến là Myron - Máy nghiền. Tôi gặp anh ta ở Vegas khi tôi đến đấy nghiên cứu một bài báo về Elvis.Khi ấy, anh ta làm việc trong một tầng hầm nhỏ của một quán bar, đấu vật với phụ nữ trong một cái bể bơi nhỏ bằng nhựa đầy bùn.”

Cô trả tiền cho anh ta để được phép chụp ảnh anh ta, và cô đảm bảo để anh ta ký vào một biên bản cho phép xuất bản những bức ảnh đấy.

“Lúc đầu anh ta thực sự thích những câu chuyện ấy. Anh ta gây dựng được phần lớn danh tiếng trong mười lăm phút và xoay sở được vài trận đấu vật cao giá hơn với tư cách là Micky. Anh ta thường gọi và để lại lời nhắn trên điện thoại làm việc của tôi, kể với tôi anh ta thích chúng như thế nào. Sau đấy tôi viết bài RuPaul và anh ta nghĩ nó khiến anh ta có vẻ đồng tính. Anh ta nói tôi lợi dụngvà sỉ nhục anh ta, như thể những phụ nữ dìm anh ta xuống bùn còn có phẩm giá hơn nhiều.”.

“Khi Myron phát hiện ra rằng anh ta đã ký cam kết từ bỏ quyền lợi của mình,” Hope tiếp tực, ”Anh ta bắt đầu gọi điện và đe dọa tôi. Anh ta muốn tôi biến hình anh ta thành ai đấy đáng mặt nam nhi đại trượng phu như kiểu Arnold Schwarzenegger. Khi tôi không đáp lại những đe dọa, anh ta tìm thấy nơi tôi sống và xuất hiện ở cửa nhà tôi. Anh ta quấy nhiễu tôi và không chịu để tôi yên, và tôi đã phải kiện anh ta ra tòa và xin được lệnh hạn chế đối với anh ta.”.Shelly quăng chân sang bên kia ghế.

“Cô bị yêu tinh Micky tấn công?”.

“Myron Lambardo.”.

“Hắn ta có làm cô bị thương không?”.

“Không, anh ta chỉ đe dọa làm ‘bia mộ’ cho tôi thôi.”.

“Nhưng cô lớn hơn hắn.”.

“Ừ, nhưng anh ta là một gã trâu nhỏ. Anh ta đấu vật để kiếm sống.”.Mắt Shelly to lên và cô ấy đưa một bàn tay lên miệng. Hope nghĩ cô đã làm cô hàng xóm sốc đến mức không nói lên lời, cho đến khi Shelly nổ ra một tràng cười kích động.Wally và Adam quay lại và nhìn Shelly như thể cô ấy là kẻ dở hơi.

“Cái gì buồn cười thế, mẹ?” Wally gọi với.Shelly lắc đầu và những cậu bé chuyển sự chú ý sang Hope, như thể cô có câu trả lời.Hope nhún vai. Cô có thể nói gì? Vài người đúng là những kẻ dở hơi rành rành. Thỉnh thoảng cô tự hỏi có phải cô là người tỉnh táo duy nhất trong thế giới điên khùng này.

1Nhãn hiệu thuốc giảm đau, hạ sốt phổ biến của Bắc Mỹ.

2Là tình trạng mô có chứa các tuyến nội mạc tử cung và chất đệm điển hình xuất hiện ở nhiều vị trí bên ngoài tử cung trong khung chậu hoặc ở một số vùng khác của cơ thể.

3Trong quyển cuối cùng của bộ kinh Tân ước, thường gọi là sách Khải huyền, con số 666 được cho là dấu ấn đáng sợ của quỷ Sa - tăng. Nhiều tôn giáo và nền văn hóa khác cũng xem con số này là xui xẻo, chỉ mang lại tai họa.

12. Chương 07 Phần 1

Chương 7

Cậu Bé Trồng Khoai Tây Trong Tai

Nước văng tung tóe vào chiếc áo phông xám của Dylan, tạo thành những chấm đen trên áo. “Này,” anh nói khi đổ dầu gội đầu lên đầu Adam. “Bỏ ngón tay của con ra khỏi vòi nước.”.

“Con có thể tự làm mà bố,” Adam phàn nàn khi đang ngồi trong bồn tắm không, nước đang chảy xuống từ vòi nước đang mở.

“Bố biết con có thể.” Thỉnh thoảng Adam quên gãi cả đầu, và Dylan muốn chắc chắn rằng tóc Adam sạch sẽ ít nhất tuần một lần. “Cái gì đây?” Dylan hỏi.

“Một viên đá đập vào à?”.

“Không. Wally và con đánh đấm một trận trên cát ở nhà nó.”.

Giống như anh làm kể từ lần đầu tiên anh tắm cho con trai khi nó còn là một đứa trẻ sơ sinh, Dylan vuốt tóc Adam lên đỉnh đầu, sau đó nghiêng thằng bé ra sau và xả sạch dầu gội đầu. “Bố ngạc nhiên là Shelly không tét đít con.”.

“Cô Hope ở đấy,” Adam nói khi thằng bé nhắm mắt lại và thả lỏng. “Cô Shelly không bao giờ đánh đòn trước mặt người khác.”.

“Hope xuống bãi biển cùng với con à?”.

“Vâng.” Adam đưa tay lên mặt và vuốt nước khỏi mắt.

“Trong một bộ đồ bơi?”.

“Vâng. Màu xanh lơ và xanh lục.”.

“Một mảnh hay hai mảnh?”.

“Một.”.

Đầu lưỡi anh đã định hỏi cô trông như thế nào, nhưng anh đoán anh biết rồi.

Cho dù ở trong một cái túi rác thì Hope Spencer vẫn đẹp. “Tất cả mọi người làm gì?”.

“Cô Hope chụp vài bức ảnh, và một lúc sau cô ấy giúp con và Wally xây một lâu đài cát. Chỉ để làm nó sụp tan tành khi một con bọ cánh cứng đậu trên cánh tay cô ấy.”.

Dylan dựng Adam ngồi dậy, sau đó dùng tay vuốt nước trên đầu Adam. “Cô ấy có hét lên không?”.

Adam cười. “Có ạ, và nhảy lòng vòng nữa.”.

Dylan thích được nhìn thấy Hope nhảy lòng vòng trong một bộ đồ bơi. Anh đẩy vòi nước cao su vào rãnh và đổ sữa tắm tạo bọt hương chuối vào nước đang chảy. “Xà phòng và khăn lau ở đấy,” anh nói, chỉ vào đĩa xà phòng. “Cọ người sạch vào.” Anh đặt một chiếc rổ nhựa đựng một cái mặt nạ, một ống thở và rất nhiều nhân vật hành động lên gờ bồn tắm. “Đừng có quên phần nào. Và …” anh thêm vào khi anh đứng lên và đi đến cửa phòng tắm, ” …rửa sạch tai. Trong đấy có đủ bẩn để trồng khoai tây được rồi đấy.”.

Anh đi hết lối đi ngắn đến bếp và chồng đĩa bữa tối đang đợi anh. Anh thò vào trong tủ lạnh, lấy ra một chai Bud và đóng cánh cửa tủ lại bằng hông. Anh vặn nắp ra, đặt nó giữa ngón cái và ngón tay giữa, và búng một cái. Chiếc nắp bay xuống gầm bàn ăn thay vì thùng rác và đập vào con chó của Adam. Con chó nhỏ ngóc đầu lên, rồi gục xuống ngủ tiếp.

Dylan đưa chai lên miệng và nhìn đống đĩa chồng chất trong chậu. Thỉnh thoảng anh nghĩ việc này sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều nếu anh kết hôn cho rồi.

Nếu anh tìm được ai đấy có thể chịu đựng được anh và trở thành một người mẹ tốt với Adam. Ai đấy không ngại thực hiện nhiệm vụ với đống bát đĩa, và ai đấy ở nhà khi anh cần ra ngoài xử lý một trường hợp khẩn cấp. Ai đấy để trò chuyện vào đêm khuya. Ai đấy để lướt những đầu ngón tay dọc bụng anh.

Nhưng từ kinh nghiệm Dylan biết rằng không có gì tồi tệ hơn việc sống với một phụ nữ vì những lý do sai lầm. Không có gì tệ hơn sống trong một ngôi nhà với một phụ nữ anh không thể yêu trong một thời gian dài. Nằm cạnh cô ta trên giường. Quan hệ với cô ta bởi vì sẵn tiện, nhưng không phải làm tình.

Anh đã làm như thế với Julie. Nếu không phải vì một cái bao cao su rách, mối quan hệ của họ có thể không tồn tại đến một năm. Ngoại trừ một thực tế rằng họ đều được nuôi nấng trong một trang trại và đều ghét nó, họ không có điểm gì chung. Nếu không phải vì Adam, mối quan hệ của họ sẽ không tồn tại lâu như thế. Anh yêu con trai mình và thực sự cảm thấy được ban phước khi có thằng bé. Họ là những người bạn thân, nhưng gà trống nuôi con không phải dễ dàng. Cho anh hay cho Adam, và anh đã không lựa chọn như thế. Anh đã không lựa chọn việc đơn độc gánh vác trách nhiệm nuôi nấng con trai trở thành một cậu bé ngoan và một anh chàng đứng đắn.

Anh đã không lựa chọn việc nhìn thấy nỗi đau và bối rối trong mắt con trai mình khi họ nói đến nguyên nhân mẹ Adam không sống với họ và tại sao họ không sống với cô.

Mọi tháng Bảy khi Dylan đưa Adam ra sân bay gặp Julie, anh luôn luôn phải trả lời cùng một câu hỏi:

“Tại sao bố không thể đi với mẹ và con?” Và mỗi năm Dylan đã phải nhảy múa xung quanh sự thật. Anh không muốn dành thời gian ở cùng Julie, nhưng quan trọng hơn, anh không muốn Adam nuôi dưỡng viễn cảnh họ sẽ sống như một gia đình trong đầu. Adam đã có vài ý niệm kỳ quặc là một khi mẹ nó không còn lên truyền hình nữa, mẹ nó sẽ chuyển đến Gospel và sống với họ. Nhưng ngay cả nếu chương trình của Julie bị xóa bỏ vào ngày mai, giấc mơ của Adam cũng không bao giờ thành hiện thực.

Hàng năm Adam vẫn sẽ đến thăm mẹ, và hàng năm Dylan sẽ trú chân tại Double T trong hai tuần Adam đi, đọc sách, đỡ đần nếu có thể, và chọc ông anh rể Lyle phát điên lên. Lyle là một người chăn nuôi gia súc giỏi và làm ăn khá tốt, nhưng ngay cả khi Dylan không có hứng thú tự điều hành nơi này, một nửa trang trại vẫn là của anh, và đến lúc nó sẽ thuộc về Adam.

Dylan dành hai tuần đầu tiên của mọi tháng Bảy xem xét giá cả của hạt giống và thức ăn chăn nuôi, làm một trong cả tỷ thứ việc phải làm. Nhưng anh làm thế chủ yếu là để lẩn tránh ngôi nhà trống trải của mình.

Nước trong phòng tắm đã tắt và Dylan đặt chai bia trên mặt bếp. Anh tráng đĩa trong chậu, và khi anh đặt chúng vào máy rửa bát, suy nghĩ của anh chuyển từ vấn đề của anh với Adam sang vấn đề của anh với Hope Spencer.

Hope Spencer là một phụ nữ đẹp, và không thể chối rằng anh thích cách cô trưng diện quần áo. Mặc dù có thể anh sẽ không bao giờ nói với cô, anh thích cái kiểu xấc xược và cái miệng thông minh của cô. Anh thích nụ cười cô mang đến trên môi anh, ngay cả khi anh không biết tại sao anh đang cười.

Hôn cô đã là một sai lầm khủng khiếp. Anh biết thế ngay cả khi anh hạ miệng xuống miệng cô. Cô có vị ngọt ngào và say nồng. Giống như một ngụm whiskey đắt tiền, cô làm ấm anh đến tận lõm thượng vị. Cái

vuốt ve của bàn tay cô đã siết chặt bên trong anh cho đến khi anh khó có thể thở. Cái nhìn trong đôi mắt màu xanh lơ của cô, niềm đam mê tỏa sáng chiếu vào anh đã gần như khiến anh khuỵu đầu gối. Quỳ xuống để cầu xin cô cho phép anh chạm vào làn da trần của cô và hôn vào điểm giữa đùi nơi cô ấm áp và trơn trượt. Nếu anh có một cái bao cao su trong túi, anh không quá chắc rằng anh có thể dừng lại. Anh không quá chắc rằng anh sẽ không quan hệ với cô ngay ở đấy, trong bếp, áp vào chiếc tủ lạnh.

Dylan nhắm mắt và áp một lòng bàn tay lên trước chiếc quần Levís. Anh không quá chắc anh sẽ không lột bỏ chiếc quần soóc Lycra đó và vùi anh sâu vào trong cô. Lưỡi anh ở trong miệng cô, bàn tay anh trên ngực cô, và vật đàn ông của anh bên trong nơi nóng bỏng của cô. Di chuyển với cô cho đến khi những vách tường ẩm ướt của cô co lại và siết chặt quanh anh.

Bên dưới bàn tay mình, anh đã cương cứng và nhức nhối, và anh không biết phải làm gì với nó. À, phải, anh biết chứ. Anh có thể không làm gì hoặc anh có thể tự lo liệu ình. Dylan với lấy chai bia lạnh.

Hôn cô giống như bị sét đánh. Nó làm tóc anh dựng lên và bên trong anh cháy bùng, nhưng điều khiến anh thực sự lo lắng về đêm là khi anh đã hôn cô, anh không hề nghĩ tí gì đến nghề nghiệp của cô. Cô là một nhà báo và anh ngẫu nhiên chỉ là người đang che giấu bí mật lớn nhất kể từ vụ tai tiếng của Jim và Tammy Faye Baker 1 . Thiên thần nước Mỹ và người yêu của PTL 2 - Juliette Bancoft có một đứa con ngoài giá thú.

Chuyện quan trọng như thế, anh đã quên ngay vào giây phút lưỡi anh lướt trong miệng cô. Anh e rằng điều duy nhất ngăn anh lại là ý nghĩ mang đến một đứa trẻ ngoài dự định khác vào thế giới này. Không thể nào anh lại muốn có một đứa con khác trong những hoàn cảnh như thế.

Dylan nhìn ra ngoài cửa sổ phía trên bồn rửa bát. Trên lối đi bẩn thỉu, mặt trời đang xuống núi trải những bóng dài trên chiếc xe tải Ford đỗ bên cạnh chiếc Blazer cảnh sát trưởng của anh. Anh tự hỏi Hope đang làm gì ở Timberline.

Anh tự hỏi cô đang xem tivi hay đã sẵn sàng đi ngủ. Adam đã nói về việc cô chụp ảnh. Có lẽ cô thực sự viết bài ột tạp chí ngoài trời. Có lẽ cô không nói dối về điều ấy. Phải, có lẽ thế nhưng điều đấy vẫn khiến cô là một nhà báo.

Anh luôn có thể kiểm tra cô. Anh có thể lướt qua NCIC 3 và xem xem cô có quá khứ phạm tội hay không. Anh cũng có thể đánh biển số xe của cô vào máy tính và tìm ra bất cứ thứ gì anh có thể muốn biết về MZBH , nhưng anh sẽ không làm như thế. Không chỉ vì nó đi ngược lại với đạo đức cảnh sát, mà còn cũng đi ngược lại với đạo đức của Dylan. Trừ phi cô vi phạm pháp luật, cô có quyền được riêng tư. Cô có quyền bảo mọi người đi mà lo việc của họ.

Dylan hiểu quyền được riêng tư. Thật không may, ở Gospel, anh dường như là người duy nhất.

Hope đợi cho đến chiều thứ Hai mới lái xe đến siêu thị M & S để mua một tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần. Cô lấy một giỏ đựng đồ nhựa xanh và một tờ báo.

Tiêu đề bài báo xương gà của cô xuất hiện bên dưới bức tranh của một con gà trông có vẻ điên điên ở góc dưới bên trái của tờ báo. Mắt cô đưa lên ô Mục lục và lật đến trang mười bốn. Chết tiệt, cô bị vướng sau mục 'Chuyện tầm phào của thị trấn kim tuyến'. Ít nhất thì bài báo cũng chiếm trọn một trang với một bức ảnh những phụ nữ trông khá bình thường nhảy múa quanh những con gà và lời chú thích:

'Giáo phái kỳ dị ăn xương gà'. Khi cô đi đến khu đồ nông sản, cô lật đến giữa tạp chí. Bài báo bò sữa bị người ngoài hành tinh làm tàn tật của Clive Freeman đã được in ở trang chính giữa.

Tốt rồi, những câu chuyện về người ngoài hành tinh vẫn còn sốt dẻo. Cô đã gửi bài báo về người ngoài hành tinh của mình ngày hôm trước, cùng với đường bờ biển đã được làm hơi mờ của hồ Gospel và vài người ngoài hành tinh nhếch nhách cô đã lấy từ đĩa CD - ROM thư viện ảnh của mình. Cô đã cho họ xếp hàng phía sau một chiếc bàn có vẻ thô kệch, và bên dưới tấm ảnh cô đã viết lời chú thích, 'Người ngoài hành tinh đánh cá về những khách du lịch không đề phòng trong vùng hoang dã Tây bắc'. Cô đang cực kỳ hạnh phúc với lối triển khai của bài báo và đã bắt đầu làm việc với bài tiếp theo.

Cô cũng đã đọc những bài báo cô phô - tô ở thư viện, và cô nghĩ đã có một câu chuyện thú vị để kể. Không phải về những chi tiết tục tĩu dâm ô, mặc dù có rất nhiều những chi tiết đấy, mà về một người đàn ông có

cuộc sống riêng và cuộc sống cộng đồng hoàn toàn đối lập. Những lựa chọn cá nhân đã từ từ lấn áp ông ta như thế nào, để đến sau cùng, ông ta biến thành người thoái hóa về đạo đức.

Hope thả tờ báo vào trong giỏ và lựa chọn những túi bơ xấu nhất mà cô từng thấy. Cô đã được mời đến bữa tiệc nướng sinh nhật lần thứ mười tám của hai cậu bé nhà Aberdeen tối nay, và sau đấy cô định hỏi Shelly vài câu hỏi về Hiram Donmelly.

Dưa vàng cũng không khá khẩm hơn, nhưng rau xà - lách thì ổn. Shelly đã nói với cô rằng họ sẽ ăn xúc xích, thịt băm viên, và món ăn yêu thích của các cậu bé - hàu Rocky Mountain. Hope sẽ mang theo món sa lát với nước xốt ngọt, món này ăn với hải sản thì tuyệt vời. Cô không thể nhớ lần cuối cùng cô làm món sa lát trứ danh của mình là lúc nào. Chậc, thật ra, khi cô cố nghĩ thật kỹ, cô có thể nhớ ra, nhưng đấy đã là rất lâu trước đây và là một bản tường thuật buồn về cuộc sống xã hội của cô. Thật hài hước, cô nghĩ khi chọn vài vật dụng gia đình, làm thế nào mà việc chuyển đến một thị trấn nhỏ như thế này lại nhấn mạnh những lỗ hổng trong cuộc sống cô đến thế. Thật hài hước là một vài bữa trưa với một phụ nữ mà cô mới quen biết, và một lời mời đến một bữa tiệc nướng với hàng xóm đã khiến cô muốn có thêm nữa đến như thế nào.

Cô nghĩ đến việc mua một chai rượu để buông lỏng lưỡi của Shelly, nhưng Dylan và Adam cũng được mời, và cô không muốn cảnh sát trưởng nghĩ cô là một tay bợm nhậu. Cô không biết tại sao cô lại để tâm, và cô cũng không biết nghĩ gì về người đàn ông liếc nhìn cô từ dưới vành mũ và làm trái tim cô ngừng đập. Có lẽ tốt nhất là không nghĩ gì về anh ta.

Hope xếp hàng sau một cặp đôi đeo trang sức bằng những đồng REI 4 và cầm một chai nước. Đằng sau quầy thu ngân, Stanley Caldwell nhập máy tính tiền những đồ bán được trong khi vợ ông - Melba cho chúng vào túi.

Khi đến lượt Hope, cô đặt giỏ lên quầy.

“Mọi thứ ở nhà Donnelly như thế nào rồi?” Stanley hỏi.

“Tốt cả. Ông khỏe không, ông Caldwell?”.

“Tôi hơi bị đau ở thấp dưới lưng, nhưng hôm nay thì ổn rồi.” Ông ta lấy túi bơ ra khỏi giỏ và nhập tiền vào máy.

“Tôi nghe nói cô là một nhà báo.”.

Hope đưa mắt từ giỏ lên mặt Stanley. “Ông nghe thấy điều ấy ở đâu?”.

“Regina Cladis,” ông ta trả lời khi ông ta đưa cho vợ túi bơ để cho vào túi.

“Bà ấy nói cô đang viết một câu chuyện về Hiram Donnelly.”.

Cô liếc sang Melba, sau đó quay lại nhìn Stanley. “Đúng thế. Ông có biết ông ta không?”.

“Tất nhiên chúng tôi biết ông ấy. Ông ấy là cảnh sát trưởng” Melba trả lời.

“Vợ ông ấy là một phụ nữ Cơ đốc không bao giờ biết đến tội lỗi.”.

“Ít nhất đó là điều bà ấy nói với mọi người,” Stanley cau có, nhập tiền quả dưa vàng. ’Nhưng, làm người ta băn khoăn.”.

“Làm người ta băn khoăn cái gì cơ, ông Caldwell?” Hope hỏi. Melba cầm quả dưa và cho vào túi.

“À, tôi không nghĩ rằng chỉ cái chết của người vợ mà lại khiến một người đàn ông đi xa đến mức một sáng ông ta thức dậy và đột nhiên muốn mặt đồ lót bằng da và thích bị vụt vào mông.”.

Melba chống một tay lên hông. ”Ông đang nói rằng Minnie giống Hiram à?

Ôi trời ơi, bố bà ấy là một người truyền giáo.”.

“Phải, và bà biết họ như thế nào rồi đấy.” Ông ta đưa tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần của Hope cho Melba.

Lông mày của Melba hạ xuống và sau đó một tia sáng dường như lóe lên trong mắt bà ta. “À, cũng đúng.” Bà ta nhún vai và liếc nhìn tờ báo lá cải trong tay cô. “Trong đấy có một câu chuyện thực sự hay về một người phụ nữ nặng tám mươi pound sinh ra một đứa bé nặng hai mươi pound.”.

Cuối cùng, đã có một người thừa nhận đọc một tờ báo lá cải.

"Và một câu chuyện hay khác," Stanley thêm vào, "là bài báo về những người hành tinh làm tất cả những con bò ở New Mexico bị tàn tật. Thật mừng là chúng ta không có những người ngoài hành tinh thích chơi khăm sống quanh đây.".

Ồ, ông sắp có rồi, Hope nghĩ và tự hỏi họ có nhận ra mình trong câu chuyện người ngoài hành tinh của cô không. "Ông có đọc bài về giáo phái của những người phụ nữ ăn xương gà không? Một trong số họ đã hóc đến chết và họ cố gắng tái sinh bà ta trong một buổi lễ cúng gà trang trọng.".

"Chưa đọc đến bài ấy." Stanley cười và lắc đầu. "Ai lại dựng lên chuyện tào lao đấy chứ?".

Hope cũng cười. "Ai đấy với trí tưởng tượng sáng tạo.".

"Hoặc," Melba nói khi Stanley bấm nút tính tổng trên máy tính tiền, "Ai đấy bị điên.".

Hope nhận ra âm nhạc phát ra từ chiếc đài cát - xét là nhạc đồng quê, ngoài ra cô không có đến một manh mối nào khác. Cô mặc một chiếc váy ka ki, áo phông hai dây màu trắng và xăng - đan bằng như ngày thường. Cô buộc tóc thành một đuôi gà và kéo nó qua lỗ sau của chiếc mũ lưỡi chai Gap.

Mặt trời buổi chiều sớm trải một dải chói lòa dọc hồ khi Hope bước qua cửa sau của nhà Aberdeen. Cô mang trên tay một chiếc đĩa giấy, một nửa là sa lát cô mang theo và một nửa là trứng tẩm để nướng của Shelly.

Một tá các cậu bé và cô bé thiếu niên ngồi ăn ở một trong hai chiếc bàn picnic đặt trong bóng râm của sân sau. Khói cuộn lên từ một vỉ nướng Weber cỡ bự bao quanh hai người đàn ông đang đứng ở vỉ nướng. Chỉ nhìn thấy một nửa phần dưới của họ từ phía sau. Một người mặc quần Wrangler với bộ mông phẳng, người khác mặc quần Levís cạp trễ đến hông. Một làn gió xua đi làn khói xung quanh khi hai người đàn ông nhìn chằm chằm vào đống thịt băm viên, xúc xích và hàu Rocky Mountain cháy. Wally và Adam đứng sau họ với nhĩmg chiếc đĩa trống.

Paul quay nửa người trên lại và thả tõm một cái xúc xích đen xì vào mỗi cái bánh mỳ tròn của các cậu bé.

"Nó bị cháy mà bố," Wally phàn nàn.

"Cho nhiều sốt cà chua vào," Paul tư vấn. "Con sẽ không bao giờ thấy sự khác biệt.".

"Chị đã nói anh ấy đừng cho quá nhiều than vào lò," Shelly rủ rỉ khi cô và Hope đi về phía lò nướng. Làn gió yếu đi và lần nữa làn khói bao phủ những người đàn ông.

Nhìn từ phía sau chỉ nhìn thấy mông của hai người đàn ông và thoáng qua một chiếc áo phông xanh, một chiếc màu trắng. Hope không cần phải nhìn mặt họ. Sau khi theo Dylan đi quanh nhà tối hôm anh đưa cô về từ Buckhorn, cô đã dễ dàng nhận ra tấm lưng rộng của anh trong chiếc áo phông trắng, những cái túi của chiếc quần Levís, và lớp vải bò sờn ôm lấy bộ mông rắn chắc của anh.

Dylan ngoái lại nhìn họ đi đến, và khói cuộn lại bên dưới vành mũ rơm vểnh của anh. "Các quý cô định ăn gì nào?" anh hỏi.

"Cái gì cháy khét nhất?" Shelly muốn biết.

"Xúc xích khá giòn, thịt băm viên chín hơi quá kỹ, nhưng hàu thì không tệ lắm.".

"Để những con hàu tránh xa mình ra." Shelly cau mày. "Thịt băm viên, mình nghĩ thế.".

Dylan hất một viên thịt vào một cái bánh mỳ tròn và đưa nó cho Shelly.

"Paul sẽ làm tất cả chúng ta bị ung thư," cô càu nhàu trong lúc bước đi.

Dylan chuyển sự chú ý của mình sang Hope, và qua làn khói, đôi mắt xanh lục của anh nhìn chằm chằm vào cô. "Thế còn cô, cô Phải phép?".

"Tôi sẽ mạo hiểm bệnh ung thư và ăn một con chó 5 ," cô nói với anh.

"Một xúc xích đen." Anh nhét một mẩu xúc xích đang cháy xèo xèo vào một chiếc bánh và đặt nó lên đĩa của cô. "Paul nói cho nhiều sốt cà chua vào.".

“Phải đấy, xin lỗi,” Paul nói thêm.

“Thực ra, thế này là được,” cô trấn an anh chàng đầu bếp. “Tôi thích xúc xích đen. Tôi không ăn thịt sống.”.

Dylan cười khoái trá, nhưng anh không nói gì.

“Cô sẽ ăn thử một con hàu chứ?” Paul hỏi cô.

“Chúng chín chưa?”.

“Chắc chắn là chín rồi. Cô muốn mấy con?”.

“Chỉ một thôi.”.

“Tôi không nghĩ đấy là ý kiến hay,” Dylan nói với cô khi Paul đặt một con hàu nằm trong bánh mỳ cạnh cái bánh mỳ kẹp xúc xích cháy của cô. “Trước đây cô đã ăn hàu chưa?” anh hỏi.

“Chắc chắn rồi.” Cô đã ăn hải sản nấu theo đủ mọi cách “Rất nhiều lần,” cô nói thêm, sau đấy mang đĩa đi qua sân và ngồi xuống bàn với Shelly và hai cậu bé. Ở chiếc bàn kia, những cô cậu thiếu nhiên đều đã chìm vào một cuộc thảo luận triết lý sâu sắc về ai là ‘kẻ xấu tính tồi tệ nhất’, Fređy Kruger hay Chucky.

13. Chương 07 Phần 2

Cặp sinh đôi đã ăn xong và bây giờ đang cùng có những mẩu thuốc lá Copenhagen thò ra từ môi. Những cô bé ngồi cạnh chúng không có vẻ gì là phiền lòng. Thực ra, môi chúng cũng đang phồng lên.

“Nhìn chúng kìa,” Shelly nói và lắc đầu. “Những thằng bé kia đã rất dễ thương khi còn là những đứa trẻ. Chị thường ặc chúng giống nhau. Chúng có những bộ đồng phục thủy thủ nhỏ thật đáng yêu. Giờ chúng lớn lên và có những thói quen hư hỏng của đàn ông.” Như để minh chứng, Andrew thổi một luồng khói thuốc vào một cái cốc Solo.

Hope nhanh chóng nhìn Shelly. “Hôm nay chị đang cảm thấy luyến tiếc à?”.

“Cảm thấy già.” Mắt cô ấy buồn bã. “Chị nhớ mùi của chúng. Chúng không có mùi của những cậu bé nữa.”.

“Con có mà mẹ,” Wally nói từ bên cạnh Shelly.

“Đúng thế.” Cô ấy vòng tay quanh con trai và siết chặt “Con là cây cỏ hôi nhỏ bé của mẹ.”.

Ngồi đối diện bên kia bàn với Wally, Adam ngước mắt lên từ khúc xúc xích đen trên đĩa. “Cô có thể ngửi cháu nếu cô muốn, cô Shelly ạ.”.

“Nào, tại sao lại có người muốn ngửi con nhỉ?” Dylan hỏi khi anh đặt một lon Coca trên bàn, quăng từng chân một qua ghế và ngồi xuống cạnh con trai.

“Con luôn có mùi như con chó bẩn thỉu của con.” Mũi giày của anh chạm vào ngón chân trần của Hope và cô kéo chân lại.

“Đấy là do nó thích hôn mặt con.” Cậu bé ngả đầu lên vai Dylan.

Dylan nhìn xuống Adam và vành mũ của anh hắt những bóng tối lỗ chỗ trên mũi và một bên má. “Có lẽ là do con có vị giống như một miếng sườn lợn.”.

“Ừ hử, bố.”.

Hope cắn vào khúc xúc xích giòn của mình và quan sát dáng vẻ của Dylan, tìm kiếm sự giống nhau với con trai anh. Tóc Adam sẫm hơn, miệng và mũi có khác, nhưng đôi mắt cậu bé - đôi mắt của cậu bé là của bố cậu.

Shelly chỉ vào lon Coca của Dylan. “Cậu sẽ không ăn gì à?”.

Anh nhìn lên và bóng tối dịch lên che phủ nửa mặt trên của anh, lôi kéo sự chú ý đến miệng anh. Hope quan sát môi anh khi anh nói. “Mình đã nuốt vài cái xúc xích trước khi chúng bị thiêu ra tro rồi.”.

Paul đặt một chiếc đĩa nặng trĩu thức ăn trên bàn và ngồi xuống phía bên kia của Wally. “Tôi đoán rằng Hope là người duy nhất đánh giá cao tài nấu nướng của tôi.”.

Thực ra, ngay cả cái xúc xích cũng quá cháy đối với cô. Cô thích chúng đen, chứ không phải cứng và giòn, nhưng cô không nói thế. Thay vào đấy, cô cắn một miếng. “Ừm.” Khóe miệng của Dylan nhếch lên thành một nụ cười ngờ vực, và khi cô nuốt xuống, cô có cảm giác như miếng xúc xích cháy giòn mắc lại trong ngực cô.

Shelly chỉ vào đĩa của chồng mình. “Ăn một ít sa lát của Hope đi. Anh cần khỏe lên nếu anh muốn thắng cuộc thi ném toilet năm nay.”.

“Cậu lại tham gia à?” Dylan nói.

“Ừ, phần thưởng cao nhất là một cái tivi màn hình lớn.”.

“Đúng thế’ và mình muốn cái tivi đấy,” Shelly nói. “Vì thế bắt đầu từ ngày mai, mình sẽ cho Paul uống steroids vẫn để chăn gia súc ấy. Anh ấy cần khỏe mạnh như một con bò.”.

“Nếu anh hung hăng trong khi ở riêng như một con bò thì sao?” Paul muốn biết.

“Thực ra, cái thứ steroid đó sẽ làm rối loạn nhu cầu tình dục của cậu và có thể làm co rút cái ấy của cậu,” Dylan thông báo ọi người.

“Cái ấy là cái gì hả bố?”.

“Bố sẽ nói với con sau.”.

Hope cắn một miếng xúc xích cứng giòn nữa và hạ mắt xuống chiếc đĩa của mình. Cực kỳ chắc chắn, cô có thể chân thành thề rằng cô chưa bao giờ được bao quanh bởi những người bạn ăn tối nhai thuốc lá, thảo luận về việc cắt và thái những bộ phận cơ thể, và co rút cái ấy.

Trong khi Hope ăn sa lát, cô lắng nghe Shelly và Paul lên chiến lược để thắng cuộc thi ném toilet liên quan đến việc luyện tập với sức nặng đến phút cuối cùng và dùng vitamin. Mũi giày của Dylan chạm vào ngón chân cô lần nữa, và cô rút bàn chân còn lại về với bàn chân kia. Cô nhìn lên, nhưng sự chú ý của anh đang tập trung vào Adam và Wally, hai cậu bé đang đi ra hồ chơi ném đá trên mặt nước.

“Chơi ở chỗ mẹ có thể nhìn thấy hai đứa nhé,” Shelly nói với theo chúng.

Hope rắc một ít muối lên con hàu và với lấy một con dao nhựa. Cô không chắc cô còn muốn ăn nó nữa không.

“Cô thực sự sẽ ăn cái đấy à?” Dylan hỏi từ phía bên kia bàn.

Anh nhấc một ngón tay từ lon nước và chỉ vào đĩa của cô. “Đấy không phải là một con hàu thật, cô biết mà.”.

“Nó là cái gì, hàng giả à?”.

“Cô có thể nói thế.”.

Lần này cô ngước mắt lên chiếc áo phông căng trên lồng ngực rộng của anh.

“Giống như cua đóng gói nhưng thực chất là cá thịt trắng à?”.

“Không, cưng à. Giống như hàu Rocky Mountain thực ra là hòn.”.

Lại nữa. Cưng à, và cái kiểu anh nói giống như rót mật vào tai cô. “Hòn của cái gì?”.

“Chúa tôi, tôi biết cô không có ý tưởng nào mà. Hòn ở trong hòn dái.”.

Cuối cùng cô nhìn lên khuôn mặt nấp sau bóng tối phủ xuống bởi chiếc mũ, và nhìn vào mắt anh. “Tất nhiên là thế. Và tiếp theo anh sẽ nói với tôi rằng cái xúc xích của tôi thực ra là cái ấy.”.

Lông mày anh nhướng lên tận trán và những nét cười xuất hiện ở khóe mắt anh. “Cô không tin tôi à?”.

“Tất nhiên là không. Điều đấy thật gớm guốc.” Cô cắt con hàu và đưa nó lên miệng.

“Nếu cô nghĩ thế, tốt hơn là đừng đưa nó vào miệng.”.

Cô thốt ra một tiếng khịt mũi nhỏ, rồi quay sang Shelly, người đang thảo luận say sưa về nơi cô ấy và Paul sẽ đặt chiếc tivi màn hình lớn. “Shelly, cái này là cái gì?”.

“Cái gì?”.

“Cái này.” Cô lắc chiếc dĩa.

“Một con hàu Rocky Mountain.”.

“Một loại hải sản có vỏ phải không?”.

“Không, nó là hòn dái.”.

“Ôi, chúa tôi!” Cô thả chiếc đĩa xuống như thể nó bất ngờ tấn công cô. “Của ai?”.

Dylan phá lên cười. “Không phải của tôi.”.

“Chúng đến từ Rocking C. Chị mua chúng trong mùa mổ gia súc,” Shelly nói với cô.

“Chị mua chúng? Ôi, Chúa tôi!”.

“À” Shelly trả lời như thể Hope là người điên, “Họ không iễn phí, em biết mà.”.

“Không, em không biết. Em sống ở California. Bọn em ăn những thức ăn thực sự. Bọn em không ăn dái bò.”.

“Bò non.”.

“Bất kể là cái gì!”.

“Nó có vị như gà thôi,” Dylan thông báo với cô.

“Anh nói y như thế về thằn lằn!” Cô có cảm giác như thể cô bị đá bay đến một tập phim Beverly Thời hoang vu 6 . Tiếp theo họ có thể nổ về sóc quay.

“Tôi đùa về những con thằn lằn đấy.”.

“Dylan nói đúng,” Paul thêm vào từ cuối bàn. “Hàu Rocky Mountain có vị giống gà - nhưng giòn hơn. Giống như mề.”.

“Chị cũng nghe nói thế,” Shelly nói. “Tất nhiên, chị chưa bao giờ ăn cái nào.”.

Cuối cùng đã có một chút tỉnh táo. Hope đưa hai tay lên hai bên mặt. Đột nhiên bụng cô cảm thấy nhộn nhạo, nhưng cô được cứu thoát khỏi những mô tả về việc nấu nướng bởi cặp sinh đôi.

“Mẹ, chúng con xuống phố đây,” Thomas thông báo với mẹ.

“Dưới phố đang có chuyện gì?”.

“Có lẽ không có gì. Có thể bọn con lại sẽ chơi đánh cá ở quán Zack thôi.”.

“Nếu bọn con uống rượu và lái xe, bố sẽ tịch thu xe đấý” Paul cảnh báo.

“Và về nhà trước nửa đêm,” Shelly thêm vào, và gây ra một cuộc tranh cãi về việc cặp sinh đôi đã lớn đủ để không phải đi đâu với một lệnh giới nghiêm hay chưa.

Trong khi gia đình Aberdeen tranh cãi, Hope mang đĩa vào nhà và đổ nó vào thùng rác bên dưới bồn rửa bát. Cô vứt mũ lên mặt bếp và bọc màng nhựa trên đĩa sa lát cômang theo. Cô liếc qua cửa sổ đến sân sau và quan sát những cô cậu thiếu niên đi từ sân ra xe của họ. Vài người trong số chúng vẫn còn đeo niềng

răng. Vài người vẫn còn bị trứng cá. Trông chúng thật bình thường, nhưng không phải thế. Chúng nhai thuốc lá và ăn dái bò. Trong trí tưởng tượng hoang đường nhất của cô, cô cũng không thể tưởng tượng ra những thứ như thế.

Nhưng thậm chí nếu cô có thể, sẽ không ai tin điều đấy. Walter sẽ nói với cô rằng câu chuyện quá là gượng gạo, ngay cả với một tờ báo lá cải chuyên về những thứ không tự nhiên.

Cánh cửa sau mở và Hope ngoái lại nhìn. Dylan bước về phía cô mang theo rất nhiều đĩa giấy. Cô lùi đến góc bếp, và anh thả chúng vào thùng rác.

"Paul là một gã giỏi giang," anh nói, "Nhưng cậu ấy không thể nấu một cái gì ra hồn. Cô không phải ăn cái xúc xích đấy.".

"Không phải là tôi sợ cái xúc xích." Hope với lấy nắp chai mayonnaise và vặn nó vào lọ. "Làm sao mà tất cả các anh có thể ăn dái bò được cơ chứ?" Khi anh không trả lời ngay, cô quay đầu lại và nhìn vào anh. Anh đứng bên cạnh cô, một bên hông dựa vào quầy bếp, cánh tay anh khoanh trước ngực, sự chú ý của anh dán vào mông cô.

Anh từ từ đưa ánh mắt lên mặt cô, qua miệng và đến mắt cô. Anh nhún vai và chỉ mỉm cười khi bị bắt gặp đang nhìn chằm chằm vào mông cô. "Nói thật với cô, tôi chưa bao giờ có thể cảm thấy thèm thuồng món hàu Rocky Mountain.".

Cô bắt chước dáng vẻ bất cần của anh. Tay khoanh dưới ngực, hông dựa vào quầy bếp. Bên ngoài, cô nghe thấy âm thanh loáng thoáng của những cuộc nói chuyện, tiếng động cơ chạy và tiếng lạo xạo của sỏi bên dưới những bánh xe.

Bên trong, tất cả những thứ đấy lùi xa khỏi phạm vi bộ não của cô, và cô thấy mình hoàn toàn tập trung vào anh.

Giọng nói của anh, màu sắc chính xác của mắt anh, và cách anh đẩy chiếc mũ lên khỏi trán.

"Cá nhân mà nói," anh nói, "Tôi chưa bao giờ cảm thấy việc nhai hòn dái bên trái của một con bò non là đúng đắn.".

"Anh đã ăn bao nhiêu rồi?".

"Một.".

Cô nhìn vào miệng anh. Cô đã hôn một người đàn ông thú nhận rằng anh ta đã ăn một cái 'hòn dái bên trái của con bò non'. Lẽ ra cô phải cự tuyệt.

Như thể anh đọc được ý nghĩ của cô, anh nói, "Tôi đánh răng trong khoảng một tiếng đồng hồ sau đấy và làm sạch kẽ răng rất kỹ.".

Cô không thể ngăn mình mỉm cười cho dù là cô định làm thế. "Tôi luôn mê mẩn một gã vệ sinh răng miệng sạch.".

Anh nắm lấy bàn tay cô và những ngón tay ấm áp của anh bao quanh cô. Cô cố gắng phớt lờ cảm giác châm chích nóng bỏng làm ấm làn da và lan đến cổ tay cô. "Và tôi luôn mê mẩn một cô nàng mê mẩn, đặc biệt khi cô ấy mặc váy ngắn.".

Cô liếc xuống nhìn mình, mép váy cô nằm trên đầu gối khoảng một phân, không hơn hai phân.

"Cô có biết rằng khi cô cúi người để đặt đĩa xuống bàn, tôi gần như có thể nhìn thấy màu sắc quần lót của cô không?".

Váy của cô không thể nào ngắn như thế được. Cô lại ngước lên nhìn vào mặt anh. "Anh phải đứng trên đầu mới thấy được màu quần lót của tôi.".

"Thực ra, nếu tôi nghiêng đầu một chút thôi ..." anh thú nhận với một tia sáng ranh mãnh trong mắt khi anh quệt ngón cái qua lòng bàn tay cô.

Đấy chỉ là bàn tay của cô, không có khêu gợi cả, nhưng vì lý do nào đấy không thể giải thích được, cái vuốt ve đơn giản đó làm cô cảm thấy thân mật hơn nhiều. Không có gì để phấn khích, cô nói với mình ngay cả

khi mạch máu cô nhảy lên. Không, không có gì. “Điều đấy thật lâm ly cảm động, Dylan. Gã cuối cùng cố đoán màu sắc quần lót của tôi là Jimmy Jaramillo. Đấy là hồi lớp bốn rồi.”.

“Này, tôi chắc chắn cô đã sai rồi. Tôi chắc rằng có rất nhiều gã đứng quanh đây đoán màu quần lót của cô.”.

“Chỉ có anh và Jimmy thôi.”.

“Không, tôi và Jimmy là người duy nhất nói với cô điều chúng tôi định làm.”.

“Anh rất nhàm chán. Nghe như anh cần một cô bạn gái.”.

“Không, một cô bạn gái là điều cuối cùng tôi cần.”.

“Sao thế?”.

Anh lật bàn tay cô lại và nghiên cứu từng móng tay sơn đỏ của cô. “Cái gì sao thế?”.

“Tại sao một người bạn gái là thứ cuối cùng anh cần?”.

Anh nhún vai. “Rất nhiều lý do. Tôi không có thời gian. Tôi không muốn có một mối quan hệ nghiêm túc vào lúc này, và cho dù thế nào đi nữa tôi cũng không giỏi việc ấy. Adam khiến tôi rất bận rộn.” Anh lật tay cô lại và nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay cô. “Nhưng thỉnh thoảng tôi thực sự nhớ cảm giác có một người đàn bà ở bên mình.”.

Cô cá là cô biết anh nhớ gì. Cô cũng nhớ nó. Kể từ cái đêm anh đứng trong bếp và hôn cô, cô mới nghĩ đến cô đã nhớ nó đến như thế nào.

“Tôi thực sự nhớ cảm giác bàn tay của một đàn bà trong tay tôi khi đi xuống phố.”.

Đấy không chỉnh xác là điều cô đang nghĩ. Anh nhìn cô, và ngay lập tức, cô nhận ra sự trống vắng và khao khát nhìn lại cô. Dylan Taber, cảnh sát trưởng cực kỳ đẹp trai và đầy hứa hẹn của Hạt Pearl, người đàn ông khiến phụ nữ phát điên với nụ cười thoải mái và cách xưng hô thân mật lại cô đơn. Giống như cô.

Khó tin nhưng là thật, và thứ gì đấy sâu bên trong Hope trào lên và đáp lại khao khát trong đôi mắt xanh lục của anh. Mí mắt anh hạ xuống một chút, và anh nhìn chằm chằm vào môi cô. Hơi thở của cô nghẽn trong cổ họng, và ngực cô siết lại. Cô ngẩng mặt lên khi anh từ từ hạ miệng xuống với cô.

Cánh cửa sau bật mở mạnh đủ để đập vào tường. Giây phút ấy tiêu tan, Hope và Dylan bật ra khỏi nhau khi Paul và Shally lao vào trong bếp. Paul giữ bàn tay của Shally trên đầu khi máu lan trên cánh tay và nhỏ xuống từ khuỷu tay cô ấy.

“Shelly cắt vào tay bằng con dao săn của tôi,” Paul hét lên trước khi người nào có cơ hội để hỏi. Anh giật lấy một chiếc khăn bông trên mặt bếp và quấn nó quanh tay vợ.

“Cái này bị bẩn,” Shelly bình tĩnh phản đối. “Hope, trong ngăn kéo thứ ba từ trên xuống sau lưng cô là khăn sạch.”.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Dylan hỏi Paul.

“Tôi đặt con dao vào một xô nước xà phòng khi cô ấy ở đấy để bảo lũ trẻ bỏ đĩa bẩn vào xô. Trước khi tôi có thể nói, cô ấy thò tay vào trong.”.

Trong tình huống này, Hope không nghĩ cô có thể giữ bình tĩnh được như Shelly. Thực ra, cô chắc chắn là cô sẽ đang hét toáng lên. Cô rút một chiếc khăn bông ra khỏi ngăn kéo và giơ nó ra. “Có sâu không?”.

“Cô ấy sẽ phải khâu cho chắc chắn,” Paul trả lời. Hơi thở của anh đứt đoạn, và rõ ràng anh còn hoảng sợ hơn vợ mình. “Tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện.”.

“Tôi sẽ lái xe,” Dylan đề nghị. “Chúng ta sẽ đến đấy sớm hơn.”.

“Thế còn những cậu bé?” Paul muốn biết.

“Tôi sẽ trông chừng chúng,” Hope tự nguyện.

Dylan quay sang cô. “Tôi nghĩ đấy không phải là ý hay. Tôi sẽ gọi người khác.”.

“Tôi có thể xử lý hai cậu bé,” cô đảm bảo với anh, hơi bị xúc phạm vì anh không nghĩ cô làm được.

“Cô chắc chứ?” Dylan hỏi.

“Chắc chắn.”.

Chuyện này có thể khó như thế nào chứ?

1Hai vợ chồng đồng dẫn chương trình The PTL Club - loạt chương trình truyền hình đầu tiên của Cơ đốc giáo, tổ chức theo kiểu talk - show, các chủ đề thường liên quan đến HIV/AIDS và tình dục đồng giới”. Sau này, Jim Baker đã dính vào hàng loạt xì - căng - đan gây chấn động như: Ngoại tình với trợ lý, lừa gạt công quỹ hàng tỷ đô, cuối cùng dẫn đến kết cuộc là ly dị và phải vào tù.

2Loạt chương trình truyền hình rầm rộ có tính chất định hướng tôn giáo.

3Trung tâm thông tin tội phạm quốc gia.

4Tiền xu Tây Ban Nha.5Trong tiếng Anh, từ hot(nóng) dog(chó) có nghĩa là xúc xích, nên nhiều khi nói đùa, người ta vẫn gọi xúc xích là chó nóng, hoặc gọi tắt là chó.6Truyền hình nhiều tập nổi tiếng của Mỹ thời những năm 60.

14. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Đàn Ông Thôi Miên Gà Để Đẻ Thêm Trứng

“Ngón tay máu còn cách một tòa nhà …” Bên dưới một chiếc lều được làm nhanh từ chăn, những chiếc kẹp ghim an toàn và ghế trong nhà bếp, Hope dọi chiếc đèn pin dưới cằm và nhìn chằm chằm vào hai khuôn mặt trẻ con đối diện với cô. Cô mở miệng và tiếp tục câu chuyện đáng sợ bằng giọng đáng sợ nhất của mình. “Tôi chạy và trốn đằng sau giường, nhưng tôi vẫn nghe thấy ‘Ngón tay máu còn cách một tòa nhà …’ ” Cô trượt tay dưới đống túi ngủ và gõ khớp ngón tay vào sàn gỗ cứng. “Ngón tay máu ở dưới cửa nhà mi …” Mắt Adam mở lớn và Wally nhai nhai môi dưới của mình. ” … cốc … cốc … cốc.” Cô với tay ra. “Tôi mở cửa … và có một đứa bé đứng ở đó.” Cô dừng lại để gây hiệu quả kịch tính, sau đấy tiếp tục. “Cậu bé bị giấy cắt chảy máu, và cậu ấy cần một miếng dán BadAid.”.

Trong nhiều phút, những cậu bé nhìn chăm chăm vào cô trong bóng tối của chiếc lều bằng chăn. Sau đó chúng nhìn nhau và khịt mũi.

Adam lắc đầu. “Câu chuyện đó rất khập khiễng.”.

“Thậm chí nó chẳng đáng sợ gì cả,” Wally thêm vào.

“Các cháu sợ mà,” cô nói. “Cô thấy rồi.”.

“Wally thôi, nhưng cháu thì không.”.

Wally đấm vào vai Adam. “Không thể nào.”.

“Thôi nào, các chàng trai,” Hope phàn nàn khi hai cậu bé tiếp tục đấm vào cánh tay nhau. “Các cháu sẽ làm sập căn lều một lần nữa, và lần tới cô sẽ không dựng nó lại đâu.” Hai đứa đã dành phần lớn thời gian của buổi tối trong những cuộc lộn xộn ẩu đả, và trong khi chúng dường như thực sự thích thú việc đấm và đâm sầm vào nhau, chuyện đấy lại khiếp Hope phát điên. Khiến cô phải nghĩ đến cái chai rượu nho trong tủ lạnh. Một ly có thể không có tác hại gì nhưng bố Adam sẽ nghĩ rằng cô không thể xoay xở với hai cậu nhỏ. Có thể trông không được hay lắm khi anh đến đón con trai và Hope đang nốc rượu vang.

“Hai đứa tự kể chuyện cho nhau trong khi cô dọn dẹp nhé” cô nói khi cô bò ra khỏi lều. Cô đứng lên và duỗi tay trên đầu. Lúc lớn lên, cô và anh trai mình cũng đánh vật, và anh trai cô đã cù cô cho đến khi cô làm ướt cả quần, nhưng khỉ ạ, không giống như Adam và Wally. Hai đứa bé đó liên tục động tay động chân.

Cô nhặt những lon Pepsi vơi một nửa từ bàn uống nước và một bát bắp rang bơ rồi bước vào bếp.Cô đã nghe điện thoại của Dylan khoảng bốn lăm phút trước, anh gọi cho cô để nói rằng họ đã chuyển Shelly đến bệnh viện ở Sun Valley. Vết thương của cô ấy trở nên nghiêm trọng, cần phải phẫu thuật để chữa trị một số phần bị thương. Anh cũng nói rằng cặp sinh đôi đang trên đường đến bệnh viện, và ngay khi họ đến, anh sẽ về để đón hai cậu bé.

Hope đặt chiếc bát lên mặt bếp, rồi đổ những lon Pepsi đi và quăng chúng vào thùng rác tái chế. Lái xe về từ Sun Valey ít nhất sẽ mất khoảng một giờ, vì thế cô cho rằng anh sẽ về đến cửa nhà cô trong khoảng từ năm mươi phút đến một tiếng rưỡi nữa, phụ thuộc vào cặp sinh đôi nhà Aberdeen.

“Này,”một tiếng hét tắc nghẹn vọng đến từ căn phòng khách, “Rời khỏi đầu mình, đồ mông lép.”.

“Cậu là đồ mông lép.”.

Cô nhắm mắt lại và đưa tay lên hai bên mặt. Cô sẽ phớt lờ chúng trong vài phút, có lẽ chúng sẽ tiêu hao hết năng lượng và ngủ thiếp đi. Thay vì thế, chúng cười khanh khách, và cô biết rằng đấy không phải là một tín hiệu tốt.

Cô bước vào phòng khách và im lặng đứng ngoài chiếc lều làm bằng chăn.

“Thế là xấu Wally,” Adam nói.

“Mình bị một lần nữa. Nhanh lên, kéo ngón tay mình đi.”.

Cô nghĩ chắc chắn không ai có thể ngu ngốc đến mức nghe theo mệnh lệnh đấy. Cô đã sai,và căn phòng tràn ngập những tiếng ầm ĩ dữ dội cộng thêm những tiếng cười khanh khách. Hope lập lời thề với chính mình ngay lúc ấy:

Nếu cô quyết định nhận nuôi một đứa trẻ, cô sẽ nhận một đứa con gái. Không con trai. Không thể nào.

Cô bật tivi và xem bản tin mười giờ về Boise. Trước sự nhẹ nhõm lớn lao và cực kỳ ngạc nhiên của cô, cuộc bạo động trong lều lắng đi, và sau nửa bản tin thời tiết, Adam bò ra khỏi lều và báo với cô rằng Wally đã ngủ.

“Cháu muốn ngồi xuống với cô hay vẽ vời không?” cô hỏi cậu bé.

“Vẽ cháu nghĩ thế.”.

Hope đưa cho cậu bé một hộp bút chì màu cô dùng để chỉnh sửa các bài báo của mình sau khi cô in chúng ra để đọc và sửa bản in. Cô đặt một tập giấy lên bàn uống nước và cậu bé bắt đầu bận rộn.

“Cháu sẽ vẽ gì?”.

“Con chó của cháu.”.

Hope ngồi xuống cạnh cậu bé trên sàn nhà cứng. Chân gạc nai của chiếc bàn mang đến rất ít không gian bên dưới, và cô buộc phải ngồi theo kiểu ấn Độ.

“Cô sẽ vẽ gì?” nó hỏi.

“Cháu.” Cô với lấy cây bút chì màu xanh lục và vẽ một cậu bé với đôi mắt xanh lục to và mái tóc nâu dính vào đầu. Cô không có mấy khả năng của một họa sỹ, và khi cô vẽ xong, bức vẽ không có điểm gì giống với Adam.

Cậu bé nhìn bức vẽ và bật cười. “Đấy không phải là cháu.”.

“Chắc chắn là cháu rồi.” Cô thêm vài chấm tàn nhang và chỉ vào chiếc răng thiếu trong bức vẽ. “Thấy không?”.

“Được rồi, cháu sẽ vẽ cô.” Cậu bé với lấy một tờ giấy trắng và một cái bút chì vàng.

“Vẽ nghiêng cho đẹp nhé.” Cô xoay nghiêng người về phía cậu bé.

’Tóc mẹ cháu cũng màu vàng. Nhưng nó vốn là màu nâu.”.

Sự chú ý của cô hoàn toàn bị kích thích, Hope từ tốn hỏi, “Mẹ cháu sống ở đâu?”.

Cậu bé liếc lên nhìn cô, rồi cúi xuống bức vẽ. “Hầu hết ở California, nhưng khi cháu gặp mẹ, chúng cháu đi đến nhà ông ngoại.”.

“Ở đâu?”.

Cậu bé nhún vai. “Montana.”.

Hope cảm thấy hơi tệ khi dụ dỗ trẻ con để hỏi thông tin, nhưng không đủ để dừng lại. “Cháu có gặp mẹ thường xuyên không?”.

“Có. Mẹ ở trên tivi.”.

Trên tivi? “Ý cháu là ảnh của mẹ cháu ở trên tivi?”.

“Vâng.”.

Một câu hỏi nữa và sau đấy cô hứa sẽ dừng lại. “Mẹ cháu làm việc ở đâu?”.

“Cháu được bảo là không được nói về việc ấy.”.

Thật ư? Ngay lập tức Hope tự hỏi vợ cũ của Dylan làm gì tệ đến mức Adam không thể nói. Gái điếm đứng đường hay vũ nữ thoát y xuất hiện trong đầu cô.

“Này,” cô nói và chỉ vào bức vẽ của mình. “Mũi cô không to như thế!”.

Adam gật đầu và cười. “Bây giờ thì nó thế.”.

“Được rồi.” Cô vớ lấy một tờ giấy khác và vẽ Adam với đôi tai to và mắt lộn ngược. “Nhìn cháu này,” cô nói, và cuộc thi vẽ khuôn mặt ngu ngốc nhất bắt đầu. Khi họ kết thúc, Adam thắng với bức ảnh của Hope đang móc mũi bằng ‘những móng vuốt sói.’ “Cháu sẽ được gì?” cậu bé hỏi.

“’Cháu sẽ được gì, ý là gì?”.

“Cháu thắng. Cháu phải được cái gì chứ.”.

“Hừm … cô có bịch bắp rang bơ lò vi sóng.”.

“Không thể nào.” Cậu bé nhìn quanh và chỉ vào con linh miêu nhồi trên lò sưởi. “Thế còn cái kia?”.

“Cô không thể cho cháu cái đấy. Nó không phải của cô.”.

Cậu bé chỉ đến tấm thảm da gấu. “Cái kia?”.

“Không được.” Hope đứng lên và bước vào phòng khách. Thứ duy nhất cô có thể cho cậu bé là một con chim pha lê kêu vo ve cô mang theo để treo trên cửa sổ gần máy tính. “Cái này thì sao?”.

“Nó có tác dụng gì?”.

“Khi cháu đưa nó về phía có ánh sáng,” cô giải thích khi đưa nó cho cậu bé, “Nó phát ra ánh sáng nhiều màu quanh phòng rất đẹp. Đẹp nhất là trong ánh mặt trời.” Tóc cậu bé hơi dài quá và rơi xuống mắt khi cậu bé ngắm nghía con chim.

Cô tự hỏi nó sẽ có cảm giác như thế nào bên dưới những ngón tay cô, hoặc cậu bé sẽ làm gì nếu cô gạt nó ra khỏi mắt của cậu bé.

“Nó cũng đẹp, hử?”.

“Cô nghĩ thế,” cô nói và chịu thua trí tò mò của mình. Cô đưa tay lên và cào tóc ra khỏi trán cậu bé. Những sợi tóc mềm mượt của trẻ con ấm áp bởi da đầu trượt qua những ngón tay cô.

Có lẽ có một cậu bé nhỏ ở quanh nhà sẽ không quá tệ, cô nghĩ khi thả tay xuống sườn. “Cháu nghĩ thế nào?”.

Vai Adam ngứa và nó gãi gãi. Con chim hơi có vẻ con gái, nhưng cũng được, nó nghĩ thế. "Cũng được." Nó nhún vai và quay trở lại phòng khách, quan sát những ngón chân trần của mình khi nó di chuyển đến chiếc lều. Nó ngoái lại nhìn Hope. Gọi cháu khi bố cháu đến đây nhé," nó nói và bò vào bên trong cạnh Wally. Nó nằm vào một chiếc túi ngủ họ tìm thấy trong một chiếc tủ ở tầng trên và nhìn chằm chằm vào chiếc chăn cong trên đầu. Nó ước gì nó đang ở nhà. Nó ước gì bố nó nhanh lên.

Nó giơ con chim mà Hope đã cho nó lên, rồi đưa nó lại thật gần mắt. Ánh sáng từ phòng khách lọt qua những chiếc chăn và nếu nheo mắt chặt lại, nó có thể nhìn thấy ánh sáng ấy qua con chim vo ve. Nó nghĩ về Hope, và về việc cô ngồi vẽ tranh với nó ngay cả khi bố nó không ở đây. Cô ấy còn tặng nó một món quà nữa. Và cô ấy không mang quà đến nhà nó chỉ để có thể gặp bố nó.

Không giống như những cô kia.

Có lẽ Hope cũng giống như Shelly. Shelly không giống như những người khác. Cô ấy không đến và giả vờ thích Adam để có thể nói chuyện với bố nó.

Nó lăn người nằm nghiêng và nhét con chim vào túi quần soóc. Có lẽ nó sẽ tìm cho Hope một hòn đá dễ thương. Nó thích lúc cô chụp ảnh cho nó và Wally, và nó thích giày ống xanh thỉnh thoảng cô vẫn đi. Cô ấy dựng lên cái lều này từ những cái chăn, và cô ấy trông thật vui nhộn khi chạy trốn những con dơi. Nó thích mái tóc tỏa sáng của cô ấy.

Giống như một thiên thần. Giống như mẹ nó. Adam biết mẹ nó không phải là một thiên thần thực sự. Nó biết mẹ sống ở California và thỉnh thoảng ở Montana với ông ngoại, nhưng chưa bao giờ ở trên thiên đường. Nó biết mẹ không ngồi quanh những đám mây và cầu nguyện thường xuyên, bởi vì mẹ nó thậm chí không cầu nguyện ở bữa tối. Nó biết mẹ nó không thể sống với họ vì mẹ phải lên tivi. Nó biết nó không thể kể với tất cả bạn bè về mẹ nó bởi vì người ta sẽ đến và quấy nhiễu mẹ trong thời gian đặc biệt của họ ở Montana. Người bạn duy nhất biết về mẹ nó là Wally, và Wally cũng không thể kể chuyện ấy với ai khác.

Adam cố giữ mắt mở, nhưng mắt trái của nó cứ khép lại. Nó nghĩ có lẽ nó sẽ nhắm cả hai mắt lại chỉ vài phút, cho chúng nghỉ ngơi một chút trước khi bố nó đến.

Nó biết mẹ nó là một diễn viên và đấy là công việc của mẹ. Nó biết vài thứ mẹ nó làm không phải thực, như là mẹ nó không thể bay, không thể đi đến một căn phòng và trở thành vô hình nếu muốn. Nhưng nó nghĩ rằng vài thứ mẹ nó làm trong chương trình là có thật, và nó mong sao có thể gặp được những đứa trẻ mà mẹ nó cứu khi nhà chúng bị hỏa hoạn tuần trước. Mẹ cũng cứu cả những con mèo của chúng nữa. Và mẹ nó quen Santa Claus. Mẹ nó đã cứu Santa khi ông ta say xỉn quá mức và bị một chiếc xe buýt đâm. Mẹ nó nói với ông ấy rằng ông ấy phải sống vì tất cả những đứa trẻ khác trên thế giới này yêu ông ấy, và Adam ước gì nó có thể đi đến Cực Bắc và gặp Santa. Nó và Wally đã nói chuyện về chuyện ấy. Vì mẹ nó đã cứu Santa, trong dịp Giáng sinh, Adam muốn hỏi xin một thứ gì đấy lớn, giống như chiếc xe kéo nhỏ mà bọn nó nói nó không thể có cho đến khi lên mười tuổi.

Adam ngáp và đút tay vào dưới má. Nó ước sao mẹ nó có thể đến sống với nó và bố. Có lẽ nếu nó thực sự ngoan và thực sự mong muốn thật nhiều, mẹ nó sẽ làm thế.

Dylan gõ cửa nhà Hope và đợi cô trả lời. Bây giờ đã là mười một giờ rưỡi, và anh đã rời bệnh viện ngay khi cặp sinh đôi đến, để chúng ở lại chăm sóc bố cũng như mẹ mình. Dylan chưa bao giờ thấy Paul lo lắng như thế. Anh chưa bao giờ thấy Paul quá tâm trạng trước đây, nhưng khi họ lái xe đưa Shelly đi, chồng cô ấy đã bắt đầu nói oang oang. Paul đổ lỗi ình và hành động như thể cậu ấy đâm con dao vào trái tim vợ mình. Paul nói cậu ấy không thể chịu được việc nhìn thấy vợ mình bị đau.

Chắc chắn là vết cắt của Shelly cũng nặng, nhưng không hề gần với nguy cơ đe dọa tính mạng. Khi anh ngồi với bạn mình, thay vì bị chán nản bởi những tiếng than khóc của Paul, anh lại thấy mình hơi ghen tị. Anh chưa bao giờ yêu một phụ nữ như thế. Không phải kiểu khiến anh khóc òa lên như một đứa con gái, đặc biệt sau khi kết hôn mười chín năm. Anh tự hỏi tại sao anh chưa bao giờ tìm thấy một phụ nữ anh có thể yêu nhiều như thế. Anh tự hỏi có bao giờ anh tìm thấy được một người.

Bây giờ, chỉ có tình dục. Tình dục thì khác hẳn. Anh đã có một ham muốn thực sự kể từ buổi sáng MZBH lái xe vào thị trấn. Và trong suốt thời gian lái xe về nhà, anh nghĩ đến rất ít thứ khác ngoài lúc đứng trong phòng bếp của Shelly, ngắm làn da mềm mại của bàn tay Hope và những đường chỉ tay trên lòng bàn tay cô.

Và trong quãng đường dài từ Sun Valey, anh cũng nghĩ đến buổi tối anh đưa cô về nhà từ quán Buckhorn. Anh nhớ cách cô chạm vào anh, giống như xem một bộ phim quay chậm, anh nhớ đến từng chi tiết:

cái miệng mềm mượt và ẩm ướt của cô,bàn tay vuốt ve ngực anh của cô và cảm giác nhức nhối nặng nề giữa hai chân anh.

Cánh cửa mở ra và cô đứng trước mặt anh, ánh sáng từ chùm đèn trần trên lối đi dọi sau lưng. Sau rất nhiều giờ với Wally và Adam, anh đã mong chờ nhìn thấy Hope giống như Medusa điên cuồng. Cô không thế. Tóc cô đã thả xuống và hơi rối, nhưng cô mang vẻ ấm áp và hơi mơ màng, giống như cô vừa rời khỏi giường.

"Tôi đánh thức cô à?" anh hỏi.

"Không, tôi đang nằm trên đi - văng xem đoạn cuối của Leno." Cô lùi lại và anh bước vào nhà.

Cô cũng có mùi ấm áp và mơ màng nữa, anh nghĩ. "Hai thằng bé có gây phiền phức gì cho cô không?".

"Chúng đang ngủ." Cô đưa anh vào phòng khách, và anh để ánh mắt mình di chuyển từ đỉnh đầu, xuống tấm lưng thẳng, qua đường cong xinh đẹp của hông, đến phía sau cặp đùi mịn màng. Bàn chân cô để trần. "Chúng tôi tìm thấy vài cái túi ngủ và dựng trại.".

Chiếc lều làm từ chăn gây sửng sốt cho anh. Anh cho rằng anh sẽ ít ngạc nhiên hơn nếu họ xây được một lâu đài xinh đẹp.

"Chúng chơi trò ngôi nhà ma ám ở tầng trên một lúc, và khi chán trò ấy, chúng tôi xuống đây kể chuyện rùng rợn.".

Anh chuyển ánh mắt từ chiếc lều đến Hope. "Chúng không phải là quá khó cho cô?".

"À, chúng gần như đánh đấm liên tục. Mọi thứ chúng cầm lên đều biến thành kiếm, dao hay súng, còn trò kéo ngón tay thì hơi đáng lo." Cô nghiêng đầu và nhìn anh qua khóe mắt. "Tôi chỉ nghĩ đến chuyện hít nước muối một hoặc hai lần.".

Sự chú ý của anh kéo đến nụ cười của cô, đôi môi hồng của cô, và anh tự hỏi cô có vị ngái ngủ hay không. Liệu cô có vị ấm áp và sẵn lòng, như thể anh đánh thức cô dậy vào lúc nửa đêm để làm tình.

"Adam là một cậu bé ngoan. Anh thật may mắn khi có nó." Cô gạt tóc ra sau tai. "Shelly thế nào rồi?".

Anh mở miệng để hỏi "Ai cơ?" nhưng kìm lại được. Đẩy khe hở của chiếc lều sang một bên, anh nhìn vào Wally và Adam. "Cô ấy cắt vào tay mình khá sâu. Bác sĩ phải nối lại vài sợi gân, nhưng cô ấy sẽ ổn thôi. Cô ấy sẽ về nhà vào buổi sáng." Hai thằng bé nằm trên mấy chiếc chăn nữa và những chiếc túi ngủ, đang cuộn mình lại như những con gấu ngủ đông.

"Đấy là tin tốt, tôi đoán thế.".

"Tôi nghĩ cô ấy còn đỡ hơn Paul. Cậu ấy cứ thể hiện như là cậu ấy giết vợ mình." Dylan thả mép chăn xuống và nhìn vào Hope. "Tôi không ở đây khi Shelly sinh con, nhưng cô ấy nói Paul cũng đi lại và khóc lóc suốt khi chúng sinh ra.".

"Anh có đi lại và khóc lóc khi vợ anh sinh Adam không?".

Anh không chỉnh cô về việc Julie không phải là vợ anh.

"Tôi không có thời gian. Tôi chỉ kịp đưa Julie đến bệnh viện trước khi thằng bé được sinh ra.".

"Sinh nhanh à?".

"Đường dài. Chúng tôi đang đi thăm bố cô ấy." Anh di chuyển đến chỗ cô và liếc nhìn những bức vẽ trên bàn uống nước. "Adam sinh ra trong bệnh viện ở đấy.".

"Adam đã nhắc đến cô ấy tối nay.".

Dylan liếc lên. "Julie á? Nó nói gì?".

"Chỉ nói là cô ấy sống ở California và tóc vàng mà trước đây đã là màu nâu.".

Đây nhất định là lúc thay đổi chủ đề. “Cô đã hồi phục hẳn từ cuộc chạm trán với hàu Rocky Mountain rồi à?”.

“Tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh nếu anh trả lời một câu hỏi của tôi.”.

“Cô muốn biết chuyện gì?”.

“Vợ cũ của anh làm gì để sinh sống?”.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô và nói dối. “Cô ấy là một bồi bàn.”.

“Ồ.” Một nếp nhăn xuất hiện giữa hai lông mày Hope khi cô ngồi xuống tay ghế đi - văng.

“Giờ nói với tôi xem cô đã khỏe lại sau vụ hàu chưa.”.

“Gần như không. Nếu có người nói với tôi rằng có những người thực sự ăn những thứ đấy, tôi sẽ không tin họ. Nó chỉ là quá kỳ quặc.”.

Ít nhất bây giờ khi nói về điều ấy, cô không còn hét lên, nhợt nhạt và trông như thể sắp nôn ọe. Thực ra, một nụ cười mấp mé ở khóe môi cô. Dylan thích nụ cười của cô. Anh thích âm thanh tiếng cười của cô nữa, nữ tính và giống như tiếng thở. Anh thích nó rất nhiều, anh mở miệng và nói với cô bí mật lớn thứ hai anh biết. Một bí mật đáng xấu hổ đến mức không ai trong gia đình anh nói về nó. Không ngay cả trong dịp Lễ tạ ơn, khi tất cả bọn họ tự họp và cãi cọ nhau.

“Nếu cô nghĩ đấy là điều kỳ quái, thì cô nên gặp anh họ tôi, Frank. Anh ấy có thể thôi miên gà.”.

Lông mày Hope nhướng lên và cô nhìn anh như thể anh bị điên. “Như thế nào?”.

Dylan giơ tay phải lên. “Anh ấy dốc ngược chúng xuống và khiến chúng tập trung vào ngón tay của anh ấy.”.

Cô cười phá lên. “Anh bịa đặt.”.

Nếu mẹ anh biết anh phun ra nhược điểm của anh họ Frank, bà sẽ giết anh.

Bà không muốn người khác biết trong DNA của họ có loại gen ấy, nhưng nghe được tiếng cười của Hope cũng đáng bị giết. “Tôi thề đấy là sự thật.”.

Cô lắc đầu tóc cô rơi xuống trước và vuốt ve má phải của cô. “Tại sao lại có người thôi miên một con gà cơ chứ?”.

“Bởi vì anh ấy có thể, tôi đoán thế.”.

“Thôi miên chúng để làm gì? Lên sân khấu và hành động như con người à?”.

Anh cười khoái trá và đi về phía cô. “Chúng chỉ nằm đó, trông như chết rồi.”.

Anh vén lọn tóc bóng mượt của cô ra sau tai, và lưng khớp ngón tay của anh quệt vào gò má mịn màng của cô. “Dì tôi - Kay nghiêm túc nghĩ rằng anh ấy là thiên tài.”.

“Anh bị loạn trí nghiêm trọng rồi.”.

Sợi tóc cuốn quanh ngón tay anh lành lạnh ở điểm tiếp xúc và rất mềm. “Cô không tin tôi à?”.

“Không.”.

Sự tiếp xúc ngắn ngủi siết chặt bụng anh thành một cái nút, và anh hạ tay xuống. “Tôi đã nói với cô sự thật về hàu Rocky Mountain.”.

“Anh cũng nói với tôi rằng anh đã ăn một con thằn lằn.”.

“Không, tôi chưa bao giờ nói tôi ăn thằn lằn.”.

“Anh để tôi nghĩ là anh đã ăn.”.

“Ừ, nhưng đấy không phải là một lời nói dối.”.

“Một cách nghiêm túc thì không, nhưng anh muốn tôi tin vào vài thứ về anh mà không phải sự thật.”.

Ánh mắt của anh trượt từ má đến môi trên cong cong của cô. “À, vậy thì, tôi đoán rằng điều ấy khiến chúng ta hòa nhau.”.

“Anh nghĩ tôi nói dối anh?”.

Anh nhìn vào đôi mắt màu xanh lơ trong vắt đã mở to và đầy vẻ ngây thơ của cô. “Kể từ ngày cô lái xe vào thị trấn.”.

Cô nhíu lông mày vào nhau. “Anh luôn có thể kiểm tra tôi.”.

“Tôi có thể, nhưng tôi không kiểm tra lý lịch của một người trừ phi họ cho tôi một lý do. Điều đó chống lại luật lệ của ngành” Anh dừng lại trước khi hỏi, “Tôi có lý do không?”.

“Không.”.

“Vi phạm luật lệ nào gần đây không?”.

“Theo tôi biết thì không?”.

“Không có lệnh bắt vì trần truồng nơi công cộng?”.

“Không.”.

“Quấy rối tình dục?”.

Cô cười “Gần đây thì không.”.

Anh nhìn cô từ đầu đến chân, rồi ngược lại lần nữa. “Đấy là một điều xấu hổ.”.

Hope thu cằm lại và nhìn anh từ khóe mắt. “Anh đang tán tỉnh tôi à, cảnh sát trưởng Taber?”.

“Cưng à, nếu em phải hỏi, thì chắc hẳn tôi đã già rồi.”.

“Anh bao nhiêu tuổi?”.

“Gần ba mươi tám.”.

Môi cô biến thành một nụ cười khiêu gợi làm ấm ngực anh. “Anh trông khá ngon lành đối với một gã già như thế.”.

“Cô Spencer, cô đang tán tỉnh tôi đấy à?”.

“Có lẽ” Một nếp nhăn xuất hiện giữa hai lông mày sáng màu của cô. “Cũng đã quá lâu rồi kể từ khi tôi tán tỉnh ai đấy, nhưng tôi nghĩ thế.” Nếp nhăn phẳng đi. “Tôi đoán rằng anh may mắn đấy.”.

May mắn. Anh không biết anh nên chạy trối chết hay đẩy cô xuống chiếc đi - văng và cho cô thấy sự may mắn của cô. Anh lùi lại một bước. “Cô đã gửi yêu cầu cung cấp thông tin cũ về Hiram Donnelly chưa?” anh hỏi, lần nữa thay đổi chủ đề và đặt một khoảng cách giữa họ.

Cô nhìn chằm chằm vào anh vài phút như thể cô không theo được sự chuyển hướng bất ngờ của cuộc hội thoại “À, rồi,” cuối cùng cô nói. “Tuần trước.”.

“Tốt. Cho tôi biết nếu cô cần giúp để hiểu chúng.” Cô đứng lên và anh lùi lại một bước nữa. “Tốt hơn tôi nên đứa hai thằng bé về nhà và đặt chúng vào giường.”.

“Giày của chúng ở tầng trên. Tôi sẽ đi lấy.” Hope di chuyển về phía cầu thang và có cảm giác giống y như những gì cô đã cảm thấy trong buổi tối anh hôn cô ở trong bếp. Sau một cái vuốt ve, anh không thể lùi ra xa cô đủ nhanh, và cũng như tối hôm ấy, cô không biết cô đã làm gì.

Khi cô lên đến đầu cầu thang, cô tiến đến hành lang và đi vào một căn phòng bên tay phải. Có lẽ cô không nên thừa nhận rằng cô đã không tán tỉnh trong một thời gian dài.

Có lẽ cô đã làm anh sợ.

15. Chương 08 Phần 2

Bên cạnh chiếc giường trong căn phòng trống ở cuối hành lang, cô tìm thấy đôi bốt cao bồi của Wally và một chiếc giày đế mềm màu xanh lơ của Adam.

Khi cô bò trên sàn nhà tìm chiếc giày khác, cô tự hỏi có phải cô đã thể hiện cảm xúc tuyệt vọng nào đấy làm anh khiếp sợ hay không.

Bằng cách thừa nhận rằng cô đã không tán tỉnh một thời gian, có lẽ anh nghĩ cô có cái gì đấy không ổn, có lẽ anh có lý khi làm thế. Cô gặp Dylan mới chỉ tuần trước. Cô thực sự không hiểu anh, nhưng khi anh nhìn, hay cười, hay nói chuyện với cô, ngực cô siết chặt lại. Và khi anh chạm vào cô, cô không nghĩ gì nữa.

Cô bước vào chiếc tủ tường và nhìn quanh. Khi cô lục lọi trong đống đồ cắm trại ở bên trong, cô nghe thấy tiếng gót bốt nặng nề của Dylan bước vào phòng.

Cô tìm thấy chiếc giày ở cạnh vài chiếc túi ngủ khác, và khi cô bước ra khỏi chiếc tủ, Dylan đang đứng trước cửa sổ và nhìn ra ngoài hồ, một người đàn ông rắn rỏi cao hơn một mét tám.

"Tôi chưa bao giờ ngắm cảnh từ trên này." Bờ vai anh lấp đầy cửa sổ, và bóng điện yếu ớt sáu mươi oát trên đầu làm nổi bật những mảng màu vàng ẩn trong mái tóc và nhấn mạnh màu trắng tinh của chiếc áo phông nhét trong chiếc quần Levís. Hope đặt chiếc giày cạnh giường, rồi di chuyển đến đứng cạnh anh. Cô thực sự không thể nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng cô cũng không thực sự muốn nhìn. Cô vẫn không cảm thấy kính trọng vẻ đẹp quanh cô, nhưng cô phải thừa nhận rằng không gian này có một sự tĩnh lặng nhất định. Một kiểu thanh bình không thể tìm thấy trong cả những khu nghỉ dưỡng đắt đỏ nhất hoặc mua được ở khu suối khoáng thời thượng nhất.

"Cô không thể nhìn thấy nó từ đây, nhưng kia là nhà tôi" anh nói, chỉ về bên trái và nhích sang để cô có thể thấy. "Ngay ở kia, phía trên những cây thông lớn nhất. Và nhìn thấy ngôi sao sáng nằm khoảng sáu mươi độ về phía bắc kia không?" Khi cô không chuyển động, anh vòng một cánh tay quanh eo cô và kéo cô đứng trước mặt anh. Với lưng cô áp sát vào bức tường thành cứng rắn của ngực anh, và một tay đặt trên hông cô, anh chỉ những vì sao. "Nhìn thẳng bên dưới cái điểm mờ mờ đấy. Đấy là núi đá Devil's Chin. Ngay bên dưới là trang trại Double T. Đấy là nơi tôi lớn lên. Mẹ và chị gái tôi vẫn sống ở đấy. Nếu mẹ tôi có thể làm theo ý của mình, tôi cũng đang sống ở đấy.".

Anh có mùi xạ hương và nước hoa thoang thoảng, và mùi của không khí đêm lành lạnh bám vào da anh. Cô nhìn vào bóng đêm, nhưng không có gì để nhìn. Cửa sổ đối diện với mặt hồ vắng ngắt, và không có đến một tia sáng để có thể nhìn thấy được hiên nhà cô hoặc sân của nhà Aberdeen trong đêm tối. Thay vì nhìn vào nơi Dylan chỉ, cô nhìn vào hình ảnh phản chiếu của anh. "Tôi hiểu câu ấy có nghĩa là anh không muốn sống ở đấy.".

"Không. Tôi lớn lên cùng với đàn bò và cỏ khô. Đấy là một cuộc sống vất vả. Một cuộc sống sẽ tốt hơn nếu cô yêu quý nó. Nhưng tôi thì không, nhưng có lẽ có ngày Adam sẽ yêu nó." Anh im lặng trong một lúc, nhìn chằm chằm vào không gian như thể anh có thể nhìn thấy thứ mà cô không thể thấy. "Tôi không thể đợi đến lúc thoát ra được thị trấn này. Tôi nhanh chóng rời khỏi đây sau khi tốt nghiệp trung học.".

"Nhưng anh đã quay về.".

"Phải. Thỉnh thoảng cô phải lang bạt cho đến khi tìm ra đâu là nơi cô thực sự thuộc về. Và thỉnh thoảng nó là đúng nơi cô bắt đầu. Tôi đã thực sự chịu đựng khốn khổ trước khi tôi muốn trở về nhà.".

"Anh sống ở đâu mà phải chịu khốn khổ?".

Trong hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ, ánh mắt anh gặp ánh mắt cô và anh mỉm cười. "Trước tiên tôi sống ở Canoga Park, và sau đấy tôi chuyển đến Chatsworth.".

"Anh sống ở L.A?".

"Trong khoảng mười hai năm." Vòng ôm trên hông cô siết chặt hơn một chút. "Tôi là thám tử điều tra tội phạm giết người của Văn phòng Cảnh sát Los Angeles.".

"Tôi sống ở Blentwood.".

“Tôi có thể đã đoán ra,” anh nói và trượt bàn tay từ sườn lên bụng cô.

“Nhưng tôi lớn lên ở Northridge,” cô nói thêm. Cô hít những hơi thở sâu và đều đặn, và nghĩ cô nên bước ra khỏi vòng tay anh hay gạt tay anh ra. Cô cảm thấy như một cô thiếu nữ lần nữa, cảm thấy không chắc chắn khi toàn bộ tế bào trong cơ thể cô rộn lên sức sống. Nhưng không giống như thời điểm ngây thơ lâu trước kia, cô biết cảm giác đang nung nóng cô như một tia sáng rực cháy này sẽ dẫn đến đâu. Điều cô không biết là liệu cô có muốn đi đến đấy với anh, hoặc anh có muốn đưa cô đến đấy hay không.

“Cô chuyển đến khu phố trên xa hơi tôi nhỉ.”.

Hơi nóng từ lòng bàn tay anh ngấm qua lớp vải bông của chiếc áo hai dây và làm ấm bụng cô từ bên trong ra ngoài. Với một ít nỗ lực, cô kiểm soát cơn bốc đồng muốn quay lại trong vòng tay anh và chạm vào anh như cách anh chạm vào cô. “Blaine đã có rất nhiều tiền khi tôi kết hôn với anh ta.”.

“Đấy là chồng cô à, Blaine ý? Anh ta đồng tính à?”.

“Không.”.

“Cô thực sự cưới một gã nào đó tên là Blaine sao?”.

“Phải, chuyện đấy có gì sai?”.

Anh lắc đầu. “Một gã tên là Blaine không thể nào giỏi việc chăn gối cả.”.

“Điều đấy thật lố bịch. Việc chăn gối của anh ta ổn cả.”.

“Chính xác. Tôi nói là không giỏi.”.

“Anh ta là một người đàn ông rất thông minh,” cô nói, rồi tự hỏi vì sao cô lại mất công bảo vệ tên chồng cũ của mình.

“Ừ - hử. Anh ta làm gì?”.

“Anh ta là bác sỹ phẫu thuật chỉnh hình.”.

Qua lớp kính, ánh mắt màu xanh lục của anh chuyển đến ngực cô.

“Không, chúng là của tôi.”.

Anh ngước mắt lên và mỉm cười, không hề có vẻ ăn năn. “Tôi ghét phải nghĩ chúng không phải.” Anh giữ chặt cô vào ngực và nói, “Những thứ như thế có thể đánh bật mọi sự tưởng tượng của tôi về cô.”.

Cô cứng người. “Tưởng tượng gì?”.

Anh vùi mũi vào tóc cô và nhìn vào hình phản chiếu của cô trong kính. “Anh không nghĩ anh nên nói với em.”.

“Tại sao? Tôi bị trói lại à?”.

Cô cảm thấy nụ cười của anh. “Vài lần.”.

Vài lần?

Những nếp nhăn xuất hiện ở đuôi mắt anh. “Em có vấn đề gì với điều ấy không?”.

Cô có không? Có thể cô nên. “Với cái gì, với sự thật rằng anh tưởng tượng về tôi, hay về việc tôi bị trói lại?”.

“Cả hai.”.

Nhưng cô không. Không hề có vấn đề gì. Chỉ là ngược lại. Nó làm tăng nhiệt độ của cô lên một mức nữa và đe đọa hạ mí mắt của cô xuống. Sức nóng ở bụng cô lan đến giữa hai đùi, và cô siết chặt hai chân vào nhau. “Tôi có thích thú không?”.

Ngón tay cái của anh xòe trên bụng và quệt vào gọng áo lót của cô. “Tất nhiên. Anh đối xử với em rất tốt.”.

Như thể anh thực sự chạm vào cô, ngực cô trĩu nặng, và bên dưới lớp vải bông mỏng của chiếc áo hai dây và lớp ni - lông của chiếc áo lót, đầu ngực cô siết chặt lại và căng cứng.

"Em có muốn nghe tốt như thế nào không?".

Hơi thở của cô mắc trong cổ họng, cô gật đầu.

Qua lớp kính cửa sổ, anh quan sát cô khi anh cúi mặt xuống và nhẹ nhàng lướt đầu lưỡi xuống vành tai cô. "Em thích anh làm như thế này," anh thì thầm, sau đấy nhẹ nhàng mút vành tai cô. Hơi thở của anh làm ấm má cô và một cơn rùng mình làm xương sống cô ngứa ran. Với bàn tay còn rỗi, Dylan đẩy tóc cô sang một bên và lướt miệng xuống bên cạnh cổ cô. "Và như thế này." Anh đặt những nụ hôn ấm áp lên cổ cô, và cô quan sát mặt anh đặt vào đường cong ở cổ cô, cảm thấy anh nhẹ nhàng hôn lên da thịt cô bằng cái miệng nóng bỏng của anh, nhưng trước khi anh để lại dấu vết nào, anh tiếp tục, và từ từ anh đẩy dây áo và dây áo lót ra khỏi vai và rơi xuống cánh tay cô.

"Em thật mềm mại," anh nói và kéo sát cô vào ngực anh hơn nữa. "Thậm chí còn mềm mại hơn là nhìn." Bàn tay trên bụng cô cong lại, túm áo cô trong nắm tay của anh. Phần cương cứng của anh áp vào mông cô và bên trong cô hóa thành chất lỏng. Dục vọng tập trung hơi nóng, ẩm ướt và ham muốn giữa hai chân cô. Ý nghĩ họ trần truồng, làm tình gần như khiến cô quay lại và móc hai chân quanh eo anh. Trong một phút cô cho phép mình có một tưởng tượng của riêng mình, trong đấy cô lột sạch quần áo của anh và lướt tay khắp người anh, nhưng với một chút tỉnh táo rơi rớt mà cô vẫn nắm giữ, cô tự nhắc nhở mình rằng cô không biết anh đủ lâu để thực sự trần truồng.

"Em không nghĩ làm tình là một ý hay," cô nói chỉ to hơn một tiếng thì thầm.

Ánh mắt cô ngước lên nhìn cô trong cửa sổ. "Ai nói về làm tình nhỉ?" anh hỏi và hôn một đường ấm áp đến tận đầu vai cô. "Chúng ta chỉ làm lộn xộn lên một chút.".

"Ở trước cửa sổ?".

"Cưng à, không có ai ở ngoài kia trong phạm vi nhiều dặm." Anh kéo đuôi áo hai dây ra khỏi váy cô và quay trở lại với công việc. "Nếu anh làm tình với em, thì sẽ không phải với hai thằng bé đang ở tầng dưới. Anh sẽ chuẩn bị, và anh sẽ chắc chắn để có cả đêm vuốt ve em theo cách mà anh muốn.".

Cô đã hoàn toàn quên mất về hai cậu bé ngủ dưới tầng. "Có lẽ chúng ta nên ngừng lại.".

Anh trượt tay vào bên dưới áo cô và lòng bàn tay nóng ran của anh vuốt ve làn da trần của cô. "Em có muốn anh ngừng lại không?".

Cô nhìn anh và trán cô chạm vào cái cằm nham nhám của anh. "Không.".

"Vậy thì hãy để đôi tai em canh chừng tiếng bàn chân bé nhỏ đi lên cầu thang." Với miệng anh ở trên miệng cô, anh hỏi, "Em cảm thấy như thế nào?".

"Ổn," cô đáp trả mà không nghĩ về câu trả lời của mình trước. Cô lắc đầu khi nhận ra có thể đấy không phải là điều anh đang hỏi. Cô đưa tay lên ôm lấy gò má thô ráp của anh. "Em cảm thấy như em nên yêu cầu anh ra về." Cô hôn khóe miệng và cái cằm nham nhám râu của anh. "Nhưng em thực sự không muốn anh đi. Em muốn anh ở lại, nhưng em biết anh không nên." Cô vùi mặt vào cổ và hít vào mùi hương của làn da anh. "Phần lớn anh khiến em thấy bối rối và cô đơn.".

Những ngón tay anh xòe trên vùng bụng trần của cô, ngón tay cái quệt qua phần phồng lên của ngực cô, và cô phải nhắc mình hít thở. "Với bàn tay anh đang đẩy áo em lên, làm thế nào anh có thể khiến em cảm thấy cô đơn được nhỉ?".

"Bởi vì anh nhắc em nhớ về những thứ em thậm chí không biết là em nhớ cho đến khi lái xe vào thị trấn này." Cô hôn cổ anh, sau đó nói thêm, "Kiểu như tiếng giày của một người đàn ông trên sàn nhà và cảm giác một gò má nhám, xù xì bên dưới lòng bàn tay em. Sức ép chắc chắn và ấm áp của ngực anh áp vào lưng em. Cảm giác an toàn." Và tình dục. Anh làm cô nhận ra cô đã nhớ được gần gũi với một người đàn ông về mặt thể xác đến như thế nào, được thèm muốn, chiếm hữu và quấn vào nhau trong những chiếc chăn ngọt ngào và dục vọng nguyên sơ. "Và thỉnh thoảng, khi em nhìn vào mắt anh, em nghĩ có lẽ anh cũng cô đơn.".

Anh im lặng trong một lúc, quan sát cô. Sau đấy anh hỏi, "Em có biết anh nhìn thấy gì khi anh nhìn vào em không?".

Bên dưới môi cô, mạch đập của anh dồn dập và cô lắc đầu.

"Anh nhìn thấy một người nhắc anh nhớ chính xác là đã bao lâu kể từ khi anh vuốt ve và ngửi làn da ngọt ngào của một phụ nữ." Anh lại ép vật cương cứng vào mông cô lần nữa, và cô cảm thấy sức nóng của anh qua làn vải bò sờn.

Nó lan xuống phía sau lưng cô và làm những ngón chân trần của cô cuộn lại trên sàn nhà gỗ cứng lành lạnh. "Khi anh nhìn vào em, anh quên mất lý do vì sao mình đang sống như một thầy tu.".

Cô nhìn vào mặt anh và vẻ hoài nghi của cô chắc hẳn đã lộ rõ.

Anh lùi lại. "Em không nghĩ anh đang sống như một thầy tu?".

"Em đã thấy kiểu vài phụ nữ trong thị trấn này đối xử với anh.".

"Ừ, nhưng anh không có vấn đề gì trong việc kiểm soát với họ. Họ không hấp dẫn anh. Không giống như em.".

Khi đầu cô ngẩng đầu, cổ cô cong lên, Dylan nhẹ nhàng hôn lên môi cô. "Họ không lôi cuốn anh vào những tưởng tượng về tình dục nóng bỏng, sa đọa, bẩn thỉu và không có giới hạn. Họ không làm anh nhức nhối vì muốn chạm vào làn da mềm mại của họ như anh muốn chạm vào làn da em. Toàn bộ, bằng tay và miệng của anh. Hope, anh muốn hôn lên ngực, rốn và khắp cơ thể em. Anh biết anh nên tránh xa em. Ở bên cạnh em khiến chuyện ấy trở nên tồi tệ hơn, nhưng anh không thể buộc mình tránh xa em. Anh không thể kiểm soát được ham muốn có em.".

Cô biết cảm giác đó. Anh dịu dàng áp miệng vào miệng cô và thiết lập một nụ hôn thật chậm, thật ngọt ngào, ngược lại với dòng máu đang chạy rần rật trong mạch máu anh khi cô trượt tay từ má đến sau đầu anh và đòi hỏi một sự tiếp xúc mạnh hơn. Đối với một người đàn ông nói rằng anh ta không có sự kiểm soát, anh dường như làm tốt cả. Cô chạm vào đầu lưỡi trơn trượt của anh, và nụ hôn chuyển thành một cuộc giao hòa của miệng, một sự thân mật sâu sắc mang đến sự trêu ghẹo nhiều hơn là thỏa mãn. Một cuộc đuổi bắt và đeo bám mãnh liệt. Một cuộc tấn công và rút lui tài tình của lưỡi và miệng.

Sau đấy, như thể cô đột nhiên thắp lên một ngọn lửa trong anh, nụ hôn chuyển sang dữ dội và anh ngấu nghiến cô hút hơi thở từ buồng phổi của cô.

Trong một giây, cô bị chiếm hữu, và cô nghĩ cô khá thích cảm giác từ bỏ kiểm soát đối với những thứ dù sao cô cũng không thể kiểm soát.

Bên dưới áo cô, bàn tay anh di chuyển lên trên để dịu dàng ôm lấy bầu ngực cô, và mọi thứ trở nên nóng bỏng và quay cuồng, cô từ bỏ suy nghĩ về bất cứ thứ gì ngoài lòng bàn tay và ngón cái của anh đang quét qua đầu ngực cô qua lớp ni lông mỏng của chiếc áo lót.

Dylan rên rỉ sâu trong ngực và kéo miệng anh ra khỏi miệng cô. Đôi mắt chứa đầy dục vọng của anh tìm kiếm mắt cô và khi Hope quan sát dáng người nghiêng nghiêng của anh, anh chầm chậm kéo áo cô qua ngực, sau đó giữ im hoàn toàn. Cô nín thở, quan sát anh và đợi phản ứng của anh.

"Nhìn em này," anh nói và chuyển sự chú ý của cô đến hình ảnh phản chiếu trong cửa sổ, Dylan đang đứng sau lưng cô, hai bàn tay lớn của anh nắm lấy mép áo của cô. Ánh mắt anh ghim vào chiếc áo lót trắng, chất liệu của nó thật mỏng giống như cô đã trần truồng rồi. Bầu ngực và đầu ngực đang siết chặt lại của cô làm căng lớp vải ni lông mỏng.

"Em thật đẹp," anh thốt ra và nhìn vào mắt cô trong kính.

Cô ép cánh tay vào hai bên sườn và giữ áo cô ngang nách. Sau đó cô đặt lòng bàn tay bên ngoài tay anh và đưa chúng đến ôm trọn lấy chúng. Anh nhẹ nhàng siết chặt và một làn màu hồng lan dọc da cô. Cô cố gắng quay lại, nhưng anh siết chặt vòng ôm. "Em mà di chuyển thì chúng ta tiêu mất," anh nói.

"Em muốn vuốt ve anh, Dylan.".

"Tối nay, anh vuốt ve em.".

Mắt cô nhắm lại và môi cô hé mở. Đã rất lâu rồi kể từ khi cô cảm thấy quá tuyệt như thế này. Lưng cô cong lên và bàn tay cô rơi xuống hai bên sườn.

"Hope, mở mắt em ra. Nhìn anh đi. Hãy nhìn anh vuốt ve em.".

Cô làm thế. Cô nhìn thấy áo cô bị kéo lên, dây áo lót và áo ngoài bên phải của cô rơi xuống đến khuỷu tay. Lòng bàn tay Dylan ôm lấy trọng lượng bầu ngực cô từ phía sau, những điểm màu hồng sẫm ló ra giữa những ngón tay xòe ra của anh. Cô nhìn vào hình ảnh phản chiếu của cô và ham muốn rực sáng trong đôi mắt cô.

Dylan siết chặt những ngón tay vào nhau. Đầu gối cô khuỵu xuống và anh giữ cô sát vào ngực anh. "Nếu chúng ta ở riêng trong ngôi nhà này," anh nói trong một tiếng thì thầm, "anh sẽ đặt miệng anh ngay đó." Anh hôn lên đỉnh đầu và gò má cô. "Sau đó anh di chuyển xuống dưới." Anh nắm lấy đuôi áo và kéo xuống eo cô. "Nhưng chúng ta không ở một mình, và rời bỏ em sẽ trở nên không dễ hơn chút nào.".

Anh đúng. Tất nhiên là anh đúng. Họ không thể làm tình trong khi hai cậu bé đang ngủ dưới tầng. Thế là sai trái. Cô cho rằng khóa cửa phòng ngủ lại cũng là sai.

Anh lùi lại một bước và đặt hai tay lên vai cô.

"Anh có cần em giúp với Adam và Wally không?" cô hỏi.

"Cưng à, hãy giúp đỡ chúng ta và ở đây cho đến khi em thấy ánh đèn đuôi xe anh tiến vào thị trấn." Bàn tay anh rơi khỏi vai cô và anh lùi lại về phía chiếc giường. "Anh e rằng anh đã sử dụng tất cả ý chí của mình để kéo áo em xuống.

Để lại chiếc áo lót nhìn xuyên thấu kia trên người em đúng là điều khó khăn nhất anh từng làm, và anh không thể chịu thêm được nữa." Anh nhặt giày của Wally và Adam lên và nhìn vào cô một lần cuối trước khi anh rời khỏi phòng.

Hope đi đến phòng ngủ của cô ở mặt trước ngôi nhà, và cô nhìn thấy anh khởi động chiếc xe Blazer của cảnh sát trưởng từ cửa sổ. Anh quay lại nhà và làm hai chuyến, mỗi lần mang theo một cậu bé. Khi anh lái xe ra khỏi lối đi, cô nghĩ cô nhìn thấy anh liếc lên nhìn cô. Nhưng trời tối và cô không chắc.

Cô nhìn vào hình ảnh của mình trong gương, mí mắt nặng trĩu và đôi môi phồng rộp. Cô không thực sự chắc chắn ai đang nhìn lại cô. Người đàn bà ấy trông giống cô, nhưng cô ta không cư xử giống như Hope Spencer.

Cô bước ra khỏi phòng ngủ và đi xuống tầng dưới. Cô biết tốt hơn là không nên ham muốn cảnh sát trưởng theo cách như thế này. Cô không tin vào tình dục vô nghĩa. Cô biết nhiều hơn … nhưng cô dường như đã quên mất hoặc không quan tâm. Khi Dylan ở gần, cô không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Dylan Taber khiến cô có cảm giác như một người đàn bà đáng khao khát lần nữa. Giọng nói trầm trầm và cái vuốt ve từ bàn tay mạnh mẽ của anh xoắn bên trong cô thành những nút nhỏ nóng bỏng. Giống như một người đàn bà toàn vẹn. Cô cho rằng đấy là do cô đã không cho bất kỳ người đàn ông nào cơ hội, nhưng bây giờ cũng không giống như là cô cố tình trao cơ hội ấy cho Dylan.

Chỉ là cô không thể kiểm soát được. Vẻ quyến rũ thư thái kết hợp với những cái vuốt ve nóng bỏng của Dylan là thứ rất khó để cưỡng lại.

Cô tự hỏi thậm chí cô có buồn cố gắng hay không.

16. Chương 09 Phần 1

Chương 9

Đàn Ông Tự Nhiên Bốc Cháy

Sáng hôm sau, Hope uống cà phê và chiếu đôi mắt mơ hồ vào màn hình máy tính. Cô lướt qua hòm thư điện tử và mở một lá thư từ Walter - biên tập viên của cô. Anh ta thích câu chuyện về người ngoài hành tình và muốn nữa, điều này thật hoàn hảo, vì cô đã có ý tưởng cho bài báo về người ngoài hành tinh làm hướng dẫn viên du lịch ở vùng hoang dã. Cuối email, anh ta cảnh báo cô rằng Myron Lambardo đã liên lạc với tòa soạn và muốn biết cô đang sống ở đâu. Rõ ràng hắn ta đã phát hiện cô không sống trong căn hộ của mình và cũng có nghĩa rằng hắn đã vi phạm lệnh hạn chế.

Hope quyết định sẽ không làm gì với chuyện ấy vào lúc này. Cô không lo lắng. Myron không có cách nào tìm ra cô. Thậm chí hắn không thể nghĩ đến việc tìm cô trong vùng hoang dã của Idaho.

Cô đặt cốc lên bàn và bắt đầu bận rộn. Ngón tay cô hăng hái gõ khoảng nửa trang, rồi dừng lại. Hình ảnh Dylan đứng sau cô, bàn tay anh ôm bầu ngực cô xâm lấn vào đầu và làm cô dừng phắt lại. Cô cố gắng gạt bỏ ký ức ấy sang một bên và lôi tâm trí trở lại với công việc, nhưng cô không thể. Anh xuất hiện và ở lại trong đầu, ngăn cản dòng sáng tạo của cô.

Chỉ có một việc để làm. Đợi nó qua đi. Cô mở một chiếc hộp trang điểm nhỏ và với lấy lọ tẩy sơn móng tay và một túi bông tròn. Cô bôi kem dưỡng, cắt da quanh móng và sơn màu hoa cà bởi vì cô đang trong tâm trạng màu hoa cà.

Không thực sự tươi sáng và vui vẻ, nhưng cũng không ảm đạm. Ở giữa và kiểu như không chắc chắn. Giống như cuộc đời cô.

Trong khi sơn, cô cẩn thận lướt qua những thông tin cô đã thu thập về Hiram Donnelly. Như cô có thể nhận thấy, vị cảnh sát trưởng cũ đã say mê những trò thống trị và phục tùng. Trong ngày ông ta làm một người thích kiểm soát, nhưng về đêm, ông ta lại thích được thống trị. Từ những thông tin cô đã đọc, ngoài những gì được coi như là hành vi tình dục bình thường, một tôn giáo tôn sùng tình dục bất thường không phải chỉ có Thống trị và Phục tùng. Thực ra, những người đàn ông và đàn bà có quyền lực là lực lượng chính sau lưng mọi người đàn bà cầm đầu giáo phái thành công.

Cô cũng đọc những bài báo và lý luận học thuật về nguyên nhân có một số đàn ông nhất định thích thú với việc bị thống trị, nhưng viết một bài báo về tâm lý và bệnh lý của bệnh tôn sùng đấy không phải là điều cô muốn. Cô quan tâm nhiều hơn đến người đàn ông đã trở thành cảnh sát trưởng được bầu cử của một thị trấn bảo thủ trong hơn hai mươi năm, trong khi bí mật tưởng tượng những sai trái trong tình dục để rồi cuối cùng để nó khuất phục ông ta.

Khi móng tay của Hope đã khô, cô đi qua đường và đến thăm Shelly. Paul nói với cô rằng Shelly đã ngủ nhưng cô ấy có thể thức dậy trong vài tiếng đồng hồ nữa, vì thế hãy đến vào khoảng buổi trưa. Vì bây giờ mới là mười giờ, Hope cần giết nhiều giờ nữa nên cô sơn móng chân. Cô nghĩ đến những người ngoài hành tinh trong bài báo và rất nhiều phát triển cho những câu chuyện tương lai.

Cô cân nhắc chuyện nên thăm dò trước mấy tạp chí về bài báo Hiram Donnelly hay cứ viết đã. Nhưng hầu hết thời gian cô nghĩ về Dylan và điều anh nói rằng anh đang sống như một thầy tu. Cô chỉ không thể hình dung được một anh chàng như anh lại kiêng rượu.

Cô nghĩ đến cách anh nhìn cô, ham muốn trong đôi mắt anh và giọng nói mượt mà thô ráp của anh đã bao bọc và làm nóng cả người cô. Cô cố gắng gắn ý nghĩa cho từng nụ cười, từng từ ngữ, từng cái vuốt ve. Cô thích nghĩ rằng anh quan tâm đến cô một chút, nhưng cô không biết. Và sự thật là, ngoại trừ cảm giác thích con người anh và ham muốn anh về mặt thể xác, cô cũng không biết cô cảm thấy như thế nào. Ngoài sự cô đơn và sức hấp dẫn không thể chối bỏ với nhau, cô không thể nói họ còn có điểm gì chung. Cô thậm chí cũng không biết cô có gặp anh vào ngày hôm nay, hoặc ngày mai, hay sẽ không gặp cho đến tuần tới.

Cô có muốn gặp lại anh không? Và anh có muốn không?

Cô cũng nghĩ về vợ cũ của Dylan. Nếu người đàn bà ấy là một bồi bàn thực sự, cô tự hỏi tại sao Adam không thể nói đến việc cô ta làm gì để sinh sống.

Có lẽ trừ … cô ta là một bồi bàn thoát y. Một trong những phụ nữ làm việc trong câu lạc bộ của quý ông. Điều đấy giải thích được tại sao Dylan có thể không muốn con trai nhắc đến nghề nghiệp của mẹ nó với bất kỳ ai. Những thị trấn nhỏ có thể vẫn còn suy nghĩ hạn hẹp về chuyện như thế.

Buổi trưa, Hope gõ cửa hàng xóm, và Paul đưa cô vào phòng khách, nơi Shelly đang mặc chiếc váy vải hoa màu xanh lơ và ngồi trong một chiếc ghế tựa.

Tóc cô ấy bới lên đầu như một dòng suối màu đỏ và một bàn tay đang bị băng bó, chỉ có những đầu ngón tay thò ra. Dưới tác động của thuốc giảm đau và thiếu ngủ, Shelly có vẻ hơi váng vất và lấy làm buồn cho chính mình. Cô ấy không muốn nhận lời mời bữa trưa của Hope, nhưng đổi lại, vừa nhìn những móng tay của Hope, cô ấy liền quyết định rằng cô ấy muốn sửa móng tay.

Trong khi Paul rút lui về phòng ngủ để chợp mắt, Hope quay về nhà và lấy hộp trang điểm. Khi cô quay lại, cô ngồi vào một chiếc ghế đẩu cạnh ghế tựa của Shelly và cẩn thận bôi kem dưỡng và nhặt da trên cả mười ngón tay. Trong khi cô cẩn thận dũa móng tay thành hình vầng trăng lưỡi liềm hoàn hảo, cô lắng nghe Shelly kể lại sự việc kịch tính đêm qua. Căn nhà im ắng khác thường và cô tự hỏi Wally và Adam ở đâu.

"Tối qua các thằng bé thế nào?" Cuối cùng Shelly cũng lân la hỏi. Cô ấy đặt hộp trang điểm trong lòng và tí toáy với những lọ sơn móng tay xếp thành hàng bằng bàn tay lành.

"Khá ngoan, nhưng chúng rất thích đánh nhau," Hope trả lời. Cô nhẹ nhàng thổi bụi từ ngón tay của Shelly, rồi thêm vào, "Và đấu khẩu.".

"Phải, các cậu bé sẽ làm thế." Shelly nhấc lên một lọ màu Hot Pants Pink và đưa nó cho Hope. "Chị thích màu này. Nó giống như màu mà một ả điếm sẽ dùng.".

Nó không giống thế, nhưng Hope không muốn tranh cãi "Wally và Adam đâu rồi?".

"Hôm nay Dylan thuê một cô gái nhà Raney để trông chừng chúng ở nhà cậu ấy. Cậu ấy nghĩ chị có thể cần nghỉ ngơi.".

"Anh ấy thật tử tế." Hope lấy một lọ sơn không màu. "Em nghĩ là anh ấy cũng rất mệt," cô nói khi sơn lớp sơn nền lên móng của Shelly.

"Đâu mà, có thể cậu ấy không về đến nhà quá muộn.".

Hope biết rõ hơn và tập trung vào ngón tay cái trên bàn tay bị đau của Shelly.

"Hay cậu ấy đã?".

"Đã gì cơ?".

"Về muộn. Paul nói cặp sinh đôi đến bệnh viện khoảng mười rưỡi. Vì thế Dylan chắc hẳn đã về đến nhà em khoảng một giờ sau đấy. Sau khi túm lấy hai thằng bé, cậu ấy có thể về đến nhà chỉ khoảng mười một giờ bốn lăm.".

Anh có lẽ đã về đến nhà vào lúc ấy, nếu anh không ở lại hôn cổ và miệng cô, và nếu anh không quyết định rằng anh muốn vuốt ve bụng và kéo áo của cô lên.

Hope giữ ánh mắt tránh đi và nói với một tiếng thở dài tỉnh bơ. "Có lẽ là như thế." Cô vặn nắp lọ sơn không màu vào, sau đó lắc lọ Hot Pants Pink.

"Chuyện gì đã xảy ra?".

"Không có gì?".

"Vậy tại sao em có vẻ như đã có chuyện?".

Cuối cùng Hope cũng liếc lên. "Em không có.".

"Có em có. Cái thứ Percodan 1 này làm chị có cảm giác hoang mang, nhưng không phải chị hoàn toàn không biết gì." Lông mày đỏ của Shelly kéo xuống trên trán. "Và bên cạnh đấy, chị thấy hai người nhảy phắt ra khỏi nhau khi Paul và chị vào đến bếp. Chị đâm vào tay mình, không phải mắt. Hai người đang làm gì?

"Nói chuyện.".

"À, phải. Chị nghĩ cậu ấy thích em.".

Hope nhún vai và sơn những móng tay trên bàn tay lành của Shelly. “Em nghĩ Dylan thích phụ nữ - chấm hết.”.

“Phải, cậu ấy thích phụ nữ. Luôn luôn thích, ngay cả ở trường học, nhưng cậu ấy nói chuyện với em hơi khác so với lúc nói chuyện với người khác.”.

“Như thế nào?”.

“Khi cậu ấy nói chuyện với em, cậu ấy nhìn vào miệng em.”.

Hope cắn môi để ngăn mình mỉm cười. Cô đã không chú ý việc Dylan quan sát cô. À, có lẽ một hoặc hai lần.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với hai người?”.

Lần cuối cùng Hope nói chuyện về đời sống tình cảm của cô với một người bạn, bạn cô đã dùng nó để đánh cắp chồng cô. Cô biết Shelly thì khác, và hơn nữa, những gì cô có thể nói với Shelly cũng không thể quay lại làm tổn thương cô. Cô không yêu Dylan, và anh cũng không yêu cô.

“Thực sự không có gì,” cô trả lời, điều đấy cơ bản là sự thật.

“Chắc chắn không có vẻ là không có gì. Cậu ấy có thử dùng những mánh khóe rẻ tiền với em không?”.

“Mánh khóe?”.

“Ừ. Hồi lớp tám, cậu ấy thường giả vờ bị ngứa bụng để cậu ấy có thể vòng tay quanh một cô gái và làm ra vẻ như cậu ấy chỉ đang gãi ngứa ình.”.

Hope cười phá lên. “Không ngứa bụng.”.

“Chị nên cảnh báo em tránh xa Dylan.”.

“Tại sao, anh ấy có gì không đúng?”.

“Không có gì. Chỉ là cậu ấy có cái ý tưởng trong đầu là lúc này cậu ấy không thể dính líu vào một phụ nữ. Cậu ấy nói cậu ấy phải đợi cho đến khi Adam lớn hơn, nhưng cách cậu ấy nhìn em … Ừm, chị chưa từng thấy cậu ấy nhìn chằm chằm theo một phụ nữ lâu như thế. Không kể từ khi cậu ấy thường quan sát Kimberly Howe chạy một trăm mét.”.

Shelly dừng lại để thổi móng tay và cẩn thận đưa cho Hope bàn tay bị thương. “Em phải thừa nhận rằng, cậu ấy trông hay hơn nhiều so với hầu hết những cậu chàng ẻo lả dán trên những bảng thông báo, và không phải mọi người đàn ông có thể trông đẹp như thế trong chiếc quần jeans.”.

Điều ấy là thật.

“Paul có một cái mông dẹt.”.

Hope cũng đã nhận thấy thế. “Nếu Dylan tuyệt vời như thế, tại sao chị không kết hôn với anh ấy?”.

Mũi Shelly nhăn lại như thể có mùi lạ đã lan vào căn phòng. “Chắc chắn là, nhìn Dylan giống như là nhìn vào một tác phẩm nghệ thuật, nhưng việc em biết tôn trọng vẻ đẹp của nó không có nghĩa là em muốn có nó ở trong phòng khách.” Cô ấy lắc đầu, rồi nói thêm, ”Chị biết chị muốn Paul Aberdeen từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy ở lớp một. Chị đã mất mười năm để câu được anh ấy.

Nhưng ngay kể cả nếu ngày mai Paul ra đi, chị cũng không bao giờ quan tâm đến Dylan theo cách ấy. Bọn chị đã biết nhau quá lâu, và cái kiểu cậu ấy làm một số việc khiến chị phát điên.”.

“Như việc gì?”.

“Cậu ấy chỉ giặt giũ khi mọi thứ trong nhà đã bẩn.”.

Vì Hope cũng làm như thế, cô không nghĩ có gì không bình thường về việc đấy.

“Cậu ấy đặt giày lên bàn uống nước, và nếu cậu ấy và Adam có một cọng rau xanh trong bữa tối, đấy là một điều kỳ diệu. Dylan nghĩ nếu ăn một quả chuối hay một quả táo mỗi tuần, thì không cần rau nữa.”.

Hope hoàn thành việc sơn móng tay của Shelly, cô ngồi xuống và đợi chúng khô. “Adam trông khỏe mạnh và hạnh phúc.”.

“Ít nhất là khỏe mạnh.” Shelly quan sát bàn tay bị thương. “Nó sẽ rời khỏi đây vào thứ Sáu để đến thăm mẹ. Nó luôn có vẻ hơi lạ khi trở lại.”.

“Lạ như thế nào?”.

“Hơi thu mình và rất tội nghiệp. Nó nghĩ nếu mẹ và bố nó chỉ cần dành một chút thời gian bên nhau, tất cả bọn họ có thể sống hạnh phúc mãi mãi về sau.”.

Shelly nhún vai. “Nhưng chị cho rằng điều ấy cũng bình thường.”.

“Cậu bé thường đi bao lâu?”.

“Hai tuần, sau đấy phải mất cả một tháng để thằng bé ổn định trở lại trạng thái thường ngày. Chị chưa bao giờ gặp mẹ Adam, nhưng cô ta chắn hẳn cực kỳ nuông chiều thằng bé. Vì khi nó quay lại, nó ngủ quá muộn và nói dối quanh co như một con ốc sên.”.

Hope muốn đến chết để dụ Shelly kể với cô mọi thứ cô ấy biết về vợ cũ của Dylan, nhưng cô không muốn Shelly biết rằng cô quan tâm. Ngay cả nếu Hope đã có thể chia sẻ cảm giác của mình, cũng còn quá sớm và quá mới để nói về những cảm giác rối bời đang giằng xé cô bất cứ khi nào Dylan vô tình cười với cô.

Hope nhớ những lúc ngồi tán dóc với những phụ nữ khác nói về đàn ông, cuộc sống và tình dục. Cô nhớ cái mối liên hệ phát triển theo thời gian. Một mối quan hệ sâu sắc với ai đấy hiểu sự bất bình đẳng đặt ra đối với phái nữ và sự bất công khi chạm mặt với người yêu thời trung học vào một ngày ảm đạm. Cô nhớ được thảo luận những vấn đề nóng hổi như chăm sóc sức khỏe, hòa bình thế giới, giày giảm giá ở Neiman hay bất kỳ vấn đề to nhỏ nào.

Cô lại muốn như thế. Cô muốn nói về những rối rắm của cô, những cảm xúc của cô và cuộc đời cô. Cô muốn kể cho Shelly nghe lý do vì sao cô khó có thể nói về mình như thế, vì sao cô khó có thể tin vào một người bạn như thế.

“Em đang viết chuyện gì cho tạp chí của em?” Shelly hỏi qua một tiếng ngáp.

Cơ hội để cởi mở đã qua và Hope với lấy bàn tay lành của Shelly. “Những người ngoài hành tinh giả trang thành con người trong một thị trấn hoang vu,”.

cô nói khi sơn lớp thứ hai. “Họ chơi khăm những khách du lịch.”.

Mắt Shelly nhướng lên. “Em đang viết về Gospel à?”.

“Một thị trấn giống với Gospel.”.

“Ôi Chúa tôi! Chị có thể trở thành một người ngoài hành tinh không?”.

Hope nhìn người bạn mới của mình, mái tóc đỏ của cô ấy bới ngược lên, mắt mở to và đờ đẫn, và thực sự tiếc rằng cô không thể sử dụng Shelly. Cô ấy sẽ trở thành một người ngoài hành tinh tốt bụng. “Xin lỗi, nhưng kể từ Myron, em không sử dụng người thật nữa.”.

“Chán chết.”.

Khi Hope nhẹ nhàng thổi đầu ngón tay của Shelly, cô nhìn vào ánh mắt chịu tác động của thuốc giảm đau của cô ấy. Có thể bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất để hỏi Shelly về nhà Donnelly. Không phải khi cô ấy đang kích động và thả lỏng lưỡi vì ma túy, nhưng có lẽ chỉ vài câu hỏi đơn giản cũng không hại gì.

Nếu Shelly không thoải mái để thảo luận về người hàng xóm cũ, Hope sẽ không dồn ép vấn đề này. “Chị biết rõ về Minnie Donnelly không?” Cô hỏi.

“Sao thế?”.

Vì chuyện này không có gì bí mật và nửa thị trấn cũng đã biết rồi, cô thú nhận, “Em đang viết một bài báo về chuyện đã xảy ra với Hiram.”.

Shelly chớp mắt và vẻ e dè làm mắt cô ấy nhíu lại. “Cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần?”.

”Không, em sẽ gửi đề nghị đến những ấn phẩm chính thống. Cô nói với Shelly về ý tưởng của mình, và khi cô đã giải thích rằng cô không có hứng thú với việc viết một bài báo tục tĩu dâm ô về tình dục quái dị, Shelly thả lỏng và cởi mở.

”Hiram có thể là một tên khốn thực sự, và chị không thích ông ta lắm.

Nhưng chị vẫn không thích nhìn thấy đời sống tình dục của ông ta bị khai thác vì lợi ích của những tờ báo,” Shelly nói. “Cuộc đời ông ta còn nhiều thứ khác nữa hơn là con người mà ông ta đã biến thành. Hơn là những ả thích bạo lực tình dục, câu lạc bộ tình dục và sách báo khiêu dâm. Hỏi bất kỳ ai trong thị trấn, và tất cả họ đều kể một câu chuyện khác nhau về ông ta. Họ cũng sẽ kể với em rằng ông ta đối xử với mọi người như nhau.” Shelly nói về Minnie và về việc làm thế nào bà ta trở thành một kẻ quái gở biết kiểm soát thực sự. “Mọi người nghĩ bà ấy là một vị thánh. Nhưng chị sống đối diện qua một con đường với bà ta, và chị biết bà ta thống trị ngôi nhà với một nắm đấm sắt. Chị có thể nghe thấy bà ấy la hét và gầm rú suốt. Không có gì để thắc mắc khi những đứa con của bà ta ra đi và không bao giờ trở lại. Không có gì phải băn khoăn là sau khi bà ta chết, Hiram cảm thấy mất mát vì không có ai đánh đập ông ta.”.

Hope cẩn thận cầm lấy bàn tay bị thương của Shelly và sơn lớp sơn trên cùng. “Dường như chị cảm thấy thương hại ông ta.”.

“Chết tiệt! Không. Ông ta là một kẻ đồi bại cỡ bự để chị có thể cảm thấy thương hại. Vào thời gian cuối, ông ta thuê những cô gái chỉ vừa mới qua sinh nhật mười tám. Chị không cảm thấy thương hại ông ta và chị không hiểu, nhưng chị có thể nhìn nhận sự việc và hiểu nó xảy ra như thế nào. Thoát khỏi ngón tay cái điều khiển của Minnie, ông ta đúng là lao khỏi tầm kiểm soát.”.

“Nhiều tuần trước chị nói với em rằng, vào thời gian cuối cùng, Hiram bất cẩn và mang những cô gái về nhà. Chị từng nhìn thấy điều gì đáng ngờ không?”.

“Không.” Shelly đưa bàn tay băng bó lên và nhìn vào móng tay của mình.

“Khi nào em sẽ viết bài báo đấy?”.

Hope không tin cô ấy nhưng cô để vấn đề qua đi. “Em đang đợi báo cáo của FBI. Khi em xem xong, em sẽ quyết định bắt đầu từ đâu,” cô trả lời. Nhưng trước tiên cô cần hoàn thành câu chuyện cô đang được trả lương để viết, và để làm thế, cô phải nghĩ về người ngoài hành tinh chứ không phải một anh chàng cao bồi ăn nói trơn tru nào đấy. “Em hy vọng chị có thể chỉ cho em thác nước mà chị với Paul đã nói. Em muốn chụp vài tấm ảnh cho bài báo người ngoài hành tinh tiếp theo.” Hope nhún vai. “Nhưng em không thể chờ đến lúc chị cảm thấy khỏe hơn.”.

“Bảo Dylan đưa em đi. Cậu ấy biết chúng ở đâu, nhưng hỏi trước thứ Sáu nhé, bởi vì cậu ấy luôn nghỉ phép khi Adam đi.” Shelly ngả lưng lại trên ghế.

“Cậu ấy ở Double T, giúp đỡ mẹ và anh rể. Nếu em không hỏi trước khi cậu ấy đi, có khả năng là em sẽ không gặp cậu ấy trong đôi tuần.”.

Hai tuần. Trong hai tuần cô không phải lo lắng về việc gặp Dylan hay nghĩ về cái vuốt ve chầm chậm của bàn tay anh hay cái miệng đói khát của anh trên miệng cô. Hai tuần sẽ cho cô thời gian để dọn sạch đầu óc và tập trung vào công việc. Đấy là lý do tiên nhất để cô đến Gospel. Bây giờ sự nghiệp của cô đã trở lại đà cũ, cô cần tập trung và đẩy mạnh về phía trước. Nhưng đột nhiên công việc trở nên không đủ và hai tuần dường như là một thời gian rất dài.

Tối thứ Tư, Dylan gấp những quần áo đã giặt cuối cùng của Adam và xếp chúng vào trong vali. Adam nhìn chằm chằm vào anh qua đôi mắt xanh lục to, miệng nó mím lại với vẻ dè dặt. Khoảng thời gian này hàng năm, sự phấn khích của Adam giảm đi và chuyển thành lo lắng.

“Năm nay con sẽ không khóc, đúng không?” Dylan hỏi con trai.

“Không. Bây giờ con lớn rồi.”.

“Tốt, vì con sẽ làm mẹ con cảm thấy cực kỳ buồn khi con làm thế.” Mọi năm Adam hứa không khóc, và mọi năm nó kìm nén cho đến lúc thả tay Dylan ra.

“Ngày mai, sau khi cắt tóc chúng ta cần đi đến Cửa hàng Hansen và mua đồ lót cho con,” anh nói và đặt vali lên nóc tủ.

“Và một cái ống thở mới. Con vô tình đánh vỡ cái của con rồi.”.

Dylan ra lệnh cho con chó của Adam ra khỏi giường trước khi anh để con trai chui vào dưới chăn. Anh không biết tại sao cái ống thở lại đột nhiên trở nên quan trọng, nhưng Adam có thể có lý do của nó. “Cho nó vào danh sách của con.” Anh gạt lọn tóc mềm ra khỏi lông mày của Adam và hỏi. “Con đã tìm thấy ẹ con một hòn đá đặc biệt chưa?”.

“Rồi, nó màu trắng.”.

Dylan cúi xuống và hôn vầng trán phẳng mịn của Adam. “Hãy mơ những giấc mơ đẹp.”.

“Bố à?” Dylan biết Adam sẽ hỏi gì từ giọng điệu của nó. Thằng bé vẫn hỏi hàng năm. “Đi với con lần này đi.”.

“Con biết là bố không thể mà. Ai sẽ ở lại đây và chăm sóc con chó của con?”.

“Nó có thể đi với chúng ta. Bố, con, mẹ và Mandy. Sẽ rất vui.”.

Dylan đi đến cửa phòng ngủ và tắt đèn. “Không, Adam,” anh nói và quan sát con trai quay nghiêng người, xoay lưng về phía anh.

Dylan ghét tháng Bảy. Tuyệt đối ghét nó. Anh ghét trở về nhà và không phải nhằm vào những đồ chơi anh đã bảo Adam cất đi. Anh ghét sự yên tỉnh của ngôi nhà và sự trống vắng của phòng Adam. Anh ghét ăn tối một mình.

Rất nhiều ván sàn kẽo kẹt khi Dylan đi qua hành lang ngắn và vào phòng ngủ của anh. Qua những thanh mành mỏng để mở, ánh trăng chiếu dọc chân giường và tủ, trải lên cả tường. Những dải sáng cắt qua ngực khi anh kéo chiếc áo sơ mi qua đầu. Anh ném nó về phía một chiếc ghế có tay cũ và trượt. Sáng mai anh sẽ đưa Adam đi mua quần áo lót mới. Ngày hôm sau, anh sẽ đưa nó đến sân bay ở Sun Valey và quan sát thằng bé lên máy bay riêng với Julie. Anh nhìn cô ấy đưa thằng bé đi.

Anh ghét việc ấy hơn tất cả. Anh ghét ánh mắt chia tay Adam luôn ngoái đầu ném lại, lời cầu xin cuối cùng trong đôi mắt long lanh của nó như thể Dylan có quyền lực ban cho nó điều nó mong muốn nhất.

Nhưng anh không thể, và vài ngày hay hai tuần sẽ không cho Adam điều nó thực sự ước muốn. Một người mẹ và một người bố sống cùng nhau. Một người mẹ giống với người phụ nữ nó xem trên tivi hàng tuần nhiều hơn là người phụ nữ nó gặp một lần một năm. Một thiên thần quan tâm đến nó giống như quan tâm đến những kẻ không nhà, người già, hoặc những đứa trẻ mồ côi cô ấy cứu tuần trước. Một người mẹ mà nó có thể nói với những đứa bạn.

Dylan ngồi ở chân giường và kéo bốt ra. Cả anh và Julie đều không có ý định giữ Adam chia cắt với cuộc sống của cô quá lâu như thế. Họ không bao giờ có ý định biến cô trở thành một chủ đề thằng bé không thể chia sẻ. Họ không bao giờ có ý định ngăn không cho cậu bé biết một bí mật không ai biết. Nó chỉ là cứ xảy ra, và bây giờ họ không biết phải làm gì.

Adam mới chỉ lên hai khi Julie được nhận vai diễn nổi tiếng trong Thiên đường trên Trái đất. Dylan và Adam đang sống ở Gospel, xa khỏi ánh đèn sân khấu mà Julie khao khát. Với khuôn mặt xinh đẹp, làn da trong ngần, và vài chiến dịch báo chí khôn ngoan, công chúng ngay tức khắc đã phải lòng cô ấy.

Trong thời gian một tháng, cô ấy đã vươn lên từ một nữ diễn viên đang sống chật vật không ai biết thành một thiên thần trên thiên đường. Bỗng nhiên, cô ấy trở thành khách thường xuyên trên những chương trình đối thoại và một mẫu mực của chương trình về Cơ đốc giáo. Mọi người tin rằng thiên thần đẹp từ trong ra ngoài. Người Mỹ muốn tìm một biểu tượng của lòng tốt, và họ tìm thấy nó ở Juliette Bancroft.

Trong những mùa hè đầu tiên của cô ấy với Adam, cô ấy đưa nó về trang trại nhỏ của bố cô ấy vì cô ấy cần một khoảng nghỉ trong cuộc sống, một nơi cô ấy có thể tập trung vào thằng bé. Ngôi nhà nơi cô ấy được nuôi nấng đã mang lại điều ấy, và cũng là một sắp xếp tốt đẹp cho Adam làm quen với số ít họ hàng vẫn còn sống ở vùng đấy.

Bây giờ, năm năm sau, cô ấy đưa thằng bé đến đấy bởi vì cô ấy có rất ít lựa chọn. Làm thế nào cô ấy có thể đột ngột nói với cả thế giới rằng cô ấy có một đứa con trai mà cô ấy chỉ gặp một lần một năm? Điều đấy sẽ trông như thế nào?

Điều đấy sẽ tác động đến chương trình như thế nào, và những người Cơ đốc giáo đã tán thành cô ấy sẽ như thế nào? Điều đấy sẽ tác động gì đến hình ảnh thiên thần của cô ấy?

Quan trọng hơn với Dylan là, những tờ báo lá cải sẽ phản ứng như thế nào với tin tức rằng Juliette Bancroft không những có một đứa con mà cô ấy không nuôi và hiếm khi nhìn thấy, mà còn cô ấy chưa bao giờ kết hôn với bố của con trai mình? Điều đấy sẽ tác động gì đến Adam? Điều đấy sẽ tác động gì đến cuộc sống yên tĩnh của anh với Adam?

Bây giờ Adam đã bảy tuổi. Đủ lớn để thấy rằng cuộc sống của nó khác với những đứa trẻ cùng tuổi khác. Đủ lớn để băn khoăn tại sao nó không thể luyên thuyên về mẹ nó. Đủ lớn để bị tổn thương bởi sự thật, nhưng giữ kín sự thật với thằng bé lâu hơn cũng chỉ làm tổn thương nó nhiều hơn. Thằng bé phải được biết sớm. Adam Taber là đứa con ngoài giá thú của thiên thần nước Mỹ. Dylan chỉ hy vọng rằng Adam sẽ hiểu, nhưng anh sẽ không nói vào hôm nay. Cũng không phải ngày mai.

17. Chương 09 Phần 2

Dylan kéo tất và vứt chúng gần áo. Trong ánh trăng tràn qua cửa sổ, anh cởi trần và xoa ngực. Có Hope trong thị trấn đã khiến anh nhận ra rằng anh cần phải kể với Adam sớm thôi. Có lẽ ngay khi Adam trở về nhà. Anh có vài tuần để tìm ra cách. Trong khi anh làm việc ở Double T, anh sẽ có thời gian để dọn sạch đầu óc và nghĩ xem anh sẽ nói gì nhưng không phải là anh đã không tập luyện bài nói chuyện của mình trong đầu một nghìn lần trước đây.

Anh kéo chiếc chăn đơn và chui vào trong giường. Tấm chăn sạch và lạnh lành, anh đút hai tay dưới đầu và nhìn chằm chằm lên trần nhà. Anh sẽ bỏ qua phần anh không yêu Julie như cách một người đàn ông yêu một người đàn bà và cả hai người họ biết rằng dù thế nào mối quan hệ của họ sẽ không tồn tại mãi.

Adam không cần biết rằng lý do duy nhất họ cố gắng duy trì mối quan hệ giữa họ lâu hết mức có thể. Tất cả những gì con trai anh cần biết là nó được cả bố và mẹ yêu thương. Và thằng bé cần được biết từ những người yêu nó - và sớm.

Khi Dylan đi làm về vào thứ Năm, anh đưa Adam đến cửa hàng Uốn và Nhuộm để cắt tóc. Trong lúc di chiếc tông đơ vo ve phía sau cổ Adam, Dixie hứa sẽ 'ghé qua vào lúc nào đấy trong tuần tới. Dylan không buồn nói với cô ta rằng anh sẽ không ở nhà.

Xong việc ở Uốn và Nhuộm, họ dừng lại ở Cửa hàng Hansen để mua một ít đồ lót. Adam chọn một chiếc quần đùi với hình X- Men ở phía sau. Cửa hàng có vài khách du lịch mua đồ lưu niệm, và một hoặc hai người địa phương chạy vào trong cửa hàng có điều hòa nhiệt độ để thoát khỏi cái nóng tàn nhẫn.

Dylan đứng ở dãy đồ chơi giúp Adam chọn một chiếc ống thở và phớt lờ mọi thứ xung quanh anh - cho đến khi Hope Spencer bước vào. Như thể cô với qua cửa hàng và đặt ngón tay lên cằm anh, anh ngước mắt lên đúng giây cô bước vào bên trong. Qua khu vực trưng bày Bóng ma thuật, anh quan sát những bước chân mang vẻ thành - phố - lớn, đừng - có - phiền - nhiễu - tôi của cô, mắt cô nhìn thẳng phía trước. Cô không nhìn xung quanh, và cô không chú ý là anh đang quan sát cô khi cô lấy hai cuộn phim và tiến đến quầy kẹo sữa. Cô nhặt một gói kẹo bằng hai ngón tay và đọc thành phần của nó.

Cô lại ra ngoài đi bộ và tóc cô buộc trên cao. Rất nhiều sợi tóc đẹp rơi xuống từ túm tóc đuôi ngựa và cô nhét chúng vào sau tai. Chúng uốn lại và dính vào hai bên cổ cô. Anh biết cô có vị như thế nào ở đấy. Ngay nơi cổ cô tiếp nối với bờ vai, mềm mại và ngọt ngào. Anh biết sự mềm mượt của làn da và trọng lượng bầu ngực cô trong tay anh. Anh biết đường cong mông cô áp vào háng anh. Anh không thể ngăn được cơn đói

và ham muốn cũng như ngăn mình đi đến chỗ cô. Anh để Adam bên đống người nhện và bóng cao su rồi bước đến sau lưng Hope.

"Đấy không phải là phân bò thật đâu," anh nói và nhận ra có thể anh đã không phát ngôn câu gì quá ấn tượng như hồi lớp sáu, khi anh cố gắng quyến rũ Nancy Burk bằng cách nói rằng cô ta không xấu như chị gái mình.

Hope đặt gói kẹo xuống và quay sang đối mặt với anh. Một nụ cười giật giật trên khóe miệng cô và anh cảm nhận nó thấp trong bụng anh. "Em đã nhận thấy điều ấy, nhưng nếu có là thế thì cũng không làm em ngạc nhiên đâu.".

Anh để ánh mắt dừng vài giây không thể cưỡng lại trên miệng cô trước khi nhìn đi chỗ khác, qua đỉnh đầu cô đến một con cá hồi cưỡi ngựa trong khu bày đồ câu cá. Anh e rằng cô có thể đọc được khao khát trong mắt anh và biết anh muốn gì, biết rằng anh muốn với tay ra và ôm cô sát vào anh, có lẽ là vùi mũi vào tóc cô. Mặc dù sau đêm thứ Hai đấy, có thể cô đã có vài ý tưởng.

"Anh sẽ tham dự lễ kỷ niệm ngày Bốn tháng Bảy tuần tới chứ?" cô hỏi.

"Anh có thi ném toilet không?".

"Không. Anh e rằng anh sẽ bỏ lỡ những trò vui đấy." Ánh mắt anh lang thang trên một chiếc cầu vồng của những chiếc áo phông gập lại và cuối cùng quay lại với Hope, đến mái tóc mượt mà và túm tóc đuôi ngựa óng ả. "Anh sẽ không ở trong thị trấn.".

Cô im lặng một lúc và rồi cô nói, "Shelly đã nói rằng anh sẽ đi vài tuần.".

Anh nhìn vào đôi mắt xanh lơ của cô, nhìn thấy sự thất vọng trong đấy, và suýt nữa đã khuất phục thôi thúc của mình. Anh xém chút đã với lấy cô, ngay ở trong Cửa hàng Hansen. "Ừ, đúng thế.".

"Em cần chụp ảnh thác nước mà Shelly đã nói, và em nghĩ anh có thể đưa em đi. Nhưng nếu anh không ở trong thị trấn." cô nhún vai. "Em cho rằng em có thể đợi cho đến khi Shelly cảm thấy khỏe khoắn ột cuộc đi bộ đường dài.".

"Những bức ảnh cho bài báo em dang viết cho tờ Tây bắc à?".

Cô hạ ánh mắt xuống ngực anh. "Ừ.".

Anh thậm chí không muốn nghĩ về những gì anh sẽ làm nếu anh nhận thấy mình ở riêng với cô. Hoàn toàn riêng tư. Chỉ có hai người họ. Không, đấy là một lời nói dối. Anh rất muốn nghĩ về chuyện làm tình với cô sẽ như thế nào.

Anh thích nghĩ đến chuyện ôm bầu ngực cô trong lòng bàn tay, hôn cô, lướt lưỡi anh qua đầu ngực cứng lại của cô, và vùi mặt vào khe ngực của cô. Anh thực sự thích được nghĩ đến những tư thế nữa - ngang, dọc, từ trên xuống, bên cạnh.

Anh mãi nghĩ đến chuyện chôn vùi mình giữa cặp đùi mềm mại của cô, nhưng như thế không có nghĩa là anh sẽ làm gì. "Xin lỗi anh không thể giúp được em,".

anh nói. Anh phải kiểm soát được cơ thể mình nếu đã không kiểm soát được suy nghĩ. Tuy nhiên, tốt nhất vẫn là không để trí óc anh lang thang đến phương hướng sung sướng ấy, đặc biệt khi đang ở trong Cửa hàng Hansen.

Cô chuyển ánh mắt đến anh và đẩy khóe miệng lên thành một nụ cười miễn cưỡng. "Không sao.".

"Có lẽ nếu anh ..." Anh nhún vai. Nếu anh cái gì? Đợi con trai anh ra khỏi thị trấn để lởn vởn xung quanh và hy vọng đến chết rằng anh sẽ gặp may mắn hay sao? Rình rập và hy vọng không ai trong thị trấn chú ý rằng cảnh sát trưởng của họ đang có quan hệ tình dục với chủ thể bàn tán yêu thích của họ kể từ thời Hiram Donnelly hay sao? Anh có thể tìm ra cách để tránh được tin đồn, nhưng không thể lẩn tránh sự thật to đùng rằng Hope là một nhà báo. Anh không thể ngủ với cô và trong suốt thời gian ấy cầu nguyện với Chúa rằng cô không phát hiện ra chuyện về Adam. Và nếu cô tìm ra, anh có đọc được cuộc đời của mình trên tạp chí People hay không? Hoặc tệ hơn, trên tờ Enquirer?

Anh không thể mạo hiểm, và Hope xứng đáng với điều tốt hơn. Anh lùi lại một bước và suýt nữa dẫm lên chân của Adam.

“Bố à!”.

Anh đã hoàn toàn tập trung vào Hope đến nỗi anh thậm chí không chú ý con trai mình đã đi đến bên cạnh. “Xin lỗi, anh bạn. Con không sao chứ?”.

Adam gật đầu. “Chào cô Hope.”.

Hope nhìn Adam và nụ cười của cô rộng ra. “Này, cháu mua gì thế?”.

“Ống thở và đồ lót.”.

Cô cầm lấy gói đồ gồm mặt nạ và ống thở từ cậu bé và ngắm nghía nó.

“Trông khá đẹp,” cô nói, rồi trả gói đồ lại. Adam đưa cho cô cái quần lót và cô cũng xem nó. “Cái gã ở đằng sau cháu này là ai thế?”.

“Đó là Wolverine. Chú ấy có những cái móng vuốt thực sự lớn và có thể cào xé kẻ thù.”.

“Cô nhớ rồi. Cháu đã vẽ một bức hình chú ấy vào đêm hôm trước. Chú ấy là người tốt chứ?”.

“Vâng,” thằng bé nói và cầm lại chiếc quần.

“Cháu đặt con chim biết hót cô tặng ở đâu thế?”.

“Chúng cháu đặt nó ở cửa sổ phòng khách.” Nó dừng lại để gãi lông mày.

“Có lẽ cô có thể đến và xem vào lúc nào đấy.”.

Hope liếc nhìn Dylan, và ý nghĩ cô ở trong nhà anh khiến trái tim anh đập nặng nề trong ngực.

“Có lẽ thế,” cô nói, sau đấy đưa tay ra và vò tóc Adam. “Cháu đã cắt tóc”.

“Vâng,” cậu bé nói mà không lùi lại. “Cháu cắt hôm nay đấy.”.

Ngoài một danh sách ngắn bao gồm những người phụ nữ trong gia đình và Shelly, Adam không thích phụ nữ chạm vào hoặc nhặng xị quanh nó. Và ngoại trừ bản danh sách ngắn đấy, đây là cuộc nói chuyện dài nhất mà Dylan đã từng nghe Adam trao đổi với một phụ nữ. Thông thường thằng bé đáp lại bằng những tiếng lầm bầm đơn âm tiết. Anh tự hỏi làm thế nào mà Hope qua được bài kiểm tra của Adam. Anh biết rằng cô sẽ thất bại ngay lập tức nếu Adam nghi ngờ Dylan có chút quan tâm nào với cô. Chết tiệt, cách cô liên tục diện những chiếc quần soóc hết sức cám dỗ anh, và anh phải giữ ánh mắt dán vào mặt cô đến ngăn nó lang thang xuống chất vải co giãn đang bó chặt phía trước cô. “Tốt hơn là chúng ta đi thôi,” anh nói và đặt tay vào lưng Adam.

Hope đi với họ đến phía trước của cửa hàng và đứng trước anh ở quầy tính tiền. Khi Eden Hansen tính tiền áo phông của một cặp đôi, Dylan nhìn chằm chằm vào phía sau đầu Hope, nhớ lại rõ ràng một cách hoàn hảo lần cuối cùng anh đứng sau lưng cô, quan sát hình ảnh phản chiếu mờ mờ của cô.

“Này, cô Hope,” Adam nói và vỗ vào cánh tay cô để thu hút sự chú ý, “Có lẽ khi cháu về nhà, cháu và Wally có thể dựng một cái lều khác trong nhà cô.”.

“Con trai, con không thể tự mời mình như thế được.”.

“Được mà.” Cô ngoái lại nhìn Dylan, sau đấy trả lời Adam. “Nếu các cháu đến chơi lần nữa, thì phải có vài luật lệ. Ví dụ như không đánh đấm trong nhà.”.

Cô nghĩ một lúc, rồi thêm vào, “Và nếu hai cậu bé các cháu thích kéo thứ gì đấy, có lẽ hai cháu có thể đến và giúp cô nhổ cỏ dại. Cô sẽ trả tiền.”.

“Năm đô!”.

“Ừ.” Họ tiến lên trong hàng và Hope đặt hai cuộn phim lên trên mặt quầy.

"Cái này là của cô à?" Eden hỏi khi bà ta với lấy cuộn phim. Hope không trả lời ngay, và Dylan đoán rằng cô đang bị sững sờ đến im lặng bởi cái nhìn rõ ràng đầu tiên với Eden Hansen. Kể từ khi anh có thể nhớ, Eden đã nhuộm tóc thành màu tím, đánh màu mắt tím và tô son tím. Bà ấy sống trong một ngôi nhà tím và lái một chiếc Dodge Neon màu tím. Khỉ thật, bà ấy thậm chí còn nhuộm màu con chó nhỏ sủa ăng - ẳng của mình nữa. Em sinh đôi của bà ấy, Edie lại có sở thích màu xanh lơ. Không có gì thắc mắc khi cả hai người họ đều đã kết hôn với những người đàn ông có xu hướng đâm vào chai lọ trước buổi trưa.

"Phải, đấy là tất cả," cuối cùng Hope trả lời.

Eden tính tiền cuộn phim và với lấy một túi giấy. "Em rể của tôi là Hayden Dean. Hắn là người đã giúp cô ở quán Buckhorn và kết thúc với việc lao vào trận ẩu đả ở đấy với Emmett.".

Hope kéo khóa chiếc túi đeo ở hông. "Tôi rất biết ơn vì ông ấy đã can thiệp.

Ông ấy rất tử tế.".

"Tử tế, hàng miễn phí ấy mà." Bà ta xua xua bàn tay. "Hayden là một người thích lăng nhăng và đánh đấm, không nghi ngờ gì về điều ấy. Nếu em gái tôi có lý trí mà Chúa trao ột con lemmút, nó sẽ xô hắn ta qua vách đá gần nhất, và đấy là một sự thật. Mọi người biết rằng hắn ta hẹn hò với Dixie Howe bất cứ khi nào cô ả không thể tìm được người tốt hơn. Dixie buông thả như một cái nút bị trượt, và nếu không phải vì tài năng nhuộm tóc của cô ả, tôi không bao giờ đặt chân vào cửa hàng cắt tóc ấy.".

"Ừ … ồ, thật ư?" Hope thốt ra khi cô đưa cho Eden một tờ hai mươi đô.

Dylan cười khoái trá. Nếu bây giờ Hope bị sốc vì Eden, hãy đợi cho đến khi cô bị mắc trong cùng một căn phòng với bà ấy và Edie cùng một lúc. Cả hai người đàn hà có thể nói cho đến khi tai bạn chảy máu.

"Bây giờ, tôi đang nghĩ," Eden tiếp tục sau khi cầm tiền của Hope. "Nếu bao giờ cô cần đến người chết một cách thực sự đau đớn trong cuốn sách cô đang viết, Hayden sẽ là một lựa chọn hay ho. Bên cạnh tính bay bướm, hắn ta còn lười biếng, uống rượu như một con cá, và xấu xí như bị bệnh ghẻ lở. Có lẽ cô có thể cho hắn ta mắc bệnh hủi cũng được.".

Dylan quan sát túm tóc đuôi ngựa của Hope lắc qua lắc lại khi cô lắc đầu "Tôi không biết ai nói với bà tôi đang viết một quyển sách, nhưng không phải thế.".

"Iona nói Melba kể rằng cô đang viết một quyển sách về Hiram Donnelly.".

"Tôi đang viết một bài báo, không phải một quyển sách.".

Eden cau đôi môi tím đầy vẻ thất vọng. "À, giờ thì tôi cho rằng hai điều đấy không giống nhau, đúng không? Cũng không thú vị bằng. Một quyển sách trọn vẹn sẽ thú vị hơn." Bà ta đưa tiền lẻ cho Hope. "Ai đấy nên viết về gia đình tôi.

Ôi trời tôi có thể kể rất nhiều chuyện. Cô có biết rằng gia đình tôi sở hữu quán rượu đầu tiên trong thị trấn không? Cả một cái nhà thổ nữa. Lúc nào đấy cô nên đến và tôi sẽ kể cho cô nghe chuyện những ông chú của tôi giết lẫn nhau trong một trong một trận đánh vì một cô gái tên là Frenchy.".

"Bố ơi, nhà thổ là gì thế?" Adam thì thầm.

"Bố sẽ nói với con sau.".

"Cô có biết tại sao họ gọi cô ta là Frenchy không?".

Hope nhét tiền vào trong túi và lấy chiếc túi của mình. "Vì cô ta là người Pháp?" Cô nhích về phía cửa ở cuối quầy thu ngân, qua những viên đá mã não sơn bóng và những cái răng buộc bằng dây.

"Không phải. Vì cô ấy chuyên về tình dục ba người.".

"Thú vị nhỉ," Hope nói khi cô nắm lấy cán cửa. Cô trao cho Dylan một cái nhìn khổ sở và lao đi như thể ma quỷ đang bám theo gót chân cô.

"Anh khỏe không, cảnh sát trưởng?" Eden hỏi khi anh đi lên trong hàng.

"Khỏe," Dylan vừa nói vừa cười.

Eden lắc đầu. “Cô nàng đấy là một người kỳ lạ.”.

Dylan khôn ngoan không bình luận gì và nhanh chóng trả tiền quần đùi và cái ống thở của Adam trước khi Eden có thể bẫy được anh. Trên đường về nhà anh và Adam dừng lại ở quán Cà phê góc ấm áp để mua hamburger pho mát và khoai tây chiên. Paris là người phục vụ họ, và mặc dù không ai trong thị trấn biết ai là mẹ của Adam, họ đều biết rằng cậu bé dành hai tuần đầu tiên của tháng Bảy ở với mẹ.

Khi họ về nhà, hàng xóm của họ - Hanna Turnbaugh mang cho Adam một quyển sách tô màu mới và bút màu cho ’chuyến đí. Cô ta ngồi trong bếp uống cà phê với Dylan cho đến khi Paris xuất hiện mang theo một chiếc bánh to phủ kem trắng và những lát lê ngâm đường. Adam tái hiện lại những tiếng lầm bầm thường ngày và nhún vai một bên cho đến khi cả hai người phụ nữ từ bỏ nỗ lực nói chuyện với nó.

Cả Dylan và Adam đều không ngủ nghê gì nhiều trong đêm hôm đấy, và cả hai đều thức dậy sớm để lái xe đến Sun Valey. Họ ăn sáng ở quán Shorty và qua một chồng bánh xếp, Adam hứa năm nay nó sẽ không khóc.

Trong một sân bay nhỏ nơi những hành khách nổi tiếng có mặt là chuyện bình thường, sự xuất hiện của Juliette Bancroft không gây ra đến một cái nhướng mày. Ở cùng cửa nơi Demi Moore, Clint Eastwood và gia đình Kenedy đã đỗ và bước xuống máy bay riêng của mình, thiên thần nước Mỹ đang đợi con trai. Mái tóc màu vàng của cô tốt lại thành một bím tóc kiểu Pháp, Julie đứng lên từ một chiếc ghế, và một nụ cười cong lên khóe đôi môi hồng hoàn hảo.

Julie luôn luôn lộng lẫy, với làn da không tỳ vết và gò má hoàn hảo. Cô ấy giống như một con búp bê Barbie biết đi, chỉ là tốt hơn, bởi vì cô ấy là thật - à, ngoại trừ bộ ngực, cô ấy đã hoàn thiện nó vào mùa phát sóng đầu tiên của mình.

Dylan phải thán phục cô. Cô đã cởi bỏ hình ảnh Hollywood và chỉ mặc một chiếc quần Levís đơn giản và một chiếc áo len mùa hè, nhưng cô vẫn mang vẻ như là vừa bước ra từ một tạp chí của phụ nữ. “Chào, con yêu,” cô nói và giang cánh tay ra. Cô quỳ một đầu gối xuống và Adam bước vào vòng tay cô. Cô hôn lên từng inch trên mặt thằng bé và dường như không chú ý đến sự thiếu phản ứng của nó. “Ôi, mẹ nhớ con rất nhiều. Con có nhớ mẹ không?”.

“Có ạ,” Adam thì thầm.

Julie đứng lên và nụ cười cô biến thành hơi chút không chắc chắn khi nhìn Dylan. “Chào, anh khỏe chứ?”.

“Tốt cả. Chuyến bay của em thế nào?”.

“Ổn.” Cô để ánh mắt lướt từ tóc đến mũi giày anh, sau đó ngược lên. “Em thề là anh đẹp trai hơn mỗi lần em nhìn thấy anh.”.

Anh không hề hãnh diện. Julie là một trong những người tuôn ra những lời khen tặng như một thanh kẹo Pez. “Mỗi lần em nhìn thấy anh thì anh lại già thêm một tuổi, Julie.”.

Cô nhún vai. “Anh trông vẫn như ngày em lái chiếc Toyota va vào chiếc xe không có biển của anh. Nhớ không?”.

Làm sao anh có thể quên được? “Tất nhiên.”.

Julie nhá cho anh nụ cười thương hiệu của mình, nụ cười đã chiếm được những trái tim Mỹ, nụ cười đã từng làm mạch đập của anh tăng lên. “Anh có thời gian để ăn chút gì trước khi quay về nhà không?” Cô hỏi. “Em nghĩ ba chúng ta có thể nói chuyện một lúc trước khi Adam và em phải đi.”.

Cảm thấy nghi ngờ ngay lập tức, Dylan tự hỏi cô ấy thực sự muốn gì. Không có vẻ gì là cô ấy muốn ngồi xuống và nói chuyện phiếm với anh. “Adam và anh vừa mới ăn. Có lẽ để lúc khác”.

“Chúng ta cần nói chuyện sớm,” cô nói và cầm lấy tay Adam. “Ông ngoại đang rất mong đợi để gặp con. Chúng ta sẽ có rất nhiều trò vui năm nay.”.

Adam lùi lại một bước và dựa vào đùi Dylan. Nó không bám vào anh, nhưng Dylan có thể biết rằng nó muốn thế.

“Bố nghĩ con sẽ không nhặng xị lên lần này,” anh nói, như thể anh không đang chết ở bên trong. Như thể anh đã không cảm thấy mất mát với những cái quặn thắt của trái tim.

“Con không thế.” Nhưng Adam quay mặt vào sườn Dylan. “Nhưng, bố …”.

Dylan quỳ một đầu gối xuống và ôm mặt Adam trong hai bàn tay. Mắt Adam đã đầy nước và đôi má nhợt nhạt của nó đã nhọ nhem. Nỗ lực không khóc gần như đã khiến nó thở dồn dập, và Dylan rất tự hào về con trai mình. “Bố có thể nói rằng năm nay con đang thực sự cố gắng để trở thành một cậu bé trưởng thành,” Dylan nói. “Và đấy là tất cả những gì bố yêu cầu, và thế là tốt rồi. Nếu con muốn khóc, thì cứ khóc đi” Adam vòng tay quanh cổ Dylan và Dylan xoa lưng thằng bé. “Con trai, có những thời điểm trong cuộc đời, một người đàn ông phải để nước mắt rơi. Nếu con cảm thấy đây là một trong những thời điểm ấy, thì cứ làm thế đi.” Dylan ghét điều này; nó cắt vào trái tim nhức nhối của anh, khiến anh tan vỡ và nhỏ máu. Nó nghẹn lại trong cổ họng anh và khiến phía sau mắt anh châm chích. Những giọt nước mắt im lặng của Adam ngấm vào cổ áo sơ mi vải của Dylan. “Bố đã viết tất cả mã vùng và số điện thoại những nơi có thể bố sẽ đến, vì thế con có thể liên lạc với bố bất cứ lúc nào. Bố để danh sách trong vali của con. Bất cứ khi nào con muốn, con chỉ cần gọi điện cho bố, được không?”.

Adam gật đầu.

“Nhưng có thể mẹ con sẽ làm con quá bận rộn để nhớ gì đến bố.” Anh liếc lên nhìn Julie và cô ấy đang mang cái vẻ ’Em phải làm gì bây giờ với đôi mắt mở to mà anh đã nhận ra. Như mọi khi, cô ấy để mặc anh tự biết phải nói gì và làm gì. Mặc dù Dylan muốn chịu tránh nhiệm về con trai mình, cũng có những lúc anh phẫn nộ với toàn bộ sức nặng của nó. Có lúc anh phẫn nộ với cô. Như lúc này, khi anh đang phải giả vờ rằng anh không đang bị xé nát tơi bời. Khi Julie có thể can thiệp và giúp đỡ một chút. Khi ít nhất cô ấy có thể thử nhưng cô ấy không làm, và Dylan cố gắng không để thể hiện sự giận dữ của mình. “Con sẽ có rất nhiều trò vui với mẹ và ông ngoại. Và khi con trở lại, chúng ta sẽ đi bắt mấy con Dolly Varden đã chạy mất lần trước, nhé?”.

Adam gật đầu lần nữa.

“Bố tự hào về con, con trai.” Dylan gỡ tay Adam ra khỏi cổ và ngả ra sau để nhìn vào mặt con trai. “Bây giờ con đã bình tĩnh lại chưa?”.

Adam quệt lưng bàn tay dọc gò má ướt. “Vâng.”.

“Tốt.” Anh lau một giọt nước mắt trên cằm Adam. ”Bố nghĩ thế là tốt rồi.

Năm nay con đã cư xử như một người đàn ông,” anh nói khi anh đứng lên và đưa vali cho Adam. “Con có nhớ mang bút màu không?”.

“Có ạ”.

“Tốt.” Anh lùi lại một bước. “Bố yêu con, Adam.”.

“Con cũng yêu bố, bố ạ.”.

Dylan vẫy tay, sau đó quay đi khỏi hình ảnh Julie cầm tay Adam và bước đi.

Chưa đến một phút Dylan đã trở lại bãi đỗ xe, nơi anh để chiếc xe tải của mình. Anh mở cửa xe, trèo vào trong và đút chìa khóa vào ổ điện. Ánh mặt trời buổi sáng tỏa sáng trên mui xe màu xanh lơ và tầm nhìn của anh mờ đi.

Đây giống như một trong những thời điểm ấy. Một trong những thời điểm người đàn ông phải để nước mắt rơi.

1Một loại thuốc giảm đau.

18. Chương 10 Phần 1

Chương 10

Sóc Được Chứng Minh Là Thuốc Kích Thích Tình Dục

Thay vì ngày mở màn của mùa săn bắn, lễ kỷ niệm mùng Bốn tháng Bảy là sự kiện đầu tiên trong Hạt Pearl. Ngày quốc khánh được bắt đầu với một cuộc diễu hành xuống phố Main, và tiếp tục quanh hồ rồi dẫn đến tòa thị chính. Cánh đồng quanh tòa thị chính đã bị san bằng và Corvase Amusements đã biến khu vực phía bắc của tòa nhà thành một dòng chuyển động và những dàn đèn biển hiệu. Tiếng rền rền của những bánh xe Scrambler và Ferris xung đột với những tiếng gào thét tăng âm từ vòng đu quay Zipper, nhưng không thể dìm những tiếng phỉnh phờ mời gọi, dụ dỗ mọi người thử may mắn của mình ở những trò chơi như Slam - Dunk, Flip - a - Frog, và Quarter Toss.

Những dãy quầy hàng thủ công chiếm cứ khu phía bắc của lễ hội, nơi Mountain Mama Crafters hãnh diện trưng bày những thành tựu lớn nhất của mình. Những sản phẩm nghệ thuật của họ có từ những cái chăn truyền thống, vòng hoa đến vỏ bọc giấy toilet và những con cú sặc sỡ, lông dài, mắt trông điên điên dính vào những khúc gỗ giạt từ biển vào. Không ai nỡ lòng nói với Melba rằng những con cú của bà ấy nhìn thực sự đáng sợ.

Mùi bắp rang bơ, hành rán, dầu mỡ và men rượu bia vảng vất như khói trong bầu không khí mùa hè nóng. Nhiệt độ đang là ba bảy độ trong bóng râm, và hơi nóng khô hút hết chất ẩm trên da thịt và nướng những vùng không được che phủ. Bên cạnh những quầy thức ăn là lều y tế, có hai y tá băng bó vết cắt, phát thuốc Pepto 1 , và sơ cứu những trường hợp kiệt sức vì nóng. Phó cảnh sát trưởng Plummer và Williams canh chừng đám đông và những tay có xu hướng say rượu. Sáu giờ chiều, Hayden Dean đi qua đằng sau quầy Xúc xích cho Jesus, và một trong những đứa trẻ nhà Hollier, khoảng năm hay sáu tuổi bị bắt quả tang vì cố ăn cắp ví của ông ta.

Trên cánh đồng đối diện lều y tế, Paul Aberdeen đứng sau một vạch phấn, vẻ quyết tâm hiện trên khuôn mặt đỏ gay, và một cái bồn toilet trên vai.

“Cố lên nào, anh yêu, anh có thể làm được mà,” Shelly hét toáng lên với chồng. “Anh là cỗ máy ném toilet gầy gò mà dữ dội!”.

Hope liếc qua vai nhìn người hàng xóm. Cỗ máy ném toilet? Shelly giữ bàn tay băng bó trên trán để che ánh mặt trời gay gắt. Những vết tàn nhang nổi bật trên làn da nhợt nhạt, và hai má cô ấy ửng đỏ. Nhưng chúng không thể so sánh được với má chồng cô. Mặt Paul trông như một quả cà chua.

Vì lý do Hope không bao giờ hiểu được, bất chấp sức nóng, cả Paul và Shelly đều mặc quần Wrangler cùng kiểu, bốt cao bồi, và áo sơ mi xếp nếp với khuy áo ngọc trai. Thực ra, hầu hết mọi người trong hội chợ đều ăn vận như những ca sĩ dự bị ột ban nhạc đồng quê miền tây.

Ngược lại, Hope thoải mái trong chiếc váy ka ki ngắn, áo hai dây đen và dép da xỏ ngón. “Chị có nghĩ anh ấy sẽ ngất xỉu không?” cô hỏi.

Shelly lắc đầu. “Tốt hơn là anh ấy đừng có ngất. Anh ấy chỉ phải ném được hai phân nữa trong lần này để vượt lên dẫn đầu những người khác.”.

Một sự im lặng trùm lên đám đông khi Paul quay như một người ném bóng và nhấc cái bệ toilet lên. Nó bay đi khoảng ba mét, rơi xuống bằng đáy, rồi đổ chổng kềnh.

“Đúng rồi!” Shelly tung nắm đấm của cái tay lành trong không khí. “Cái tivi màn hình lớn là của tôi.”.

Không may, niềm phấn khích của Shelly chỉ tồn tại cho đến khi Burley Morton nhấc toilet lên vai, đi đến vạch và quăng nó bay xa hơn ba mét ba. Đám đông vỡ òa, Burley vượt lên dẫn đầu, và một kỷ lục ném toilet mới được thiết lập.

Paul ra về với chiếc nơ hạng hai, một con dao săn và một cái lưng đau.

“Bây giờ cuộc thi đã xong chưa?” Wally hỏi. “Con muốn đi vẽ mặt.”.

Shelly phớt lờ con trai mình trong khi xoa lưng cho Paul với bàn tay lành.

“Anh có muốn một ly bia không, anh yêu?”.

“Anh nghĩ là anh cần Ben - Gay 2 ,” Paul trả lời trong lúc ngắm nghía con dao mới của mình.

"Tôi sẽ đi cùng Wally," Hope xung phong, thầm ghen tị với những đồ chơi lễ hội cậu bé cầm trong tay. Cô đã dành gần cả ngày chạy theo Wally từ quầy này sang quầy khác. Trong khi cậu bé đã có được một con rắn cao su, một cái rìu nhựa với mớ tóc giả lủng lẳng, và một cái bút chì vặn vẹo, Hope không có một thứ gì để khoe đổi lại số tiền lớn đáng kể cô đã trả cho những người tổ chức. Không có gì ngay cả một cái gạt tàn rẻ tiền. Cô đã thất bại ở tất cả các trò chơi cô đã tham gia, và sau khi cô vô tình quăng một cục chì vào cạnh đầu của một cậu cao bồi trẻ tuổi, họ đã cấm cô lai vãng đến quầy Fly Casting suốt đời.

"Chúng tôi sẽ gặp hai người sau," cô nói với Shelly và chạy đi với Wally.

Họ xếp hàng chờ vẽ một quả bóng trên má Wally, và sau vài lời tán tỉnh, Hope đồng ý vẽ một con dao trên vai. Cô chưa bao giờ dành cả ngày loanh quanh với một cậu bé bảy tuổi trước đây, và cô ngạc nhiên nhận ra mình không hề thấy mệt mỏi. Cô cho rằng việc này có liên quan gì đấy đến mong muốn bất chợt lại được gần gũi với con người của mình. Cô thấy rằng càng sống lâu ở Gospel, cô càng ít thích dành thời gian ở một mình hơn.

Cô đã nộp bài báo thứ hai về người ngoài hành tinh và đang làm việc với bài thứ ba. Bài báo đầu tiên đã phát hành sáng hôm nay, và cô đã chạy đến M&S để mua một tờ. Bài báo cô đã được in ở trang chính giữa, hất tung bài những con bò què quặt của Clive ra khỏi trang chính.

Gần đây, cô đã dành kha khá thời gian với Shelly ở bên kia đường. Cô giúp hàng xóm lau nhà, giặt đồ, và tỉa những bông dã yên thảo đã héo trong những chậu hoa ở cửa sổ. Họ nói rất nhiều, về rất nhiều thứ khác nhau, nhưng Hope vẫn chưa thể kể với người bạn mới của cô về thời gian thực sự tồi tệ trong cuộc đời mình. Cô muốn, nhưng chưa thể.

Họ nói về Hiram Donnelly và bản báo cáo của FBI đã đến vào ngày hôm trước. Vài đoạn đã bị bôi đen để xóa đi, và cô cũng không hiểu thêm được gì so trước đây. Tối nay sau khi trở về nhà, cô định sẽ xem qua những thông tin đấy một lần nữa.

Họ cũng nói về Dylan. Không ai nghe thấy từ anh kể từ khi anh đưa Adam đến sân bay. Đấy là bốn ngày trước đây, nhưng dường như không ai lo lắng.

Mặc dù Hope biết rõ hơn là đừng mong đợi anh, thỉnh thoảng cô nhận thấy mình bước đến cửa sổ mặt trước nhà, tìm kiếm chiếc Blazer trắng nâu của cảnh sát trưởng. Hoặc khi cô đi vào thị trấn, ánh mắt cô sẽ lang thang, tìm kiếm một cái mũ rơm cao bồi hoặc một chiếc quần jeans bạc màu. Tất nhiên cô không bao giờ nhìn thấy anh và ghét cảm giác thất vọng đè lên vai và kéo tâm trạng của cô xuống.

Lần cuối cùng cô nhìn thấy anh là cái ngày ở Cửa hàng Hansen khi ánh mắt anh thiêu cháy mọi nơi nó chạm vào cô. Cô đã không tưởng tượng rằng giọng anh trầm hơn một chút, và hơi khàn hơn một chút khi anh nói chuyện với cô. Cô đã không tưởng tượng tất cả ham muốn dục vọng nhằm thẳng vào cô.

Nhưng rồi thì, có lẽ cô đã tưởng tượng ra. Nếu anh thực sự muốn dành thời gian với cô, anh chắc chắn biết cô sống ở đâu. Nhưng anh không hề cố gắng liên lạc với cô, và bây giờ, khi cô và Wally bước đến quầy trò chơi, cô tự hỏi có phải những gì cô cảm thấy giữa cô và Dylan chỉ ở trong đầu mình.

Hoặc có lẽ anh là một trong những gã thích chơi đùa với cảm xúc của phụ nữ. Có lẽ anh thích trò đuổi bắt, và Chúa biết là cô đã không chạy nhanh lắm. Ừ thì, cô đã không chạy tí nào. Thực ra, cô đã đứng bất động hoàn toàn khi anh kéo áo cô lên. Cô thậm chí còn đưa tay anh lên ôm ngực cô.

Cô và Wally thử may mắn ở vài trò chơi, và cuối cùng Hope đã thắng một chiếc thước kẻ màu hồng ở trò ném vòng vào chai. Cô đặt phần thưởng vào trong túi đeo ở hông, và đến khi cô tìm thấy Paul và Shelly đang ăn xúc xích và uống bia, mặt trời đã xuống thấp trên bầu trời. Đèn lễ hội đã bật lên và những quầy bán thức ăn đã nổi lửa. Bụng Hope sôi lên, cô và Wally vớ lấy hai khúc xúc xích ngô thêm mù tạt trước khi tham gia với một nhóm nhỏ đã tụ tập quanh những bàn pinnic xếp sau những quầy bán thức ăn. Wally bỏ cô đi ăn với những đứa trẻ khác và Shelly giới thiệu Hope với bạn của mình. Tất cả bọn họ có vẻ tử tế, và trong khi cô ăn xúc xích ngô, ông chủ của Buckhorn nhồi nhét cho cô những bí mật để ném một cái toilet bay xa.

"Để ném một cái toilet xa như thế chỉ cần cơ bắp thôi," Burley nói khi một tiếng cười ở khoảng cách ngắn kéo sự chú ý của cô qua vai trái của ông ta.

Giống như một thỏi nam châm, ánh mắt cô dừng lại ở một anh chàng cao bồi cao gầy với một chiếc mũ rơm tơi tả.

Dylan Taber dựa một vai vào toa moóc của Pound of Fries, tay anh khoanh trước ngực, mải mê trong cuộc hội thoại với nhiều phụ nữ đứng trước anh. Sự hiện diện đột ngột của anh ở lễ hội bất ngờ như luồng hơi ấm lan đến bụng và lên ngực Hope. Trái tim điên cuồng của cô đập rộn ràng trong tai, và cô giả vờ lắng nghe Burley, nhưng thực tế cô không nghe được một từ nào.

Dylan ngước mắt lên và mắt anh khóa lại với mắt Hope. Anh nhìn cô qua khoảng cách, đầu anh nghiêng sang một bên khi anh lắng nghe những người phụ nữ nói chuyện với anh. Trước hình ảnh của anh, dục vọng nóng bỏng lắng xuống sâu trong bụng Hope, và cô không thể ngăn được nụ cười nở trên môi.

Cô đợi, nhưng Dylan không đáp lại cô theo bất kỳ hình thức nào. Từ biểu hiện của anh, cô không thể biết anh có cảm thấy dục vọng hay luồng hơi ấm như cô hay không, hay anh không cảm thấy gì. Anh chỉ đơn giản nhìn cô, khuôn mặt đẹp trai của anh không thể đọc được. Rồi anh nhìn đi chỗ khác.

"Stanley nói với tôi rằng cô đang viết một bài báo về Hiram Donnelly.".

Cô chuyển sự chú ý về với người đàn ông đang đứng trước cô "Phải, đúng thế," cô nói, suy nghĩ của cô tan tác, cảm xúc của cô náo động.

"Hiram và tôi là anh em họ xa," Burley nói với cô. "Khi ông ấy còn nhỏ, ông ấy bị bố lái một chiếc xe tải chèn qua người. Vì thế chúng tôi đều đoán rằng ông ấy đã bị tổn thương từ khi còn nhỏ, chỉ là nó biểu hiện ra sau nhiều năm.".

Ôi, bực thật, không phải lần nữa chứ. Vài ngày trước cô đã bị một nhóm bạn của Minnie dồn vào góc ở bưu điện. Họ muốn đảm bảo với cô rằng Minnie đã là một giáo dân Cơ đốc kính Chúa, không bao giờ làm điều gì bất hợp pháp. Khi Hope đã thông báo cho họ rằng tình dục lập dị không hẳn là bất hợp pháp, và ngay cả những giáo dân Cơ đốc cũng thích một chút lập dị vào một lúc nào đấy, họ nhìn cô như thể cô đang nói bằng lưỡi của Ác quỷ.

"Dù sao thì, gia đình ông ấy sẽ biết ơn nếu cô đề cập rằng những người còn lại là bình thường," nhà vô địch ném toilet nói. Ông ta khịt mũi và khoanh cánh tay bự trên vầng ngực như một cái trống. "Và không ai trong chúng tôi thích bất kỳ kiểu tát nào.".

"Tôi sẽ nhớ điều ấy," Hope đảm bảo với ông ta và cô cáo lui. Cô đi đến một thùng rác để vứt chiếc xúc xích ngô. Xung quanh cô, mọi người nói chuyện và đùa cợt, lấp đầy cái lều với sự thoải mái và tiếng cười giữa những người đã biết nhau cả cuộc đời.

Có người ném một cái cốc không vào thùng rác, và cô bước qua đám đông về phía Shelly. Cô cảm thấy rất cô đơn nhưng chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm thấy cô đơn trong lúc đứng giữa một đám đông người.

Một bàn tay to, ấm áp túm lấy cô từ phía sau, và cô nhìn vào những ngón tay mạnh mẽ ôm quanh cẳng tay của cô. Cô quay lại và nhìn vào khuôn mặt của Dylan. Anh vẫn không có vẻ hạnh phúc lắm khi gặp cô.

"Em không nghĩ sẽ gặp anh ở đây," cô nói.

"Anh cũng không định đến." Anh thả tay xuống và không khí lành lạnh thay thế hơi ấm lòng bàn tay anh. "Anh đã không ở trong thị trấn vào ngày này nhiều năm nay rồi,".

"Anh bị gọi về làm việc à?" cô hỏi và quan sát môi anh hình thành từ 'không'.

Giống như hầu hết mọi người trong lễ hội, anh mặc một chiếc áo sơ mi sọc xanh và trắng ở mặt trước và măng - sét theo đúng kiểu dân bản xứ. Thay vì chiếc quần Levís hàng ngày, anh mặc một chiếc Wrangler màu xanh lơ sẫm.

Chiếc thắt lưng của anh bằng da có họa tiết, chiếc khóa thắt lưng bạc có hai chữ T ở giữa và phải nặng đến năm pound. "Vậy điều gì đã mang anh đến thị trấn?

Anh ham muốn một khúc xúc xích ngô đến mức không thể kiểm soát được à?".

“Anh có một ham muốn không thể kiểm soát được, nhưng không phải với một khúc xúc xích ngô,” anh nói, rồi nhìn khắp người cô một cách chăm chú.

Bắt đầu với bàn chân, từ từ ánh mắt anh di chuyển lên chân và đùi, rồi dừng lại ở phía trước áo hai dây của cô, nơi lô gô chữ bebe được in bằng màu trắng. Sau đấy mắt anh gặp mắt cô, và ngay lập tức hun nóng cô. Không hề có vẻ dửng dưng, anh trông như anh sẽ ngấu nghiến cô ngay tại nơi cô đang đứng.

Anh chỉ vào vai cô. “Hình xăm đẹp đấy.”.

“Cám ơn. Em nghĩ nó khiến em trông như một cô nàng đi mô - tô.”.

Một lông mày của anh nhướng lên và biến mất bên dưới bóng tối của chiếc mũ. “Em trông không giống tí nào với một cô nàng đi mô - tô. Trước tiên, em cần đồ da và một thái độ khó chịu.” Anh dừng lại một lúc trước khi nói thêm.

“Nhưng nghĩ đến điều ấy, có lẽ em đã có phần nào thái độ đấy rồi.”.

Hope không phải có thái độ khó chịu, cô chỉ không chịu đựng được nhiều chuyện tào lao.

“Nếu em là một cô nàng đi mô - tô, em phải lắng nghe ông già của mình và ngồi sau lưng hắn.” Anh nghiêng đầu về phía cô. “Và thành thật mà nói cưng à, em gây cho anh ấn tượng về một phụ nữ thích điều khiển.” Cách khoảng ba mét, ai đấy gọi tên anh và anh đặt tay lên lưng cô. “Đi nào,” giọng của anh nhỏ, khàn khàn gây ra những luồng run rẩy trên xương sống cô. “Bắn sóc nhé.”.

“Sóc?”.

Anh đưa cô ra khỏi quầy thức ăn, và vào giây phút ấy Hope sẽ theo anh đi bất cứ đâu. “Anh muốn bắn sóc.”.

“Ừ.”.

Cô sẽ đi theo anh đến tận mặt trăng, tận cùng của trái đất, hoặc bắn sóc, nhưng cô phải thừa nhận rằng chuyện này kỳ lạ, và không phải một cuộc hẹn thông thường. “Em cho rằng chúng có vị giống như gà,” cô suy luận.

“Anh không biết.”.

Họ đi đến lối đi ở giữa, đi qua những quầy bán đồ ăn đông đúc để đến những quầy giải trí tương đối vắng vẻ. Hầu hết mọi người đã nghỉ để đi ăn, và trò Bắn Sóc vắng tanh ngoại trừ một nhân viên lễ hội. Cô đã nhìn thấy quầy này trước đây nhưng đã quên mất về nó, không chỉ vì cô không có ham thích bắn súng BB, mà còn vì mỗi lượt chơi có cái giá hai đô cao cắt cổ.

Cô liếc nhìn năm mục tiêu hình chú sóc vui vẻ, sau đấy nhìn Dylan. Một nửa mặt anh được chiếu sáng bởi ánh sáng phát ra từ quầy, nửa còn lại chìm trong bóng tối. “Khi anh nói anh muốn bắn sóc, em nghĩ là …”.

“Anh biết em nghĩ gì.” Anh bỏ tay khỏi lưng cô và kéo ví từ túi quần ra. Anh đưa cho nhân viên lễ hội tên là Neville mười đô la và được đưa cho hai khẩu súng BB. “Chúng ta sẽ có một cuộc thi,” Dylan nói khi anh nhét ví vào lại túi sau. “Anh chơi hai lượt, em hai lượt. Em cũng có một lượt luyện tập miễn phí.”.

Cô lấy khẩu súng và giơ thẳng tay để giữ nó. “Điều gì khiến anh nghĩ rằng em cần luyện tập?”.

“Chỉ là đoán bừa.” Anh mỉm cười, miệng anh chuyển động chầm chậm và khiêu gợi. Chúng ta sẽ cá cược một chiều.”.

“Anh không nghĩ em có cơ hội thắng anh, đúng không?”.

“Không.”.

Anh có thể đúng. “Cá cược một chiều cái gì?”.

Dylan tựa súng vào quầy. Sau đấy, không nói một lời, anh bước ra sau lưng và đặt súng áp vào vai cô. Anh đặt một bàn tay ấm áp lên tay cô và đặt ngón tay anh lên cò súng. “Bây giờ siết cò,” anh nói gần tai phải của cô. Cô làm và viên đạn trúng vào tấm bảng phía sau con sóc thứ nhất. Anh bao phủ cô trong hơi ấm của vầng ngực rắn chắc, những sợi tóc sau cổ cô ngứa ngáy khi cô nổ súng lần nữa. Phát bắn trúng một

mục tiêu có cái đuôi lông lá đang vui vẻ nhai tóp tép trên một quả đấu. “Bí mật để có một phát bắn ổn định là biết làm thế nào để điều khiển một vũ khí nặng,” anh nói chỉ to hơn một tiếng thì thầm khi anh lên cò súng cho cô. “Một chuyển động trơn tru của cổ tay … và một cái siết cò chắc chắn, từ từ.” Phát thứ ba trúng con sóc thứ ba với một tiếng binh to gây ra luồng phấn khích xuyên qua cơ thể Hope. “Em giống như một cô gái giỏi vuốt ve một cách nhịp nhàng và siết chặt.” Mục tiêu thứ tư đổ, và sau đấy là mục tiêu cuối cùng. “Đúng không, Hope?”.

Hope liếc nhìn người nhân viên đứng cách đó vài bước chân. Cậu ta đang quan sát bọn họ, nhưng không thể nghe thấy gì. Cô chọn việc phớt lờ câu hỏi của Dylan, nhưng việc đó không ngăn bên trong cô nóng lên và thần kinh cô trở nên bồn chồn. Cô nhìn vào mặt Dylan và hỏi, “Cá cược một chiều cái gì?”.

Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô trong một phút rồi hạ miệng xuống gần tai cô. “Nếu anh thắng,” anh nói, “Anh sẽ được liếm em như một cây kem.”.

Hơi thở của anh bên tai làm ấm cổ cô. “Nếu em thắng thì sao?”.

Anh không trả lời câu hỏi ngay lập tức, như thể anh đã không xem xét khả năng đấy. “Em sẽ không thắng đâu.”.

“Nếu em thắng thì sao?”.

“Bất cứ cái gì em muốn.”.

Cô cố gắng nghĩ đến thứ gì đấy để giảm nhẹ sự căng thẳng dục vọng, nhưng những lời nói thoát ra nghe khiêu gợi hơn là cô định. “Giống như em có thể ra lệnh cho anh đến và cắt cỏ ở sân nhà em?”.

“Đấy là việc hay nhất em có thể nghĩ ra à?”.

“Trần truồng,” cô nói thêm.

“Trần truồng thì tốt. Bỏ cái phần cắt cỏ và anh sẽ để em thắng.” Lòng bàn tay nóng bỏng của anh quệt vào cánh tay cô và anh nghĩ thêm một lúc. “Không, anh nghĩ ý tưởng của anh hay hơn. Có lẽ em nên chấp nhận thất bại ngay lúc này và cứu em khỏi bị bẽ mặt.”.

“Em có lựa chọn nào không?”.

Anh thả tay xuống và lùi lại. “Hope, em luôn luôn được lựa chọn. Anh không bao giờ bắt em làm điều gì em không muốn. Như thế thì có gì vui chứ?”.

Cô tin anh. “Em sẽ chơi trước.”.

Anh cầm khẩu súng BB của anh lên và đưa nó cho cô. Cô đợi cho đến khi Neville xếp lại những mục tiêu. Dưới con mắt giám sát của Dylan, cô bắn được hai trong số năm con sóc. “Thế là khá giỏi,” cô nói, tự hào về chính mình.

Dylan cười ba tiếng cười trầm trầm. Sau đấy anh đưa khẩu súng BB của anh lên, liếc xuống nòng súng và bắn hạ cả năm mục tiêu trong chưa đến năm giây.

Anh đã thực hiện động tác siết cò nhịp nhàng thực sự tốt, và rõ ràng là điều khiển thành thạo vũ khí nặng.

“Em nghĩ em đã bị gài bẫy,” cô nói.

“Em chưa bao giờ có cơ hội, cô nàng thành phố. Anh đã có khẩu súng BB đầu tiên khi anh khoảng bốn tuổi.” Anh hạ nòng súng xuống. “Nhưng anh sẽ nói với em anh sẽ làm gì. Tất cả hoặc không có gì, và trong lượt tới, em chỉ phải bắn trúng ba con, nhưng anh phải bắn trúng tất cả để thắng cuộc.”.

“Anh được nhận cược rồi đấy.” Ngay khi những con sóc được dựng lên lần nữa, cô nhắm bắn.

“Nhìn xuống những mục tiêu.” Neville bước lên trước để tư vấn cho cô.

Dylan cau mắt lại nhìn người nhân viên, và Neville quay lại với vị trí của mình ở bên cạnh quầy. Ở cuối mép quầy cô đã nghe thấy Neville nói gì. Cô hướng thẳng nòng súng vào một con sóc buộc nơ màu xanh lục. “Hiểu rồi,” cô nói khi mục tiêu đổ. Cô trượt hai lần bắn tiếp theo nhưng trúng ở lần thứ tư. Cô nhắm con sóc cuối cùng đi một đôi giày khiêu vũ màu hồng. “Em sẽ đóng đinh nó.”.

“Nào, một lựa chọn từ ngữ thú vị.”.

Cô liếc qua Dylan, sau đó quay lại với con sóc. “Đừng nghĩ anh có thể làm em xao nhãng.”.

“Anh không làm thế,” anh dừng lại để hạ giọng xuống một chút, “Nhưng nếu thử, anh có thể sẽ thẳng thắn và nói với em là anh đang thắc mắc về màu sắc quần lót của em lần nữa.”.

Cô lắc đầu “Thậm chí ngay cả cái nỗ lực trẻ con đấy nhằm phân tán em cũng không có hiệu quả đâu.” Cô bắn trúng mục tiêu, sau đó thổi phù vào đầu nòng súng như thể có khói bay ra. “Lo lắng không, cảnh sát trưởng?”.

“Cưng à,” anh ề à nói khi anh bắn và trúng con sóc đầu tiên, “Em đang làm anh run bần bật trong giày đấy.”.

Hope quyết định đến lúc làm xao nhãng anh một chút. Cô ngả lưng vào cạnh quầy và bắt chéo chân. Chiếc váy màu be của cô co lên trên đùi, và cô lướt ánh mắt từ chiếc khóa thắt lưng lớn đến ngực rồi mặt anh. “Tại sao anh không nói với em cách điều khiển một vũ khí hạng nặng lần nữa?” Cô liếm môi và hạ giọng xuống thành một tiếng thì thầm khêu gợi. “Nói với em về cái vuốt ve trơn tru và siết nhẹ nhàng đó.”.

Anh bắn và mục tiêu thứ hai đổ. “Là ‘siết chặt’.” Mục tiêu thứ ba ngã xuống và Hope đứng thẳng lên. Khác nhau đấy.”.

“Hồng,” cô nói to đủ để chỉ có anh nghe thấy.

Anh lên cò súng và ngoái lại nhìn cô. “Hồng gì?”.

“Quần lót của em màu hồng.” Cô nhướng một bên lông mày quyến rũ.

”Hồng bóng với những quả ớt đỏ và đằng trước in từ ’Cảnh báo:

Nóng’.”.

Ánh mắt anh rơi xuống phía trước khu vực giữa hai chân cô. “Thật ư?”.

Không, không phải. “Thật.”.

Binh. Binh. Binh. Những mục tiêu còn lại gục xuống và Dylan đặt súng tựa vào quầy. “À, nhìn xem. Anh đoán là anh thắng rồi.”.

19. Chương 10 Phần 2

Nevillie cho Dylan lựa chọn một con gà nhựa, một loạt những chất nôn nửa giả, một cái gương Corvette, hoặc một cái mũ nhựa cứng có hai lon bia ở hai bên. Dylan lấy chiếc mũ và đặt nó lên đầu cô. “Dành cho đêm mua một tặng một tới của em,” anh nói.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Hope có một người đàn ông tặng cô một phần thưởng lễ hội rẻ tiền. Cứ chỉ ấy làm cô cảm động nhiều hơn mức bình thường, cô cho rằng cảm xúc đấy chỉ là một trong những sự phản chiếu về cuộc đời cô. Một chiếc mũ có lon bia có thể khiến một phụ nữ cảm thấy ướt át là một lời tường thuật khá đáng buồn.

“Đến lúc để lựa chọn,” anh nói, đặt bàn tay lên lưng cô. Họ bước ra khỏi ánh sáng của quầy và được bao phủ trong bóng tối đã nhanh chóng buông xuống.

“Không có trò chơi nào nữa, Hope,” anh nói khi họ đi xa khỏi những quầy lễ hội. “Anh sẽ đưa em về nhà em hoặc đưa em đến nhà anh. Nếu anh đưa em về nhà với anh, anh sẽ đưa em lên giường của anh.” Họ di chuyển theo hướng ngược lại với những cặp đôi đang tiến đến bờ hồ, nơi thị trấn sẽ bắn pháo hoa.

Anh nghĩ rằng em sẽ chẳng ngủ nghê được nhiều đâu,” anh nói thêm.

“Em đến đây cùng Paul và Shelly.”.

“Anh biết.” Anh dừng lại ở lối vào bãi đỗ xe, cho cô thời gian để quyết định.

“Anh đã nói với họ là anh sẽ đưa em về nhà.”.

“Anh làm thế lúc nào?”.

“Khi anh vừa đến đây.”.

Cô nhìn vào khuôn mặt tôi tối của Dylan. Cô có thể trải qua chuyện này không? Cô có thể dành một đêm với anh và vẫn cảm thấy dễ chịu với mình vào buổi sáng không? “Anh rất chắc chắn về mình nhỉ?”.

Anh lắc đầu. “Không. Anh đang hy vọng em để anh nói những lời ngọt ngào nhằm cởi bỏ quần áo của em, nhưng anh không chắc chắn về cái gì. Bây giờ vẫn không.”.

Bàn tay anh di chuyển từ lưng lên bờ vai trần của cô. “Ngày hôm nay anh không định đến đây. Anh không định trở về thị trấn trong vài tuần tới.”.

Cô có thể không? Cô có thể vượt qua tất cả cảm xúc và đối mặt với cuộc tình này như những người đàn ông không? Cô có thể là một người đàn ông không?

“Nhớ lúc em hỏi anh có phải là anh có một ham muốn không thể kiểm soát được không?” anh hỏi, trượt tay anh xuống dọc cánh tay để nắm lấy bàn tay cô.

“Ừ, anh có đấy. Anh ham muốn em đến mức không thể kiểm soát được.”.

Phải, cô có thể, và sự kháng cự nho nhỏ cuối cùng của cô tan chảy ngay giữa vùng hoang dã của Idaho. Ngay ở đấy trong hình xăm giả và chiếc mũ có lon bia của cô. “Được rồi,” cô thì thầm. “Em muốn về nhà với anh.”.

“Cám ơn Chúa,” anh thì thầm trả lời.

Cô nghĩ có lẽ anh sẽ hôn cô. Một nụ hôn ngắn lãng mạn dưới trăng và sao, nhưng anh không làm thế. Đổi lại, anh gần như giật cô khỏi đôi xăng đan của mình. Họ bước qua những hàng ô tô, xe chở hàng và xe Jeep. Anh kéo cô sau anh cho đến khi họ đến bên phía ghế hành khách của một chiếc xe bán tải màu xanh sẫm. Mở cửa, anh gần như xô cô vào bên trong. Trong không đến một phút, anh đã khởi động động cơ, chiếc xe lao vào đường đi, và họ đang tiến ra khỏi tòa thị chính. Bóng tối trọn vẹn chiếm cứ cabin, và chỉ có ánh sáng yếu ớt từ bảng đồng hồ xe hắt lên nửa mặt dưới của Dylan. Hope nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh ở đầu bên kia ghế. Anh nhìn thẳng phía trước với vẻ nghiêm trọng chết người.

Anh siết nắm tay chặt cứng trên tay lái, và cô tự hỏi có phải anh đã suy nghĩ lại.

“Dylan, có chuyện gì à?”.

“Không có gì.”.

“Vậy tại sao anh nhìn trừng trừng phía trước?”.

“Anh chỉ đang cố gắng ngồi đây giữ chiếc xe trên đường, nhưng nó khó như quỷ vì anh cứ nghĩ đến việc thò tay vào quần lót của em.” Anh liếc nhìn cô, sau đó quay sự chú ý của mình lại với con đường tối đen. “Anh không muốn chộp giật và nhảy vào em trước khi chúng ta về đến nhà.”.

Cô cười và anh lắc đầu. “Chuyện này không buồn cười đâu” anh nói.

“Có lẽ anh nên đọc thuộc lòng thứ gì đấy trong đầu.”.

“Anh đã cố gắng, nhưng cách ấy không bao giờ có tác dụng.”.

“Em sẽ giúp anh.” Hope vứt chiếc mũ trên sàn nhà và dịch lại gần trên ghế ngồi. “Hãy thử thứ gì đấy không gợi tình.” Cô quỳ trên đầu gối bên cạnh anh.

“Kiểu như, ‘Tám bảy năm trước, ông cha ta đã mang đến lục địa này một quốc gia mới.” Cô vứt chiếc mũ cao bồi của anh cạnh mũ của cô, lôi kéo vạt áo trước của anh và giật từng cúc áo một cho đến khi chiếc áo sơ mi mở ra. Cô trượt tay vào bên trong, và anh hít một hơi. Những cơ bắp của anh co và cứng lại bên dưới cái đụng chạm của cô. ” ’Thai nghén nền tự do. Khai sáng lời tuyên bố rằng tất cả con người đều được tạo ra một cách bình đẳng’.” Cô lướt ngón tay trên lớp lông ngắn ở ngực anh. Abraham Lincoln đã sai lầm.

Không phải tất cả con người đều được tạo ra một cách bình đẳng. Vài người sở hữu nhiều hơn. Có vẻ ngoài đẹp và quyến rũ hơn, họ đã có thứ gì đấy khó nắm bắt. Cho dù nó là gì, Dylan đã có nhiều hơn phần của mình.

Anh với lấy tay cô, ép phẳng nó trên ngực anh để cô không thể cử động. Cô hôn lên cổ anh và trượt cái miệng hé mở của mình đến chỗ hõm ở cổ anh, nếm làn da ấm áp vừa cạo râu của anh.

"Hope, anh hầu như không nhìn được.".

"Anh không cần phải nhìn." Cô gở bàn tay đang ngăn bàn tay cô và đặt tay anh lên ngực cô. "Anh là một cậu bé lớn, hãy cảm nhận theo cách của anh," cô thở ra ngay trước khi mút cổ anh.

"Chúa ơi." Những ngón tay anh khép lại trên cô và luồng không khí anh đang nín lại tống ra khỏi phổi anh.

Ngực Hope căng lên, đầu ngực cô co lại, và cô kéo đuôi áo của anh ra khỏi chiếc quần jeans. Cô nhìn xuống lớp lông trên ngực anh, ánh sáng vàng từ chiếc đồng hồ xe hắt lên những sợi lông xoăn ngắn và tỏa sáng khắp làn da căng của anh. Khi chiếc xe rẽ khỏi đường cao tốc, cô lướt những ngón tay từ trên ngực chạy xuống vùng bụng phẳng của anh. Em có giúp được gì không?" Cô di chuyển tay đến khóa quần, và qua làn vải bò, cô áp lòng bàn tay vào phần phân thân cứng như đá của anh. "Anh không trả lời câu hỏi của em," cô nói, bên trong cô tan thành chất lỏng, đáp lại anh.

"Khi em chạm vào anh như thế, anh không thể nhớ em đang hỏi gì.".

Cô hôn dọc xương đòn anh. "Anh vẫn có vấn đề với việc giữ chiếc xe này trên đường à?".

"Chết tiệt, ừ.".

Cô có cảm giác mang máng là chiếc xe đang rẽ. Sau đó điều tiếp theo mà cô biết là họ dừng lại và cô đang nằm ngửa trên ghế ngồi, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tối của Dylan. Và anh hôn cô. Thật lâu, thật sâu và mạnh bạo. Chiếc váy của cô bị xô lên cuốn quanh eo và anh đang quỳ giữa hai chân cô. Anh đẩy hông vào vùng tam giác của cô, và anh đã có thể làm cô đau nếu cô đã không muốn anh nhiều như thế này. Cô quấn hai chân quanh eo anh và đặt bàn tay hai bên đầu anh, hôn anh như anh hôn cô, như thể sẽ không bao giờ lấy đủ cho dù là miệng, lưỡi hay chất lỏng nóng bỏng đang chảy tràn qua cơ thể họ.

Chân Dylan va vào còi xe, và anh lùi lại, hớp lấy không khí. Áo sơ mi của anh đang mở, ánh mắt anh hoang dại trong chiếc cabin tối tăm. "Hãy ra khỏi đây," anh nói và làm thế nào đấy đưa cả hai người họ ra khỏi xe. Anh túm lấy một hộp bao cao su từ ngăn để đồ trong xe trước khi lao ra lối đi dẫn đến cửa sau nhà.

Hope ngoái lại nhìn chiếc xe đang đỗ xiên xẹo, hình như nó đã bị trượt bánh khi dừng lại. Cô không thể nhớ họ có bị trượt bánh hay không. Cô không thể nhớ gì nhiều ngoài hương vị làn da của Dylan bên dưới lưỡi cô.

Khi họ bước vào bếp, Dylan bật công tắc điện gần cửa sau và chùm chìa khóa, hộp bao cao su trượt dọc mặt bếp. Hope liếc lên ánh sáng trên đầu, thoáng bắt được hình ảnh những bức tường màu xanh lơ, sàn nhà màu trắng và đồ dùng trong nhà. Mặt bếp bằng đá hoa và một chiếc bàn gỗ ở giữa phòng. Một chiếc bánh kem trắng với những lát lê ngâm đường trên mặt đang để trên bàn làm cô ngạc nhiên, nhưng sau đấy Dylan giật tung chiếc áo sơ mi của anh và cô quên hẳn chiếc bánh. Bàn tay cô đáp xuống vầng ngực phẳng của anh. Cô nhìn những sợi lông màu nâu vàng gần ngón tay cô đến chỗ lõm vào ở cổ anh. Cô đặt một nụ hôn lên dấu vết cô đã để lại lúc trước, và cô hạ tay xuống chiếc khóa thắt lưng to của anh.

"Anh có thể giết người bằng cái này," cô nói khi mở khóa và kéo thắt lưng ra khỏi đỉa quần. Cô liếc lên nhìn anh và thêm vào, "Nó có thể bị coi là một vũ khí đáng sợ ở vài bang.".

Đôi mắt xanh lục của anh nhìn cô từ những mí mắt nặng trĩu vì ham muốn.

Một nụ cười gợi tình lồ lộ đẩy góc miệng anh cong lên. "Em đã đúng," anh rề rà nói, và cô có cảm giác rằng anh không nói về chiếc khóa thắt lưng. Chiếc thắt lưng trượt khỏi tay cô và đụng phải sàn nhà với một tiếng ầm.

Dylan với lấy eo cô và túm lấy mép áo hai dây của cô. "Giơ tay lên," anh nói và chầm chậm kéo chiếc áo lên khỏi bụng cô. Lớp vải bông mềm mại vướng dưới ngực cô và anh túm lấy lớp vải và kéo nó qua đầu cô.

Đuôi tóc lành lạnh của cô rơi xuống vai, và cô thả tay xuống hai bên. Dylan vứt chiếc áo sơ mi của cô cạnh áo anh, và Hope đứng trước anh trong chiếc áo lót căng màu đen và chiếc váy ka ki.

Đột nhiên cô không biết cô có thể trải qua việc này hay không. Không phải như thế này. Không phải trong ánh sáng rõ của nhà bếp nơi tất cả những khiếm khuyết của cô có thể lộ rõ. Khi cô cởi quần lót ra, anh sẽ nhìn thấy vết sẹo màu trắng mỏng ở bụng dưới của cô. Anh nhìn thấy vết sẹo của cô và anh sẽ hỏi về nó.

Cô nhìn anh, đi qua vùng bụng hoàn hảo nhiều múi và vầng ngực rộng với những xoáy lông mềm và cơ bắp rắn chắc. Qua cái cổ và chiếc cằm mạnh mẽ và những đường nét đẹp như khắc của đôi môi gợi cảm. Anh hoàn hảo, đứng đấy trong ánh sáng rực rỡ, không mặc gì ngoài chiếc quần jeans và đôi bốt. Cực kỳ hoàn hảo, trong khi cô có một vết sẹo cũ.

Anh đưa tay cởi khuy váy và cô túm lấy cổ tay anh. Có lẽ anh không chú ý đến những vết sẹo, nhưng anh sẽ để ý rằng cô không mặc chiếc quần lót lụa hồng. Trong vài giây cô không thể nhớ ra cô có đang mặc một chiếc quần lót đẹp hay là một chiếc gần đến ngày mang đi giặt. Sau đấy cô nhớ ra và thả lỏng một chút. Màu trắng. Một chiếc quần lót nhỏ màu trắng đơn giản. Chúng còn mới, nhưng chúng không hợp với áo lót của cô. Cô nên chuẩn bị kỹ hơn. Cô nên mặc cái nào đấy bằng lụa. Cô nên mặc thứ gì đấy làm anh ngã chổng chân lên trời, nhưng cô thậm chí còn không biết anh ở trong thị trấn "Có lẽ chúng ta nên tắt đèn," cô gợi ý.

" Vì sao?".

Anh sẽ sớm tìm ra thôi. "Quần lót của em không hợp.".

Anh nhìn cô như thể cô đang nói một ngôn ngữ anh không hiểu. "Không hợp với cái gì?".

"Áo lót của em.".

Anh chớp mắt và lông mày anh thấp xuống nữa. "Em đang đùa anh à.".

"Không, quần lót của em màu trắng và ...".

Dylan hạ miệng xuống với cô. "Anh chẳng quan tâm khỉ gì về đồ lót của em," anh thì thầm trên môi cô. "Anh quan tâm đến thứ ở bên trong hơn." Anh hôn một đường ấm áp từ má lên tai cô. "Bên trong nơi em mềm mại và ấm áp.".

Đầu lưỡi của anh chạm vào cạnh cổ cô, và anh lướt những ngón tay đến bông hồng đen giữa hai quả áo lót ở giữa ngực cô. "Nhưng anh sẽ cho em biết anh sẽ làm gì." Với một cái vặn của cổ tay, cái móc bật ra và anh đẩy dây áo ra khỏi vai cô. Chiếc áo lót rơi xuống sàn. "Vấn đề giải quyết." Bàn tay nóng bỏng của anh ôm lấy bầu ngực trần của cô khi môi anh khép trên môi cô lần nữa. Và đột nhiên Hope quên tất cả mọi thứ ngoại trừ cái vuốt ve của lòng bàn tay thô ráp đang trượt lên trượt xuống đầu ngực nhạy cảm của cô. Cô đẩy lưỡi vào miệng anh khi anh lùi lại, đưa cô áp sát vào quầy bếp. Dục vọng cuộn sâu xuống bụng cô, tràn qua giữa hai đùi cô và siết chặt ngực cô. Cảm giác này gần như đau đớn, cũng quá sâu sắc. Tuyệt vời và lấn áp. Cô rên sâu, sâu trong cổ họng và lướt những bàn tay trên người anh. Tóc anh, má anh, xuống cổ rồi vai anh. Cô chạm đến mọi nơi cô có thể với đến, lưng, sườn và bụng anh.

Cái miệng đói khát của anh lướt mạnh trên môi cô, và anh trao cho cô những cái hôn nóng bỏng. Anh có vị như một người đàn ông bị kích động. Như tình dục. Cô cong người về phía anh, về bức tường ngực ấm áp của anh, về phía đôi tay của anh và vào phần bên dưới đang hưng phấn của anh. Anh đang hoàn toàn cứng như đá, áp sát vào cô, và cô muốn hơn nữa, khao khát sự tiếp xúc gần gũi hơn. Muốn một thứ mà anh có, một thứ mà chỉ có anh có thể trao cho cô, cô đưa tay đến trước quần anh. Cô mở khuy ở cạp quần, và khi cô kéo khóa xuống, cô thấy anh trần truồng bên dưới chiếc quần jeans. Da thịt anh bật ra vào lòng bàn tay cô, và cô khép nắm tay quanh nó.

Một tiếng rên khàn phát ra từ ngực Dylan, và Hope ngả ra sau để nhìn vào mặt anh. Mắt anh là những khe màu xanh lục và hơi thở anh đứt đoạn.

"Hope," anh thì thầm, giọng anh khàn đi như thể cô đang hành hạ anh. Anh nhấc tay cô và đặt nó lên vai anh. Sau đó anh túm lấy phía sau đùi cô và nâng cô lên cho đến khi cô ngồi trên mặt quầy. Anh lùi lại một bước và không đến một phút sau anh đứng trần truồng hoàn toàn trước cô. Cô thích có một hai phút để ngắm toàn bộ cơ thể anh, để thưởng thức vẻ đẹp của cơ thể anh, những cơ bắp rắn rỏi và sự cân đối ấn

tượng, nhưng anh không cho cô cơ hội. Anh bước vào giữa hai chân cô và đặt một nụ hôn dịu dàng lên cổ cô.

"Anh muốn em, Hope," anh nói khi anh hôn dọc xương đòn của cô. "Em làm anh điên cuồng vì ham muốn em." Anh hôn lên bầu ngực cô. Cô cong lưng lên và anh nói, "Điên cuồng khi nghĩ đến việc này.".

Anh nhẹ nhàng hôn đầu ngực cô. Mắt Hope nhắm lại và một cơn rung động chạy dọc xương sống cô. Dylan liếm cô như một cây kem anh nói trước đây, sau đấy anh mút mát nó bằng cái miệng ẩm ướt và nóng rẫy của anh. Anh quyến rũ cô khi bàn tay anh di chuyển bên dưới váy cô. Anh ôm lấy cô ở đấy, đẩy lòng bàn tay anh vào và nhẹ nhàng siết lại. Anh chuyển sang bên bầu ngực kia và lặp lại hành động của mình.

"Em ướt," anh thì thầm khi anh chạm vào giữa hai đùi cô, cảm nhận cô nơi cô muốn anh nhất, nơi cô trơn trượt và nơi cái vuốt ve của anh khiến cô thèm khát thêm nữa. "Anh muốn ở bên trong em." Với mỗi cái vuốt ve, mỗi cái âu yếm của bàn tay anh, anh mang cô đến gần với cực khoái. Anh kéo quần lót của cô xuống và thì thầm. "Em đã sẵn sàng và anh nghĩ đã đến lúc rồi.".

Khi Hope vặn vẹo ra khỏi chiếc váy, Dylan chộp lấy một cái bao cao su trên chiếc hộp để trên mặt quầy sau cô. Cô đá chiếc váy bay khỏi chân và quan sát anh lăn lớp nhựa mỏng lên nó.

"Đến đây," anh nói và cô vòng tay quanh cổ và chân quanh eo anh. Anh kéo cô ra khỏi mặt quầy và kéo sát cô vào người anh, sau đó anh bắt đầu đi vào trong cô. Anh không đi được xa vì Hope hét lên vì đau đớn.

"Suỵt, được mà," anh thì thầm, và giữ cô chặt vào anh khi anh di chuyển đến chiếc bàn bếp. "Anh sẽ làm nó ổn cả. Anh sẽ khiến nó thật tốt cho em." Anh đặt cô lên mặt bàn gỗ lạnh và bàn tay cô rơi xuống chiếc bánh trắng. Chiếc bánh trượt đến đầu bên kia bàn nhưng không ai trong họ quan tâm. Anh nghiêng người trên cô và hôn lên cổ và ngực cô trong khi anh đặt chân cô lên bàn, đẩy đùi cô rộng ra. Anh lắc hông, chầm chậm đưa đẩy cho đến khi anh hoàn toàn ở trong cô. Tiếng rên rỉ của anh là tiếng trầm sâu phát ra từ đáy linh hồn anh.

"Khỉ thật," anh chửi thề và lùa những ngón tay và tóc cô "Em ổn không?".

Hope có thể thành thật nói rằng cô không biết. Cô chưa bao giờ nếm trải cái gì như Dylan Taber, và sau đấy anh chuyển động, giống như có tia sắt nóng trắng nhảy múa trên da cô. Tiếng thở hổn hển của cô biến thành một tiếng rên rỉ khi anh lùi lại và vào sâu. Hơi nóng tập trung giữa hai đùi cô và lan tỏa đến bụng, ngực cô như một ngọn lửa lóe lên. Anh lấp đầy cô hoàn toàn, chạm vào thật sâu trong cô khiến cô cảm thấy bị anh chiếm hữu hoàn toàn.

Cô đưa tay lên bên đầu anh, khiến kem bánh quệt vào cằm và tóc anh. Cô kéo mặt anh xuống với cô. "Em còn hơn cả ổn," cô nói và hôn môi anh.

Anh hôn cô thật lâu và sâu khi anh tiếp tục chuyển động với một nhịp điệu đều đặn và chậm rãi, nhịp điệu đó tăng lên, tăng lên mãi cho đến khi không ai trong họ có thể thở. Anh lùi lại đủ để nhìn vào mắt cô, và hơi thở của anh trở nên rời rạc theo nhịp của những chuyển động. Mọi đầu dây thần kinh trong cơ thể cô sống dậy và râm ran với khoái cảm âm ỉ đẩy cô lên, lên mãi đến sự giải thoát. Nó tích tụ lại chặt hơn, nóng hơn, làm những ngón chân cô cong lại. Và rồi nó nhấn chìm cô hoàn toàn. Những làn sóng nối tiếp nhau đổ ập vào cô từ đầu đến chân và cô thét lên tên anh.

Cô túm lấy đôi vai trần của anh và bám chặt lấy anh khi những bức tường của cơ thể cô dồn dập ôm quanh anh. Nó tiếp tục và tiếp tục không giống với thứ gì cô đã trải nghiệm trong cuộc đời mình. Anh chuyển động nhanh hơn, mạnh hơn, cho đến khi không khí tống ra khỏi buồng phổi anh như thể anh bị đấm vào ngực và những cơ bắp của anh dưới bàn tay cô trở nên cứng như đá.

Sau đó, âm thanh duy nhất là những tiếng thở nặng nề, kiệt sức. Da họ dính vào nhau và dường như không có ai có năng lượng để nhấc mình dậy khỏi bàn.

Trán Dylan tựa bên tai phải của Hope và ngón tay anh vẫn cuốn trong mái tóc của cô. Một làn hơi ấm áp tàn dư lay động đọng lại trên da thịt cô, cô quay đầu và hôn vào thái dương của anh.

"Lạy Chúa!" anh rên lên. "Điều đấy thật tuyệt diệu.".

Hope mỉm cười. Cô cũng nghĩ thế. Anh vừa trao cho cô một cuộc làm tình tuyệt diệu nhất trong đời. Nó không phải là tình yêu. Hope biết sự khác biệt giữa tình dục và tình yêu. Điều anh trao cho cô là cơn cực khoái lạ thường nhất trong cuộc đời. Không, nó không phải là tình yêu, nhưng đã đã rất tuyệt vời.

Anh cũng rất tuyệt vời.

1Thuốc tiêu hóa, tiêu chảy.

2Kem xoa bóp giảm đau cơ và khớp.

20. Chương 11 Phần 1

Chương 11

Sét Bắn Ra Từ Ngón Tay Đàn Ông

Dylan dựa một bên vai trần vào khung cửa và nâng cốc cà phê lên. Anh uống một ngụm và nhét bàn tay rỗi vào túi quần Levís. Mặt trời buổi sáng tràn qua những tấm rèm, kẻ những sọc sáng trên giường anh và làm nổi bật màu vàng trên tóc Hope. Cô nằm dưới một đống chăn lộn xộn, một tay để trên đầu, mặt cô hơi quay về gối anh. Hơi thở cô chầm chậm và đều đều trong giấc ngủ.

Dylan cọ cốc cà phê vào ngực và quan sát cô. Cô đã muốn anh đưa cô về nhà từ sáng sớm. Đổi lại, anh đã xóa đi ý nghĩ muốn về của cô.

Đã khá lâu rồi anh mới quan hệ tình dục. Thậm chí còn lâu hơn kể từ khi anh ngủ với một người đàn bà mềm mại nằm trên người anh, và anh không biết anh nhớ cái gì nhất. Thức dậy với những đường cong ấm áp áp vào anh và mái tóc mượt mà trong miệng anh là thứ anh đã quên rằng anh nhớ. Thứ khác … anh đã không quên, anh chỉ không nhớ rằng cảm giác ấy tuyệt vời như thế.

Trong cuộc đời anh, Dylan đã quan hệ với phụ nữ nhiều hơn anh có thể nhớ.

Anh không tự hào về quá khứ của mình, nhưng anh không thể thay đổi nó. Khi là một thiếu niên, anh đã rất hoang tàng. Trong tuổi hai mươi của anh, anh đã kìm hãm lại một chút. Đến tuổi ba mươi, anh chắc chắn đã trở nên lựa chọn hơn, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ những khía cạnh đầy đủ của hành động thân mật đấy. Chính là mối quan hệ của anh với Julie đã khiến anh nhận ra hoàn toàn. Chính là một cái bao cao su rách và sự ra đời của con trai anh khiến anh nhận thức đầy đủ hậu quả hữu hình của nó, nhưng hơn cả thế, anh còn khám phá ra rằng có những hậu quả nặng nề hơn liên quan đến cảm xúc.

Hope ngọ nguậy trong giường và anh nhìn bàn chân cô ló ra từ bên dưới tấm chăn.

Cho đến lúc này, anh đã không dám mạo hiểm, nhưng rõ ràng có điều gì đấy về Hope Spencer khiến anh quên mất những hậu quả của việc dính líu với cô.

Thứ gì đấy hơn cả mùi hương của làn da cô và mùi vị của miệng cô. Thứ gì đấy hơn cả cơ thể đẹp đẽ và những cảm xúc cô đã làm anh cảm thấy.

Dylan thích khiếu hài hước sắc bén, những lời châm biếm và tiếng cười của cô. Anh thích tính cô không màu mè kiểu cách. Anh thích cả màu sơn móng chân màu hồng của cô nữa.

Anh muốn biết hơn nữa.

Họ đã làm tình ba lần vào đêm qua. Lần thứ nhất nhanh và bùng nổ, lần thứ hai chậm rãi và … bùng nổ. Lần thứ hai anh đã kéo dài thời gian, liếm kem trên ngực Hope và cắn những lát lê anh đã đặt trên ngực nhưng rồi lại đẩy dọc cơ thể cô xuống đến đùi. Cô cũng đã ăn bánh trên người anh. Trên bụng và thấp hơn.

Lần thứ ba nó đã bắt đầu trong nhà tắm và kết thúc trên giường của anh.

Và anh lại làm điều ấy lần nữa. Anh dường như không thể không làm thế.

Anh không muốn làm tổn thương Hope. Anh cũng không muốn làm tổn thương anh hay Adam, nhưng anh biết anh sẽ ở bên Hope lần nữa. Anh nghĩ một đêm là sẽ đủ. Nhưng không hề đủ. Anh sẽ phải rất thận trọng.

Tay Hope động đậy và Dylan nhìn cô từ từ tỉnh giấc. Cô chớp mắt và lông mày cô hạ xuống.

"Buổi sáng tốt lành," anh nói và đẩy mình ra khỏi khung cửa.

Cô ngồi thẳng dậy như thể cô đang bị dìm trong nước. Tóc cô đổ sang một bên mặt, và tấm chăn trượt xuống eo. "Em đang ở đâu?" cô hỏi, giọng cô khàn khàn sau một giấc ngủ và một đêm dùng miệng để làm chuyện khác chứ không phải nói chuyện.

"Nếu em không nhớ, thì anh đã không làm tốt phần việc của mình rồi," anh trả lời khi anh di chuyển đến cạnh giường. Để một chân trên sàn nhà, anh ngồi xuống cạnh cô và gạt tóc cô ra khỏi mặt. "Bây giờ trí nhớ đã trở lại với em chưa?".

Cô không trả lời, nhưng má cô chuyển thành màu hồng.

"Đây", anh nói và đưa cốc cà phê lên môi cô. "Cái này có lẽ giúp được.".

Hope uống vài ngụm lớn, sau đấy đẩy cốc ra. "Lẽ ra anh phải đưa em về nhà.".

Dylan nhìn xuống bộ ngực đầy đặn của cô, những đầu ngực hồng đang bắt đầu co lại vì lạnh. "Anh đoán là anh đã quên mất.".

Cô lùi ra xa anh và kéo tấm chăn lên đến nách. "Em không muốn thức dậy ở đây.".

Anh ngước mắt lên mặt cô. "Tại sao?".

"Vì em luôn có vẻ bú rù vào buổi sáng. Em không có quần áo sạch hay đồ lót, và mắt em sưng húp.".

Anh lẽ ra đã cười, nhưng cô có vẻ rất nghiêm túc. Với anh, cô trông thật đáng yêu đến mức anh muốn vồ lấy cô và vùi mặt vào cổ cô. Anh muốn làm cô cười và thét lên tên anh. Thay vào đấy, anh đứng lên và bước đến tủ quần áo.

Anh lấy ra một chiếc áo choàng vải bông xù quá ngắn mà anh chưa bao giờ mặc. Ném nó vào chân giường, anh chuyển đến ngăn kéo. "Những thứ này anh chưa bao giờ mặc," anh nói sau khi anh tìm thấy một chiếc quần đùi kiểu võ sĩ.

"Mẹ anh mua tặng anh vào dịp Giáng sinh, nhưng anh không mặc đồ lót:" Anh quăng nó cạnh chiếc áo choàng. "Bà ấy không từ bỏ nỗ lực cải tạo anh." Anh ném cho cô một nụ cười, nhưng cô không nói một lời. Quá nhiều để làm cô thoải mái. "Anh sẽ nấu bữa sáng cho em," anh nói khi rời khỏi phòng, cho cô cơ hội mặc quần áo một mình.

Bàn chân trần của anh không gây ra một tiếng động khi anh đi qua hành lang, qua phòng Adam và phòng tắm. Trong bếp, đống hổ đốn của chiếc bánh vẫn còn ở mọi nơi. Trước đấy, khi anh đợi cà phê pha xong, anh đã dọn dẹp những mẩu bánh to nhất, nhưng rất nhiều kem vẫn còn vương đầy trên bàn và sàn nhà.

Dylan mở tủ lạnh và nhìn vào bên trong. Vì anh không định trở về nhà trong vài tuần, anh đã dọn sạch tủ lạnh và không còn gì nhiều ở bên trong. Một tuýp bơ thực vật, một lọ mù tạt, và vài lọ sốt cà chua. Trong tủ bếp, anh tìm thấy những hộp mỳ ống và bơ, khoai tây ăn liền, hoa quả đóng hộp và rau.

Ở phía hành lang, anh nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra và đóng lại, rồi tiếng nước chảy. Trong nhà anh không có đồ ăn, và anh không thể đưa cô đi ăn sáng, khi cô vẫn còn mặc chiếc quần đùi võ sĩ của anh, và khi tin tức về việc họ ở bên nhau sẽ được phục vụ ở bữa trưa.

Dylan lấy chổi và xẻng từ trong tủ và quét sạch đống bánh hết sức có thể.

Nếu đây là một thị trấn nào khác, nếu anh là một người đàn ông nào khác chứ không phải gã cảnh sát trưởng đang cố gắng xóa đi quá khứ của mình và của Hiram Donnelly, thì anh sẽ không phải quan tâm đến ai quá nhiều, nhưng anh lại không phải một người khác và Hope không hợp cạ gì lắm với những người dân địa phương.

Anh vứt bánh vào thùng rác và tự mỉm cười với mình. Lần tới Paris hỏi anh có thích bánh của cô ấy không, cô ấy sẽ hỏi, cô ấy luôn hỏi, anh có thể nói với cô ấy một cách thành thật nhất rằng nó là chiếc bánh ngon như quỷ mà anh từng ăn.

Dylan cất chổi và xẻng đi, và khi anh quay lại, Hope đang đứng ở cửa bếp.

Mái tóc cô đã chải, mặt cô đã rửa. Mép quần đùi của anh chỉ ngay dưới mép chiếc áo choàng.

"Anh e rằng anh không có gì cho bữa sáng," anh nói.

Ánh mắt cô lướt từ anh và đi một vòng quanh bếp.

"Không sao. Dù sao em cũng không bao giờ ăn trước buổi trưa. Anh có nhìn thấy quần áo của em ở đâu không?".

Anh kéo một chiếc ghế ra và chỉ vào đống đồ anh đã gấp.

"Anh gấp quần áo của em à?".

Anh nhún vai và nhìn cô đi đến bàn. Anh không biết chờ đợi điều gì vào sáng nay, anh đã không thực sự nghĩ về nó. Nhưng ngay cả nếu anh có nghĩ, anh sẽ không mong đợi cô tỏ ra lạnh nhạt. Cô nhắc anh nhớ đến cô nàng Hope lần đầu tiên lái chiếc Porsche vào thị trấn. Lúc nào đấy trong đêm, giữa lúc anh kéo cô lại gần anh và lúc cô mở mắt, chuyện gì đấy đã thay đổi, và anh thậm chí không buồn giả vờ là anh biết điều ấy có thể là gì.

Khi cô với lấy quần áo, anh cầm lấy tay cô. "Hôm nay kế hoạch của em là gì?".

"Em phải làm việc. Em thực sự bị chậm rồi.".

"Em đã nhận được báo cáo của cảnh sát chưa?".

"Rồi.".

"Anh sẽ giúp em xem qua chúng.".

"Ồ, không, cám ơn." Cô nhìn đâu đấy bên vai trái anh, và anh đặt đầu ngón tay lên cằm và đưa mắt cô đón nhận mắt anh. Mắt cô không bộc lộ điều gì, và bằng cách không bộc lộ gì, cô đã nói với anh điều anh cần biết. Cô đang trốn tránh anh, và anh sẽ không chấp nhận điều ấy. Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn cô. Cô cố gắng lùi lại một bước, nhưng lòng bàn tay của anh đã ôm lấy cổ cô.

Miệng anh đặt ngay bên trên cô, anh lướt đầu lưỡi dọc đường nối hai môi cô và cảm nhận cô từ bỏ từng chút một. Vai cô thả lỏng, biểu hiện của cô mềm đi, sau đấy là một hơi thở nhẹ của một tiếng thở dài và một tiếng "A" im lặng. Anh hôn cô trọn vẹn hơn. Anh hôn cô cho đến khi bàn tay của cô tìm thấy sau đầu anh.

Cho đến khi cô nhón chân lên và áp ngực cô vào bộ ngực trần của anh. Anh lùi lại và nhìn vào mắt cô.

"Xin lỗi về bữa sáng nhé?".

"Ừm … em vẫn còn no vì cái bánh kia.".

Dylan mỉm cười. Khỉ thật, nhưng anh thích cô.

Hope chọn tấm ảnh một bà già có vẻ ngoài bình thường từ những tệp ảnh trong máy tính. Cô tạo cho bà ta một mái tóc và son môi màu tím. Khi cô tạo cho đôi mắt bên dưới màu mắt tím của người ngoài hành tinh to hơn một chút và ngón tay dài hơn một chút, cô tự hỏi Walter có nghĩ tất cả đều là màu tím là quá không tự nhiên và sẽ bảo cô sửa hay không. Trong trí tưởng tượng hoang đường nhất của mình, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc tạo ra một nhân vật như Eden Hansen.

Không ngay cả khi cô giỏi như thế.

Cô đã gửi hai bài báo về người ngoài hành tinh cho tay biên tập. Anh ta thích cả hai và muốn thêm nữa. Cô kích vào biểu tượng gửi trên màn hình máy tính và gửi câu chuyện thứ ba của cô qua mạng.

Bài báo thứ nhất đã vừa mới đến được các cửa hàng, và theo Walter, phản ứng ban đầu của độc giả là tích cực. Tờ báo muốn chạy một loạt bài dài hết mức có thể. Điều này rất tốt đối với Hope. Cô đã có đủ chất liệu để duy trì một thời gian. Và khi cô hết ý tưởng, cô chỉ cần đi một chuyến vào thị trấn.

Cô đang viết những bài báo hay nhất trong sự nghiệp của mình, và cô không cần đến một bác sỹ tâm thần để nói với cô rằng đấy là do cô không còn cảm thấy trống rỗng, không còn cố gắng sáng tạo từ một cái giếng khô nữa.

Với việc chuyển đến Gospel, cô đã vô tình khởi động lại sự nghiệp và cuộc đời mình. Cô đang ngủ và cảm thấy tốt hơn nhiều sau một thời gian dài. Cô luôn biết rằng cuộc đời cô và óc sáng tạo đã quấn vào nhau đến mức khi một cái gặp khủng hoảng, cả hai đều khủng hoảng. Cô nghĩ rằng trong một thời gian cô đã cố gắng phớt lờ sự thật. Cô tập trung vào điều mà cô nghĩ cô có thể kiểm soát, sự nghiệp của cô, nhưng cô thấy mình đang treo lơ lửng trên móng tay của mình.

Bây giờ cô đã có một đời sống cộng đồng, và cô có việc để làm khác hẳn với những câu chuyện cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần. Khi những người hành tinh khiến cô đau đầu, cô sẽ chuyển sang bài báo về Hiram Donnelly. Cô không biết có bán nó hay không, nhưng viết bài báo đó mang đến cho cô một lối thoát.

Cô với lấy một chiếc phong bì lớn cô đã nhận được bằng thư vài ngày trước và lấy bản báo cáo của FBI ở bên trong ra. Từ những phần chưa bị bôi đen xóa đi, cô thấy rằng FBI đã được đánh tiếng và cung cấp bằng chứng về việc tham ô qua người ở trong văn phòng cảnh sát trưởng. Một người cung cấp thông tin đã tiếp cận với những số liệu sổ sách. Hope thắc mắc người đấy có phải là Hazel Avery. Hoặc thậm chí có lẽ là Dylan.

Cô ngả người trong ghế và ánh mắt cô hạ xuống chiếc điện thoại cạnh màn hình máy tính. Dylan nói anh sẽ gọi. Khi anh thả cô xuống vào buổi sáng, anh nói anh có vài việc phải làm ở Double T, nhưng tối nay anh sẽ gọi cho cô. Cô nhìn đồng hồ trên màn hình. Năm giờ mười lăm. Chính thức là buổi tối.

Hope đẩy ghế và đứng lên. Khi cô nghĩ về đêm hôm trước, cô cảm thấy vừa phấn khích vừa sợ hãi ngang nhau. Giống như cô muốn cười phá lên trong một giây và muốn trốn đi trong giây tiếp theo. Cô cảm thấy giống như một người bị tâm thần phân liệt. Bị xé ra thành hai. Đầy sức sống một cách tuyệt vời và sợ hãi đến chết. Tìm kiếm ý nghĩa ột cuộc tình vô nghĩa. Cố gắng bảo vệ chính mình trong khi lại lao về một cuộc xung đột với thứ chắc chắn sẽ làm tổn thương cô. Hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Anh đã liếm kem trên người cô và họ đã thân mật hết mức mà hai người tình có thể, nhưng trước khi anh đưa cô về nhà sáng hôm đấy, anh đã đưa cho cô một chiếc mũ bóng chày và giúp cô nhét tóc vào trong mũ. Anh đưa cho cô mặc một trong những chiếc áo khoác Levís to đùng của mình để không ai trong thị trấn nhận ra cô và bắt đầu đồn đại. Dù sao, đấy là điều anh nói, và cô tự hỏi điều ấy có phải là thật không, hay là anh thầm xấu hổ vì bị nhìn thấy cùng cô.

Anh đã hỏi về vết sẹo của cô. Cuối cùng anh đã chú ý đến nó khi anh tắm cho cô dưới vòi hoa sen. Cô nói với anh rằng chồng cũ của cô đã mổ dạ dày cho cô, bởi vì khi ấy không phải là thời gian hay địa điểm để nói thật. Rồi anh đã hôn lên vết sẹo cắt bỏ tử cung cũ của cô và khiến cô cảm thấy tồi tệ vì nói dối.

Anh đã gấp quần áo cho cô. Anh đã làm một việc nhỏ đến vậy, nhưng nó có cảm giác thật vĩ đại. Khi cô ngủ, anh đã gấp đôi quần áo lót của cô và đặt chúng cùng chiếc váy và chiếc áo hai dây thành một chồng gọn gàng giống như chúng vừa mới ra khỏi máy sấy. Và khi cô cố gắng rứt lui khỏi anh, cố gắng đặt thêm một chút khoảng cách giữa họ, anh đã kéo cô lại gần và làm cô có cảm giác như chuyện tình dục đêm qua không hề vô nghĩa chút nào.

Phải lòng Dylan sẽ rất dễ. Thật dễ và thật ngu ngốc. Anh đã từng nói với cô rằng bạn gái là thứ cuối cùng anh cần. Cô tin là anh có ý như thế. Nếu anh muốn có một người phụ nữ trong cuộc đời mình, chắc chắn anh đã có một người trước khi cô xuất hiện trong thị trấn. Có rất nhiều người để chọn ở Gospel. Anh không muốn có một mối quan hệ. Anh đã làm rõ như thế. Anh muốn tình dục, và cô cũng muốn tình dục, cô biết sau cùng cô cũng sẽ muốn thêm nữa. Cô biết cô sẽ bắt đầu quan tâm đến anh nhiều hơn bây giờ, và cô sẽ bị tổn thương nếu anh không cảm thấy giống cô. Đấy không phải lỗi của anh. Đấy không phải là lỗi của bất kỳ ai. Nó chỉ là cách mọi chuyện diễn ra giữa họ.

Tốt nhất là bây giờ kết thúc nó, trước khi cô bị tổn thương.

Nếu và khi anh gọi, cô chỉ phải nói với anh rằng cô không thể gặp anh nữa.

Cô phải tìm được ý chí để nói không.

Cuối cùng, cô không hề nói chuyện với anh. Khi điện thoại kêu, cô không nhấc máy. Cô không tin vào mình. Kể từ giây phút Dylan hôn cô vào cái đêm xảy ra vụ đụng độ ở Buckhorn, ý chí của cô đã bỏ trốn. Cô không tin rằng bây giờ nó sẽ xuất hiện. Không sau khi ký ức về nụ hôn của anh, và không sau một đêm họ đã dành để quệt kem lên người nhau. Không khi tất cả những gì cô phải làm là nhắm mắt lại và cảm thấy miệng anh trên cơ thể cô. Không khi cô có thể nhớ lại giọng nói quyến rũ mượt mà của anh một cách rõ ràng hoàn hảo khi anh cúi mặt xuống giữa hai chân cô và nói, "Thả lỏng, cưng à, anh chỉ ăn miếng lê nhỏ này ngay ở đây thôi.".

Không, ý chí của cô còn ít hơn con số không.

Cô sẽ phải tránh anh lâu hết sức có thể, nhưng trốn anh hoàn toàn sẽ là không thể trong một thị trấn nhỏ như thế này.

Lần tới gặp anh, cô chỉ cần cư xử tự nhiên. Lạnh nhạt, như thể cô đã có rất nhiều cuộc tình trong quá khứ.

21. Chương 11 Phần 2

Khoảng nửa đêm, cô lên giường và nhảy lên với mỗi tiếng động, tự hỏi anh có xuất hiện ở cửa nhà cô hay không, hay thậm chí có phải Dylan là người gọi sớm hơn,hay có thể là Shelly. Hay Walter. Hay một người bán hàng qua điện thoại Có thể không phải là anh. Đồ ngớ ngẩn!

Trước mười giờ sáng hôm sau một chút, Shelly gõ cửa trước nhà Hope.

Hope vừa mặc quần áo và tóc cô vẫn còn ướt do vòi hoa sen.

"Dylan vừa gọi cho chị," Shelly nói khi cô theo Hope vào trong bếp. "Cậu ấy muốn chị qua đây và xem em có ổn không. Cậu ấy nói đã cố gọi cho em tối qua, nhưng em không ở nhà.".

"Em không trả lời điện thoại," Hope lấy bình cà phê và rót vào hai cốc. "Em đang bận làm việc.".

"Cậu ấy nói sáng nay cậu ấy cũng gọi.".

Hope nâng cốc lên và thổi để ngăn mình không mỉm cười. Cô đã không nghe thấy tiếng điện thoại, nhưng có lẽ cô đã ở trong phòng tắm khi anh gọi.

"Có chuyện gì xảy ra giữa hai người thế?".

"Không có gì. Chị có muốn thêm sữa và đường không?".

"Không." Shelly nâng cốc lên và thổi. Hai người nhìn nhau chăm chú qua làn hơi. "Chị có biết rằng một người đưa tin trong phòng cảnh sát trưởng đã đưa cho FBI những thông tin về Hiram Donnelly không?".

"Chị đoán ra điều ấy.".

"Nhưng chị có đoán ra ai không? Hazel à?".

"Không.".

"Dylan?".

"Lại sai rồi.".

"Chị biết không?".

"Có," Shelly trả lời qua một nụ cười. "Nhưng chị sẽ không nói với em. Và em biết vì sao không?" Cô ấy không đợi cho Hope trả lời. "Bởi vì chị có thể giữ bí mật. Không ai biết chuyện ấy ngoài chị và FBI. Nếu

có người bảo chị giữ bí mật, chị có thể làm thế. Chị là một người bạn tốt." Cô ấy nhìn Hope đầy vẻ châm chọc như thể để nói rằng Hope không phải.

"Được rồi." Hope chịu thua và lời nói tuôn ra vội vàng. "Được rồi, em đã ở nhà Dylan vào ngày Bốn tháng Bảy.".

"Chị biết mà! Khi Paul nói với chị rằng Dylan sẽ lái xe đưa em về nhà, chị biết cậu ấy sẽ cố gắng sử dụng mánh khóe rẻ tiền của mình với em.".

Hope quá xấu hổ để thừa nhận rằng anh đã không phải cố nhiều. "Chị không thể kể chuyện này với bất kỳ ai. Em không biết em cảm thấy thế nào về chuyện đã xảy ra, và Dylan không muốn chuyện này trở thành tin đồn trong thị trấn.".

"Ôi Dylan đấy," Shelly cau có và vẫy bàn tay bị thương "Cậu ấy nghĩ công việc của mình là thiêng liêng hay gì đấy. Cấm kỵ hơn tất cả mọi người trong thị trấn theo cách nào đấy. Cậu ấy nghĩ mọi người muốn đến chết để biết chuyện gì xảy ra với mình."

Cô nhún vai. "Tất nhiên, chúng tôi muốn biết, nhưng dù thế chị sẽ không thốt ra một lời.".Hope thổi cốc cà phê của mình và uống một ngụm. Khi cô nhìn lên, Shelly đang nhìn chòng chọc vào cô.

"Cái gì? Chị muốn biết chi tiết à?".

"Không nếu em không muốn nói.".

"Em sẽ chỉ nói rằng em đã ở lại với anh ấy suốt đêm, và em đã có một thời gian vui vẻ thực sự." Cô muốn một ngụm khác và thêm vào, "Rất vui vẻ.".

Qua những cốc cà phê, họ mỉm cười với nhau. Hai người phụ nữ hoàn toàn khác biệt nhận ra người bạn thực sự ở nhau."Tay chị như thế nào rồi?" Hope hỏi.

"Tốt." Shelly nhìn nó và nhận xét, Paul rất thích màu sơn này, nhưng bây giờ nó đang bắt đầu tróc rồi.".

"Đi thôi, hãy sơn móng tay nào." Hope ra hiệu cho Shelly đi theo. Cô lấy đồ nghề và đặt chúng trên bàn cà phê trong phòng khách. Cô chọn màu Đỏ Nổi Loạn, trong khi Shelly chọn màu quả Việt Quất Núi."Em sẽ gặp lại cậu ấy không?".Hope lắc đầu.

"Không. Em không nghĩ đấy là một ý nghĩ hay.".

"Tại sao?".Hope với lấy một lọ tẩy và một túi bông tròn. À, chuyện này không thể đi đến đâu bởi vì em sẽ rời đi trong năm tháng nữa." Ý nghĩ bỏ đi mang đến một cảm giác nôn nao đáng sợ không mong đợi trong cô. Cô đã cảm thấy đầy sức sống ở đây và đã tìm thấy quá nhiều. Nhưng đây không phải nhà của cô. Cô chỉ không thể nghĩ đến việc sống ở đây mãi mãi, nhưng rồi thì cô cũng chưa bao giờ mường tượng về chuyện ấy. Cô mở nắp lọ và thấm ướt một cục bông.

"Dylan không muốn có bạn gái, và cuối cùng em sẽ bị tổn thương.".Shelly nghĩ một lúc, rồi nói. "Có thể. Thật tệ là em không thể chỉ vui đùa một chút. Em biết mà, sử dụng và tận dụng cậu ấy khi em ở đây.".Hope cũng nghĩ nó là quá tệ.

Sau khi Shelly về, Hope buộc tóc thành một túm đuôi ngựa ngược và thay sang một chiếc váy mùa hè màu xanh. Phần trên của chiếc váy trông như hai chiếc khăn rằn may vào nhau và buộc lại ở sau cổ và lưng, trong khi chân váy chạm đến bụng đùi cô. Khi lớp trang điểm của cô đã hoàn hảo, đôi môi đỏ mọng, cô lái xe vào thị trấn. Trước tiên, cô ngừng lại ở M&S để mua vài đồ rau quả tươi và một thanh sô cô la Hershey lớn.Cô nhìn qua một chồng đĩa CD nhỏ bà ở gần những tấm bưu thiếp và kẹo gôm. Cô chưa bao giờ hâm mộ nhạc đồng quê và miền tây, nhưng vì cô đang sống trong một thị trấn mà nếu không phải là dân dã, nó cũng chẳng thú vị gì, cô lấy một chiếc CD của Dwight Yoakam và đặt nó vào trong giỏ. Cô chưa bao giờ nghe nhạc của anh ta,nhưng cô đã xem anh ta diễn trong Sling Blade. Cô cho rằng người có thể đóng một vai xấu đạt như thế cũng phải có tài năng trong những lĩnh vực khác.Stanley đứng sau quầy thu ngân như mọi khi, một tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần trải trước mặt ông ta.

"Ông lại đang đọc bài báo về người ngoài hành tinh à?" Cô hỏi khi cô đặt giỏ cạnh quầy tính tiền."Ừ, chỉ là lần này có một nhóm người sống ở Tây bắc. Bài báo nói họ đang cải trang như con người, chạy loanh quanh để chơi khăm người khác.".

“Thật ư? Hừm.”.

“Bài báo nói họ chịu trách nhiệm cho những chiếc ba lô bị mất và một vài vụ bị thương.”.

Cô làm mắt mình mở to ra. “Oa.”.

“Bài báo nói họ cá cược.”.

“Điều ấy thật kinh khủng.”.

“Đánh cá về thương tật của những người khác là không đúng.” Stanley xoay tờ báo lại và chỉ vào trang giữa.

“Bảo tôi điên đi, nhưng cái này giống hồ Gospel.”.Hope nhìn kỹ hơn bức ảnh cô đã chụp vào ngày cô gặp Shelly và các cậu bé trên bãi biển. Cô đã không nghĩ sẽ có người nhận ra bức ảnh. “Tôi nghĩ nó giống với Eugene, Oregon,” cô nói để đánh lạc hướng ông ta.

“Có thể là thế. Một người ngoài hành tinh có thể trà trộn với những người leo cây ở Eugene.” Ông lắc đầu và kéo chiếc giỏ của cô.

“Nhưng, chắc chắn có thể là Gospel.”.Hope là một diễn viên khá tốt khi cô tập trung tư tưởng, và cô cố gắng ra vẻ như thể cô đang dành cho ý kiến của ông ta vài ý nghĩ nghiêm túc. “Ông có thực sự nghĩ thế không?”.

“Không, nhưng đoán xem người nào trong thị trấn này có thể là người ngoài hành tinh cũng thú vị.”.Cô liếc nhìn tờ báo và mỉm cười. “Có lẽ người phụ nữ điều hành Sandman.”.

“Ada Dover à?” Ông ta cười và tính tiền những quả cam. “Cô có thể đúng.Bà ấy là một người kỳ lạ.”.

“Phải, như ma ấy.”.

“Đừng lo lắng.” Ông ta vỗ tay cô, sau đó tiếp tục tính tiền. “Tôi sẽ bảo vệ cô khỏi những người ngoài hành tinh.”.

“Cám ơn, Stanley,” cô nói và vẫn còn mỉm cười khi cô rời M&S. Cô đi rửa cuộn phim cô đã chụp những quả núi từ sân sau nhà, và lái đến cây xăng tự phục vụ Chevron. Cây xăng này vẫn còn chưa bước vào thế kỷ mới, và sau khi đổ đầy xăng vào xe, cô phải đi vào trong và thanh toán bằng thẻ ghi nợ.Khi cô bước trở ra bên ngoài, Dylan đang đứng phía bên kia của cây xăng, vừa dựa người vào chiếc xe bán tải màu xanh sẫm vừa bơm xăng. Chiếc áo phông đen sơvin trong chiếc quần jeans đen, và chiếc mũ Stetson đen kéo thấp xuống trán. Anh trông như vừa bước ra khỏi màn ảnh bạc - một nhân vật phản diện không thể cưỡng lại - đang làm nhiệm vụ gieo rắc sự tàn phá và làm tan vỡ trái tim của những phụ nữ tử tế.Bước chân cô chậm đi và trái tim cô dừng khựng lại.

Cô không thể nhìn thấy mắt anh vì bóng tối của chiếc mũ, nhưng cô có thể cảm thấy ánh mắt anh trên người cô. Luôn luôn như thế, nó vươn qua khoảng cách và chạm vào khắp người cô. Khi cô đi đến chỗ để xe của mình, anh đứng thẳng lên và một nụ cười chậm rãi cong trên đôi môi anh.

“Giống như có gã nào gói em trong khăn tay ấy,” anh nói, giọng nói êm ả của anh kéo cô về phía anh như một sức hút của một chiếc máy kéo vô hình, quyến rũ cô với ký ức về bàn tay và miệng anh chạm vào cô.Cô nhìn xuống chiếc váy và không thể nghĩ ra điều gì thông minh để nói.

“Ồ” là âm thanh duy nhất cô có khả năng thốt ra. Cô nhìn lên vào đôi mắt trong bóng tối và nụ cười quyến rũ của anh, và giống như một kẻ hèn nhát, cô cúi đầu và lao vào xe. Cô khởi động chiếc Porsche và phóng đi, để lại sự quyến rũ trong đám bụi.Ồ. Thế là sao? Ồ? Khớp ngón tay của cô trắng bệch trên tay lái và má cô nóng rực trên suốt quãng đường về nhà. Ồ? Anh có thể nghĩ rằng cô là một con ngốc. Quá nhiều cho việc cư xử một cách lạnh nhạt và xã giao.Cô mang túi vào trong nhà và cất đồ tạp hóa đi. Cô băn khoăn lúc này Dylan đang nghĩ gì về cô. Khi mà giờ cô đã cư xử như một kẻ đần.Cô không phải đợi lâu. Cô chỉ nghe được vài bài hát trong đĩa nhạc của Dwight Yoakam thì có người đập cửa nhà cô. Cô bấm nút dừng rồi ra mở cửa, và đấy là Dylan, với chiều cao hơn một mét tám và đang cực kỳ cáu tiết.

“Em đang cố gắng chứng tỏ điều quái quỷ gì thế?” Anh hỏi và hùng hổ lao vào hành lang, mang theo mùi hương vừa cạo râu với anh. Cô nhìn ra bên ngoài sau lưng anh nhưng không thấy chiếc xe tải của anh.

“Xe của anh để đâu thế?”.

“Em lao ra khỏi Chevron và gần như chạy vuông góc với chiếc xe hàng của Alice Guthrie. Cô ta buộc những đứa trẻ ở phía sau, và em có thể đã làm ai đấy bị thương nghiêm trọng.”.

“Chiếc xe ấy còn cách một khoảng xa so với điểm giao nhau.” Cô đóng cửa lại và khoanh tay dưới ngực.Chùm đèn trần hắt xuống ánh sáng nhiều màu dọc hành lang và trên chiếc áo phông đen của Dylan. Trong một không gian nhỏ, anh trông như to lớn hơn bình thường. Một đấng mày râu cơ bắp, to lớn trong bộ trang phục màu đen. Anh đặt tay lên hông và nghiên cứu cô từ dưới vành mũ.

“Tại sao em lại tránh anh?”.

“Em không làm thế.”.

“Tại sao em không trả lời điện thoại?”.

“Em đang làm việc.”.

“Ừ - hứ.”.Anh sẽ không chấp nhận điều đấy, vì thế cô quyết định thành thật “Em chỉ nghĩ là chúng ta không nên gặp nhau nữa.”.

“Vì cái quỷ gì lại không?”.Nhưng không hoàn toàn thành thật. “Vì em không thể cho phép anh đến đây bất cứ khi nào anh muốn tình dục.”.Ánh mắt anh nheo lại.

“Em nghĩ đấy là lý do anh ở đây?”.Cô không biết, nhưng cô đang có cảm giác mất kiểm soát lần nữa. Cảm giác như cô đang lao vào một cuộc xung đột “Không phải thế à?”.

“Không.” Anh nghiêng về phía cô và nói, “Có lẽ anh chỉ muốn đích thân gặp em để xem em có ổn không. Có lẽ em là một người trò chuyện thú vị. Có lẽ anh chỉ thích nhìn em.”

Anh nghiêng lại gần hơn một chút. “Và có lẽ anh chỉ muốn dành thời gian ở bên em.”.Trái tim Hope đập dồn dập trong ngực.“Có lẽ lý do anh đến đây không liên quan gì đến tình dục.”.

“Thật ư?”.“Có lẽ.” Anh đặt ngón tay dưới cằm và nâng mặt cô lên nhìn anh. “Có lẽ anh chỉ muốn hôn em. Có lẽ đấy là tất cả những gì anh muốn.” Anh hơi quay đầu sang một bên và nói trên môi cô.

“Có lẽ anh chỉ nhớ hương vị của em trong miệng anh.”.Hơi thở của cô nghẹn lại trong ngực gần trái tim đập thình thịch của cô, và cô không thể nhớ chính xác tại sao cô nên bảo anh đi. À thực ra, cô có thể nhớ, nhưng vào lúc này, chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai không quan trọng quá nhiều. Cô đang đứng trong hiện tại, và nó đang được lấp đầy bởi một chàng cao bồi cao, quyến rũ, người có cái vuốt ve có thể đặt cô vào lửa và khiến cô muốn lướt bàn tay lên ngực và dựa vào anh.

“Anh có muốn vào nhà không?” Cô hỏi, mặc dù thực tế, anh đã ở bên trong rồi.

“Có lẽ.” Anh mở miệng trên miệng cô và hôn cô say đắm, sâu bên trong cô, không có gì quan trọng nữa ngoài anh. Anh là phù thủy, truyền tia sét khắp cơ thể cô.Anh ngả ra sau và nhìn vào mắt cô.

“Em có muốn anh vào không?”.Nếu cô nói có, cô sẽ nói có với nhiều hơn những cuộc hội thoại thú vị. Đấy có phải điều cô muốn không? Ở bên anh cho đến khi nào có thể, hay là cô đơn và nghĩ về anh? “Có,” cô nói, với anh cũng như với cô. Cô quay người trước khi cô có thể thay đổi ý định của mình, và tiếng gót giày của anh vọng lại trên sàn nhà gỗ cứng khi anh đi theo sau cô.

“Anh có muốn uống gì không?” cô ngoái lại hỏi và liếc nhìn anh.“Không,” anh nói và chầm chậm nhìn lên, thôi nhìn chằm chằm vào mông cô.Cô có rất ít kiểm soát với anh, với chính mình và tình cảnh giữa họ, và cô đang mất thêm nữa với từng nhịp đập rộn rã của trái tim cô. Nhưng trước khi mất kiểm soát hoàn toàn, cô nói.

“Chúng ta phải đặt ra vài luật lệ cơ bản.”.

“Được. Anh sẽ gọi trước khi đến.”Anh với lấy tay cô và dừng cô lại ở bàn uống nước.

“Nhưng em phải trả lời điện thoại.”.

“Em sẽ trả lời, nhưng anh phải …” Cô dừng lại khi anh đưa lòng bàn tay cô lên miệng và hơi thở ấm áp của anh châm chích cổ tay cô.“Anh phải làm gì, cưng?” anh hỏi, nhưng biểu hiện trong đôi mắt xanh lục đang

nhìn xuống cô nói với cô rằng anh biết. Anh biết rằng anh sẽ có cô ngay ở nơi anh muốn cô và anh đang thích thú với điều ấy.

"Ừm … gọi trước.".

"Anh vừa nói là anh sẽ gọi." Anh hôn lên điểm làm cổ tay cô râm ran và chúng chạy lên cánh tay cô.

"Ồ.".

"Em đang có những luật lệ gì khác trong đầu nữa?".Với anh nhìn chằm chằm vào cô như thể anh chuẩn bị ăn cô, cô không thể nghĩ ngợi. Cô rời mắt khỏi anh và nhìn vào bản báo cáo của FBI đang đặt trên bàn ở phòng khách.

"Em sẽ không làm những việc tục tĩu," cô nói, điều mà cô cho rằng là thật, theo như cô biết.Lông mày anh cau lại, và anh thả tay cô xuống.

"Được rồi." Anh nhấc mũ ra và quăng nó lên đi- văng.

"Trước khi chúng ta đi xa hơn, hãy định nghĩa tục tĩu.".

"Lập dị.".

"Em tốt hơn là định nghĩa lập dị đi.".Cô nghĩ một lúc.

"Không roi.".

"Em đang nói từ kinh nghiệm bản thân à?".

"Không."."

Thế làm sao em biết rằng em sẽ không thích roi?".

"Em không thích bị đau. Khi em bị giấy cắt, em sẽ muốn dùng moóc- phin.".

"Em có thích bị trói lại không?".Hope chưa bao giờ bị trói lại trước đây, và ý nghĩ Dylan trói cô lại khiến da cô râm ran vì mong đợi.

"Có.".

"Còng tay vào cột giường?".Cô cũng chưa bao giờ bị còng tay vào cột giường. Cô gật đầu. Ừ, cô có thể làm thế.

"Em có thể còng tay anh không?".

"Bất cứ lúc nào," anh nói qua một nụ cười nhe nhởn xấu xa, sau đó kéo cô vào ngực anh.

"Hết chưa, hay em có thêm những luật lệ nữa?".

"Em nghĩ là thế thôi.".Anh cúi mặt xuống tai cô và thì thầm,

" Vậy nếu anh trói em vào giường của anh và hôn chân em, có được không?".

"Được.".Anh đưa một tay lên má cô và hôn vào cổ cô.

"Và nếu anh trượt tay từ sau đùi lên mông em và nâng em lên miệng anh? Việc đấy có quá tục tĩu không?".

"Không." Mắt cô nhắm lại.

"Việc đấy thì được.".

"Nó còn tốt hơn cả được." Anh trượt bàn tay lên cánh tay cô.

"Và, Hope này?".

"Ừm." Cô mở mắt và nhìn vào anh."Anh sẽ không bao giờ làm điều gì mà em không muốn anh làm. Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương hay làm em đau." Anh đưa tay lên nút thắt ở cổ cô.

"Trừ phi em yêu cầu anh thật dễ thương.".

22. Chương 12 Phần 1

Chương 12

Khúc Ngoặt Trên Đường Cao Tốc Đến Địa Ngục

Nút thắt bên dưới ngón tay Dylan tuột ra, và dây váy của cô trượt khỏi vai Dylan nhìn sâu vào trong mắt Hope và thấy chính xác điều anh cần:

mí mắt hơi sụp xuống của cô và tia sáng bùng cháy như một ngọn lửa xanh lợ Anh ôm ngực cô và cảm nhận ngực cô co lại bên dưới cái vuốt ve của anh. Cô lướt đầu lưỡi trên môi, và anh hôn cô, nếm mùi vị ham muốn trên miệng cộ Ham muốn của cô đối với anh. Ham muốn của anh đối với cộ Cũng chính ham muốn đấy đã giữ anh thức suốt đêm qua và khiến anh cứng như đá.

Anh đẩy dây váy xuống, chiếc váy rơi xuống eo cô và ở lại đấy Rồi anh ngả người ra sau để nhìn vào thứ anh đang ôm trong tay Hoàn hảọ Mềm mại Hình dáng của một quả lê, đầu ngực cô như quả mâm xôi nhỏ siết chặt lại Ngực cô lấp đầy bàn tay lớn của anh, và anh khẽ siết tay Anh cảm thấy cô hít vào và cô nín thở.

Làm sao anh có thể từng nghĩ rằng một đêm với cô sẽ là đủ? Sau một đêm anh muốn cô nhiều hơn khi cô chỉ là một điều tưởng tượng. Bây giờ anh đã biết cô còn hơn cả một điều tưởng tượng. Hơn cả bất cứ thứ gì anh đã cầm trong tay Và anh biết cho đến khi nào cô còn nằm trong tầm với của anh, anh sẽ với đến cộ Cô nắm đuôi áo phông của anh ra và kéo nó ra khỏi chiếc quần jeans. Anh tiếp quản việc đấy và kéo nó qua đầu, và trước khi chiếc áo phông chạm đến sàn nhà, bàn tay cô đã ở trên người anh. Trên sườn, vai và chuyển xuống ngực anh.

Cô ngả người về phía trước và hôn cổ anh. Cái lưỡi ấm áp, ẩm ướt của cô gây ra những cơn run rẩy khắp cơ thể anh và làm anh cương cứng đến mức nhức nhối Những ngón tay cô cào vào lớp lông ở ngực, để lại một đường lửa dẫn đến cạp quần của anh. Cô cởi cúc quần, đưa tay vào trong và đưa anh rạ Đấy là một trong những điều anh thích về Hopẹ Cô không e thẹn để đạt được điều cô muốn.

Dylan nhìn xuống giữa hai người họ, từ ngực cô đến thẳng bé của anh đang nằm trong bàn tay trắng mềm của cộ Anh không biết chuyện giữa họ sẽ giải quyết như thế nào, và trong giây phút này, anh không quan tâm. Máu anh rộn ràng trong tĩnh mạch, đầu và háng anh. Dục vọng siết bụng anh thành một cái nút chặt. Anh nắm tay trên tay cô và di chuyển lên xuống, chuyển động trong lòng bàn tay mềm mượt như nhung của cộ Anh biết sẽ đến lúc anh không thể chạm vào cô được nữạ Khi cô không thể ở đây để chạm vào anh, nhưng bây giờ cô đang ở đây, và anh muốn điều này Anh muốn nỗi nhức nhối trong lòng anh và sự co thắt nặng nề trong dạ dày anh.

Anh muốn có cảm giác bị đâm bởi một đoàn tàu đang chạy Cảm giác bị đánh ngã sõng xoài bởi thứ gì đấy anh không thể và không muốn dừng lại Anh hôn miệng cô, má cô và cổ cộ Anh tháo dây váy ở lưng cô và nó lập rờn rơi xuống chân cộ Cô đứng trần truồng trước anh ngoại trừ chiếc quần lót lụa xanh. Mặc dù anh biết nhiều hơn, anh vẫn muốn chuyện này kéo dài mãi mãi "Làm tình với em đi, Dylan," cô thì thầm.

Anh đặt hai bàn tay lên vai cộ "Con gái thành phố các em …," anh nói khi anh nhấc cô ra khỏi đống quần áo, " … luôn luôn vội vã." Anh chầm chậm thả cô xuống, để cơ thể cô trượt dọc cơ thể anh. Hai đầu ngực cứng của cô lướt trên ngực anh, và anh giữ cô sát vào anh. "Chúng ta có cả ngày Cả đêm nữạ".

Với miệng cô lơ lửng ngay trên miệng anh, cô hỏi, "Anh không phải đi đâu saỏ Không có nhiệm vụ cấp bách à?".

"Không. Hôm nay anh đã nói chuyện với Adam, và đã để con chó của nó ở chỗ mẹ anh." Anh đẩy hông vào hông cộ "Nơi duy nhất anh muốn ở là ngay đâỵ" Anh sẽ thích đứng như thế lâu hơn, nhưng cô đã vặn vẹo ra khỏi vòng tay của anh. Với cô thể đang bị khuấy động một cách đau đớn, anh nhìn cô bước đị "Em đang làm gì thế?".

"Đừng đi đâụ" Cô ngoái lại nhìn và mỉm cười "Em sẽ quay lại ngay".

Anh liếc nhìn xuống, phần cứng ngắc của mình, và tự hỏi cô nghĩ anh sẽ đi đến nơi quái quỷ nào Không phải cô vừa bảo anh làm tình với cô hay sao Anh lấy ví ra và quăng nó trên bàn uống nước.

"Hãy làm điều gì có ích đi," cô nói với ra từ phòng ăn. "Cởi quần áo của anh ra".

Anh hất bốt ra và nhét tất vào bên trong. Khi anh đẩy quần xuống đùi, anh nghe thấy tiếng ghita và tiếng đàn violon tràn ngập nhà. Anh ném chiếc quần jeans cạnh bốt và nhìn lên. Hope lại xuất hiện, đi về phía anh, ngực cô nẩy lên với từng bước chân. Từ căn phòng khác, Dwight Yoakam hát về một cuộc cưỡi ngựa hoang dã. Chết tiệt anh sẽ không thể nghe được Dwight hát thêm từ nào mà không nghĩ đến Hope không mặc gì ngoài chiếc quần lót bé xíu đang di chuyển về phía anh.

"Em chưa bao giờ nghe nhạc đồng quê và miền tây," cô nói "Và em muốn mở rộng tầm nhìn của mình. Trải nghiệm thứ gì đấy mới mẻ.".

Anh túm lấy cô và ôm cô vào ngực anh. Với chiều dài cơ thể cô áp sát vào cơ thể anh, anh cho rằng nhiệm vụ của anh là trao cho cô một trải nghiệm mới Trong khi Dwight hát về một người đàn bà xoa tay lên đùi anh ta, Dylan tạo ra một chút chà sát, cọ vào đùi Hope Spencer và lấp đầy tay anh bằng bộ mông nhỏ bao phủ trong chiếc quần lót lụa mỏng. Ngực cô áp vào ngực anh và anh đẩy hông vào cộ Anh hôn cô mạnh mẽ, ướt át. Anh trượt một bàn tay quanh sườn cô và xuống phía trước. Cô đã ướt, và khi anh cảm nhận cô nơi cô ấm áp và trơn trượt, một tiếng rên rỉ thô ráp, dài vang sâu trong cổ họng cộ Cô vặn mình ra khỏi vòng tay anh lần nữa, nhưng lần này cô không rời khỏi anh. "Ngồi xuống," cô ra lệnh, giọng cô nghe đờ đẫn đúng như những gì anh đang cảm nhận. Cô không đợi anh nghe theo yêu cầu của mình. Thay vào đấy, cô chống tay vào ngực anh và đẩy cho đến khi anh ngồi xuống chiếc đi- văng.

Cô đứng giữa hai chân mở rộng của anh và đẩy quần lót của mình xuống. Khi cô hất nó ra sau, anh lướt ánh mắt từ chân lên đường hằn do quần lót của cộ Chỉ tuần trước, anh còn thắc mắc có phải tóc cô có màu vàng tự nhiên. Bây giờ thì anh đã biết là đúng thế, và thánh thần thiên địa ơi, đi loanh quanh với cái hiểu biết ấy đã gần như giết chết anh. Chỉ mới sáng nay, anh đã hình dung khu vực tam giác của cô và lái một chiếc máy kéo lao vào sườn kho thóc của mẹ anh.

Chỉ nhìn cô lúc này thôi cũng khiến anh khó thở. "Anh cần một cái mũ," anh nói "Cái gì?".

"Có một cái bao cao su trong ví anh.".

Cô cầm ví anh đang nằm trên bàn và lấy ra cái bao cao su có vỏ bằng giấy thiếc vàng từ bên trong. "Em nghĩ anh không đến đây vì tình dục.".

Anh mỉm cười "À, một gã có thể hy vọng mà Hope".

Một bên lông mày của cô nhếch lên khi cô xé chiếc bao cao su và để nó vào giữa hai môi cộ Sau đấy, trước ánh mắt kinh ngạc của anh, cô dùng miệng để đeo nó cho anh. "Ôi, lạy Chúa," anh rên lên khi cô mở rộng tầm nhìn của anh và cho anh một trải nghiệm mới mẻ hoàn toàn.

Khi cô ngồi dạng chân trên lòng anh, anh đã rất gần với điểm không thể quay lại Cô từ từ ngồi xuống cho đến khi anh vùi sâu vào trong cộ Với sự nóng bỏng anh cảm nhận được cô như thể được tạo ra dành riêng ột mình anh.

Cô rùng mình và anh cảm thấy mọi rung động của lối vào chật hẹp. Cô túm lấy vai anh và ngả người ra sau Môi cô hé ra, hơi thở của cô nóng, và đầu cô ngả sang một bên. Má cô hồng rực. Khao khát trong đôi mắt xanh trong của cô tập trung vào anh như thể anh là người đàn ông duy nhất có chính xác thứ cô cần.

Cô thốt ra tên anh và anh đặt hai bàn tay lên lưng cộ Anh hôn lên ngực cô, và khi cô siết chặt lối vào chật khít của mình, anh phải chiến đấu để không đạt đỉnh trước cộ Anh cố gắng nghĩ đến thứ gì khác trong khi mọi tế bào trong cơ thể anh tập trung vào cộ Vào cảm giác về cộ Vào hơi ấm của lối vào đang co thắt của cộ Vào cơn đau sắc bén và nỗi nhức nhối đến đờ đẫn đang siết chặt háng anh.

Cô thẳng người và áp trán vào trán anh. Anh hít thở không khí từ trong phổi cô khi cô di chuyển lên xuống, vuốt ve anh với một nhịp điệu chậm rãi và đều đặn đang khơi cơn sốt lên cao hơn nữa Anh túm lấy lưng cô và kéo mạnh cô xuống, di chuyển cô nhanh hơn.

Anh không nghĩ có gì có thể tốt hơn việc được ở bên trong Hope, nhưng với cú đẩy tiếp theo thì có. Nó trở nên nóng bừng hơn rất nhiều Và ẩm ướt, như miệng của cô, chỉ là tốt hơn. Hơi nóng quét qua da thịt anh như một ngọn lửa dữ dội Hope rên rỉ và siết chặt anh hơn nữa Sự co thắt của cô ép ra một cơn giải thoát xoắn lấy những cơ quan sống còn của anh và làm lồng phổi anh hết sạch không khí.

Anh đạt đỉnh sâu bên trong nơi cô nóng bỏng và ướt át và thậm chí khi anh lao vào cô lần cuối cùng, anh biết tại sao nó lại có cảm giác tốt đến chết tiệt như thế.

Chiếc bao cao su bị rách.

Hope tựa đầu trên ngực Dylan khi tiếng nhạc từ đài đĩa của cô lấp đầy không gian im lặng, chỉ bị ngắt quãng với những hơi thở hổn hển của họ. Tối hôm trước, cô đã nghĩ làm tình với Dylan không thể tốt hơn. Nhưng cô đã sai Bây giờ nó tốt hơn có lẽ vì cô thoải mái hơn. Thả lỏng hơn với cơ thể của mình và với anh. Thoải mái hơn vì đã cư xử giống cô hơn.

Cô đợi cho đến khi hơi thở của mình trở lại bình thường trước khi nói "Em nghĩ anh đã hủy hoại em với bất kỳ một người đàn ông nào khác." Khi anh không nói một lời, cô lùi lại và nhìn mặt anh. Anh không có vẻ giống như một người đàn ông đang ngập trong dư vị sau một cuộc làm tình. "Có chuyện gì thế?".

"Nhổm lên đi," là tất cả những gì anh nói Ngay khi Hope quỳ lên đầu gối, anh túm lấy hông cô và dựng cô đứng trước anh. Không nói một lời, anh túm lấy chiếc quần jeans và tiến về phòng tắm.

Hope nhìn chằm chằm theo sau anh cho đến khi anh khuất khỏi tầm nhìn.

Cánh cửa phòng tắm đóng lại, và dư vị ân ái của chính cô nổ bụp như một quả bóng. Cô đứng giữa phòng khách của mình, đột nhiên cảm thấy trần trụi và bị bóc trần. Chuyện gì đã xảy rả Chuyện gì đã trở nên sai lầm? Cô đã làm điều gì?

Cô quơ lấy váy và kéo nó qua đầu Cô không biết chuyện gì đã xảy ra hay cô đã làm gì. Mọi thứ đã thật tuyệt vời cho đến khi đấy Cho đến khi cô đã nói vui rằng anh đã hủy hoại cô với những người đàn ông khác. Có lẽ là câu đấy Có lẽ câu nói đấy giống như một lời cam kết đối với anh.

Hope buộc dây váy phía sau lại và liếc về phía hành lang. Phải là câu nói đấy Cô đã làm anh giận dữ. Có thể bây giờ anh sẽ về. Ý nghĩ anh bước qua cánh cửa trước khiến cô lạnh người Tiếng đài đĩa ngừng lại và có tiếng xả nước trong toilet. Dylan xuất hiện trong chiếc quần jeans đen, nhưng anh trông không vui vẻ hơn khi anh bỏ đi "Em có sử dụng biện pháp tránh thai không?" anh hỏi "Cái gì?" ánh mắt cô khóa trên đường nét ảm đạm trên miệng anh. Cô lắc đầu "Ý em là không.".

"Cứt thật!".

Hope nhảy lên. "Gì thế?".

"Gì thế?" Anh cào tay vào tóc. "Em không cảm thấy chiếc bao cao su bị rách à?".

Cô nghĩ một lúc. Nghĩ đến giây phút mọi thứ bỗng trở nên tuyệt vời hơn trước. "Ồ," cô nói Anh thả tay xuống hai bên sườn. "Khi nào đến chu kỳ của em?".

Anh lo lắng về chuyện có thai Chuyện mà cô đã không nghĩ đến rất lâu rồi, chuyện đấy chưa bao giờ bước vào đầu cộ "Còn lâu," cô trấn an anh.

"Bao lâủ".

"Em không có thai đâụ".

"Em không thể chắc chắn về điều ấy".

"Hãy tin lời em.".

Anh di chuyển về chiếc đi- văng và ngồi xuống, khuỷu tay đặt trên đầu gối Bàn chân trần của anh giẫm lên chiếc quần lót bị vo tròn của cộ "Chết tiệt, thật là lộn xộn.".

"Em không có thai đâu, Dylan.".

“Em không thể biết chắc, Hopẹ Ngay lúc này DNA của anh đang bơi ngược dòng, hàng nghìn con nòng nọc nhỏ vui vẻ đang lao nhanh đến điểm đích.” Anh lấy tay xoa mặt. “Mẹ kiếp!”.

Hope cố gắng không tiếp nhận chuyện này một cách quá riêng tư, nhưng cô không thành công.

“Anh không thể có thêm một đứa con ngoài giá thú mà mẹ nó sống ở một bang khác nữạ Anh chỉ không thể làm thế lần nữạ” Anh lắc đầu và ngước lên nhìn cộ “Anh sẽ không làm thế.”.

Hope cố gắng không để vẻ ngạc nhiên hiện trên mặt. Cô không biết anh có nhận ra điều anh vừa nói với cô hay không. “Tin em đị Em không có thaị”.

“Làm sao em biết được?”.

Đây không phải là một chuyện lớn, cô nói với chính mình. Nó không quan trọng, nhưng chỉ khi cô vừa bắt đầu cảm thấy thoải mái với anh, nói với anh sẽ mang đến tất cả sự thiếu tự tin cô cảm thấy về cơ thể mình. “Không có đích đến nào cả.”.

Ánh mắt anh hạ xuống bụng cô, và anh gõ ngón tay lên lưng của chiếc đivăng.

“Ý em là gì?”.

Hope đi đến lò sưởi và nhìn chằm chằm vào mặt lò sưởi đá lạnh lẽọ Cô không biết chính xác nói với anh như thế nàọ Chuyện này không quan trọng, nhưng với vài người đàn ông lại rất quan trọng. “Nhớ khi em nói với anh vết sẹo trên bụng em là vì mổ dạ dày không? À, em đã nói dối về điều đó. Khi em còn trẻ hơn, em đã bị bệnh rất nặng, em đã bỏ lỡ rất nhiều bài vở, em phải trải qua một cuộc phẫu thuật mà hậu quả là em không thể có con được nữạ”.

“Ung thư à?”.

Cô nhìn qua vai anh. “Không,chứng lạc nội mạc tử cung.”.

“Chúa ơị” Anh thở dàị “Tại sao em không chỉ nói thế? Em làm như em chỉ còn cách cái chết một hơi thở.”.

“Anh đã nghe về chứng lạc nội mạc tủ cung chưả”.

“Chắc chắn rồị Mẹ anh đã bị bệnh đấy và phải làm phẫu thuật cắt bỏ tử cung khi anh mười sáu tuổị”.

“Em mới hai mươi mốt.”.

Anh đứng dậy và đi về phía cộ “Như thế chắc hẳn rất khổ sở.”.

Cô nhún vai và nhìn xuống con linh miêu trên lò sưởị “Em cảm thấy khỏe hơn rất nhiều sau phẫu thuật, nó cũng đáng đối với em. Em đã có thêm rất nhiều tự dọ Em không phải dành nửa tháng khiếp sợ nửa tháng còn lại Em nghĩ nếu em muốn có con, em sẽ nhận con nuôị Phải có một đứa con sinh học của chính mình chưa bao giờ là vấn đề đối với em. Có lẽ do em nghĩ nó cũng không thành vấn đề với một người đàn ông yêu em.”.

“Đúng thế mà.”.

Cô biết rõ hơn. “Nhưng có vấn đề.” Cô cảm thấy anh di chuyển sau lưng cộ “Anh cho rằng nó có vấn đề với chồng cũ của em,” anh nói, xâm lấn khoảng không riêng tư của cô với cơ thể to lớn, rắn chắc của mình và những câu hỏi nhạy cảm.

Cô chưa bao giờ nói với ai về chuyện đã xảy ra trong cuộc hôn nhân của mình. Cô thực sự không muốn nói về nó lúc này, nhưng anh đặt bàn tay lên vai cô và xoay cô lại đối mặt với anh. Cô nhìn vào anh và anh đang nhìn lại cô qua đôi mắt mâu xanh lục kiên nhẫn, giống như anh sẽ đợi câu trả lời của cô cả ngày. “Anh ta nghĩ nó không thành vấn đề, nhưng đã có vấn đề,” cô nóị Ngón tay cái của anh quệt vào làn da trần của cộ “Thế thì hắn là một con lừa”.

“Phải, vì rất nhiều lý do, nhưng không phải vì điều ấy.” Lần nữa Hope thấy mình đang bao biện cho chồng cũ trước mặt Dylan, nhưng nếu anh đã nghe sự thật, anh phải nghe mọi chuyện. ”Khi chúng em bắt đầu kết hôn, em đã thực sự tin rằng chuyện này không quan trọng với anh tạ Anh ta bận rộn với công việc và chúng em đi du lịch rất nhiều Chúng em nói với nhau rằng cuộc sống của chúng em đã đầy đủ và cuộc hôn

nhân của chúng em thật tuyệt vời, bởi vì chúng em chỉ cần lấy đồ, đi và dành cả cuối tuần ở Carmel nếu chúng em muốn.

Chúng em nói với chính mình rằng cuộc sống của chúng em tốt hơn cuộc sống của những người bạn đang bị ràng buộc bởi con cái, và rằng chúng em có thể làm tình trong mọi căn phòng mà chúng em muốn. Chúng em có thể nhảy lên một chiếc máy bay phản lực và bay đến Scottsdale hay Palm Springs để chơi gôn. Và chúng em đã làm tất cả những việc đấy, nhưng thế vẫn chưa đủ, ít nhất là với anh tạ".

"Anh ta bỏ em vì một ả y tá, đúng không?".

"Không. Em cũng đã nói dối về việc ấy".

Ngón tay cái của anh dừng lại và lông mày anh nhướng lên trán.

"Em chắc chắn không biết anh nhiều đủ để kể với anh rằng chồng em đã ngoại tình với bạn thân của em. Chuyện ấy quá bẽ mặt." Cô nhìn đi chỗ khác, nhưng anh đã đặt tay lên mặt cô và đưa ánh mắt cô trở lại với anh.

"Hắn là một con lừa," Dylan nhắc lại "Anh ta nói cuộc tình đấy chỉ là một tai nạn, nhưng em không nghĩ thế. Anh ta nói việc mang thai của cô ta cũng là một tai nạn. Em cũng không tin vào điều ấy Anh ta có thể không biết đến chuyện ấy cho đến khi nó xảy ra, nhưng em nghĩ anh ta muốn thứ mà em không thể trao cho anh tạ Anh ta muốn có đứa con của chính mình." Cô hạ ánh mắt xuống bộ ngực trần của anh. "Em nghĩ đấy là vấn đề sinh học. Em nghĩ đàn ông đều muốn có con của chính mình.".

"Có lẽ nó chỉ quan trọng hơn với vài người đàn ông.".

"Rất dễ để anh nói thế. Anh có Adam rồi".

"Phải, anh đã có con, nhưng điều ấy không có nghĩa là anh luôn chắc chắn nó là con anh." Anh trượt lòng bàn tay xuống cánh tay cô và cầm bàn tay cô trong tay anh. Jullie và anh không sống với nhau vào lúc cô ấy thụ thai Adam, và anh không quá chắc chắn rằng cô ấy không có bạn trai khác.".

"Nhưng Adam có đôi mắt của anh.".

"Đấy là bây giờ. Khi nó sinh ra, đôi mắt nó màu xanh lơ sẫm và sưng vù.

Nói thật với em là nó có vẻ giống như Winston Churchill. Nó đã có một thời gian khó khăn và là một củ khoai tây bé xấu xí. Nhưng giây phút anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé của nó, và giây phút nó nhìn vào anh, bọn anh đã là người thân. Và sinh học không có nghĩa lý gì nhiều Nó là của anh. Nó là con trai của anh.".

Hope nhìn vào mắt Dylan, và trái tim ngớ ngẩn của cô phồng lên. Cô tự hào về anh và thực sự không biết là vì sao Có lẽ vì anh là một người đàn ông đúng nghĩa Có lẽ chỉ vì anh là chính anh. Cô nghiêng người về trước một chút và ngả đầu trên bờ vai trần của anh. "Anh là một người tốt, Dylan Taber ạ.".

"Vì sao, vì anh cư xử đúng như lẽ phải thế sao Hầu hết đàn ông đều giống anh. Em chỉ ngẫu nhiên kết hôn với một gã suy nghĩ lệch lạc thôi".

"Em nghĩ vào một thời điểm trong cuộc hôn nhân của bọn em, anh ta đã thay đổi Anh ta nhìn em khác đi, em nghĩ thế. Lúc đầu, anh ta nghĩ em là đủ cho anh ta, nhưng không phải" Mọi thứ bên trong Hope sững lại Cô đã không định nói thế. Không định phơi bày cả tâm hồn của mình. Dylan khiến cô cảm thấy quá thoải mái "Em đang đùa anh à? Em là người phụ nữ hoàn hảo nhất anh từng vui sướng được chạm vào".

Cô muốn tin anh. Cô muốn điều ấy nhiều hơn bất kể thứ gì cô có thể nhớ là mình đã muốn. Nhưng cô không tin. Không thực sự. "Không, không hẳn là hoàn hảo".

Anh im lặng một lúc, rồi nói, "Tại sao, vì em không có tử cung?".

Cách anh nói nghe rất giống như nó chỉ là một loại bệnh. "Anh nói như là chúng ta đang thảo luận bệnh viêm ruột thừa".

"Cũng thế thôi" Anh đặt tay lên hai bên mặt cô và nâng mắt cô lên nhìn anh.

"Không, không phải giống nhau Nó không phải là một cơ quan sinh sản.".

"Anh không có ý định tỏ ra vô cảm lúc này, nhưng có rất nhiều thứ để trở thành một người đàn bà hơn là sinh sản. Và có rất nhiều thứ để trở thành một người đàn ông hơn là làm đàn bà mang thai Nếu em hỏi anh, thì chồng cũ của em nghe như một gã xuẩn ngốc, và hắn ta đã cho em một ân huệ thực sự bằng cách cặp kè với bạn của em. Anh biết hắn cũng cho anh một ân huệ. Nếu không, em đã đang ở Carmel hoặc chơi gôn ở Palm Springs. Đổi lại, em đang ở đây, đứng trước anh mà không mặc quần lót.".

Cô bật cười "Đúng thế.".

Anh trượt một bàn tay bên dưới váy cô và ôm lấy cặp mông trần của cộ "Và anh không hủy hoại em đối với những người đàn ông khác.".

"Anh đã nghe thấy câu đấy, hử?".

"Tất nhiên." Anh cọ mũi vào mũi cộ "Có thứ gì em muốn nói với anh là em đã nói dối trước khi anh hủy hoại em thêm nữa không?".

Không, cô đã thú nhận đủ ột ngày rồi "Thế thôi".

23. Chương 12 Phần 2

Gió thổi bay túm tóc đuôi ngựa của Hope trên đầu khi cô lục lọi trong đống băng cát- sét trong xe của Dylan. Nào là Dwight Yoakam, Aaron Tippin, John Anderson, Garth Brooks … và AC/DC. Cô lấy chiếc băng mới nhất ra khỏi hộp và giơ nó lên. "Đường cao tốc đến Địa ngục?".

Anh liếc sang cô qua cặp kính râm và cười toe toét như anh mới mười sáu tuổi "Tiệc tùng nhiều với mấy cậu đấy".

"Em nghĩ cao bồi nghe nhạc đồng quệ".

Anh nhún vai và quay sự chú ý lại với con đường. "Anh thường nghe Blue Oyster Cult nữa Và tất nhiên, cả Waylon Jennings và Willie Nelson.".

"Em nhớ là anh trai em nghe nhạc của AC/DC.".

"Anh không biết là em có anh trai".

"Ừ." Cô nhét băng vào và nói, "Evan sống ở Đức với vợ và con anh ấy Em không gặp anh ấy thường xuyên.".

Đột nhiên bên trong chiếc xe bị tấn công bởi tiếng ghita điện và những âm thanh gào thét. Hope giảm âm lượng xuống dưới mức inh tai và ngả người thưởng thức chuyến đi đến vùng hoang dã của Idaho Lúc trước, Dylan đã đánh thức cô dậy từ một giấc ngủ sâu với ý tưởng đeo ba lô đến một cái hồ anh muốn cho cô xem.

Vì dù sao cô cũng cần những bức ảnh cho bài báo người ngoài hành tinh, cô đã không phản đối việc leo núi Cho đến khi anh nói với cô rằng họ sẽ nghỉ đêm ở đấy và trở về vào ngày mai Cô từ chối ngay cả việc cân nhắc ngủ trong một chiếc lều, nhưng rồi anh trấn áp cô, hôn cô và nói rằng anh sẽ không để lũ gấu bắt được cộ Không phải lời hứa an toàn của anh đã lay chuyển cô, nhưng cô đã phát hiện ra từ nhiều ngày trước là cô say mê cái kiểu anh hôn cổ cộ Đã được một tuần kể từ buổi chiều thứ Tư khi anh lao vào nhà cô và đảm bảo với cô rằng anh không đến vì tình dục. Một tuần kể từ khi tai nạn cái bao cao su rách. Một tuần kể từ khi họ không buồn nghĩ đến một cái bao cao sụ Cô đã gặp anh hàng ngày Ngủ với anh hàng đêm. Anh dạy cô điệu nhảy hai bước và đưa cô đi câu cá đêm. Anh kể với cô về cuộc sống của anh khi còn là một thám tử điều tra tội phạm giết ngườị Bằng cách nào và tại sao anh lại ghét nó, và anh thích thú với cuộc sống của mình lúc này như thế nào Cô kể với anh về trường đại học và thời gian làm việc viết cáo phó cho tờ The Los Angerles Times, và cô đang cố gắng hưởng thụ cuộc sống của mình lần nữa như thế nào Họ thảo luận bài báo về Hiram cô đang làm. Cô hỏi anh những câu hỏi và anh trả lời Không, anh không phải là người đưa tin cho FBI và anh không biết người ấy là ai Không, anh không phải là người đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng vị cảnh sát trưởng cũ tự sát mặc dù anh đến chỉ sau các nhân viên của FBI một chút. Anh đã nhìn thấy những bức ảnh, băng hình và xác chết của một người đàn ông không thể kiểm soát được chính mình.

Cô hỏi về quan điểm của anh.

"Ông ta có một căn bệnh quá nặng để đối mặt. Khi em phải lừa gạt, trộm cắp và mạo hiểm mọi thứ, em phải có một vấn đề. Càng vướng vào nó, ông ta càng muốn hơn. Ở California, không khó để tìm một nơi để đáp ứng những nhu cầu vui chơi kiểu đấy Nhưng đây là Gospel, cưng à. Nếu em muốn bị trói lại, em phải đến nơi nào đấy có tài năng ấy cư ngụ. Và như thế thì tốn tiền." Anh mỉm cười và nháy mắt với cộ "Trừ phi em tìm được người thích những chuyện như thế nhiều như mình.".

Hope cảm thấy mình đỏ bừng mặt trước lời nhắc nhở về việc anh trói cô vào một chiếc ghế đêm hôm trước. Cô chưa bao giờ đề cập đến công việc của cô ở tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần. Anh đã phản ứng có phần tiêu cực khi cô nói rằng cô sẽ đề nghị in bài báo của cô trên tạp chí Peoplẹ Cô không biết có phải là do anh có thái độ kẻ cả hay không, nhưng cô không chắc chắn. Bây giờ tốt nhất cứ để anh nghĩ cô viết bài cho tạp chí Tây bắc.

Phần lớn thời gian họ xem phim, hoặc chỉ cầm tay nhau và không làm gì. Cô thích phần này nhất. Chỉ ngồi yên, im lặng và biết rằng anh đang ở đấy Shelly nghĩ chuyện giữa hai người họ đang trở nên nghiêm túc. Hope biết rõ hơn. Bất cứ khi nào anh đến nhà cô, anh đỗ xe sau nhà Aberdeen. Thỉnh thoảng anh đi qua hồ bằng chiếc thuyền của mình. Khi họ ở nhà anh, anh đỗ xe tải trong kho thóc. Tất cả lý do của anh đều nghe có vẻ hợp lý. Nếu mọi người biết anh ở nhà, họ sẽ ghé vàọ Họ muốn tán ngẫu, nói chuyện tầm phào và mang thức ăn đến cho anh, và anh sẽ không có đủ thời gian dành cho cộ Phải, điều đấy nghe thật hợp lý, nhưng không có cảm giác là toàn bộ sự thật. Có cảm giác như có điều gì anh không nói ra, và Hope lại thắc mắc có phải anh xấu hổ vì bị nhìn thấy với cô hay không. Cô biết anh không thích trở thành chủ đề của tin đồn, nhưng cô tự hỏi anh có để tâm quá nhiều như thế hay không nếu tin đồn không phải là về mối quan hệ của anh với cộ Bây giờ cô nhìn anh, vào chiếc mũ Stetson nằm trên đầu anh, những ngón tay nhịp nhịp trên bánh lái theo nhịp của bài nhạc rock nặng, và cô thắc mắc cảm giác chính xác của anh đối với cô là như thế nàọ Cô biết cô cảm thấy về anh như thế nào, và điều ấy làm cô sợ hãị Nó len lén lẻn vào trong ngực cô và làm trái tim cô đập rộn lên một cách đáng sợ. Cô không yêu anh, vẫn còn chưa, nhưng chuyện ấy sẽ xảy ra nếu cô không thận trọng. Và cô định là sẽ rất thận trọng.

Dylan chạy chậm lại và rẽ vào một con đường gập ghềnh, bẩn thỉụ Họ nhanh chóng kéo cửa sổ lên và Dylan đẩy chiếc băng ra khỏi đầu máỵ Những đồng cỏ mấp mô nhường chỗ ột cánh rừng thông và trong vòng ba dặm, con đường kết thúc ở đầu đường mòn Iron Creek. Trước khi họ đi vào buổi sáng, anh đã nhất quyết là cô phải mượn đôi bốt đi bộ đường dài và áo pacăl) của Shellỵ Đôi bốt trên chân cô được làm bằng lưới không thấm nước, vải Gore- Tex, và nhẹ hơn cô đã nghĩ. Chiếc áo khoác to đùng đã được cuộn lại như một cái xúc xích và nhét vào ba lô của cộ Hiện nay nhiệt độ khoảng hơn ba tư độ bên dưới một bầu trời không mây, Hope mặc một chiếc quần soóc rằn ri và một chiếc áo hai dây màu xanh lục. Cô đã quệt vài nhát mascara không trôi, và Dylan đã đưa cô một thỏi son chống nắng Chapstick SPF l5 mà cô đang để trong túi quần. Cô cảm thấy hơi trần trụi vì không đánh phấn và son, nhưng Dylan nói với cô rằng anh thích vẻ ngoài của cô như thế nàỵ Cô không tin anh đến một giây, nhưng anh chắc chắn đã nhìn thấy cô vào buổi sáng khi cô trông tệ hơn nhiềụ Chiếc xe dừng lại ở một bãi đỗ xe phân cách với khu rừng bởi hàng rào gỗ.

Có một chiếc xe Jeep, một xe bán tải và một chiếc camper 2 đỗ ở phía bên kia bãị Ngay từ đầu, Dylan đã nói rằng khu vực này sẽ không đông đúc bởi vì bây giờ đang là giữa tuần. Anh đã đúng.

Dylan đang mặc chiếc quần Levís, áo phông xanh lơ và mũ như bình thường. Có hai điểm khác biệt đáng chú ý:

Anh đã thay đôi bốt cao bồi bằng đôi bốt đi bộ đường dài giống kiểu của Hope, và anh buộc một khẩu súng ở hông.

"Anh sẽ làm gì với thứ đấỷ".

"Giữ những con sâu bọ tránh xa," anh nói, rồi bỏ kính râm xuống và xịt thuốc chống côn trùng vào ngườị Đã có thời gian không lâu trước đây cô sẽ nghĩ rằng anh có ý định bắn ruồi, và anh sẽ cười nhạo cộ Bây giờ cô hiểu anh rõ hơn rồị "Không, khẩu súng cợ".

"Che mặt em đi," anh nói và xịt thuốc vào cộ "Anh đã nói là anh sẽ bảo vệ em trước những con gấu, đúng không?".

“Ôi, lạy Chúa,” cô nói từ đằng sau hai bàn tạy “Anh đã không nói với em rằng anh sẽ bắn gấụ”.

“Em không hỏị”.

Cô thả tay xuống khi anh xịt vào bụng và mặt trước hai chân cộ “Được rồi, đây không phải là cách anh nói với em rằng gấu có vị cũng giống như gà chứ?”.

“Gấu không hề có vị giống gà.” Anh bước ra sau cô và xịt. “Thịt nó dai như một cái bốt và rất hôị”.

Cô không muốn biết anh làm thế nào biết những thông tin đấy “Anh có nghĩ chúng ta sẽ gặp gấu không?”.

“Không có vẻ thế.” Anh nhét chai thuốc xịt chống côn trùng vào ba lộ “Có khả năng là chúng sẽ ngửi thấy mùi của chúng ta và chạy đi trước khi chúng ta thấy chúng. Gấu đen thường không tấn công, nhưng nếu chúng ta thấy con nào, chúng ta chỉ cần tạo ra tiếng động, và anh sẽ bắn súng vào không khí để dọa chúng bỏ đị Hầu hết thì chúng chỉ muốn biết em ở đâu để chúng có thể đi theo hướng ngược lạị” Anh nhấc chiếc ba lô của Adam ra khỏi sau xe tải và giúp cô đeo nó vàọ Không giống chiếc ba lô Ralph Lauren nhỏ xinh cô mua ở Saks mùa hè trước, chiếc ba lô này có một khung thép và hai vòng dây cứng thắt qua hông và ngực. Dylan nới rộng những sợi dây cho cô, sau đó lùi lại để xem vừa chưạ Ngực cô bị ép vào nhau và anh nới lỏng sợi dây một chút nữạ Bàn tay anh nấn ná ở nhiệm vụ đấy lâu hơn cần thiết. Khớp ngón tay anh quệt qua chiếc áo dây của cô, và rồi anh từ bỏ tất cả sự giả vờ điều chỉnh dây và ôm ngực trái của cộ Khi cô nhìn lên, anh quay mặt cô sang một bên và thiết lập một nụ hôn dịu dàng, chậm rãị Bàn tay anh chuyển đến bụng cô, sau đó trượt quanh sườn cộ “Anh muốn chỉ cho em xem nơi đẹp nhất anh từng đến,” anh khẽ thì thầm trên miệng cộ Những nụ hôn ngọt ngào của anh khiến cô muốn nữa, nhưng khi lưỡi cô đuổi theo anh, anh lùi lạị “Anh nghĩ em sẽ thích nó.”.

Cô nghĩ, điều này có nghĩa là đây không phải là thời điểm hay ho để thú nhận với anh rằng cô thực sự không phải là Bà mẹ Thiên nhiên.

Dylan khoác ba lô của mình vào, một phiên bản lớn hơn ba lô của Adam.

Nhưng cô vẫn thắc mắc làm thế nào anh có thể nhét được một chiếc lều hai người vào trong đấy Anh với lấy tay cộ Một tiếng đồng hồ đầu tiên của chuyến đi diễn ra dễ dàng. Họ đi theo đường mòn Iron Creek qua rừng thông dày đặc, và anh dừng lại để chỉ cho cô những loại hoa cô có thể sẽ thích chụp ảnh cho bài báo tưởng tượng của mình. Mọc lên gần dòng suối trong như pha lê của Iron Creek là núi Bluebell, Heather và Alpine Laurel. Anh hái một bông cúc dại và cài nó vào sau tai cô, anh dường như rất vui vẻ được giúp cô, và cô chỉ là không nỡ lòng nói với anh rằng sẽ không có bài báo về cuộc sống hoang dã nàọ Cô chụp vài bức ảnh hoa và cô cũng chụp vài bức ảnh cho anh.

Giờ thứ hai và thứ ba không dễ dàng như giờ thứ nhất. Khu rừng dày đặc hơn và đường mòn trở thành những lối đi hẹp men sát sườn núị Cây cối rậm rạp phủ lên mặt đất và gần như nuốt chửng những cái cây bị gẫy và những hòn đá.

Những con sóc kêu luôn mồm khi chúng chạy qua mặt đất và biến mất trong tán lá. Những con chim líu lo gọi nhau trên những cái cây trên đầu Hopẹ Những bài ca của chúng hòa trong làn gió thơm mùi thông.

Bắp chân Hope nhức nhối và cô nghĩ cô thể cô sẽ có một vết phồng rộp ở gót chân. Cô phải giữ trọng lượng của mình lao về phía trước khi cô trèo lên, sợ rằng cô sẽ ngã nhào ra sau nếu cô không làm thế.

Dylan nói với cô tên của nhiều đỉnh núi khác nhau và về thời gian anh đi săn cừu sừng lớn ở White Clouds. Cô bị gẫy một móng tay,và anh dừng lại lấy ra một cái bấm móng tay và một cái dũa để cô sửa nó.

“Em đúng là một cô gáị” Anh cười và bắt cô đi trước anh khi lối đi nhỏ lạị Cô nhớ việc được nhìn thấy phía sau lưng và chân anh, và trong khoảng thời gian ngừng trò chuyện, cô lại tự hỏi anh cảm thấy như thế nào về cộ Cô cố gắng hình dung cuộc sống của cô với anh và không thể, nhưng cô cũng không thể hình dung cuộc sống của mình mà không có anh. Họ không hứa hẹn gì với nhaụ Chưa bao giờ nói về ngày mai, và cô tự hỏi mối quan hệ của họ sẽ thay đổi như thế nào khi Adam trở về từ chuyến đi thăm mẹ. Theo lịch con trai Dylan sẽ trở về nhà Chủ nhật này, và Hope chắc chắn rằng việc đấy sẽ thay đổi mọi chuyện. Điều cô không chắc chắn là sẽ thay đổi như thế nàọ Dylan giúp cô giữ thăng bằng trên những hòn đá và những khúc cây gẫy khi họ đi qua một con suốị Họ nghỉ lại trên một tảng đá mòn để Hope có thể lấy lại hơi thở, họ bỏ ba lô ra và ngả người vào tảng đá. Trong khi cô ăn đậu phộng và uống nước trong bình, Dylan bỏ mũ ra và

dội nước lên đầu Nước chảy xuống cổ và thấm ướt áo anh, và anh lắc đầu như một con chó, khiến những giọt nước sạch văng khắp nơi Và cuối cùng anh nhắc đến Adam. Hope ngồi cứng đờ, đợi để nghe kế hoạch của anh. Cho dù chúng là gì, cô cũng sẽ ổn thôi, cô nói với chính mình.

"Dường như nó thích em," Dylan nói với cô khi anh ngồi xuống bên cạnh và chà một quả táo đỏ vào tay áo Một làn gió làm rối mái tóc ướt và làm khô lông mày của anh. "Nhưng sau khi nó về nhà, anh không thể ở bên em lúc đêm nữa".

Anh cắn một miếng táo, sau đấy giữ nó để cho cô cắn một miếng. "Khi con trai anh lớn hơn, anh không nghĩ anh có thể nói với nó rằng nó không thể mang bạn gái về nhà ngủ đêm nếu anh làm thế. Tuần tới anh cũng bắt đầu quay lại làm việc. Anh muốn dành thời gian ở bên em, nhưng sẽ không dễ đâu" Anh cắn một miếng nữa "Và anh không định kiếm thời gian để tranh thủ vụng trộm ở đâu đấy".

Cô để một hơi thở thoát ra mà cô thậm chí không hề biết cô đang nín thở.

"À, chúng ta có thể lên kế hoạch những chuyện vui vui bao gồm cả Adam," cô nói và thực sự nghĩ như thế, "Nó là một cậu bé vui vẻ, và em sẽ không ngại dành thời gian ở bên nó." Cô nhìn vào mắt anh, màu xanh lục sẫm của mắt anh giống y như màu xanh của cây thông đằng sau "Và anh có một giờ ăn trưa, đúng không?".

"Ừ," anh nói qua một nụ cười khi anh ném lõi táo đi "Ít nhất là một giờ.".

Cô lướt bàn tay lên chiếc áo phông ướt của anh và đan tay sau cô anh. Cô ngả người vào anh và ngực cô chạm vào vầng ngực ướt, lành lạnh của anh.

"Nếu em đến văn phòng của anh đưa ra vài khiếu nại thì sao Em có qua được thư ký của anh không?".

"Phụ thuộc vào em khiếu nại cái gì.".

Cô kéo đầu anh xuống và hôn lên môi anh. "Có lẽ vì em cô đơn," cô thì thầm. "Có lẽ vì em nhớ một anh chàng cao bồi và cái ... bự," cô bỏ dở và trượt một tay đến khuy quần của anh. Qua lớp vải bò, cô ôm và vuốt ve cho đến khi anh cương cứng.

"Cái gì bự?".

"Cái tôi," cô nói, sau đấy trêu ghẹo anh bằng miệng và lưỡi Anh cẩn thận đặt lưng cô xuống tảng đá và gắn môi vào môi cộ Anh tạo ra một cái mút ẩm ướt, mạnh và trao cho cô một nụ hôn nóng bỏng làm cháy da cô theo cách mà không liên quan gì đến mặt trời đang đổ xuống đầu họ. Nó khiến cô áp hông vào hông anh và lùa những ngón tay vào mái tóc ướt của anh. Anh vùi mặt vào cổ cộ "Anh yêu cảm giác về em ở ngay đây," anh thì thầm trên cổ cộ "Anh yêu làn da mềm mại và mùi hương như phấn của em.".

Đấy không chính xác là một tuyên bố về cảm xúc sâu sắc, nhưng nó cũng là điều diễn tả gần nhất với những gì anh đang cảm thấy, và nó khiến trái tim cô nhức nhối "Em cũng thích anh," cô nói và đẩy tay vào bên trong áo anh, xoa xoa lưng của anh.

Anh nhìn vào mặt cô, hơi thở của anh hơi có phần khó khăn. "Xin lỗi, cưng à. Anh không thể cho em thấy cái tôi bự của anh ngay bây giờ." Anh gỡ tay cô ra và hôn lên trán cộ "Sau đấy Dưới những vì saọ".

Bàn tay Hope cứng lại "Dưới những vì sao Anh có mang theo một cái lều, đúng không?".

"Không, nhưng anh có mang một cái túi ngủ lớn. Nó sẽ rất chật." Nụ cười nhăn nhở cong trên môi anh ám chỉ rằng anh đã lên kế hoạch cho cả buổi tối này trước cả khi họ xếp đồ. "Anh nghĩ chúng ta sẽ thu xếp được bằng cách nào đấy".

Hope ngồi dậy "Thế còn sâu bọ?".

"Em sẽ chỉ đớp phải vài con thôi" Cô úp tay vào miệng và anh phá lên cười "Thậm chí em sẽ không biết nữa Em sẽ ngủ say Và nếu em bắt được một con ong, chỉ cần nhai thôi mà.".

Cô không muốn đớp phải sâu bọ và nhai ong trong giấc ngủ. Cô cũng không muốn biến thành một đứa bé, nhưng một tiếng rên rỉ lo sợ thoát ra từ đằng sau tay cộ "Anh đang đùa về những con ong đấy," anh nói, nhưng cũng không xoa dịu được đầu óc cộ Họ leo đến đỉnh núi Alpine và nhìn xuống chiếc hồ xanh lục bé xíu nằm dưới hàng trăm feet bên dưới Những giọng nói bay đến phía họ, nhưng họ không thể nhìn thấy gì

ngoài một biển cây xanh lục rậm rạp. Hope gần như cảm thấy cô đang đứng trên đỉnh của thế giới "Hãy lắng nghe," Dylan thì thầm.

"Bây giờ em không nghe thấy ai nói cả," cô nói "Không phải những giọng nói" Anh im lặng một lúc và nắm lấy tay cộ "Em có nghe thấy nó không?".

Cô nghe thấy tiếng gió thổi qua những ngọn cây, tiếng chim gọi đàn, và có lẽ tiếng dòng suối họ vừa đi quạ "Em đang nghe cái gì?".

"Rất khó giải thích, nhưng Shelly nói nó giống như đang lắng nghe Chúa trời Anh nghĩ nó giống với nhịp đập của cuộc sống hơn, hay nghe thấy vẻ đẹp thay vì nhìn thấy nó." Anh nhún vai "Với mỗi người thì nó khác nhau, nhưng em sẽ biết khi em nghe thấy nó. Em sẽ cảm thấy như em đang rơi xuống và em hoàn toàn không thể làm gì để ngăn nó lại".

Họ trèo lên cao hơn, đường mòn bây giờ chỉ có đá. Hope lắng nghe chăm chú, nhưng cô không nghe thấy Chúạ Cô không nghe thấy vẻ đẹp hay bất cứ thứ gì, nhưng cô đang cảm thấy ngày càng kiệt sức. Cô và Dylan đã vượt qua mấy dòng suối và những cái hồ vùng lãnh nguyên. Túm tóc đuôi ngựa của cô đã thành một mớ rối bù, cô chắc chắn là mũi cô đang cháy nắng, và cô đã phải dũa một móng tay nữa ngắn hơn nhiều so với những cái khác.

Vừa khi cô định hỏi họ có thể dừng lại và nghỉ lần nữa được không, họ đứng bên một bờ hồ phủ tuyết của hồ Sawtooth. Cô nhìn ra mặt nước xanh lơ trong vắt như pha lê, cô có thể nhìn thấy tận đáy của dãy núi granit sừng sững trước họ.

"Độ sâu của hồ này là bảy sáu mét," Dylan nói với cộ "Nhưng nó trong đến mức có vẻ như em có thể lội quạ".

Cô im lặng trong một lúc, quan sát những bông tuyết rơi xuống mặt hồ có màu của viên xa- phia tinh khiết nhất. Trong khi vẻ đẹp xung quanh cô thật đáng kính nể, cô vẫn không nghe thấy Chúạ "Đây là nơi anh muốn chỉ cho em xem. Đây là nơi đẹp nhất anh từng thấy".

Anh nắm tay cô và siết lấy nó. "Nó nhắc anh nhớ về em," anh nói Và đấy là khi Hope nghe thấy nó, và nó tuyệt vời hơn bất kỳ âm thanh nào cô đã nghe trong cuộc đời mình. Trái tim cô phồng lên như một quả bóng trong ngực và mạch cô rộn lên. Cô cảm thấy mình rơi xuống, đúng như anh nói Cô hoàn toàn rơi vào tình yêu với Dylan Taber, và cô không thể làm gì để ngăn lại điều ấy.

1Áo ấm bằng da có mũ trùm đầu, dài đến đầu gối của người Ét- xki- mộ.

2Một loại xe được thiết kế hoặc cải tạo giành riêng cho những người đi cắm trại.

24. Chương 13 Phần 1

Chương 13

Thiên Thần Đến Thăm Giấc Mơ Của Bạn

"Kia là chòm Đại hùng tinh." Dylan nắm cổ tay Hope và chỉ lên bầu trời đêm. "Và kia là chòm Tiểu hùng tinh.".

Anh đã đúng về chiếc túi ngủ. Bằng cách nào đấy họ đã xoay xở Được. Chật chội nhưng thoải mái, chiếc túi nằm chỉ cung cấp không gian vừa đủ cho họ nằm nghiêng áp vào nhau. Ngoại trừ giày, họ vẫn mặc nguyên quần và áo len.

Dylan nói với cô rằng cô sẽ thấy cám ơn trong buổi sáng khi cô không phải mặc quần áo lạnh vào. Vì cô chưa bao giờ đi cắm trại trước đây, cô tin lời nói của anh.

Cô nằm gối đầu lên vai Dylan, cơ thể anh tỏa ra hơi nóng như một lò sưởi người. Anh đã thổi một chiếc đệm hơi để lót dưới túi ngủ, và mặc dù mũi cô đang lạnh đi, Hope hoàn toàn không có gì để phàn nàn.

"Kia là sao Bắc cực," anh nói và đưa tay họ về phía tây. "Và Cassiopeia.".

Hope chưa bao giờ say mê những chòm sao và phải tin lời anh về những điều đấy nữa.

"Cô ấy bị trói ngược trên ngai vàng của mình và phải di chuyển vòng quanh thiên đường bằng đầu." Anh đưa tay cô lên môi và hôn những ngón tay cô.

"Anh vui vì em đến đây với anh.".

"Em vui vì anh đưa em đến đây." Không có nơi nào trong tất cả những nơi tuyệt vời cô đã từng ở, hay có thể nghĩ đến trong chính xác giây phút này, mang sức quyến rũ như việc nằm trong chiếc túi ngủ ở một vùng hoang dã của Idaho với Dylan Taber. Người đàn ông cô yêu với cả trái tim và tâm hồn mình.

Anh chống khuỷu tay để nhổm người lên, và cô nhìn vào khuôn mặt trong bóng tối hiện ra trên một bầu trời đầy sao của anh. "Hope?".

"Gì thế?".

"Anh muốn nói với em chuyện này." Anh đặt lòng bàn tay cô áp vào gò má thô ráp và lởm chởm râu của anh. "Trong cuộc đời anh, anh đã ở với những phụ nữ anh không quan tâm và những phụ nữ anh quan tâm rất nhiều. Nhưng anh chưa bao giờ ở với một phụ nữ khiến anh cảm thấy như em." Anh cúi đầu xuống và thì thầm trên môi cô. "Thỉnh thoảng khi anh nhìn em, anh cảm thấy thật khó để thở. Khi em chạm vào anh, anh không để tâm đến việc hít thở nữa.".

Anh hôn cô chầm chậm và ngọt ngào, và với mỗi sức ép của môi và mỗi cái đụng chạm của lưỡi anh, trái tim cô căng lên và nhức nhối. Điều này thật tuyệt vời, đáng sợ và mới mẻ. Anh lùi lại để nói, "Anh không biết chuyện này sẽ dẫn đến kết cục như thế nào, nhưng anh muốn ở bên em. Em rất quan trọng đối với anh.".

Đây không chính xác là một tuyên bố về tình yêu bất tử, nhưng nó châm chích sau mắt cô. Cô lướt tay bên dưới áo len của anh và cào ngón tay vào lớp lông ngắn, mượt mà ở ngực anh. Cô cảm thấy anh hít vào một cách đột ngột và nhịp đập nặng nề của trái tim anh. "Em cũng muốn ở bên anh," cô nói và trái tim cô lại căng tràn.

Sau đấy, với cơ thể mình, cô chỉ cho anh thấy cô cảm thấy như thế nào mà không cần một lời.Và trong đống quần áo lộn xộn và không gian chật chội của chiếc túi ngủ, anh vuốt ve cô như thể anh cũng cảm thấy như thế. Anh vuốt ve cô như thể cô mong manh và rất quan trọng đối với anh. Dưới những vì sao chói sáng, anh làm tình với cô như thể họ là người duy nhất trên hành tinh này. Bên dưới Cassiopeia, cô cảm giác như cô cũng đang đi vòng quanh thiên đường bằng đầu của mình.

Cô quên hết tất cả về sâu bọ, ong và nằm cuộn mình trong vòng tay của người đàn ông cô yêu. Và trong khi điều này đáng sợ một cách khó tin, nó cũng thật lạ thường. Lần đầu tiên kể từ khi cô lái xe vào thị trấn, việc ra đi trở nên không quá hiển nhiên như thế. Cô tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh yêu cầu cô ở lại.

Cô đã phải lòng cảnh sát trưởng của một thị trấn không có đến một trung tâm thương mại Nordstrom, một rạp chiếu phim, hoặc thậm chí là một cửa hàng tạp hóa 7- 11. Cô tự hỏi cô có thể sống thiếu anh nếu anh không yêu cầu cô ở lại hay không.

Buổi sáng, anh làm cho cô một bữa sáng kinh khủng bao gồm cháo yến mạch và trứng khô, chỉ ngon hơn bữa tối thịt hầm khô anh làm tối hôm trước một chút. Anh cười và hôn chỗ tóc rối của cô và bảo cô là đòi hỏi cao.

Họ xếp lại ba lô và đi xuống núi bằng nửa thời gian trèo lên. Khi họ trở về nhà Dylan vào khoảng buổi trưa, họ cởi quần áo và rơi xuống giường mà không buồn tắm cửa để gột sạch bụi trên người.

Kiệt sức, Hope không nhớ là đã ngủ thiếp đi trước khi cô mở mắt ra lần nữa.

Lúc đầu cô thấy hơi mất phương hướng, cô liếc nhìn chiếc bàn cạnh giường và nhận ra chiếc đồng hồ của Dylan. Bên dưới chăn, ngực anh đang áp vào lưng cô và tay anh đặt giữa bộ ngực trần của cô. Qua chiếc quần lót lụa mỏng, cô cảm thấy háng anh xô vào mông cô. Cô cho là cái ôm của anh đã đánh thức cô. Cô vẫn có thể ngửi thấy mùi bếp nấu ăn của Dylan trong tóc và đống quần áo đang nằm cạnh giường.

Mắt cô khép lại, sau đấy mở phắt ra. Cô có cảm giác có người đang quan sát cô và chống khuỷu tay nhổm dậy. Cô liếc đến cuối chân giường. Đôi mắt xanh lục to của Adam Taber đang nhìn chằm chằm lại cô. Khuôn mặt cậu bé trống rỗng, như thể nó không thể hiểu Được mình đang nhìn thấy cái gì.

“Dylan,” Hope thì thầm. “Dậy đi.”.

Phản ứng đầu tiên của anh là ôm ngực cô và kéo cô áp chặt hơn vào ngực anh.

Cô rời mắt khỏi Adam và liếc nhìn qua vai. Cô thúc khuỷu tay vào vầng ngực rộng của anh. “Dylan, dậy ngay.”.

“Ừm?” Mí mắt anh mở ra chớp chớp. “Cưng à, anh quá mệt,” anh hỏi, giọng anh khàn đi vì ngái ngủ. Nhưng anh không quá mệt để trượt bàn tay xuống bụng, hông cô và ngược lại “Nghĩ kỹ lại, anh không bao giờ quá mệt.”.

“Dylan!” Cô nắm tay anh qua chiếc chăn. “Adam đang ở nhà.”.

“Cái gì?” Tóc trên ngực anh cù vào lưng cô khi anh nhấc người dậy và liếc đến chân giường. Một sự im lặng kéo dài lấp đầy căn phòng khi bố và con trai nhìn chằm chằm vào nhau. “Adam,” anh từ từ bắt đầu, sau đó hắng giọng. “Làm thế nào con về Được đến đây?”.

“Mẹ đưa con về.” Adam chỉ sang bên trái, cả Hope và Dylan chuyển ánh mắt đến một dáng người cao, tóc vàng đang ngả người vào nắm cửa. Cô ta mặc một chiếc quần da màu bơ sữa và một chiếc áo khoác lụa cùng màu. Cô ta trông hơi quen, nhưng Hope không nghĩ là họ đã từng gặp.

“Em đoán là chúng em nên gọi trước,” cô ta nói khi đứng thẳng lên. “Em sẽ đợi trong phòng khách để hai người mặc quần áo.” Cô giơ tay ra cho Adam. “Đi nào. Hãy đợi bố con ngoài kia.”.

Adam nhìn chằm chằm vào bố mình và Hope trong nhiều giây rồi bước ra khỏi phòng.

“Quái quỷ,” Dylan chửi thề khi anh đổ ập xuống gối. Anh cào tay vào tóc và nhìn trừng trừng lên trần nhà. “Nó đang làm cái quỷ gì ở nhà thế? Hôm nay không phải Chủ nhật, và Julie đang làm gì ở đây? Chuyện này thật lộn xộn. Đây là một cơn ác mộng chết tiệt.”.

Hope ngồi lên và giữ chăn vào ngực. “Anh muốn em làm gì?”.

“Em có nhìn thấy mặt Adam không?” Anh thở dài và lấy tay che mặt. “Chết tiệt nếu anh biết. Có lẽ nó sẽ nghĩ em đến đây và bị mệt nên em chỉ nằm xuống nghỉ một chút hay thế nào đấy. Có lẽ em bị ngã, bị đau và phải nằm xuống.”.

“Phải, và anh đang giúp em kiểm tra ngực.”.

Anh nhìn cô qua những khe ngón tay.

“Adam thấy tay anh di chuyển dưới chăn. Thằng bé không phải ngốc nghếch. Em không nghĩ nó tin vào câu chuyện kệch cỡm nào đấy. Cứ nói với nó sự thật thôi.”.

Anh bỏ tay xuống. “Làm ơn đừng bảo anh phải nói gì với con trai mình. Anh thực sự ghét việc người không có con bảo anh phải làm gì. Anh sẽ quyết định điều gì tốt nhất cho nó, và anh không nghĩ giải thích đời sống tình dục của anh là điều tốt nhất với nó lúc này.”.

“Được thôi.” Cô vứt chăn ra và đứng lên khỏi giường. “Nói với nó điều gì anh muốn.” Cô đóng cửa phòng ngủ lại, sau đấy nhặt quần áo lên.

“Hope.”.

Cô quay lưng về phía anh, mặc quần soóc vào và cài khuy.

“Hope.” Anh đi đến sau lưng và đặt tay lên vai cô. “Anh không nên nói về việc em không có con. Anh xin lỗi.”.

Cô túm lấy chiếc áo lót và quay lại nhìn anh. Anh đang xin lỗi nhầm chuyện.

”Em tôn trọng quan điểm đạo đức và việc nuôi con bằng hình tượng của anh.

Thực sự là thế.” Cô cài áo lót sau lưng và điều chỉnh dây. Chuyện ấy phải rất khó, nhưng em sẽ không là bí mật xấu xa của anh.” Cô nghĩ đến những lần anh đến nhà cô và đỗ xe tải ở nhà Shelly. “Em sẽ không là thứ gì đấy anh phải nói dối hoặc không thể nói đến. Em không muốn sống như thế.”.

"Được rồi." Cô với lấy áo và anh giật nó khỏi tay cô. "Chúng ta sẽ giải quyết xong việc này," anh nói. "Bằng cách nào đấy. Nhưng anh cảnh báo em, Adam sẽ không thích điều nó nhìn thấy hôm nay. Nó sẽ không khiến chuyện này dễ dàng cho anh hay cho em đâu." Anh nâng cằm cô lên và nhìn vào mắt cô.

"Người đàn bà ngoài kia là mẹ nó, và nó nuôi một giấc mơ về việc ba bọn anh chuyển về cùng nhau và sống như một gia đình hạnh phúc. Nó đang nỗ lực với việc ấy …".

"Ôi, lạy Chúa," Hope ngắt lời và túm lấy cổ tay anh. "Juliette Bancroft!".

"Anh tự hỏi em mất bao lâu để nhận ra cô ấy.".

"Cứt thật!" Cô quờ quạng mái tóc đầy bụi của mình. "Em hoàn toàn giống với một đống phân.".

Dylan đưa cho cô chiếc áo. "Trong ngày tồi tệ nhất của mình, em vẫn đẹp hơn Julie.".

Đấy là lời nói dối phóng đại nhất nhưng đột nhiên nó không phải là nỗi lo lắng nhất của cô. Bây giờ cô đã nhớ ra vì sao người đàn bà ở cửa lại trông lại quen thuộc, và cũng không phải vì chương trình truyền hình của cô ta. Hope phải thoát ra khỏi nhà thật nhanh trước khi Juliette nhớ ra họ đã gặp ở văn phòng của Blaine vài tuần trước khi anh ta đưa cho cô tờ đơn ly dị. Trong quá trình ly dị, Hope đã làm vài việc để trả thù chồng cũ của mình. Một trong số chúng liên quan đến một ngôi sao và bộ ngực độn bí mật của cô ta.

Trong khi Dylan mặc một chiếc quần Levís và một chiếc áo phông sạch, Hope nhét chân vào đôi tất bẩn của mình và buộc những sợi dây bốt của Shelly.

"Em nghĩ tốt nhất là em nhanh chóng rời khỏi đây để ba người có thể nói chuyện.".

"Có thể, nhưng anh sẽ đưa em về nhà.".

"Em có thể đi bộ. Chỉ khoảng ba dặm thôi và em còn đi bộ nhiều hơn thế mỗi ngày.".

"Anh sẽ đưa em về.".

"Em muốn đi bộ. Để có thời gian suy nghĩ. Thật đấy.".

"Em chắc không?".

"Có.".

Cô khẽ bước sau Dylan khi họ đi ra hành lang đến phòng khách. Adam ngồi trong một chiếc ghế tựa, lắc mạnh đến mức lò xo ghế rít lên và lưng ghế va vào tường, ầm, cót két, ầm. Nó giương đôi mắt giận dữ nhìn Hope, và khi nhìn thấy tất cả nỗi đau ấy hướng thẳng vào cô làm cô nhức nhối hơn là cô nghĩ có thể.

Nó đâm thẳng vào bên cạnh trái tim cô và nằm lại giống như một cục bướu lạnh lẽo, và cô tự hỏi họ có thể trở thành bạn bè lần nữa hay không. Cô chuyển ánh mắt sang Juliette, người đang đứng quay lưng vào phòng để quan sát bức ảnh lồng khung của Dylan và Adam đặt trên tivi như thể cô ta không nghe thấy gì.

"Adam, đừng làm thế," Dylan nói với con trai. Chiếc ghế va vào tường mạnh hơn.

Juliette quay người và nhìn Dylan. "Em luôn thắc thắc ngôi nhà của anh trông như thế nào. Nó nhắc em nhớ đến ngôi nhà chúng ta đã sống khi Adam còn là một đứa bé.".

"Em chưa bao giờ thích ngôi nhà đấy," anh nói và chỉ một ngón tay vào con trai. "Dừng ngay.".

"Thật ra không phải thế." Mắt Juliette chuyển đến Hope, nếu trong những tình cảnh bình thường, cô đã xấu hổ cùng cực vì diện mạo của mình, đặc biệt so với Juliette Bancroft xinh đẹp và hoàn hảo kia. Nhưng hôm nay, cô chỉ hy vọng rằng bụi bặm trong tóc và những vết bẩn trên áo che giấu được danh tính của cô.

"Adam không nhắc đến chuyện anh có bạn gái.".

"Em sẽ đi ngay bây giờ." Trong đầu Hope nảy ra một ý tưởng thoát ra từ cửa sau, cô chọn kiểu đi nghiêng người qua phòng. "Em chắc rằng mọi người có nhiều chuyện để nói.".

Chiếc ghế bập bênh lao sầm vào tường một lần nữa và Dylan kéo con trai ra khỏi ghế. "Anh sẽ gọi cho em sau. Chào tạm biệt cô Spencer đi, Adam," anh nói.

Adam không thốt ra một tiếng nào, và Hope tiến đến rất gần cánh cửa bếp thì giọng nói của Juliette ngăn cô lại.

“Đợi đã! Tôi biết cô là ai rồi. Cô là vợ cũ của bác sỹ Spencer.”.

Hope nhắm mắt lại. Cứt thật!

“Cô làm cho tờ The National Enquirer,” Juliette thêm vào.

Hope nhìn từ khuôn mặt giận dữ của thiên thần nổi tiếng của nước Mỹ sang Dylan. Lông mày anh nhíu lại và anh đứng như trời trồng, một tay giữ cánh tay của Adam.

”Không, tôi không làm cho tờ Enquirer nữa, cô nói.

“Cô là nguồn tin mật đã tuồn ra những thông tin riêng và bí mật về những bệnh nhân của bác sỹ Spencer.” Giọng nói của Juliette cao lên và cô ta chỉ một ngón tay buộc tội vào Hope. “Cô nói với họ về vụ việc ngớ ngẩn chết tiệt của tôi!” Hope giật lùi lại vì ngôn ngữ của người phụ nữ kia. Nước Mỹ chắc chắn chưa bao giờ nghe thấy những từ ngữ thô tục tuôn ra từ đôi môi của thiên thần hoàn hảo ấy. “Anh ta nói với tôi rằng anh ta không thể chứng minh, nhưng anh ta chắc chắn đấy là cô.”.

Trong những trường hợp khác, Hope cho rằng Juliette có quyền tức giận, nhưng không phải trước mặt Adam. “Để biện hộ ình,” cô bắt đầu, “Blaine là một con lợn và tôi muốn làm anh ta đau đớn. Tôi không nghĩ về việc người khác có thể bị tổn thương, nhưng tôi luôn cảm thấy tồi tệ vì tôi đã làm tổn thương những người khác. Tôi xin lỗi về chuyện đã xảy ra.”.

Cuối cùng Dylan thả con trai ra. “Em là phóng viên của tờ The National Enquirer à?”.

“Không. Nhưng bốn năm trước, em là nguồn tin mật của họ với vài câu chuyện nội bộ, và sau đấy em viết vài bài báo tự do về những sai lầm trong thời trang. Những thứ kiểu như thế, nhưng bây giờ em không làm thế nữa.”.

“Em viết những bài báo về hệ thực vật và động vật, đúng không?”.

Cô không muốn nói với anh. Không phải như thế này. “À, không chinh xác là thế.”.

“Em viết cái gì? Một cách chính xác.”.

Nhưng cô cũng không thể nói dối thêm nữa. Hope lấy một hơi thở sâu và nói, “Em là nhân viên của tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần. Em viết những câu chuyện về Người khổng lồ và người ngoài hành tinh.”.

Anh ngả đầu ra sau và nhìn vào cô qua đôi mắt nhíu lại. “Adam, về phòng của con đi,” anh ra lệnh mà không hề rời mắt khỏi Hope.

“Con không muốn về phòng.”.

“Bố không hỏi con có muốn về phòng hay không. Bố bảo con về phòng.”.

Như thể chân thằng bé được làm bằng chì, nó chầm chậm rời khỏi phòng.

Không ai nói gì cho đến khi cánh cửa phòng đóng lại.

“Vậy là,” Dylan bắt đầu, “Toàn bộ những thứ về hệ thực vật và động vật là nhảm nhí. Em viết ột tờ báo lá cải.”.

“Em không đưa tin tức. Em viết những câu chuyện về người ngoài hành tình,” cô nói và giang rộng cánh tay. “Đấy là việc em làm.”.

“Và lẽ ra anh phải tin em? Sau khi em chẳng làm gì ngoài việc nói dối kể từ khi em lái xe vào thị trấn này? Chúa cứu thế! Ngày hôm qua em chắc hẳn phải cười ngặt nghẽo khi anh chỉ cho em tất cả những bông hoa cho bài báo của em.”.

“Em không cười.”.

“Và tất cả những thứ về Hiram Donnelly cũng là nhảm nhí, đúng thế không?”.

“Không, em định viết bài báo đấy. Em chưa bao giờ …”.

“Làm thế nào em biết về Adam?” Anh ngắt lời.

Cô không biết anh đang hỏi chuyện gì.

“Và bao lâu thì anh sẽ được đọc về con trai mình trên tờ báo của em?”.

Phải mất một phút nữa Hope mới hiểu chính xác anh đang có ý gì. Đứa con yêu quý bí mật của thiên thần yêu mến của nước Mỹ sẽ là một tin tức lớn. Chấn động. “Em sẽ không bao giờ làm thế với Adam. Em sẽ không bao giờ làm thế với anh, và cho dù nó khó tin với anh đến đâu, em sẽ không làm thế với cả Juliette.”.

“Cô nói đúng, thật khó để tôi tin được,” Juliette nói.

Hope nhìn những khuôn mặt trước cô. Juliette không buồn che giấu cơn giận của mình, và Dylan đang trở nên càng xa cách hơn với mỗi giây trôi qua. “Ai cử em đến đây, Hope?”.

“Tờ báo của em, nhưng không phải vì lý do anh đang nghĩ đến. Họ cử em đến đây để chụp ảnh và viết báo. Ngay lúc này em đang viết một loạt bài về một thị trấn tràn ngập người ngoài hành tinh.” Cô lắc đầu khi trái tim cô quặn lại trong ngực. “Mới chỉ tuần trước em đã sử dụng Eden Hansen. Mái tóc và màu mắt tím của bà ấy, nhưng em thề là em không biết Juliette là mẹ của Adam cho đến hai phút trước đây. Anh phải tin em.”.

“Anh nghĩ anh thậm chí còn không biết em.”.

Hope lấy tay chặn lên trái tim mình, như thể cô có thể bảo vệ mình trước ánh mắt lạnh lùng của anh. Như thể cô có thể bảo vệ trái tim cô không bị tan vỡ.

“Khi lần đầu tiên em gặp anh, em không kể với anh rằng em làm gì để sinh sống vì nó không liên quan đến anh. Sau khi em quen biết anh, em không biết phải nói với anh rằng em đã nói dối như thế nào,và dường như chưa bao giờ em có được thời điểm đúng đắn.”.

“Anh có thể nghĩ đến vài thời điểm em có thể nói. Ví dụ như bất cứ lúc nào giữa ngày Bốn tháng Bảy và hôm nay sẽ rất đúng.”.

Không có gì cô có thể nói ngoại trừ, “Anh nói đúng, có lẽ em đã nên nói với anh.”.

”Phải. Có lẽ. Trong chính ngày đầu tiên em lái xe vào thị trấn, anh đã tự hỏi điều gì mang một cô gái ở thành phố lớn đến một thị trấn hoang vu như Gospel.

Anh đoán là cuối cùng anh đã biết, và nó không liên quan gì đến Người khổng lồ hay người ngoài hành tinh hay những cảnh sát trưởng thối nát. Em phát hiện ra Adam và đến đây để rình mò cuộc sống của chúng tôi.”.

“Anh thực sự tin thế à?”.

Miệng anh mím lại thành một đường ảm đạm và anh không nói gì. Anh không phải nói.

“Em nói với anh rằng em sẽ không làm thế với anh, và em sẽ không làm, nhưng em đoán rằng anh sẽ tin em khi anh không đọc thấy nó trên báo.” Cô nhìn anh lần cuối cùng và bước ra khỏi cửa, qua những chiếc ba lô họ đã để dựa vào nhà trước khi chạy vào trong và ngã xuống giường.

Mặt trời Idaho thiêu đốt giác mạc cô và cô che mắt khi đi xuống lối đi vào nhà Dylan, qua một chiếc xe cô không nhận ra và đi ra đường. Cô rất cố gắng không yêu anh. Sâu trong lòng cô biết rằng anh sẽ làm tan vỡ trái tim cô. Và cô đã đúng.

Từ giây phút Dylan mở mắt ra và nhìn thấy Adam ở chân giường, cuộc sống của anh đã lao thẳng đến địa ngục.

“Anh nghĩ cô ta sẽ làm gì?” Julie hỏi anh.

“Anh không biết cô ấy sẽ làm gì,” anh thành thật trả lời. Anh muốn tin Hope.

Anh rất muốn tin, nhưng anh không tin. “Chúng ta phải nói với Adam rằng chúng ta chưa bao giờ kết hôn. Trước khi nó nghe thấy từ người khác.” Anh véo sống mũi như thể nó có thể kìm lại tiếng giộng bất ngờ sau mắt anh. Anh đã nói với Hope quá nhiều về cuộc đời của anh. Với một phóng viên của báo lá cải đã nói

dối anh. “Nó cần được biết trước khi đi vào M&S để mua một túi kẹo gôm và đọc về mình trên một tờ báo lá cải ở quầy thu ngân.”.

“Phải, em nghĩ đã đến lúc anh nói với nó. Anh có nghĩ rằng có cơ may nào bạn gái anh không đăng báo về vụ này không?”.

Anh bỏ tay xuống và nhìn Julie. Cô ấy đang lo lắng về sự nghiệp của mình.

“Em đang làm gì ở đây?”.

“Em đưa Adam về nhà.”.

“Anh biết rồi. Nhưng tại sao?”.

Cô khoanh tay dưới ngực và hít một hơi thở sâu. “À, nhớ khi chúng ta ở sân bay và em nói cần nói chuyện với anh không?”.

Anh không nhớ, nhưng điều ấy không có nghĩa là cô ấy không nhắc đến nó.

“Anh có thể đã biết là em đã dành nhiều thời gian ở bên Gerard LaFollete,”.

cô bắt đầu, cho rằng anh dõi theo công việc của cô.

“Anh không biết. Có phải anh ta là một diễn viên người Pháp không?”.

“Phải, và anh ấy cầu hôn em. Em đã nói đồng ý.”.

“Adam nghĩ thế nào về tất cả chuyện này?”.

“Ừm, em nghĩ anh có thể nói với nó.”.

25. Chương 13 Phần 2

Tất nhiên cô ấy muốn thế. Dylan ngồi trên mép đi- văng, chống khuỷu tay lên đầu gối và ôm đầu. Trong những tình huống bình thường, anh sẽ không ngại lĩnh trách nhiệm nói với Adam rằng mẹ nó sắp cưới một gã công tử người Pháp.

Chuyện ấy sẽ khiến việc nói về Hope với Adam dễ dàng hơn cho anh, nhưng bây giờ anh không biết anh có hay không có muốn một mối quan hệ với cô hay không. Anh chỉ biết hai điều chắc chắn về Hope:một là, cô làm việc ột tờ báo lá cải, và hai là, anh thích được ở bên cô. Hai điều ấy lẽ ra không được loại bỏ lẫn nhau, nhưng chúng lại là thế.

Anh nhìn Julie, đứng đấy như thể cô ấy mong đợi anh sẽ giải quyết chuyện với Adam như anh vẫn làm cho cô.

“Không,” anh nói. “Em sẽ phải nói với nó.”.

“Em đã cố. Gerard gặp bọn em tuần trước để Adam có thể làm quen với anh ấy trước khi em nói với Adam về kế hoạch của em. À, Adam cư xử khó chịu đến mức em không có cơ hội nói với nó về chuyện này. Em đã cố gắng gọi cho anh, nhưng anh không bao giờ ở nhà.” Cô ngồi vào chiếc ghế tựa bập bênh và nhét tay vào giữa hai đầu gối.

“Nó gọi Gerard bằng từ đ.”.

“Oa! Nó gọi bạn trai em là đồ ngu?”.

“Không. Đồ đồng tính.”.

"Ồ." Từ những gì Dylan thấy về anh ta trên tivi, anh ta trông có vẻ có tiềm năng lung lay theo cách ấy. Vài lần Dylan nói chuyện với Adam trên điện thoại, anh ta có vẻ luôn như thế.

"Anh sẽ nói với Adam về điều ấy, nhưng em sẽ phải nói với nó về kế hoạch kết hôn của em. Mặc dù theo anh, dường như nó đã có khá nhiều ý tưởng về chuyện đấy rồi và đấy là nguyên nhân dẫn đến thái độ của nó." Anh ngả người trên đi- văng.

"Chúng ta sẽ cùng nói với nó rằng chúng ta chưa bao giờ kết hôn.Nếu chúng ta xử lý việc này ngay bây giờ, anh nghĩ rằng nó sẽ là một chấn động cho nó. Chọn đúng thời điểm có thể tốt hơn, nhưng anh thấy là chúng ta không có cơ hội nào.".

Anh nhún vai; chuyện này có thể tệ đến đâu nữa? Con trai anh đã về nhà chưa đến một tiếng, nó đã nhìn thấy Dylan ở trên giường với Hope, nó đã bị giật ra khỏi ghế và bắt lên phòng. Sự việc chỉ có thể trở nên tốt hơn.

"Anh sẽ gọi Adam ra khỏi phòng," anh nói, nhưng dừng lại ở phòng tắm trước để uống bốn viên aspirin.

Hai tiếng sau, anh cho rằng lẽ ra anh nên đâm đầu qua một bức tường, vì tất cả những tác dụng của những viên aspirin đối với anh.Từ cửa sau anh quan sát chiếc xe thuê của Julie chạy ra khỏi lối đi và tiến về thị trấn. Cô ta đã không thể đặt được chuyến bay rời Sun Valley cho đến chiều hôm sau, và cô ta định ở lại với anh và Adam. Sau vài tiếng đồng hồ với cô ta, không có tí cơ hội nào trong địa ngục này khiến anh đồng ý để cô ta ở lại với anh. Anh đã gọi điện đến Sandman và đặt cho cô ta một phòng cho đêm nay.Đến buổi sáng, cả thị trấn sẽ biết chuyện của anh, nhưng chỉ một lần anh không quan tâm.

Nếu anh phải ở bên Julie thêm một chút thời gian nào, anh không thể hứa anh sẽ không bóp cổ cô ta.Cô ta đã bịa ra toàn chuyện tào lao, khiến sự việc nghe như thể cô ta đã kết hôn với anh nếu anh cầu hôn. Anh chưa bao giờ hỏi cô ta, bởi vì họ đã nói về chuyện này và quyết định rằng một đứa bé không phải là một lý do đủ để kết hôn. Họ đều quyết định như thế, không phải chỉ có anh, bởi vì sự thật là, nếu cô ta có cảm giác mạnh mẽ về chuyện này, anh đã cưới cô ta ngay cả khi biết đấy là một sai lầm.Anh đóng cửa sau lại và đi tìm con trai. Anh tìm thấy nó nằm trên giường, úp mặt vào gối khóc. Một chiếc giày đế mềm của nó đã biến mất, tất đã bị đẩy xuống mắt cá chân, và quần soóc vặn vẹo quanh eo. Nó đang biến thành một đống đau khổ đáng thương.

"Con đói không?" Dylan hỏi từ ngưỡng cửa.

"Không." Adam lăn người nằm ngửa, mặt nó lem nhem vì khóc.

"Tại sao ba lô của con lại ở ngoài kia?".

"Hope và bố đi đến hồ Sawtooth.".Adam nhìn bố nó qua cả căn phòng.

"Cô ta dùng ba lô của con?".

"Ừ.".

"Con không muốn cô ta đụng vào đồ của con. Con ghét cô ta.".Dylan đi đến giường.

"Chỉ vài tuần trước con vẫn thích cô ấy.".

"Đấy là trước kia.".

"Trước cái gì?".Adam quay mặt vào tường.

"Trước khi hai người làm tình!".Khoảng một năm trước Dylan đã giải thích về những con chim và con ong cho Adam, nhưng không phải chuyện xấu hổ thực sự này. Anh nghĩ về phản ứng của thằng bé và cẩn thận chọn lời.

"Việc Hope và bố làm không có gì sai.Cả hai đều là người lớn và lẽ ra con đã không ở đây cho đến tận Chủ nhật.".Adam ngồi dậy và mắt trông như bị lác.

"Bố không phải làm thế nữa bởi vì bố đã có con rồi. Hãy để cô ta tìm người khác làm cô ta có con.".

"Cái gì?" Dylan ngồi trên mép giường.

“Người ta không làm tình chỉ để có con, Adam.”.

“Ừ - hử. Đấy là điều bố nói. Bố nói đàn ông đặt dương vật vào trong phụ nữ để tạo ra trẻ em.”.Được rồi, có lẽ anh đã làm rối lên những thứ về chim và ong nhiều hơn anh nghĩ.

“Đàn ông muốn làm tình với phụ nữ ngay cả khi họ không muốn tạo ra trẻ em.”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì … à …” Anh không biết phải nói gì, nhưng anh đã rối tung lên rồi, vì thế anh cho rằng anh phải quanh quẩn với sự thật thôi

“À, bởi vì nó có cảm giác thực sự hay.”.

“Như thế nào?”.Làm sao bạn có thể giải thích chuyện tình dục với một đứa bé bảy tuổi đầu nhỉ? “Ừm … giống như cuối cùng con đã gãi được một chỗ ngứa con đã đợi cả ngày để gãi. Hoặc khi chân con lạnh ơi là lạnh và con được chui vào một cái bồn tắm ấm áp và run lên bần bật,” anh nói và quan sát thất bại của mình trong mắt con trai.

“Kinh tởm!”.

“Con sẽ cảm thấy khác đi trong vài năm nữa.”.Adam lắc đầu.

“Không thể nào.”.Dylan cho rằng đã đến lúc thay đổi chủ đề.

“Sao con không kể với bố về chuyến đi của con?”.Adam nhìn như thể nó không muốn bỏ qua chủ đề này, nhưng lại thôi.

“Cũng được.”.

“Mẹ con nói con đã gặp bạn trai của mẹ, chú Gerard ấy.”.

“Chú ấy nói rất buồn cười.”.

“Mẹ con cũng nói con gọi chú ấy là đồ đồng tính. Như thế là không hay lắm.”.

“Tại sao mẹ không thể ở đây?” Adam hỏi, rõ ràng cho rằng đây cũng là lúc thay đổi chủ đề. Dylan cho phép thằng bé, trong lúc này.

“Không có chỗ nào ẹ con ngủ cả.”.

“Mẹ có thể ngủ với bố. Như cô Hope.”.Phải, chắc chắn là Hope đã ở lại, nhưng nói thật,chẳng ngủ nghê gì nhiều.

“Chuyện đấy khác. Mẹ con sắp cưới chú người Pháp ấy.”.

“Có lẽ thay vì thế bố có thể cưới mẹ,” Adam gợi ý khi thằng bé mân mê miếng gạc BanđAid trên đầu gối.

“Mẹ nói mẹ đã kết hôn với bố nếu bố hỏi mẹ.Nên bây giờ hãy đi hỏi mẹ đi.”.

“Quá muộn rồi. Mẹ con yêu Gerard LaFollete.” Dylan vỗ vào đùi mình và Adam bò vào lòng anh. “Có rất nhiều lý do để người ta không cưới nhau, nhưng không phải vì mẹ con và bố chưa bao giờ kết hôn lại có nghĩa là bố mẹ không yêu con. Hoặc,” anh thêm vào, phóng đại sự thật lên một chút, “Bố mẹ không quan tâm đến nhau. Bố sẽ luôn yêu mẹ con vì mẹ con đã mang con đến cho bố.Và nếu bố không có con, bố sẽ buồn suốt đấy.”.

“Vâng,” Adam ngả đầu trên vai Dylan.

“Con là anh bạn thân nhỏ của bố mà.”.

“Ừ.” Anh vòng tay quanh con trai và siết lại.

“Bố vui vì con ở nhà.”.

“Con cũng thế. Mandy đâu ạ?”.

“Lần cuối cùng bố thấy con chó con của con, nó đang chạy theo lũ công của bà nội và bà nội con đang đuổi theo nó.”.Adam ngả người ra sau và mắt sáng lên. Không ai yêu thích những câu chuyện về những chú chó hư đốn như Adam.

“Bà có bắt được nó không?”.

“Không, nhưng có lẽ chúng ta nên đi đón nó.”.Adam gật đầu và ngả đầu trên vai Dylan lần nữa.“Khi mẹ kết hôn, tên con sẽ là Adam LaFollete à?”.

“Không, con sẽ luôn là Adam Taber.”.

“Thế thì tốt.”.Phải, tốt. Lần đầu tiên kể từ khi Adam bước vào nhà, tình thế có vẻ tốt hơn.Việc anh nhắc đến hôn nhân của Juliette đúng là một bước đi đúng hướng. Có lẽ Adam đang từ bỏ giấc mơ ba người họ sống cùng nhau. Julie tự do sống cuộc đời của mình, và Dylan đột nhiên cảm thấy tự do hơn rất nhiều để sống cuộc đời của mình. Phải, nhưng giờ thì chuyện ấy đã quá muộn.

“Và bố sẽ không làm tình với cô Hope nữa, đúng không?”.Rốt cục có thể là không có quá nhiều tự do. Anh không biết trả lời như thế nào. Anh biết Adam muốn nghe điều gì, nhưng anh không thể nói điều ấy. Nó sẽ là một bước lùi trong khi cuối cùng anh đã tiến về phía trước. Và trớ trêu là, anh đã không biết anh muốn tiến về phía trước nhiều đến mức nào cho đến khi anh gặp Hope.

Ngồi trên giường của con trai và ôm chặt nó, anh cảm thấy cô đơn hơn hẳn trước đây. Trước Hope, anh biết là anh cô đơn nhưng bây giờ anh cảm thấy nó sâu sắc hơn bao giờ hết. Bằng cách nào đấy cô đã xâm lấn vào trong lòng anh, và giống như cô đã thổi một luồng sống mới vào phổi anh, khiến máu và sức sống của anh tuôn chảy lần nữa. Và có thể bây giờ cô đã ra khỏi cuộc đời anh, anh chỉ cảm thấy trống rỗng.

“Đi đón con chó của con nào,” anh nói, vì anh chỉ không thể nói với Adam điều nó muốn nghe. Vẫn còn chưa. Chưa cho đến khi anh biết anh sẽ làm gì.Chưa cho đến khi anh hiểu ra cảm giác của anh với Hope và toàn bộ đống hỗn độn rối bù này.Hope sẽ không trốn tránh như thể cô đã làm việc gì sai. Cô sẽ không trốn trong nhà, đi lại trên sàn nhà gỗ cũ kỹ và chạy vụt đến cửa sổ vài phút một lần.

Bảy giờ bốn năm phút tối hôm đấy, cô thay sang chiếc váy hè màu hồng đào, trang điểm và đi ăn tối. Thật không may, nơi cô thích ăn nhất trong thị trấn lại là Cà phê góc ấm áp.Chiếc máy phát nhạc đang chơi nhạc đồng quê, và mùi vị bữa tối chính xác như lần đầu tiên Hope đặt chân vào bên trong quán. Sự vội vàng của bữa tối đã giảm đi và có một cặp vợ chồng với một đứa con chiếm một khoang, trong khi ba cô gái thiếu niên ngồi ở quầy thu ngân cười cợt và hút thuốc lá.Rõ ràng, quán Cà phê ấm áp không tuân theo quy định cung cấp một môi trường không thuốc lá và không để tâm đến việc hút thuốc của những người chưa đủ tuổi. Nhưng ít nhất những cô bé kia không có mái tóc màu hồng và những cái ghim an toàn trên mặt.

Hope chọn khoang ngồi gần phía sau và gọi một bánh bơ gơ pho mát không hành và thêm sốt mayo để bên cạnh, một đĩa khoai tây chiên lớn, không muối và một sô cô la lắc. Có lẽ cô có thể tìm thấy nguồn an ủi trong thức ăn dễ chịu.Làm việc nằm ngoài phạm vi cân nhắc, và cô đã dành gần hết cả ngày cố gắng không khóc và tự hỏi có phải chuyện giữa cô và Dylan đã thực sự kết thúc hay không, tự hỏi cô nên gọi điện cho anh hay chờ anh gọi cho cô. Cô dành cả ngày nhớ lại tất cả khoảng thời gian họ ở bên nhau, đặc biệt là sự gần gũi của đêm hôm trước. Anh quan tâm đến cô; cô nghe thấy nó trong giọng nói của anh và cảm thấy nó trong cách anh vuốt ve cô.Cô dành nhiều tiếng đồng hồ nghĩ xem cô nên quay lại nhà anh và bắt anh lắng nghe cô, bắt anh tin rằng cô sẽ không bao giờ phản bội anh.

Anh phải tin cô, nhưng cô cho rằng cách duy nhất để anh biết chắc chắn là sẽ không xuất hiện một bài báo nào về anh, Adam hay Julie.Cô lau sàn nhà, giặt đồ và cọ phòng tắm. Cô đã tắm thật lâu, tự chăm sóc da mặt và sửa móng, tất cả nằm trong nỗ lực mang tâm trí cô rời khỏi Dylan. Để tâm trí cô thoát khỏi biểu hiện kín bưng, lạnh lùng của anh khi anh nói với cô anh không nghĩ là anh từng biết cô. Không cách nào có tác dụng.Paris Fernwood đặt cốc sữa lắc trước mặt cô. Khi cô bồi bàn đặt một chiếc thìa dài và một ống hút lên một tờ giấy ăn, Hope nhớ ngày đầu tiên cô ở trong thị trấn và cuộc gặp lần thứ hai của cô với Paris.

Cô nhớ cách Paris nhìn Dylan, đôi mắt nâu của cô ta tan chảy và những đường nét thô thiển của cô ta mềm đi.Anh khiến cô ta rạng rỡ từ bên trong ra, và Hope tự hỏi cô có nhìn anh giống như thế hay không, và anh có chú ý hay không.

“Cám ơn,” Hope nói, kéo ống hút ra khỏi vỏ bọc.Không hề nhìn lên, Paris lẩm bẩm, “Không có gì,” và bước đi.

Lâm ly, Hope nghĩ khi cô quan sát cô bồi bàn đi đến sau quầy thu ngân và đổ gạt tàn thuốc lá. Cô đã nghĩ về Paris như thế trong ngày đầu tiên. Bây giờ cô hiểu rõ hơn một chút. Yêu Dylan Taber không phải một chuyện dễ dàng để vượt qua. Đặc biệt khi cô không biết nó đã thực sự hết thật rồi hay chưa. Cô đang ở trong một nhà tù, trái tim cô chưa vỡ hẳn. Vẫn còn chưa. Cô cảm thấy cô đang đứng bập bênh trên gờ vách đá và Dylan là người duy nhất có thể kéo cô lại.Cô đút ống hút vào đồ uống và hút một ngụm lớn kem sô cô la đánh đá. Cô đã đặt trái tim vào trong tay anh, và để tùy anh quyết định sẽ làm gì với nó lúc này.

Paris trở lại với đồ ăn của Hope và xé một trang từ cuốn sổ nhỏ màu xanh cô ta để trong túi tạp dề.“Cô có cần gì nữa không?” cô ta hỏi khi thả tờ giấy trên mặt bàn.

“Tôi nghĩ không cần.” Mọi thứ có vẻ đúng như cô đã gọi.

“Cám ơn.”.

“Ừ - hử.” Lần nữa Paris không cả nhìn vào Hope trước khi bước đi.Hope không biết cô đã làm gì với cô bồi bàn này, nhưng nó chắc hẳn là một sự xúc phạm lớn. Cô đổ sốt cà chua vào đĩa và chấm một vài miếng khoai tây chiên vào. Chúng nóng, ngậy và không tuyệt vời như cô mong đợi. Cô quệt thêm sốt mayonnaise vào bánh hamburger pho mát. Nó cũng không ngon lành gì, nhưng cô cho rằng đây không phải là lỗi của thức ăn. Đấy là do tâm trạng của cô. Cô muốn được an ủi, nhưng thức ăn sẽ không phải là câu trả lời.Đuôi mắt cô bắt thấy một thoáng đỏ và cô ngước lên nhìn người phụ nữ đứng cạnh bàn mình.

Cô đưa mắt từ chiếc quần jeans Ralph Lauren và chiếc áo hai dây lụa đỏ, nhưng ngay cả với bộ tóc giả màu nâu dài đến cằm và cặp kính râm, Hope nhận ra Juliette Bancroft ngay lập tức.“Nếu cô không muốn thu hút sự chú ý,” Hope nói, “Bỏ kính râm ra đi.”.K

hông hề hỏi cô muốn có người ngồi cùng hay không, Juliette ngồi vào chiếc ghế đối diện Hope. “Cô đã gọi cho Mike Walker chưa?” Cô ta hỏi, nhắc đến tay nhà báo khét tiếng của tờ The National Enquirer. Cô ta bỏ kính ra và nhét nó vào túi.“Tôi nói với cô rồi, tôi không làm việc cho tờ The National Enquirer.”.

“Tôi biết rồi. Cô làm việc cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần, theo như lần cuối cùng tôi xem, nó cũng có mục chuyện phiếm.”.

“Đúng thế.” Hope dừng lại và ăn thêm vài miếng thịt rán. “Nhưng chúng tôi không trả tiền cho các phóng viên để lục thùng rác của cô. Mọi thứ cô đọc trong chuyên mục chuyện phiếm Hollywood của chúng tôi đều là những tin tức khá cũ rồi.”.

Juliette kéo lấy một tờ thực đơn. “Tôi đã nói chuyện với đại diện của mình rồi,” cô nói khi nhìn qua tờ thực đơn. “Anh ta đã nói chuyện với luật sư của tôi, người sẽ phát hành một mẫu ‘Không bình luận’ cho giới báo chí trước khi chúng tôi cảm thấy đúng thời điểm ột lời tuyên bố.”

Cô ta lật xem mặt sau của tờ thực đơn.“Không ai nghe thấy một lời nào từ tôi đâu.”.Juliette nhìn lên.

“Vì Dylan?”.

“Tất nhiên,” cô không ngần ngại trả lời. “Nhưng thậm chí nếu tôi không có cảm giác gì với Dylan, tôi sẽ không bao giờ làm hại Adam.”.

“Dylan và tôi đã nói chuyện với Adam, và tôi nghĩ nó sẽ ổn thôi. Tôi là người sẽ bị hại nhất nếu câu chuyện lộ ra,” Juliette nói.

“Và tôi nữa,” Hope thêm vào. “Dylan sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu anh ấy đọc thấy chuyện ấy trên một tờ báo lá cải.”.Paris đặt một cốc nước xuống bàn.

“Cô muốn dùng gì?” cô ta hỏi.

“Đây là nước đóng chai à?” Juliette muốn biết.

“Lấy thẳng từ vòi.”.

Juliette đẩy cốc nước sang một bên.

“Cô có món gì ít calo không?”.

“Sa lát,” Paris trả lời.

“Được đấy. Tôi gọi một sa lát gà với sốt dầu giấm.”.

“Không có sốt dầu giấm.”.

“Vậy cho tôi sốt Thousand Island, nhưng để nó bên cạnh. Và cho tôi Coca ăn kiêng, nhiều đá.”.

“Cô có muốn để đá bên cạnh không?”.Ngạc nhiên là vì có lẽ hóa ra Paris biết đùa, Hope nhìn cô ta, nhưng từ vẻ mặt cực kỳ cáu bẳn kia, rõ ràng là cô ta không đùa.

“Trong cốc là được rồi.” Juliette lắc đầu khi Paris đi khỏi

“Tôi không hiểu làm thế nào người ta có thể chịu đựng được việc sống ở đây.”.

“Thực ra, phụ thuộc vào cô thôi,” Hope nói và ngạc nhiên vì câu nói của mình ngang với Juliette.

“Cô quen Dylan bao lâu rồi?”.

“Đủ lâu.”.

“Hôm nay đi vào nhà anh ấy và thấy cô trên giường quả thực là một cú sốc.”.

“Tỉnh dậy và thấy cô trong nhà anh ấy cũng là một cú sốc.”.Một nụ cười ngần ngại làm cong khóe môi đỏ của Juliette.

“Anh ấy chắc hẳn quan tâm đến cô.”.Hope uống một ngụm sữa lắc. Cô không biết chắc chắn Dylan cảm thấy như thế nào về cô. Ngoại trừ nói với cô rằng cô quan trọng với anh, anh chưa bao giờ thực sự nói gì. Bây giờ có thể cô sẽ không bao giờ biết.Một cặp đôi ngồi xuống khoang sau Juliette và muốn một chiếc ghế tựa cho đứa con của họ. Paris mang nó đến, và Hope choáng váng vì cô ta vui vẻ và trò chuyện với họ như thế nào.

“Cô không giống với kiểu phụ nữ tôi hình dung với Dylan,” Juliette nói, kéo sự chú ý của Hope ra khỏi sự thay đổi của Paris.

“Sao thế?”.“Tôi luôn biết rằng anh ấy sẽ chọn một phụ nữ đẹp, nhưng tôi nghĩ rằng anh ấy muốn ai đấy … người đơn giản hơn, tôi cho là thế.” Juliette nhét một lọn tóc nâu ra sau tai, rồi đặt tay lên bàn. Lần đầu tiên, Hope chú ý đến viên kim cương ấn tượng trên ngón tay cô ta.

“Dylan đã nói những gì về tôi với cô?” cô ta muốn biết.

“Không nhiều lắm. Chỉ là cô và anh ấy chưa bao giờ kết hôn và khi anh ấy bỏ đi, anh ấy mang Adam theo cùng,” Hope trả lời và cho rằng cô không nợ Juliette cái gì nữa.

“Khi Dylan rời L.A, anh ấy mang Adam theo vì anh ấy là một người bố tuyệt vời.” Juliette hạ ánh mắt xuống tay mình.

“Người ta nhìn một phụ nữ khác hẳn nếu cô ta từ bỏ quyền chăm sóc con mình, ngay kể cả nếu đấy là tốt nhất cho đứa con, giống như cô ta có gì đấy thiếu sót, như thể cô ta không có trái tim.Điều ấy nhất định là không đúng. Tôi yêu con trai tôi và tôi không bao giờ có ý giữ bí mật về nó.”.

Hope không biết phải nói gì. Cô không có con, sẽ không bao giờ có con, nhưng cô không nghĩ cô có thể từ bỏ quyền chăm sóc con mình cho dù người bố có tuyệt vời như thế nào.

“Tôi chỉ kể với cô chuyện này trong trường hợp cô tiếp tục viết một bài báo.Tôi kể với cô để cô biết quan điểm của tôi. Tôi trao quyền chăm sóc Adam cho Dylan bởi vì Dylan là một người bố và một người đàn ông tốt. Tôi trao cho anh ấy quyền chăm sóc vì tôi yêu cả hai người họ.”.

Khi Hope nhìn vào đôi mắt xanh như thiên đường của thiên thần yêu mến của nước Mỹ, cô tin cô ta. Cô hiểu Juliette Bancroft hay thậm chí thích cô ta hay không không phải là vấn đề. Cô ta đã đúng. Dylan là một người bố tốt và một người đàn ông tốt.Ngay cả trước khi cô yêu anh, cô đã tạo ra một mối quan hệ với anh, và lần đầu tiên trong một thời gian rất dài, cô đã chia sẻ cuộc đời và những bí mật đen tối, đau đớn của mình. Cô chia sẻ với Dylan bởi vì cô cảm thấy an toàn với anh.Cô tin anh, và anh cũng tin cô đủ để

chia sẻ cuộc đời anh với cô.Nhưng chỉ ở một giới hạn. Cô đã không nói với anh sự thật về việc cô thực sự làm gì để sống, và anh nói dối cô về người đàn bà đang ngồi bên kia bàn.Anh nói mẹ của Adam là một bồi bàn. Anh đã không tin tưởng cô nhiều đến thế.Cô đã nói dối anh, và anh nói dối cô. C

ó lẽ không phải là khởi đầu tốt nhất cho bất kỳ mối quan hệ nào, nhưng họ có thể vượt qua nó.Dylan đang trở thành một kẻ đạo đức giả cỡ bự vào lúc này, nhưng điều ấy sẽ nhanh chóng thay đổi. Khi anh nhận ra cô không phải là một nhà báo đưa tin đồn nhảm, anh sẽ phải xin lỗi cô. Cô sẽ tha thứ cho anh, nhưng cô chỉ hy vọng anh không đợi quá lâu. Cô không phải là một người kiên nhẫn.Và Adam. Trong thời gian ngắn ở Gospel, cô đã dần quan tâm đến cậu bé, và cơn giận dữ của nó làm cô đau đớn cũng nhiều gần bằng cơn giận của bố cậu bé.

26. Chương 14 Phần 1

Chương 14

Tai Nghe Dò Ra Tiếng Trái Tim Tan Vỡ

Dây tai nghe nối với máy nghe nhạc Discman nảy trên mặt trước chiếc áo len xám của Hope khi cô tiến về phố Main. Cặp kính râm che chắn mắt cô trước mặt trời buổi sáng, và đôi tai nghe Jewel mang đến những tiếng thương xót cho trái tim tan vỡ của cô. Cô hít không khí vùng núi lành lạnh vào phổi khi túm tóc đuôi ngựa phất phới và đu đưa trên đầu.

Dylan đã không gọi. Anh đã không gọi đêm hôm trước và anh đã không gọi sáng nay. Hope không phải là người biết chờ đợi. Không khi cô đang cảm thấy như cả cuộc đời mình đang lâm nguy. Cô cho anh đến chín giờ ba mươi sáng nay trước khi cô mặc chiếc quần soóc đi bộ và tiến thẳng đến nhà anh.

Cô yêu anh, và cô cũng chắc chắn rằng anh quan tâm đến cô. Phải mất đến ba năm và hơn một nghìn dặm để tìm thấy anh. Họ có thể giải quyết những vấn đề của mình bởi vì bây giờ cô sẽ không từ bỏ, nhưng càng đến gần nhà anh, bụng cô càng siết chặt lại thành một cái nút. Khi cô bước vào thị trấn, cô không chắc rằng việc xuất hiện ở cửa nhà anh có phải là một động thái khôn ngoan nhất không, nhưng cô đã chờ anh đủ rồi. Cô phải biết chắc anh đang nghĩ gì và cảm thấy gì. Và chính xác là cô quan trọng với anh đến mức nào.

Cô đi vòng quanh góc đường ở Cửa hàng Hansen và đi chậm lại. Một đám đông đã tự tập lại ở cách quán Cà phê góc ấm áp nửa khu nhà, và có vẻ đám đông kia là một đội quay phim, các tay săn ảnh và một đám khán giả hỗn loạn.

Ngay lập tức cô nhận ra mặt sau chiếc mũ cao bồi méo mó của Dylan trong đám đông. Cô kéo tai nghe xuống quanh cổ, và cái nút trong bụng cô siết lại. Cô càng đến gần, nó càng siết chặt hơn.

Giọng Dylan vang lên trên đám lộn xộn. “Cô Bancroft không có bình luận gì,” anh nói.

Đám đông chuyển động nhất loạt trên con đường, qua cửa hàng Vũ khí của Jim, và những phóng viên hét lên những câu hỏi không bao giờ được trả lời, thợ ảnh chụp lia lịa, và máy quay phim hoạt động rè rè. Vượt qua tất cả những âm thanh đấy, Hope nghe thấy tiếng khóc của Adam và những lời cầu xin đáng thương những người kia đi đi và để mẹ nó yên. Đám đông vây quanh xe tải của Dylan, và Hope chen lấn qua bức tường di động của những phóng viên. Qua vai của một tay thợ ảnh, cô nhìn thấy Dylan đẩy Juliette và Adam vào xe và đóng cửa lại. Cô dấn người về phía trước và thoát khỏi đám đông hỗn loạn.

“Em không làm việc này,” cô hét lên khi cô túm lấy cẳng tay anh.

Cằm anh bạnh ra và mắt anh bùng cháy khi anh nhìn cô. “Tránh xa khỏi tôi ra,” anh nói và giật khỏi cái nắm của cô. “Và tránh xa con trai tôi ra.” Anh chen qua đám đông đến bên ghế người lái của chiếc xe. Anh khởi động máy, và nếu những tay phóng viên không nhanh chóng dạt sang một bên, Hope không chắc anh sẽ không chèn qua họ.

Khi họ chạy ra khỏi vòng kiểm tỏa, Hope nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của Juliette, da cô ta trắng bệch đến mức không lớp trang điểm nào có thể che giấu được cú sốc của cô ta. Cô bắt được một thoáng khuôn mặt của Adam, nước mắt đang lăn xuống má cậu bé, và trái tim cô đau đớn cho nó. Cho cô nữa. Đã hết rồi. Cô đã mất Dylan. Bây giờ anh sẽ không bao giờ tin cô.

Sự không tin tê cứng chiếm hữu cô khi cô nhìn những tay săn ảnh đang chớp những bức ảnh chiếc xe tải bỏ chạy của Dylan. Cô giơ tay lên như thể cô có thể chấm dứt tất cả chuyện này, máy ảnh lách tách, phim cuộn rè rè, Dylan bỏ đi.

Sau đấy đột nhiên mọi thứ dừng hẳn. Đám đông tan ra và cô bị bỏ lại một mình trên lối đi, bén rễ vào nơi Dylan đã bảo cô tránh xa anh ra. Nơi cuộc đời của cô tan ra từng mảnh.

Cô quay về phía những người đang đứng sau cô, trên ngưỡng cửa của những cửa hàng và tràn ra từ quán Cà phê ấm áp. Cô nhận ra khuôn mặt của những người sống ở Gospel, và cô cũng nhận ra vẻ bối rối sửng sốt trong mắt họ.

Hope không biết cô đứng đấy và nhìn chằm chằm vào con đường trong bao lâu, cô cũng không biết cô đi bộ về đường Timberline lâu như thế nào. Bàn chân cô có cảm giác nặng như chì, bàn tay cô lạnh giá, và trái tim cô tơi tả đến mức nhức nhối nếu cô hít thở quá sâu.

Thay vì bước vào nhà, cô đi đến cửa sau nhà Shelly và gõ cửa. Cô không biết bạn cô nghe thấy gì và tin vào điều gì, nhưng giây phút Shelly vừa mở cửa, Hope òa lên khóc.

"Chuyện gì thế?" Cô ấy hỏi và dìu Hope vào trong bếp.

"Chị đã nói chuyện với Dylan chưa?".

"Chưa kể từ khi hai người mượn bốt leo núi của chị.".

Hope vứt kính râm lên mặt bếp của Shelly và quệt đôi má ướt nhẹp của mình. "Anh ấy nghĩ em nói với báo lá cải về anh ấy và Adam," cô bắt đầu.

Shelly đưa cho cô một hộp Kleenex và Hope kể với cô toàn bộ câu chuyện, bắt đầu từ việc thức dậy trong nhà Dylan và thấy Adam nhìn chằm chằm vào cô.

Khi cô kể xong, thậm chí Shelly không có vẻ gì ngạc nhiên.

"À dù mừng vì bây giờ mọi chuyện đã lộ ra," Shelly nói khi cô lấy hai ly rượu từ tủ búp- phê. "Một đứa bé lẽ ra không phải sống với bí mật như thế.".

"Chị vẫn luôn biết à?".

"Ừ." Cô mở tủ lạnh và rót rượu vang nho đen từ một cái hộp. Cô đưa một ly cho Hope. "Dylan là một người bố tuyệt vời, đặc biệt khi xét đến chuyện cậu ấy không có sự giúp đỡ nào, nhưng thỉnh thoảng cậu ấy quá che chở cho đứa trẻ ấy đến mức làm tổn thương nó.".

Hope nhận chiếc ly và nhìn xuống rượu. Bây giờ thậm chí chưa phải là buổi trưa, nhưng cô không quan tâm. "Em nghĩ bây giờ Dylan ghét em." Cô nhớ đến cách anh nhìn cô. "Không, em biết là bây giờ anh ấy ghét em. Anh ấy tin rằng em đến đây để viết bài về câu chuyện này ột tờ báo lá cải." Cô nhìn lên.

"Chị có tin em không?".

"Tất nhiên chị tin em. Chị biết em cảm thấy như thế nào với Dylan, và hơn nữa, dù không nghĩ em nói với chị là em làm cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần nếu em ở đây để bí mật đào bới những chuyện bẩn thỉu về Adam.".

"Cám ơn." Hope uống một hơi rượu dài.

"Đừng cám ơn chị. Chị là bạn của em mà.".

Cô nhìn mái tóc uốn đỏ và những chấm tàn nhang của Shelly, chiếc áo phông Garth Rules, chiếc khóa thắt lưng to và chiếc quần Wrangler chật qua miệng ly. "Em rất vui," cô nói. Cô đã mất ba năm và hơn một nghìn dặm để tìm thấy không chỉ Dylan, mà còn Shelly. Họ cùng chuyển sang phòng ăn nhỏ ngoài bếp, và Hope thổ lộ với Shelly về cảm giác của cô với Dylan.

“Em không định yêu anh ấy,” cô nói. “Nhưng em không thể dừng lại. Em biết anh ấy sẽ làm tổn thương em và đúng là như thế.” Cô nói với Shelly về cuộc hôn nhân với Blaine và nguyên nhân thực sự làm nó kết thúc. Và khi cô kể xong, cô nghĩ cô sẽ cảm thấy tốt hơn, nhẹ nhõm hơn chút nào đấy, nhưng không phải. Cô chỉ cảm thấy đau đớn và tan nát hơn.

Wally vào ăn trưa, rồi đạp xe đạp đến nhà Dylan, sau khi Shelly đã gọi điện để chắc chắn là nó có thể đến đấy. Trong khi Shelly đứng nói điện thoại, Hope ngồi đông cứng trong ghế, tai cô căng ra để bắt lấy âm thanh từ cái ống nghe.

Trái tim cô mắc lại trong cổ họng, và khi cô nhận ra cô đang làm gì, cô đứng lên và đi vào phòng khách.

Trong vòng mấy tiếng đồng hồ tiếp theo, cô và Shelly giải quyết thêm nhiều ly rượu vang và một hộp bánh donut.

“Chị nghĩ em thực sự là một cái thùng chứa,” Shelly nói khi Hope không thể ngừng khóc.

“Em thường là một tay say xỉn vui vẻ,” Hope nấc nghẹn. “Nhưng em đang quẫn trí đến mức cùng cực!”.

“Chị ấn tượng là em vẫn có thể nói ‘quẫn trí đến mức cùng cực’.”.

Đến khi Hope loạng choạng về nhà, cô đã có một thời gian khó khăn để sắp xếp những suy nghĩ lại với nhau. Mọi thứ trong đầu cô xung đột và khuấy tung lên thành một thứ đặc sệt không thể lý giải được. Cô cố gắng bò vào phòng ngủ, nơi cô tìm thấy chiếc mũ có cốc bia và chiếc quần đùi võ sĩ Dylan đã đưa cho cô mặc vào buổi sáng sau lần đầu tiên họ làm tình. Cô đội chiếc mũ và mặc chiếc quần đùi vào; rồi cô ban ình một ân huệ và bất tỉnh. Khi cô thức dậy, đầu cô có cảm giác như thể ai đấy đã đánh cô bằng một tảng bê tông.

Cô ngồi dậy, bụng cô trào lên, và cô chạy vào phòng tắm. Khi cô ngồi trên sàn nhà lát đá hoa lạnh lẽo, mặc chiếc quần của Dylan và nôn ẹo vào bệ sứ, cô nổi giận. Giận chính mình và giận Dylan. Chắc chắn, cô có thể không nên nói dối anh quá lâu, nhưng đấy không phải là lời nói dối to tát. Không giống như anh. Anh nên tin tưởng cô, nhưng anh đã không, và cô không bao giờ nên phải lòng anh. Cô cảm thấy giống như ngày Blaine đưa cho cô tờ đơn ly dị. Giống như cô bị đá vào ngực, chỉ là lần này tệ hơn. Lần này là lỗi của cô, bởi vì lần này cô có thể ngăn cản sự việc này.

Ngay từ đầu, cô đã biết là sẽ không có tương lai với anh, và cô vẫn để nó xảy ra. Ừ, có lẽ ‘để’ không phải là từ đúng nhưng cô có thể ngăn chặn nó. Cô có thể đã chạy theo hướng khác và nói không với anh vào buổi tối ngày Bốn tháng Bảy đấy. Cô nên bảo vệ trái tim cô trước nụ cười. Và giọng nói trầm khàn làm cô tan chảy và gọi cô là cưng của anh. Cô nên lùi ra xa khỏi cái vuốt ve làm da cô râm ran và trái tim cô đập nhanh hơn. Cô nên tránh ánh mắt dường như vươn đến và vuốt ve cô như cái vuốt ve của bàn tay anh. Cô nên dựng lên vài sự kháng cự, nhưng cô đã không. Cô đã chạy về phía anh ngay cả khi cô biết cô nên chạy về phía khác. Bây giờ cô đang trả giá với một trái tim tan vỡ.

“Tôi sẽ làm gì đây?” cô thì thầm. Một phần trong cô muốn bỏ đi. Xếp đồ lại và đi. Chạy khỏi nơi này. Gospel không phải nhà của cô.

Cô nằm xuống và áp má lên mặt đá sạch và lạnh lùng. Nhưng một phần khác trong cô nổi loạn trước ý nghĩ bỏ chạy. Cô đã bị hạ đo ván trước đây, nhưng lần này cô sẽ không trốn tránh cuộc đời. Cô sẽ không để nỗi đau đánh bại cô lần nữa. Cô không phải là người đàn bà trước lúc lái xe đến Gospel. Cô sẽ không ngã gục. Trái tim cô tan nát và đau khủng khiếp, nhưng cô sẽ sống trên hai bàn chân của mình.

Cô ngóc đầu lên, căn phòng quay mòng mòng, và cô nằm xuống. Ừm, cô sẽ sống trên hai bàn chân của mình. Ngay khi cô có thể nhấc mình khỏi sàn nhà phòng tắm.

Dylan nhìn con trai ngồi bên kia bàn. Adam lăn bắp ngô trên đĩa lần thứ năm trăm trong năm phút qua. Bắp ngô va vào miếng thịt bò Dylan đã cắt cho thằng bé, sau đó lăn lên một cái bánh quy mặn. “Sao con không ăn thay vì chơi với nó?”.

“Con ghét ngô.”.

“Buồn cười thật. Lần gần nhất chúng ta ăn ngô,và con đã ăn bốn, năm bắp.”.

“Bây giờ con ghét nó.”.

Ngày hôm qua họ đã tiến một bước. Sau cuộc náo loạn sáng nay, họ đã lùi lại hai bước. Nhìn thấy Juliette giận dữ như thế, Adam đổ lỗi ình. Nó đổ lỗi cho cả Dylan. Trong trí óc bảy tuổi của nó, nó cho rằng nếu nó không nghịch ngợm, mẹ nó đã không đưa nó về nhà sớm. Mẹ nó đã không ở Gospel, và những phóng viên kia đã không tìm thấy mẹ nó. Mẹ nó đã không khóc.

"Mẹ con sẽ ổn thôi," Dylan cố gắng an ủi con trai.

Adam nhìn lên. "Mẹ nói họ sẽ hủy bỏ chương trình thiên thần của mẹ.".

Cô ta đã nói rất nhiều thứ trong thời gian lái xe đến sân bay Sun Valley. "Mẹ con chỉ giận dữ thôi. Không ai hủy bỏ chương trình của mẹ con cả." Trong suốt thời gian anh biết Julie, anh biết cô ta có thể trở nên rất bi quan, nhưng anh chưa bao giờ thấy cô ta bi quan như thế. Cô ta khóc và rên rỉ rằng cuộc sống của cô ta đã hết, và khi anh cố gắng trấn an, cô ta buộc tội anh vô cảm. Cô ta cũng buộc tội anh vì đã mang một phóng viên báo lá cải vào cuộc sống của họ. Cô ta làm rất rõ rằng cô ta đổ lỗi cho anh cũng nhiều như đổ lỗi cho Hope.

Hope. Ngay cả nếu Hope không biết về Adam và Juliette trước khi cô chuyển đến Gospel, cô đã phát tán câu chuyện ngay khi khám phá ra những chi tiết thú vị đấy:

Anh không tin trong một giây rằng cô không chịu trách nhiệm cho cảnh tượng bên ngoài quán Cà phê góc ấm áp đấy. Và dù là cô chối bỏ sự liên quan, ngay cả khi cô đứng đó, vây quanh là những nhà báo và thợ săn ảnh của báo lá cải, nhìn vào mắt anh và nói với anh, 'Em không làm việc này,' anh nghĩ rằng cô có dính líu từ đầu đến chân.

Anh tiến đến mối quan hệ với Hope với suy nghĩ rằng anh sẽ kết thúc nó khi Adam trở về nhà. Anh nghĩ anh có thể dành đôi tuần hưởng thụ sự bầu bạn của cô và trở lại với mọi chuyện như nó vốn thế. Anh đã nhanh chóng phát hiện ra rằng anh không muốn trở lại. Khi cô ở bên anh, cô làm anh cười. Cô khiến anh hạnh phúc, và cô làm cuộc đời anh tốt hơn. Anh đã không muốn từ bỏ điều ấy.

Anh đã không muốn nó kết thúc, nhưng nó đã. Nó đã kết thúc, và đáng buồn cười là nó đã kết thúc theo đúng kế hoạch ban đầu.

"Tại sao con không ăn?" Dylan hỏi Adam.

"Con đã nói rồi, con không thích ngô.".

"Thế còn thịt bò bít tết?".

"Cũng ghét thứ đấy.".

"Bánh quy?".

"Con có thể ứt vào không?".

Vì không có chuyện gì diễn ra theo ý Adam kể từ khi nó về nhà, Dylan quyết định chịu thua về bữa tối. Bố không quan tâm." Anh cắn vào bắp ngô và quan sát con trai mở tủ lạnh.

"Mứt nho đâu ạ?".

"Bố đoán là hết rồi. Ăn mứt dâu đi.".

"Con ghét dâu.".

Dylan biết điều đấy không phải là sự thật. Bình thường, Adam vẫn ăn nó.

"Tại sao bố không mua một ít?" con trai anh hỏi, với vẻ như là anh phạm phải một tội lỗi ghê tởm.

Dylan bỏ bắp ngô xuống đĩa và lau tay vào khăn ăn. "Bố cho rằng bố quên mất.".

"Có thể là quá bận rộn.".

Và họ đều biết Adam có ý gì. Hope. Anh đã quá bận rộn với Hope. Kể từ khi họ trở về từ sân bay, Adam đã hậm hực muốn đánh nhau. Dylan nhận ra chuyện gì đang xảy ra và cố gắng không để nó thắng được anh. "Con có ăn tối không?".

Adam lắc đầu. “Con muốn ăn mứt nho.”.

“Quá tệ.”.

“Bố sẽ không mua mứt cho con à?”.

“Không phải tối nay.”.

“Con sẽ không thể ăn sáng mà không có mứt.” Adam hếch cằm lên trời.

“Bữa trưa nữa. Con nghĩ rằng con sẽ không bao giờ ăn nữa.”.

Dylan đứng lên.

“Như thế sẽ giúp bố khỏi phải mất công nấu ăn cho con.” Anh chỉ vào đĩa của Adam. “Bây giờ, con chắc là con ăn xong chưa?”.

“Rồi.”.

“Thế thì đi đánh răng và mặc quần áo ngủ vào.” Trong vài phút căng thẳng, Adam tỏ vẻ như nó sẽ chống đối tiếp, nhưng nó bĩu môi dưới và rời khỏi phòng.

27. Chương 14 Phần 2

Dylan vơ lấy đĩa của Adam và đặt nó trên sàn nhà. “Đây này, chó,” anh nói, và Mandy bò ra từ bên dưới bàn ăn, chén sạch số thịt bò và bánh quy trong vài giây.

Nó liếm bắp ngô, rồi quay đi.Anh nên cứu mình khỏi vài phiền phức và ăn tối bằng ngũ cốc, anh nghĩ khi anh cầm đĩa từ sàn nhà lên. Mới chỉ hai từ tiếng đồng hồ trước, anh nghĩ cuộc sống của anh đã lao thẳng xuống địa ngục. Anh đã sai. Nó vẫn chưa phải là đáy địa ngục của anh. Bây giờ. Lúc này mới là địa ngục.Trước bữa tối, anh đã nói chuyện với mẹ anh trên điện thoại và bằng giọng lạc quan nhất, bà nhắc anh nhớ rằng sự việc luôn có thể tồi tệ hơn.Phải, anh cho rằng bà đã đúng. Anh có thể bị đá vào đầu hoặc Adam có thể bị ốm, nhưng trừ sự hành hạ về thể xác hoặc bệnh tật, anh không thể thấy rằng sự việc có thể tồi tệ thêm như thế nào.Dylan để những chiếc đĩa lại trên bàn, chảo trên bếp và thư giãn trước tivi.Anh lấy điều khiển và bắt đầu bật qua các kênh. Jeopardy! Wheel of Fortune, và Inside Hollywood. Đúng khi anh định lật qua kênh tiếp theo, một bức ảnh của Julie lướt qua màn hình.

“Ngôi sao của Thiên đường trên Trái đất, Juliette Bancroft đã có một đứa con trai bảy tuổi mà cô ấy đã giữ kín với cả thế giới,” người phóng viên bắt đầu khi chiếu đoạn phim anh, Julie và Adam rời khỏi quán Cà phê góc ấm áp.

“Một nguồn tin mật báo với chúng tôi rằng con trai của Juliette đang sống với bố ở một thị trấn nhỏ Gospel của Idaho, khoảng năm mươi dặm về phía tây của …”.Dylan quan sát anh xô Julie và Adam vào xe tải. Một vài giây trôi qua, Hope lao qua đám đông và túm lấy tay anh. Cô có vẻ nhợt nhạt và đẹp như từ trước đến giờ. Anh nhìn môi cô chuyển động, nhưng chiếc mic không bắt. Được điều cô nói. Nhưng rồi, anh không cần phải nghe. Anh biết. Anh biết cô bào chữa cho sự vô tội của mình. Tất nhiên, đấy là một lời nói dối, nhưng ngay cả khi anh quan sát hình ảnh của cô mất đi trên tivi, dù là anh biết cô nói dối, có một phần trong anh vẫn muốn tin cô. Cô giày vò anh và có sức mạnh khiến anh muốn cô ngay cả sau những gì cô đã làm.

Ngay cả sau những gì anh biết về cô. Cô khiến anh muốn túm lấy cô, lắc cô, ôm cô và vùi mặt anh vào cổ cô.Ham muốn cô là một nỗi nhức nhối thường xuyên trong lòng anh, giống như anh đang đứng trên mép của một vách đá và hớp không khí.Ghê tởm với chính mình, anh chuyển tivi sang kênh Cops và vứt điều khiển từ xa trên đi- văng.Anh sẽ thôi nghĩ sự việc có thể trở nên tồi tệ hơn một cách tuyệt đối. Vì mỗi lần anh nghĩ như thế, chúng đúng là như địa ngục.Khi anh đi ngủ, suy nghĩ của anh quay lại với Hope. Anh cho rằng nếu anh kiểm tra lý lịch của cô trước khi họ quan hệ với nhau, anh có thể đã ám mình khỏi rất nhiều rắc rối. Bây giờ thì đã quá muộn, nhưng anh nghĩ anh nên làm việc ấy đầu tiên trong buổi sáng. Chỉ

để đề phòng.Nhưng sáng hôm sau, anh thấy những tay săn ảnh đã cắm chốt ở cuối lối đi vào nhà anh. Anh và Adam nhảy vào xe và tiến đến Double T. Họ dành cả cuối tuần cưỡi ngựa và làm những việc vặt anh rể anh chưa thể làm đến,như sửa lại lưới quanh chuồng gà của mẹ anh và lát lại con đường trải sỏi. Julie gọi để báo cho anh biết rằng cô ấy và Gerard đang lẩn tránh trong trang trại nho của nhà anh ta ở Bordeaux và cô ấy lên kế hoạch thực hiện một bài phỏng vấn với tạp chí People trong vài ngày nữa.Khi Dylan đi làm vào sáng sớm ngày thứ Hai, hầu hết những phóng viên đã biến mất.

Anh cập nhật nhanh tình hình trong lúc điểm danh, và bảo Hazel mang cho anh những báo cáo về những vụ tai nạn và kiện tụng trong hai tuần qua. Anh đọc qua những vụ bắt giữ DUI 1 và đọc đơn tố cáo của Ada Dover kiện Wilbur McCaffrey đã cố tình thả chó ra vào buổi sáng để 'làm nhiệm vụ' trong những luống hoa của khách sạn.Anh đợi cho đến khi đọc qua chồng báo cáo trước khi liên lạc với Văn phòng quản lý phương tiện ô tô California. Trong vòng vài phút, anh nhận được địa chỉ của Hope ở Los Angeles và số bảo hiểm xã hội. Một khi anh có được thứ đấy, tìm ra thông tin về cô là vô cùng dễ dàng.Anh thấy rằng cô thực sự đang làm cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần và cô có ba bút danh.

Trước chiếc Porsche, cô sở hữu một chiếc Mercedes, và ngay khi tốt nghiệp đại học, cô làm cho tờ The San Francisco Chronicle và sau đấy là The Los Angeles Times. Anh tìm hiểu những thông tin liên quan đến luật pháp của cô, đọc được ngày cô kết hôn và ngày hoàn thành ly dị.Anh đào bới sâu hơn và thấy một lệnh hạn chế quấy rối công dân cô đã được xử thắng chống lại một đô vật tên là Myron Lambardo, hay Myron - Máy nghiền. Cô có được nó ba tháng trước khi đến Gospel, và trong phần biện hộ của mình, Lambardo đã tranh cãi rằng anh ta chỉ tức giận và muốn cô Spencer tiếp tục loạt bài về Micky - Yêu tinh phù thủy và biến anh ta trở lại thành một 'gã đàn ông' để mọi người không nghĩ anh ta là một 'kẻ đồng tính.' Tòa án không những chỉ đứng về phía Hope, mà còn ra lệnh bị cáo không được đe dọa, khủng bố hoặc tiếp xúc trực tiếp với nguyên đơn, không gọi điện thoại, không chặn đường của nguyên đơn ở những nơi công cộng hoặc đường phố, và tránh xa nguyên đơn ít nhất một trăm thước ở nơi làm việc, nhà, hoặc những nơi khác mà nguyên đơn có thể yêu cầu."

Dylan lắc đầu và ngả người trong ghế. Anh cho rằng anh không nên ngạc nhiên bởi điều anh đọc. Cô đã không nhắc đến lệnh hạn chế, tất nhiên, nhưng cũng có rất nhiều thứ quan trọng mà cô không đề cập. Bị săn đuổi bởi người lùn tức giận chỉ là một trong số chúng. Anh tự hỏi còn gì nữa mà anh không biết.Trong tuần tiếp theo, Hope không cho phép cô tự khóa mình trong nhà. Cô lái xe đến Sun Valley để mua sắm ở vài cửa hàng thời trang và dành nhiều thời gian với Shelly. Cô đã học cách đóng chai hoa quả ngâm, đi hái trái việt quất và tiếp tục làm việc với những bài báo của mình. Cô hoàn thiện nhiều bài cho tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần và đã gần xong bản nháp thô cho bài báo về Hiram.

Sau khi viết chuyện hư cấu quá lâu, viết chuyện thực chứng tỏ khó hơn cô đã dự liệu, nhưng cô thích thú với thử thách này.Từ Shelly, Hope biết được rằng nhà Donnelly đã là một bức tranh hoàn hảo về gia đình. Ba đứa con của họ lớn hơn con của Shelly, nhưng cô ấy nhớ rằng chúng chưa bao giờ vướng vào phiền phức và rất biết giữ mình. Hai cậu con trai và một cô con gái, được nuôi nấng bởi cảnh sát trưởng của hạt và người vợ kính Chúa của ông ta. Hiram và Minnie đều là chiếc la bàn đạo đức của cộng đồng.Giữ mình ở vị trí một gia đình hoàn hảo, nhưng những đứa con của họ chưa bao giờ quay trở lại thăm nom sau khi chúng đã ra khỏi nhà. Bức tranh này đã có gì sai sót khủng khiếp. Nhưng là cái gì?Hope mất thêm vài ngày để tìm kiếm thêm những thông tin về những người con của Donnelly.

Mặc dù không ai trong số chúng nói chuyện trực tiếp với cô, nhưng những gì cô phát hiện đã đủ để trả lời cho những câu hỏi của cô và thêm vào một hướng đi mới cho bài báo.Cô biết rằng người con trai cả đã chết vì nghiện rượu, người con trai thứ đang ngồi tù vì tội ngược đãi gia đình, và người con gái đang làm một nhà tư vấn khủng hoảng tinh thần. Hope không cần những chi tiết cụ thể để tìm ra điều gì ở sau cánh cửa đóng kia, bức tranh của một gia đình hoàn hảo là một địa ngục bất thường. Điều Hope đặc biệt thấy kinh ngạc là họ tạo dựng được vẻ bề ngoài như thế trong một thị trấn say mê những chuyện của người khác.Hầu hết thời gian Hope dùng để cố gắng quên Dylan, nhưng cô chưa bao giờ thành công được lâu. Anh xuất hiện trong giấc ngủ và những giấc mơ ban ngày của cô. Anh thậm chí hiện diện trong cả công việc của cô.

Trong bài báo về người ngoài hành tinh mới nhất của cô, cô đã thêm vào một vài nét mới. Một nhân vật mới trong hình dáng của một cảnh sát trưởng người ngoài hành tinh mặc trang phục phụ nữ. Cô đặt tên anh ta là Dennis Taylor.Buổi sáng theo lịch câu chuyện sẽ xuất hiện ở các cửa hàng, cô lái xe đến M&S và chộp lấy số mới nhất của tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần từ kệ báo. Cô lật mở đến trang giữa. Một lần nữa,

bài báo của cô lại là câu chuyện chính. Đây là bài báo đầu tiên xuất hiện Dennis, và nó trưng bày anh ta trong trang phục phụ nữ với một cái cổ cơ bắp và một ngôi sao vàng gắn vào đồ lót viền bông. Lẽ ra bài báo đó phải làm cô có cảm giác được minh oan, nhưng không hề.Cô nói chuyện phiếm với Stanley khi trả tiền cho tờ báo và bỏ đi.

Đi đến ô tô, cô giở qua mục chuyện phiếm. Ánh mắt cô lướt qua chuyên mục, nhưng không hề có tin nào đề cập đến Juliette và Adam. Nhưng nó sẽ xuất hiện. Có thể trong ấn phẩm tuần tới.Hope gấp tờ báo lại và lấy chìa khóa xe từ túi quần jeans. Câu chuyện của cô đã thành công hơn mức tưởng tượng, nhưng cô không cảm thấy gì. Không vui.Không buồn. Chỉ trống rỗng. Cuộc sống cần có nhiều hơn là những bài báo thành công về người ngoài hành tinh. Như sức sống. Như cởi mở lòng mình, yêu và trái tim nhảy thót lên bởi một anh chàng cao bồi đi bốt cỡ mười hai.Cô nghĩ cô nghe thấy ai đấy hét tên mình, và cô liếc từ chiếc chìa khóa trong tay đến phía bên kia của bãi đỗ xe.

Một bảng hiệu bằng bìa cứng bắt lấy sự chú ý của cô. Nó viết:BIẾN MICKY THÀNH ĐÀN ÔNG. Cô không thể nhìn thấy ai đang giữ tấm bảng, chỉ thấy một đôi giày đế mềm ló ra từ bên dưới tấm bìa.Đấy là tất cả những gì cô cần. Cô biết, và nó hất trái tim cô lên cổ họng.Myron đã tìm thấy cô.Cô nhảy vào xe và lao ra khỏi bãi đỗ xe, làm một gia đình đi xe đạp giật bắn mình. Khi cô lái đến phố Main, bàn tay cô run rẩy và trái tim cô đập thình thịch trong tai.Cô không biết lệnh hạn chế của cô có hiệu lực ở Idaho hay không, hay Myron được tự do quấy nhiễu cô ở đây. Cô thực sự không biết làm gì cho đến khi cô lái xe đến khoảng trống bên cạnh văn phòng cảnh sát trưởng. Cô cần câu trả lời và cô cần sự giúp đỡ, nhưng cô thực sự không muốn dính líu đến Dylan.Có lẽ cô có thể nói chuyện với một trong những tay phó. Cô chắc là phải có ai đấy ngoài Dylan có thể nói với cô điều cô muốn biết.Cô tìm chiếc Blazer của cảnh sát trưởng và tia thấy nó ở cửa sau. Anh đang ở trong văn phòng.

Trái tim đập dồn dập của cô lỡ vài nhịp đau đớn. Cô không muốn lôi kéo anh vào vấn đề của mình. Lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, anh đã nói cô tránh xa khỏi cuộc đời anh. Anh thực sự có ý như thế. Và cô cũng định vượt qua chuyện này, cho dù đau đớn nhiều như thế nào, và cho dù cô nhớ anh từng phút, từng giờ, từng ngày nhiều như thế nào. Cô sẽ quên anh, nhưng cô không thể làm thế nếu cô phải gặp và nói chuyện với anh. Sau đấy cô nhớ ra người thư ký như chú chó canh gác của anh và thả lỏng. Ngay cả nếu cô muốn gặp anh, cô không tin rằng Hazel sẽ để cô qua, ngay cả khi tóc của cô bốc lửa và Dylan giữ dụng cụ dập lửa duy nhất.Hope hít một hơi thở sâu và nhìn vào gương chiếu hậu ô tô. Cô tô lại son đỏ và ước gì cô đã mặc cái gì đẹp hơn là chiếc áo vải bông trắng cài nút phía chiếc quần jeans và chiếc thắt lưng da đen. Không phải quần áo cô đang mặc không đẹp. Nhưng chúng không phải thứ khiến gã nào đấy tự đá vào mông mình vì đã đá cô.———————————

1Tội lái xe dưới tác dụng của rượu hoặc ma túy.

28. Chương 15 Phần 1

Chương 15

Chứng Cứ: Đầu Bị Đánh Gây Ra Tổn Thương Não

Hope tiến đến bàn thông tin và đợi vị phó cảnh sát trưởng nữ nhìn lên. “Tôi cần vài thông tin về một lệnh hạn chế,” cô bắt đầu “Có phải trường hợp khẩn cấp không?”.

“Tôi nghĩ thế.”.

“Cô đã bị tấn công chưả”.

“Chưạ”.

Vị cảnh sát nhấc ống nghe điện thoại lên và bấm vào một cái nút. “Hazel, có một phụ nữ ngoài này cần có một TRỌ”.

“Không.” Hope lắc đầu, dừng cô phụ tá lại trước khi cô ta phạm sai lầm lôi Dylan và thư ký của anh vào “Tôi đã có một lệnh hạn chế. Khi tôi sống ở California, tôi đã đưa Myron Lambardo ra tòạ Tôi đã thắng, nhưng tôi vừa mới nhìn thấy anh ta ở siêu thị M&S.”.

“Chờ một phút, Hazel.” Người phụ nữ ấn vào nút giữ. “Và cô chắc chắc là anh tả”.

“Phải Cô không thể bỏ qua Myron. Anh ta trông hơi giống Patrick Swayze, chỉ có điều thấp hơn.”.

“Thấp hơn như thế nàở”.

“Anh ta là một người lùn.”.

Vị cảnh sát chớp mắt hai lần, rồi nhấc ngón tay lên. “Hazel,” cô ta bắt đầu lần nữa, “Người phụ nữ này nói cô ta bị tấn công bởi một người lùn từ Californiạ Cô ta muốn biết về một lệnh hạn chế.”.

Hope rên rỉ. “Ôi, lạy Chúạ”.

“Chờ tí. Tôi sẽ hỏi cô ấy.” Vị phụ tá nhìn lên nhìn xuống Hopẹ “Cô có phải người phụ nữ với đôi giày ống con công không?”.

“Phải”.

“Phải” Người phụ nữ chỉ về cánh cửa đôi dẫn đến văn phòng của Dylan. “Đi vào kia và Hazel sẽ giúp cộ”.

Hope nhìn ngôi sao vàng lớn sơn trên cánh cửa, nỗi sợ hãi gặp Dylan thay thế hoàn toàn nỗi sợ hãi về Myron còn sót lại “Tôi chỉ cần vài thông tin. Cô không thể giúp tôi được à?”.

Người phụ tá lắc đầu “Nếu một người quấy rối bám theo cô từ California đến tận đây, cảnh sát trưởng cần được thông báọ”.

Hope cho rằng cô có hai lựa chọn. Cô có thể trở thành một người lớn và dũng cảm đối mặt với nó, hoặc cô có thể chạy và lẩn trốn như một kẻ nhát gan. Cô đứng cứng người do dự trong một lúc lâụ Có lẽ đấy không phải là Myron. Có lẽ đấy là một người lùn khác muốn cô biến Micky - Yêu tinh phù thủy trở thành một gã đàn ông. Nếu cô bỏ về, cô luôn có thể quay lại vào một ngày Dylan đã ra khỏi văn phòng. Có lẽ nếu cô cứ phớt lờ Myron, hắn ta sẽ chán nản và biến đị Vấn đề là, cô đã thử làm như thế và không có hiệu quả. Hazel mở một cánh cửa kính và giải quyết vấn đề cho cộ “Cảnh sát trưởng Taber nói mời vàọ”.

Bụng Hope hơi nhộn nhạo khi cô đi về phía Hazel và theo bà ta qua bàn làm việc và đi dọc hành lang ngắn. Càng đến gần, cô càng cảm thấy tồi tệ hơn. Và anh ở đấy, đang đứng khi cô bước vào văn phòng của anh, trông ổn hơn là cô nhớ. Cao và đẹp trai, tóc anh rối bù như thể anh vừa dùng tay cào nó. Bước chân cô nao núng và cô dừng lại ngay bên trong ngưỡng cửạ “Tôi sẽ giữ điện thoại cho anh nhé, cảnh sát trưởng?” Hazel hỏi “Ừ,” anh nói và giọng nói của anh sau quá nhiều ngày không có nó tràn qua Hope như ánh nắng ấm áp của một ngày tháng Mười hai “Ngoại trừ cuộc gọi của văn phòng ủy viên công tố.”.

Hazel chuyển ánh mắt đến Hope như thể bà ta là một máy quét, đang cố gắng phát hiện nguyên nhân thực sự nằm sau cuộc viếng thăm của Hopẹ “Tôi ở bàn làm việc nếu anh cần, cảnh sát trưởng,” bà ta nói rồi bỏ đi, và Hope còn lại một mình với người đàn ông cô yêu, trái tim tan vỡ và cái bụng nôn nao của cộ “Sao cô không ngồi xuống?” Dylan mời “Không cần đâụ Tôi biết anh bận rộn và tôi không muốn làm phiền anh. Tôi chỉ có một câu hỏi nhanh mà tôi nghĩ một trong những người phụ tá có thể trả lời cho tôị Tôi đoán là không ai biết câu trả lời và cho rằng anh muốn gặp tôị Tôi biết rằng anh không muốn gặp tôi, và tôi sẽ không đến nếu tôi biết…”.

“Câu hỏi của cô là gì?” anh hỏi, ngắt lời cộ Cô đặt một bàn tay lên bụng và hít một hơi thở sâụ “Lệnh hạn chế ban hành ở California có hiệu lực ở Idaho không?”.

“Có.”.

“Được rồị” Cô thở ra và lùi lại một bước. “Cám ơn.”.

“Sao thế?”.

Cô đứng gần đủ để nhìn thấy đôi mắt màu xanh lục của anh, đủ gần để nhìn thấy anh nhìn lại cô như thể cô chỉ là một công dân bình thường dừng lại để điền vào một tờ đơn tố cáọ Như thể anh chưa bao giờ chỉ

cho cô xem hồ Sawtooth và Cassiopeia đi vòng quanh bằng đầụ Trong ánh mắt của anh, không có những tia sáng ham muốn hay thậm chí là sự thích thú đã có kể từ phút đầu tiên cô gặp anh. Không có gì, và cô đã không nhận ra cho đến khi nó mất đi là cô đã vui sướng vì điều ấy như thế nào và anh đã khiến cô có cảm giác được khao khát như thế nàọ Phía sau mắt cô nhức nhối và cô trượt lòng bàn tay lên bụng như thể cô có thể nén lại nỗi đau nhìn thấy anh. "Sao thế?" Anh hỏi lần nữạ Nhìn vào anh khiến cho việc nghĩ đến bất kỳ thứ gì khác thật là khó, ngoại trừ rằng cô vẫn yêu anh nhiều như thế nào và lúc này anh cảm thấy về cô ít đến mức nàọ Cô hạ mắt xuống chồng giấy tờ trên bàn của anh. "Vài tháng trước tôi được phê chuẩn một lệnh hạn chế chống lại một người đàn ông tên là Myron Lambardọ" Cô dừng lại và những ngón tay cô bồn chồn di trên chiếc thắt lưng da mịn khi cô bảo mình đừng khóc. "Anh ta là một phần lý do tôi đến Gospel. Tôi cần tránh xa toàn bộ đống lộn xộn đấy và sự căng thẳng khi hầu tòạ" Cô nhìn lên. "Tôi thấy anh ta khi tôi ra khỏi M&S.".

"Hôm nay à?".

"Chỉ vài phút trước.".

"Anh ta nói gì?".

"Tôi nghĩ anh ta gọi tên tôị".

"Còn gì nữa không?".

"Anh ta giữ một tấm bảng lớn viết, 'Biến Micky thành đàn ông'.".

"Cô có chắc đấy là anh ta không?".

"Có thể là ai khác được chứ?" Dylan quá công việc. Quá dửng dưng, và mặc dù cô nghĩ là không thể, nhưng anh đã làm tan nát trái tim cô thêm một chút. "Anh ta ở gần cô đến mức nàỏ" anh hỏị "Cách một bãi đỗ xẹ".

Anh chỉ vào chiếc ghế đối diện với bàn. "Ngồi đi, Hopẹ".

Cuối cùng anh đã gọi tên cô, và cô ước gì anh đã không làm thế. Nó làm mọi thứ tồi tệ hơn nhiều, nhắc cô nhớ đến tất cả những lần anh đã gọi tên cô, hay thì thầm gần cổ cô hoặc trên miệng cộ "Tôi ổn," cô nói nhưng bước thêm một bước vào phòng. Anh nhìn cô một lúc lâu; sau đấy anh ngồi xuống và gõ gõ vào máy vi tính. "Cô có sợ anh ta tấn công thân thể không?".

"Không hẳn thế. Anh ta chưa bao giờ chạm vào tôi, nhưng anh ta thường đe dọa tôi với một cái bia đá.".

Anh nhìn lên. "Đấy là một động tác vật.".

"Tôi biết." Anh đọc thứ gì đó ở trên màn hình, rồi ngẩng lên nhìn cô lần nữạ "Bằng việc đi theo cô đến Gospel, anh ta đã vi phạm quy định của lệnh hạn chế," anh giải thích. "Tất nhiên, anh ta luôn có thể nói rằng anh ta đến đây vì lý do khác, nhưng tôi nghĩ rằng sẽ không có quan tòa nào tin anh tạ".

"Bây giờ chuyện gì sẽ xảy rả".

"Tôi sẽ bắt anh ta, và tùy thuộc vào thời gian anh ta bị tống vào tù, anh ta sẽ đứng trước quan tòa vào ngày hôm nay hoặc sáng mai Tiền bảo lãnh và ngày dự tòa sẽ được quyết định.".

"Tôi sẽ phải ra tòa lần nữa à?" Hope không muốn trải qua một lần hầu tòa nữạ "Việc đấy phụ thuộc vào sự biện hộ của anh tạ Anh ta có thể nhận tội, trả tiền phạt, và rời khỏi thị trấn.".

Hope nghi ngờ điều ấy "Anh không thể chỉ nói chuyện với anh ta được saỏ Rất dễ nhìn thấy anh ta ở trong đám đông. Anh ta cao chưa đến một mét hai và hơi giống với Patrick Swayzẹ Có lẽ anh chỉ cần dọa anh ta sợ để bỏ đi" Nhưng cô cũng ngờ rằng nỗi sợ Dylan có thể khiến Myron bỏ chạy Xử lý anh ta chưa bao giờ dễ như thế. Dylan ngả lưng trong ghế và khoanh tay trước ngực. "Nếu đấy là điều cô muốn, nhưng cô vẫn phải viết một đơn tố cáo Chỉ để đề phòng trường hợp chúng tôi cần để tiến hành khởi tố.".

Hope đưa tay lên mặt và xoa trán. Cô đang hối hận vì đã đến đây Myron có thể trả tiền phạt, rồi tự do quấy nhiễu cô vào buổi sáng. Cô không đạt được cái gì qua việc nói chuyện với Dylan, và sau cùng, cô sẽ trả giá nhiều hơn cả Myron. Myron sẽ trả bằng tiền, nhưng nhìn vào Dylan, nghe giọng nói của anh và yêu anh, Hope phải mất thêm một góc trái tim nữạ Cô thả tay xuống và lắc đầu "Thôi quên nó đi," cô nói "Tôi

cho rằng con chồn nhỏ đấy đang được tự do quấy nhiễu tôị" Nước mắt bắt đầu châm chích sau mắt cô kể từ khi cô bước vào căn phòng này tụ lại trên mi mắt dưới của cô và làm mờ đi tầm nhìn của cộ Cô không chắc cô đang khóc vì tức giận với Myron hay bởi vì người đàn ông cô yêu tha thiết không có cảm giác gì với cộ "Lệnh hạn chế chẳng có nghĩa lý gì với anh ta, thôi cứ quên nó đị".

Như thể anh không thể chịu đựng được hình ảnh của cô thêm nữa, Dylan quay sự chú ý lại với màn hình máy tính và dường như ngay lập tức chìm đắm vào thứ anh đang đọc ở đấy Một giọt nước mắt đáng sợ trượt qua hàng mi dưới và lăn xuống má cộ "Hãy quên là tôi ở đây đi," cô nói và thực sự đã chạy khỏi căn phòng trước khi cô làm mình bẽ mặt hơn nữạ Dylan quan sát Hope rời văn phòng và đứng dậy khỏi ghế. Anh bắt đầu chạy theo cô nhưng dừng lại Nếu anh bắt được cô anh không chắc mình sẽ làm gì. Anh không chắc rằng anh sẽ không kéo cô sát vào ngực và vùi mũi anh vào tóc cộ Giây phút anh nghe được cô đang ở trong tòa nhà, cơ thể anh đã phản ứng với cộ Ngực anh quặn lại và đấy thậm chí là trước khi cô bước vào văn phòng của anh, trông đơn giản đến khó tin trong chiếc áo trắng và chiếc quần jeans chỉ bó vừa đủ chặt để ôm lấy đường cong ngọt ngào của mông cộ May mắn thay anh đã có thể phớt lờ cơ thể mình. Anh đã kiểm soát được và đối phó với tình huống như thể cô chỉ là một công dân khác trên phố. Cho đến khi cô khóc. Nhìn thấy nước mắt của cô, anh suýt nữa nhảy ra khỏi ghế và chạy đến với cộ Ngay cả sau khi mọi chuyện xảy ra, cô vẫn còn cào xé anh ở bên trong. Anh vẫn còn muốn cộ Anh dựa lưng vào bàn và nhìn chằm chằm vào những bằng khen phục vụ và cống hiến đóng khung treo trên tường. Anh nhớ ngày anh và Hope đi đến hồ Sawtooth và cô đã đùa về việc đến văn phòng của anh và đệ đơn tố cáo trong trường hợp cô cô đơn vì thiếu anh. Mười phút trước, khi Hazel báo rằng Hope đang ở khu vực tiếp tân, ký ức của ngày đó đã nhảy vào đầu anh với sự tinh tế của một tia chớp. Ký ức bàn tay cô trên chiếc khóa quần Levís và lưỡi cô trong miệng anh đã khiến anh nín thở, thắc mắc có phải cô đã tạo ra một cái cớ chỉ để gặp anh hay không. Khi anh nhận ra không phải như thế, một phần trong anh đã thất vọng khủng khiếp. Anh nhớ Hope, đúng hơn là Hope mà anh nghĩ anh biết. Anh nhớ được nói chuyện với cộ Anh nhớ giọng nói của cô và mùi vị của làn da cộ Anh nhớ được làm tình với cô và thức dậy thấy đầu cô nằm trên chiếc gối bên cạnh. Nhưng có lẽ nhiều hơn cả, anh nhớ việc nhìn qua bàn ăn và thấy khuôn mặt cộ Anh gác hai chân lên nhau và nghiên cứu đường nhăn sần sùi chạy dọc xuống hai ống quần. Ngay cả khi anh nhớ cô và muốn cô, anh cũng không tin cô nhiều hơn. Mặc dù anh không thể đổ đồng Hope anh biết với Hope làm việc ột tờ báo lá cải vớ vẩn, anh biết cô là một và cùng một ngườị Cô đã đặt lòng trung thành với công việc lên trên anh. Cô đã có hai lựa chọn:

khao khát muốn báo cáo một câu chuyện nhiều màu sắc, hoặc khao khát anh. Và cô đã không chọn anh. Dylan bước đến góc phòng và túm lấy chiếc mũ trên giá treo áọ Bây giờ anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc quên cộ Và anh sẽ làm thế. Ngay khi anh giải quyết vấn đề của cô với Myron - Máy nghiền. Ba giờ chiều, Myron Lambardo ngồi trên một chiếc ghế ở Cà phê góc ấm áp, trệu nhạo nhai món khoai tây chiên và ăn gấp một chiếc BLT 1 . Hắn đã ăn ở những quán ăn tệ hơn, hắn nghĩ. Đấu vật trong những chỗ đấy nữạ Một loại nhạc miền tây và đồng quê kinh khủng tuôn ra từ một chiếc máy phát nhạc cũ, và hắn tự hỏi họ đã nghe loại nhạc mạnh như phang vào đầu hay không, kiểu như Metallică2). Nơi này đang vắng vẻ ngoại trừ một tay đầu bếp đang nghỉ ngơi ở phía sau, và một cô hầu bàn với một bím tóc dàị Paris, hắn đọc tên cô nàng trên bảng tên và nghĩ cái tên này nghe có vẻ khiêu gợi:

Cô nàng có một đôi tay to, xương to và một bộ ngực tọ Giống như kiểu đàn bà hắn thích được đấu vật:

Có rất nhiều chỗ để túm. Cô nàng mang cho hắn thêm Coca và không hề nhìn hắn như nhìn một kẻ quái dị. "Cám ơn, Paris," hắn nói và quyết định bắt đầu một cuộc trò chuyện và biết đâu sẽ có được thông tin. "Cô đặt tên theo Paris của Pháp hay Paris của Texas?".

"Không hề. Chỉ là mẹ tôi thích cái tên này".

"Tôi cũng thế. Nó nghe có vẻ khêu gợị" Hắn uống một ngụm Coca, rồi hỏi, "Cô đã sống ở đây bao lâu rồi".

"Cả đời Anh đến từ đâủ".

"Mọi nơi và không đâụ Tôi là một đô vật chuyên nghiệp, vì thế tôi đi lại rất nhiều".

"Anh là một đô vật?" Mắt cô nàng mở to và má ửng lên với niềm phấn khích. "Anh có biết Đá tảng 3 không?" cô hỏị "Chắc rồi," hắn nói dối "Chúng tôi thân nhau".

"Thật tự Anh ấy là đô vật yêu thích của tôị".

Anh ta là đô vật yêu thích của mọi phụ nữ. Đá tảng nổi tiếng, và trong một thời gian ngắn, chính Myron cũng đã chạm đến được một chút danh tiếng. Trong khi hắn là Micky - Yêu tinh phù thủy, mọi người đã muốn nói chuyện với hắn. Hắn thậm chí đã tham gia vào vài trận đấu ở đấu trường cao cấp hơn và vớ được vài cuộc hẹn hò với những cô em kích cỡ bình thường. Rồi một ả nhà báo - Hope Spencer, đã biến hắn thành RuPaul - một kẻ đồng tính, và tất cả đã hết. Ở tuổi hai mươi sáu, hắn đã là một kẻ hết thời Hắn muốn lấy lại danh tiếng. Một bài báo Tất cả những gì Hope phải làm là một bài báo và khôi phục tiếng tăm cho hắn. Cho hắn mọi thứ hắn muốn, và rồi hắn sẽ để ả yên. "Anh có thi đấu cho WWF 4 không?".

"Chưa, nhưng đấy là giấc mơ của tôi," hắn thú nhận và tiếp tục ăn chiếc BLT. Làn sóng chấn chỉnh chính trị 5 lan khắp đất nước gần đây đã tiêu diệt môn thể thao của những đô vật nhỏ con. WWF quá e ngại những phản đối để tài trợ cho các trận đấu, như thể về mặt nào đấy đấu vật làm hắn kém phẩm giá hơn những gã đàn ông có kích thước bình thường. Gần đây, hắn đang nghĩ đến việc sang Mexico, nơi những trận đấu vật cho người nhỏ con vẫn còn phổ biến. "Cô đã từng nghĩ đến việc đấu vật chưả".

"Tôi á?" Paris cười và đặt một bàn tay lên trái tim mình. "Tôi có thể sẽ không bao giờ đấu vật.".

Myron tập trung vào bàn tay và bộ ngực lớn của cô nàng. "Chắc chắn là em có thể, em yêu Tôi cá là em trông rất tuyệt vời trong bộ đồ co giãn." Hắn nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cộ "Tôi rất thích được đấu vật với em lúc nào đấy".

"Ồ, tôi không nghĩ thế đâụ" Cô nàng liếc qua đỉnh đầu hắn, lông mày cô nàng cau lại với vẻ lo lắng. "Ồ không, Dylan đến đây rồi," cô nóị Myron ngoái nhìn anh chàng cao bồi cao lớn đang bước ra khỏi một chiếc Blazer của cảnh sát trưởng. "Thánh thần thiên địa ơi," hắn nóị "Cô phải che giấu cho tôị" Hắn chồm lên mặt ghế và nhảy phắt qua quầy thu ngân như thể nó là một con ngựa đóng yên và rơi xuống phía bên kịa "Nếu anh ta hỏi về tôi, đừng nói là tôi ở đây".

"Tôi nghĩ anh ấy ở đây vì việc tôi đã làm.".

Myron ngồi xổm xuống và áp lưng vào cái giá đằng sau quầy Hắn hy vọng Paris đúng. Hắn hy vọng cảnh sát trưởng không tìm kiếm hắn. Hắn đã nghe thấy rất nhiều người bị mục rữa trong nhà tù của những thị trấn nhỏ, và trong cộng đồng đô vật hắn quen biết đều nghe thấy câu chuyện về Ted Bé nhỏ đã bị bắt ở Oklahoma và buộc phải nhảy vòng vòng như một Muchkin 6 trong khi hát 'The Lolipop Guild' ột đám phó cảnh sát trưởng say xỉn. Hắn cho rằng việc đấy còn nhục nhã gấp hai lần bị biến thành một nữ hoàng đường phố. Myron nghe thấy tiếng cánh cửa bật mở, sau đấy đóng lại, và tiếng gót giày nặng nề thình thịch trên thảm trải sàn. "Chào, Paris," một người đàn ông nói cách nơi Myron trốn không hơn vài bước chân. "Em thế nàỏ".

"Tốt. Anh muốn dùng gì, Dylan?".

"Không gì cả. Có một chiếc Winnebago biển LasVegas ở bên ngoài, và anh đang tìm người sở hữụ Tên anh ta là Myron Lambardo và anh ta cao khoảng hơn một mét. Em có nhìn thấy anh ta không?".

"Sao thế, anh ta nguy hiểm à?".

"Anh chỉ muốn nói chuyện với anh ta thôị".

Có một khoảng dừng và Myron nín thở. "Anh ta ở đây lúc trước nhưng đã đi rồi," cuối cùng cô nói, và nếu Myron không phải đang trốn, hắn đã hôn cô nàng. "Anh ta rời đi bao lâu rồi".

"Khoảng một giờ.".

"Em có nhìn thấy anh ta đi hướng nào không?".

"Không," cô trả lời Và vì Myron không thể hôn cô nàng, hắn lướt một bàn tay từ bắp chân lên đầu gối của cô, dưới chiếc váy jeans cô nàng mặc và vỗ nó một cái "Ồ, nếu em nhìn thấy anh ta lần nữa, hãy chắc chắn và gọi đến đường dây nóng của cảnh sát trưởng nhé.".

Cô nàng không nói gì trong một lúc lâu và hắn tự hỏi cô nàng sẽ đá hắn hay phản lại hắn. "Sao thế, anh ta đã làm gì?".

"Anh ta vi phạm một lệnh hạn chế.".

"Với aỉ".

"Cô Spencer.".

"Ồ." Lần này cô nàng đá hắn thật. "Chuyện gì thế?" cảnh sát trưởng hỏị "Không có gì. Chỉ dẫm phải một con bọ thôị" Myron vòng tay quanh đùi cô nàng và giữ chặt để cô nàng không đá hắn được nữạ Cô nàng đứng im, và hắn đợi cô nàng kêu ré lên tố cáo hắn. "Nếu em thấy hắn đến gần chiếc Winnebago, hãy gọi cho bọn anh.".

"Em sẽ làm thế.".

Tiếng gót giày xa dần và cánh cửa mở ra rồi đóng lạị "Anh ta đi chưả" Myron thì thầm. "Bỏ tay ra khỏi váy tôi!".

Myron chầm chậm trượt tay từ vùng đùi mềm mại xuống đầu gối cộ "Cô có làn da thật tuyệt.".

Cô nàng lùi lại một bước và nhìn trừng trừng xuống hắn như thể hắn thực sự là một con bọ. "Anh ở đây để theo đuổi Hope Spencer?".

"Theo đuổi, là một từ nặng nề khủng khiếp." Hắn đứng lên,, nhấc người lên mặt quầy Hắn ngồi trên mép đối mặt với Paris, điều khiển hắn cao gần bằng cộ "Tôi chỉ cần cô ta làm một việc nhỏ cho tôị".

"Việc gì thế? Đẻ con cho anh à?".

"Chết tiệt, không. Tôi ghét người đàn bà đấy".

Cái cau mày làm nhăn lông mày Paris nhếch lên. "Thật ử".

"Đúng thế. Cô ta đã phá hoại cuộc đời tôị".

"Của tôi nữạ Từ khi cô ta đến thị trấn, tất cả đàn ông đều theo đuổi cô tạ".

"Hope á? Cô ta quá gầy gò.".

"Ồ, anh chỉ nói thế thôị".

"Không. Tôi thích những cô gái tròn trĩnh." Hắn nhìn lên nhìn xuống cô nàng. "Những cô gái như em.".

29. Chương 15 Phần 2

Hope đút tay vào một đôi găng tay làm việc nặng và giật lũ cỏ dại đang cao lên trong khu vườn hoa hồng cũ trước nhà Donnelỵ Mặt trời chiều muộn đổ xuống đầu cô, phủ lên chiếc mũ GAP, trong khi côn trùng vo ve quanh cộ Cô mặc một chiếc quần soóc màu be và một chiếc áo hai dây đỏ, và cô đã bảo vệ làn da trần của cô với kem chống nắng và thuốc chống sâu bọ. Trên hiên nhà là cốc trà đá lớn có nắp và Bonnie Raitt hát từ một máy đĩạ Đã ba ngày trôi qua kể từ khi cô nhìn thấy Myron lần đầu tiên ở ngoài M&S. Cô đã không gặp hắn lần nữa, nhưng cô đã nghe thấy hắn. Cô không biết làm thế nào hắn lấy được số điện thoại không nằm trong danh bạ của cô, nhưng hắn đã có, và mặc dù hắn không bao giờ nói gì, cô biết đấy là hắn. Cô nhận ra tiếng thở của hắn. Hắn đã làm như thế khi đeo bám cô ở L.Ạ Khi cô nói với Shelly về việc này, bạn cô đã gạt nỗi sợ của Hope sang một bên như thể không có gì cần quan tâm, nhưng sau khi những cú điện thoại sởn gai ốc kia tiếp tục gọi đến, Shelly đã xung phong để Paul đá đít Myron. Giá như chuyện đơn giản như thế. Từ kinh nghiệm trước đây, Hope biết rằng Myron rất giỏi lẩn tránh. "Cô đang làm gì thế?".

Hope ngoái lại nhìn thấy hai cậu bé đang bước vào sân nhà cô, trên người có mỗi chiếc quần bơi và đôi bốt cao bồị Ánh mắt Wally nhanh chóng chuyển đến chiếc liềm lớn đang để dựa vào nhà, trong khi Adam giữ mắt gắn chặt xuống đất. Nhìn thấy Adam, Hope cảm thấy một chút hơi ấm dấy lên trong tim mình. Cô ngạc nhiên khi thấy cô vui như thế nào khi nhìn thấy cậu bé, thấy cô đã quan tâm cậu bé nhiều như thế nào trong một thời gian ngắn như thế. Một cậu bé có đam mê với những hòn đá và bất kỳ thứ gì thô sợ "Các cháu đã bôi kem chống nắng chưả".

Wally gật đầu và hỏi lại, “Cô đang làm gì thế?”.

“Cô đang cố gắng làm sạch luống hồng này”.

“Cần giúp không?” cậu bé hỏi Trong những trường hợp bình thường, cô sẽ chào đón sự giúp đỡ bất kỳ ai đề nghị. “Không, cám ơn.”.

“Cô có thể trả tiền cho chúng cháu,” Wally tiếp tục như thể cô đã không từ chối lời đề nghị của nó. “Và chúng cháu làm việc cũng tốt mà.”.

Hope nhìn Adam và cuối cùng nó đã dứt ánh mắt khỏi đôi giày của mình và nhìn vào mắt cộ Má nó hồng lên, rồi nó nhìn đi, như thể nó đang bối rối và dao động. “Cô muốn thế, nhưng cô nghĩ bố Adam sẽ không vui vẻ gì nếu nhìn thấy cậu bé ở đây”.

“Chú ấy sẽ không để ý đâu Đúng không, Adam?”.

Adam lắc đầu “Không, bố cháu sẽ không quan tâm chuyện cháu nhổ cỏ cho cô đâu”.

Cô biết rõ hơn. “Cô sẽ nói với các cháu thế này,” cô nói, còn hơn là tranh cãi “Cháu sẽ đi gọi điện cho bố và hỏi Nếu bố cháu nói được, cô sẽ thuê cả hai đứa”.

“Được ạ,” chúng đồng thanh nói và chạy sang bên kia đường. Hope nhìn chúng biến mất và tin rằng không có khả năng nào, cho dù là mong manh rằng hai cậu bé sẽ trở lại Suy nghĩ của cô quay lại với Myron và cô bận rộn nhổ lũ cỏ dại đang lấp kín khoảng vườn bên dưới cửa sổ trước nhà. Lúc sớm hơn, ai đấy từ văn phòng cảnh sát trưởng đã gọi điện để nói rằng chiếc Winnebago của Myron đã biến mất và họ nghĩ rằng hắn đã rời khỏi thị trấn. Hope biết rõ hơn, nhưng cô đã không nói gì. Lần cuối cùng cô yêu cầu giúp đỡ, cô đã bị đẩy đến văn phòng của Dylan. Cô thà đối mặt với sự quấy nhiễu của Myron còn hơn nhìn qua một căn phòng và thấy khuôn mặt lạnh tanh của Dylan nhìn lại cộ Myron làm cô phát điên, nhưng ít nhất hắn không làm cô đau Cô nhổ một cây dại lớn bật khỏi đất và ném nó vào một đống. Cô thà bị làm phát điên bởi một tên lùn điên cuồng còn hơn để trái tim cô tiếp tục bị nghiền nát bởi vẻ dửng dưng của Dylan. Cô liếc nhìn lên khi các cậu bé quay lại “Bố Adam nói việc này được phép.”.

Hope không thể tin rằng Dylan lại cho phép con trai anh ở gần cô, nhất là sau khi anh đã nói cô tránh xa nó ra “Bố cháu thực sự nói thế à?” Cô hỏi Adam. Cậu bé nhìn thẳng vào mắt cô và nói, “Vâng, bố cháu nói thế.”.

“Và bố cháu nói là cháu có thể làm việc cho cổ Cháu nhắc đến tên cổ”.

“Vâng.”.

Ngạc nhiên và có lẽ hơi chút nhẹ nhõm khi biết rằng có lẽ rốt cuộc Dylan không nghĩ cô là một người khủng khiếp như thế, cô rút găng tay ra và thả chúng trên mặt đất. “À. Được rồi Đi theo cộ” Cô đưa chúng vào nhà và đưa ỗi đứa một đôi găng tay cao su hồng cô thường dùng để rửa bát đĩa Cô rót trà đá nhiều đường cho chúng; sau đấy chúng trở ra ngoài và làm việc. Wally gần như nói không ngừng, nhưng Adam im lặng hơn bình thường rất nhiều “Cô Hope, cháu có một câu hỏi,” Wally tuyên bố khi nó nhổ một cây cỏ cao gần bằng mình. Cô nhìn lên. “Hỏi đi, nhưng cô không phải trả lời nếu cô cảm thấy không thích.”.

“Được ạ.” Nó vứt cây cỏ vào đống cỏ. “Lúc nào đấy cháu có thể lái xe của cô được không?”.

Cô liếc nhìn chiếc Porsche đỗ ở lối đi “Được.” Khuôn mặt Wally trở thành một nụ cười hớn hở, cho đến khi cô thêm vào “Khi cháu mười sáu tuổi và có bằng lái”.

Nó thở dài “Ôi trời” Sau đó, cậu bé và Adam cùng nhổ một cái cây mà phải cả hai đứa nó mới nhổ lên khỏi mặt đất. Khi Hope quỳ gối ở một luống hoa khác cách vài bước, cô quan sát Adam từ đuôi mắt. Cô quan sát cậu bé kỹ lưỡng, và trong khoảng một giờ tiếp theo, cậu bé nhìn cô, khi nào nó nghĩ cô không nhìn nó, lông mày nó hạ xuống đôi mắt xanh lục như thể nó đang nghiêm túc cố gắng tìm ra điều gì đấy “Cô Hopẻ”.

“Ừ, Wallỷ”.

“Sao cô lại không có con?”.

Cô đặt bàn tay đi găng lên đùi và nhìn vào các cậu bé từ bên dưới vành mũ. Như mọi khi cô ở cùng hai đứa bé này, cô không biết chính xác phải trả lời câu hỏi của chúng như thế nào "Có phải vì cô chưa kết hôn không?" Wally muốn biết. Cuối cùng Adam cũng nói "Đồ ngốc. Cậu không cần phải kết hôn để có con.".

"Ừ - hử.".

"Ừ - hử gì. Mẹ và bố mình có mình và họ không kết hôn," Adam tuyên bố, và Hope vui khi thấy rằng cậu bé đã biết và có vẻ ổn. Wally nhìn qua bạn mình. "Thật à?".

"Ừ.".

"Ồ." Cả hai cậu bé quay sự chú ý trở lại với Hope và đợi câu trả lời của cộ "À," cô bắt đầu, quyết định kể cho chúng nghe, "Khi cô còn rất trẻ, cô phải phẫu thuật. Khi phẫu thuật xong, cô không thể có con nữạ".

Mắt Adam mở lớn. "Cô phải phẫu thuật? Ở đâủ".

Hope đứng và đặt bàn tay vào bụng. "Ngay ở đây".

"Nó có đau không?" Cậu bé muốn biết. "Không đau nữạ".

Adam bước về phía cô, ánh mắt gắn vào bụng cô như thể nó có thể nhìn xuyên qua bên dưới áọ "Cô có bị sẹo không?".

"Có.".

"Oa!" Cậu bé nhìn lên và một lọn tóc rơi vào mắt. Cậu bé lại cần cắt tóc rồị "Cháu xem được không?".

Hope đưa tay lên và cào tóc nó lên khỏi trán. Mặt trời nóng làm ấm da đầu nó và Hope cảm thấy hơi ấm bên dưới lòng bàn tay và nó lan vào tim cộ Adam không rùng mình hay lùi ra xa và cô mỉm cười với nó. "Cô không nghĩ thế.".

"Ôi, trời".

Chiếc xe của Dylan kéo vào đường cao tốc dẫn đến đường Timberline, và Hope phủi bụi bẩn trên đầu gốị Cô tự hỏi trái tim cô cứ phản ứng khi nhìn thấy anh trong bao lâu nữạ Cô bước đến hiên nhà và nhấc cốc trà lên, cố tình quay lưng về phía anh. Cô không muốn nhìn thấy anh và biết rằng anh đang nhìn vào cô và không cảm thấy gì. Sẽ có ngày, chuyện ấy sẽ không có gì quan trọng và cô cũng sẽ không có cảm giác với anh. Cũng như cô không có cảm giác gì với chồng cũ của mình, nhưng cần phải có thời gian, và ngày nào đấy không phải ngày hôm nạy "Tạm biệt," hai cậu bé đồng thanh nói và vứt găng tay của chúng trên mặt đất. "Đợi đã nhóc Các cháu quên tiền này," cô gọi theo sau chúng khi cô ngoái lại nhìn. "Lấy sau," Wally hét lên, và hai cậu bé đợi cho đến khi chiếc xe đi qua trước khi chúng lao khỏi sân nhà cô và tiến đến nhà Aberdeen. Hope có một nghi ngờ âm thầm mà cô đã nghi trước đấy, rằng chúng nhìn thẳng vào mắt cô và nói dối trắng trợn. Cô nghi là Dylan sẽ không vui vẻ gì, và cô hoàn toàn mong đợi anh sẽ nói gì đấy Kiểu như là 'Tôi đã nói cô tránh xa con trai tôi rá, giống như anh nghĩ cô sẽ bơm Adam để lấy thông tin ột bài báo Hope trở lại làm việc với luống hoa bên dưới cửa sổ trước nhà và đợi anh. Cô đợi không đến mười phút cho đến khi anh bước vào lối đi của cô rồi vào trong sân. Ngoại trừ chiếc thắt lưng công vụ, anh vẫn mặc bộ đồng phục cảnh sát trưởng hoàn chỉnh với cặp kính râm tráng gương. Cô đứng dậy và giơ một tay ra như để ngăn anh lại "Trước khi anh hét lên với em, em đã bảo Adam chắc chắn rằng anh đồng ý trước khi em thuê nó nhổ cỏ. Nó và Wally đã đi gọi điện cho anh, và khi chúng trở lại, Adam nói với em rằng anh nói nó có thể làm việc trong vườn của em.".

Cô kéo găng tay ra và giữ chúng trong một tạy "Và trong trường hợp anh lo lắng em cố gắng dỗ dành Adam để lấy thông tin về anh và Juliette, thì em không làm. Thẳng thắn mà nói, em không quan tâm anh nghĩ gì." Câu cuối cùng là một lời nói dối hoàn toàn, nhưng cô cho rằng nó sẽ thành thật một ngày nào đấy Dylan chuyển trọng lượng sang một chân và nhìn cô qua cặp kính râm. "Em đã nói xong chưả".

"Em nghĩ thế được rồị".

"Anh đến để hỏi xem hôm nay phó cảnh sát trưởng Mullins đã gọi cho em chưạ".

"Rồi, có người đã gọị".

"Vậy là em biết rằng chúng tôi nghĩ Myron đã rời khỏi thị trấn.".

“Rồi Em biết đấy là điều các anh nghĩ.”.

Anh nhướng một bên lông mày “Em không nghĩ thế?”.

“Em biết là hắn chưa rời khỏi thị trấn. Hắn vẫn gọi cho em.”.

“Hắn nói gì?”.

“Không gì cả. Hắn chỉ thở nặng thôi”.

Môi anh cong lên, và anh dùng hai ngón tay để đẩy vành mũ lên trán. “Em nhận ra tiếng thở của hắn?”.

“Hắn đã làm việc này trước đây Trừ phi có một người thở qua điện thoại khác trong thị trấn, không thì đấy là Myron.”.

“Có thể hắn gọi từ bên ngoài thị trấn.”.

Hope nhún vai “Có lẽ.” Nhưng cô nghi ngờ điều ấy “Đợi ở đây để em lấy ví. Adam chạy đi trước khi em có thể trả tiền cho nó.”.

“Quên chuyện đấy đi Adam nói dối về việc gọi cho anh và xin phép làm việc trong sân của em. Nó sẽ không được thưởng vì nói dối Hình phạt của nó sẽ là nhổ cỏ không công cho em.”.

Theo Hope thì làm như thế có vẻ khắc nghiệt. “Anh chắc không? Nó làm việc khá vất vả.”.

“Anh chắc, nhưng trong tương lai, nó không cần sự cho phép của anh để làm việc cho em.”.

“Anh đang nói em làm như thể ổn à?”.

“Phải Cho dù chuyện gì xảy ra giữa chúng ta, và bất chấp em đã làm gì, anh không tin em sẽ dò hỏi Adam vì tờ báo của em.”.

Cô nghĩ rằng anh có ý để câu nói ấy như một lời khen ngợi Anh có thể vẫn còn có giả định sai lầm rằng anh đang cư xử đẹp - tên đại ngu xuẩn. Cô ném găng tay xuống đất và bước về phía anh, chỉ dừng lại cách vài inch. “Tôi đã làm gì? Tôi chẳng làm gì, và sẽ có ngày anh nhận ra rằng anh là một. … anh là một. …”.

Cô quá tức tối và giận dữ, cô không thể nghĩ ra một từ đúng. Góc miệng anh giật giật. “Một cái gì?”.

Anh đang cười cộ Anh làm tan vỡ trái tim cô và bây giờ anh đang cười cộ Cô khoanh tay dưới ngực và nói, “Một cảnh sát trưởng lỗ mãng ngay cả một người lùn cũng không thể tìm được. Tôi có thể hiểu được nếu có một cộng đồng về Người Mỹ Nhỏ bé, nhưng không có.” Môi anh thẳng ra và cô tranh thủ sự may mắn của mình. “Tìm một người không cao đến một mét hai khó đến như thế nàỏ Không có vẻ như là hắn ta sẽ đổi màụ”.

“Anh sẽ nói với em điều này, cưng à. Nếu em không có cách kết bạn độc đáo như thế, em sẽ không bị một người lùn săn đuổi ngay từ đầụ”.

Anh lại gọi cô là cưng, điều chỉ làm cô nổi xung thêm. “Ra khỏi sân nhà tôị”.

“Hoặc em sẽ làm gì? Gọi cảnh sát, lấy bút và ghi lại số đị Đấy là chín một một.”.

Hope đập tay vào ngực anh và đẩy Anh không động đậy và cô cố lần nữa, đẩy mạnh đủ để nâng gót chân cô lên khỏi mặt đất. Đà đẩy cô về phía trước, và bàn tay cô trượt trên nếp gấp áo anh. Cô đổ sầm vào bức tường ngực thắc nịch của anh, không khí bật hết ra khỏi buồng phổi của cộ Bàn tay Dylan túm lấy eo cô và trong nhiều giây kéo dài anh giữ cô như thể có ý đẩy cô rạ Cô nhìn thấy mình phản chiếu trong kính của anh, thoáng bắt thấy sự sửng sốt và ngạc nhiên của mình, rồi anh vòng tay quanh cô và kéo cô đứng trên đầu ngón chân. Anh nói điều gì đấy về việc bỏ đi, nhưng đổi lại anh cúi xuống và hôn cộ Như mọi khi, anh khiến da cô râm ran và gây ra những luồng run rẩy nho nhỏ ấm áp chạy dọc dây thần kinh của cộ Bàn tay anh kéo cô lại khi anh ép cô vào cơ thể ấm áp của anh. Đã quá lâu rồi và cô nhớ anh quá nhiềụ Cô nhớ mùi hương của làn da anh và cái vuốt ve của anh trên cơ thể cộ Lưỡi anh vuốt ve cô, và nụ hôn bắt lửạ Dylan rên sâu trong cổ họng, một âm thanh của dục vọng nguyên thủy và tức tối Nó kêu gọi nơi sâu nhất, tận cùng nhất của cô, và trước khi cô có thể trả lời, cô làm điều cô chưa hề làm được trước đây Cô tìm thấy sức mạnh để bước ra khỏi vòng ôm của anh trước khi anh hút lấy cô lần nữạ Cô liếm đôi môi ướt của mình và

hít không khí vào trong buồng phổi Cô cảm thấy choáng váng và rối bời Anh muốn cô cho dù anh có giả vờ khác đi như thế nào chăng nữa "Anh là một kẻ dối trá, Dylan Taber.".

"Anh? Anh là kẻ dối trá?".

Chuyện này không công bằng. Không công bằng khi cuối cùng cô đã tìm thấy người đàn ông cô yêu và anh ta không đáp lại tình yêu của cộ "Anh là một kẻ đạo đức giả nữa".

Anh giật kính ra và nhét nó vào túi áọ "Em đang nói về cái quái gì thế?".

"Anh giận dữ vì tôi nói dối về việc tôi thực sự làm việc cho aị Đấy là một lời nói dối nhỏ mà cứ bị làm lớn dần lớn dần lên và gánh chịu tầm quan trọng hơn mức phải chịu Và anh đã đúng, tôi nên nói với anh trước khi anh phát hiện ra, nhưng anh cũng nói dối tôi, Dylan. Anh nói dối khi anh nói với tôi rằng mẹ Adam là một bồi bàn.".

"Anh có lý do đúng đắn trong chuyện đấy".

"Phải, anh chưa bao giờ tin tưởng tôị".

"Rõ ràng anh đã đúng khi không tin em.".

Hope túm lấy găng tay của mình từ trên mặt đất. "Tôi mệt mỏi vì cứ phải biện hộ với anh vì điều mà tôi không làm. Lần cuối cùng, tôi không gọi những tờ báo đấy".

Anh nhìn cô như thể anh có thể lôi ra một lời thú nhận chân thành từ cộ "Anh sẽ không bao giờ biết chắc chắn, đúng không?".

"Không." Cô lắc đầụ "Anh sẽ không bao giờ biết chắc chắn, vì như thế có nghĩa là anh phải tin tôi mà không có chứng cứ. Có nghĩa rằng anh phải có lòng tin ở tôi, nhưng anh chưa bao giờ làm như thế, bởi vì anh chưa bao giờ thực sự quan tâm đến tôị".

"Em sai rồị" Anh ngước mắt đến một điểm trên đầu cô sau đấy nói, "Anh quan tâm.".

"Không đủ." Cô nhìn lần cuối vào người đàn ông cô yêu với tất cả trái tim tan nát của mình. "Và tôi xứng đáng có được nhiều hơn là một người đàn ông không quan tâm đủ đến tôị".

Myron Lambardo kẹp điếu Swisher Sweet giữa những ngón tay ngắn và kéo nó ra khỏi miệng. Hắn thổi ra một luồng khói xì gà và những cuộn khói bay về phía trần nhà. Nếu hắn phải trốn một ngày nữa trong chiếc Winnebago ở kho thóc của Paris, hắn sẽ trở thành một kẻ phát khùng. Có lẽ phải giở trò bạo lực với người khác. Hắn chống khuỷu tay nhổm dậy và nhìn xuống khuôn mặt của Paris. Bên dưới chiếc chăn trên giường của hắn, cơ thể trần truồng của cô áp vào cơ thể hắn. Cô là một phụ nữ tốt bụng, và hắn quan tâm đến cô nhiều hơn bất kỳ người đàn bà nào khác, ngoại trừ mẹ hắn, tất nhiên. Paris có thể nấu ăn rất ngon, và cho đến hai ngày trước cô vẫn còn là một trinh nữ. Đêm đầu tiên cô đi đến chiếc Winnebago, họ đã làm tình, và việc hắn là người đầu tiên của cô vẫn khiến hắn có chút hoài nghị Cô đã chọn hắn, và nhận thức đó làm ngực hắn phồng lên và bước chân hắn vênh váọ Việc hắn không phải là kiểu người ổn định ở một nơi trong thời gian dài là quá tệ, bởi vì nếu thế, hắn có thể thấy là hắn sẽ ổn định với cộ "Em ước gì anh có thể đi đến buổi khiêu vũ tối mai," cô nói, trong khi nhìn hắn với vẻ mơ màng. "Họ trưng cờ đuôi nheo nhiều màu sắc và trang trí tòa thị chính cho Buổi dạ hội mừng ngày Quốc khánh. Mọi người sẽ ăn mặc thật đẹp và họ thuê cả một ban nhạc. Em có thể dạy anh điệu nhảy hai bước.".

Cô đã biết hắn không thể bị nhìn thấy ở bất kỳ nơi nào trong thị trấn, nhưng hắn nghĩ việc cô vẫn muốn nhảy với hắn thật quá ngọt ngào Ngay cả khi đấy là nhạc miền tây và đồng quê buồn chán. "Anh e rằng anh sẽ phải rời khỏi đây sớm.".

Lông mày cô cau lại "Em không muốn anh đị".

"Em nghĩ rằng anh có thể trốn trong kho thóc của em mãi à?".

Cô mỉm cười "Em thích có anh ở đây Lén lút như thế này cũng vuị".

"Ừ, nhưng anh không thể ở lại lâu hơn. Vấn đế là, anh đang nghĩ đến việc đi Mexicọ Vì WWF sẽ không tài trợ cho những trận đấu vật của người nhỏ con nữa, và Hope Spencer làm mọi người nghĩ rằng anh là một gã đồng tính. Anh không biết anh có tương lai trong đất nước này hay không. Anh đang nghĩ đến việc tạo

dựng tên tuổi ình ở Mexicọ Trở thành đô vật hàng đầu luôn là giấc mơ của anh. Những gã như thế có được sự tôn trọng.".

Cô quay mặt vào ngực hấn và hấn cảm thấy nước mắt của cộ "Em sẽ nhớ anh, Myron.".

Hấn đặt điếu xì gà vào miệng và xoa vai cộ "Anh cũng sẽ nhớ em. Em là một người phụ nữ tốt, Paris.".

"Không quá tốt. Em không tự hào về việc em giận dữ và gọi tất cả những tay phóng viên kia đến đây.".

"Nếu em không làm thế, chúng ta đã không gặp mặt.".

"Đúng thế," cô nghẹn ngàọ "Và anh là điều tốt nhất từng xảy ra với em.".

1Một loại bánh sandwich bao gồm: bánh mì thịt xông khói, rau xà lách, cà chua và sốt mayonnaisẹ.

2Một ban nhạc chơi nhạc rock nặng của California, Mỹ.

3Biệt hiệu của Dwayne Johnson, là ngôi sao đô vật chuyên nghiệp hàng đầu người California, anh đồng thời cũng là một diễn viên nổi tiếng, một trong những vai diễn ấn tượng của anh là vai vua bọ cạp trong phim Xác ướp trở lại.

4Công ty giải trí đô vật thế giới: Là công ty hoạt động trong các lĩnh vực giải trí, thể thao và truyền thông đại chúng (Tập trung vào truyền hình, internet và tổ chức thi đấu trực tiếp), chủ yếu là trong ngành đô vật biểu diễn chuyên nghiệp.

5Chủ trương loại bỏ những biểu hiện hoặc hành động có thể cho là loại trừ, phân biệt hoặc xúc phạm những người chịu thua thiệt về mặt xã hội hoặc phân biệt đối xử.6Nhân vật người lùn trong bộ phim Phù thủy xứ Oz.

30. Chương 16 Phần 1

Chương 16

Phụ Nữ Bị Lạc Tìm Thấy Trong Vùng Hoang Dã

Dylan lái chiếc Blazer của cảnh sát trưởng ra khỏi lề đường cao tốc và đỗ vào một bóng râm của một rừng thông rậm rạp. Bây giờ đã gần đến tám giờ sáng, anh đặt máy ra- đa vào vị trí để tóm những kẻ lái xe vượt tốc độ. Anh không nghĩ sẽ bắt được nhiều. Đường cao tốc thường vắng vẻ vào thời điểm này của buổi sáng, nhưng luôn có vài kẻ rề rà đi làm muộn và đẩy quá tốc độ. Anh bật máy xác định vị trí để kết nối với đồng nghiệp, sau đấy ngồi xuống với mấy tờ tạp chí People và Tin tức Vũ trụ Hàng tuần. Anh mua chúng ở M&S sáng nay. Anh lật tờ People đến bài phỏng vấn Julie đã thực hiện với họ. Anh đọc được khoảng một nửa trước khi anh trở nên quá phẫn nộ, anh quăng nó ra đằng sau. Cô ta gần như nói thẳng tuột ra rằng anh bắt cóc Adam và mang thằng bé về Gospel để sống. Cô ta khiến Dylan trông như một kẻ ngớ ngẩn, trong khi cô ta lại mang mùi của một bông hồng.

Anh tự hỏi sẽ có bao nhiêu người tin vào câu chuyện nhảm nhí của cô ta.

Anh với lấy tờ Tin tức Vũ trụ Hàng tuần và lật qua câu chuyện 'Ma cà rồng hút máu để đến bài báo người ngoài hành tinh của Hope. Anh cười khoái trá vài lần, nghĩ rằng câu chuyện khá hài hước, cho đến khi anh đọc tiếp và phát hiện ra Dennis Taylor, một cảnh sát trưởng mặc đồ đàn bà của một thị trấn nhỏ hoang vu.

"Chết tiệt," anh chửi thề khi anh đọc về chính mình trong một bộ đồ lót viền lông màu hồng. Câu chuyện kể rằng tên cảnh sát trưởng luôn đánh cá về số khách du lịch nữ ngờ nghệch, hấn ta có thể dụ dỗ vào trong núi dưới chiêu bài 'muốn chỉ cho họ xem nơi đẹp nhất trên trái đất'. Tên cảnh sát trưởng trong bài báo không đánh cá trên những cái xương bị gẫy, mà trên những trái tim tan vỡ.

Anh gấp tờ báo lại và quăng nó vào chiếc ghế bên cạnh anh. Anh đã bị Hope ám ảnh, không có cách giải thích nào khác. Đặc biệt sau khi anh hôn cô ngày hôm qua. Anh nghĩ rất ít về những thứ khác ngoại trừ sự

mềm mại của lưỡi cô và mùi vị của môi cô. Trái tim anh đã đập thình thịch trong ngực, hút cạn máu trong đầu và đẩy nó xuống háng, và trong những phút ngắn ngủi anh được ôm cô lần nữa, anh cảm thấy sự đúng đắn gần như … áp đảo. Một cảm giác như tất cả tế bào trong cơ thể anh thì thầm rằng đúng, và tóc anh dựng đứng lên.

Anh nghĩ rằng với mỗi ngày trôi qua anh sẽ nhớ cô ít đi nhưng ngược lại mới đúng. Anh nhớ tóc cô rối bù trong những ngón tay anh, và anh nhớ lúc nhìn qua gối và thấy cô ngủ bên cạnh anh. Một ngày đang ở trong M&S, anh đã nhấc một quả lê lên và ngửi nó trước khi anh nhận ra rằng anh đang tìm kiếm mùi hương của làn da cô. Vừa mới sáng nay, khi thò vào tử lạnh để lấy một hộp Eggos, anh đã nghĩ đến cảnh cô trần truồng nằm trên bàn ăn của anh, cảnh anh chôn sâu vào trong cơ thể cô, mắt cô chìm đắm trong dục vọng và đắm đuối nhìn anh. Ký ức đã làm bụng anh quặn lên và đỏ bừng mặt, và anh nhét đầu vào tủ lạnh để hạ nhiệt. Adam đã bước vào phòng và hỏi anh đang làm gì. Anh đã nói dối và bảo là anh đang kiểm tra những hộp kem.

Anh chưa bao giờ thực sự quan tâm đến em, cô đã nói với anh, nhưng cô đã sai. Anh yêu cô. Anh đã yêu trước đây, nhưng không giống như thế này. Lần đầu tiên trong đời, tình yêu anh dành ột phụ nữ trọn vẹn và có sức tàn phá, anh khao khát bàn tay cô chạm vào anh. Nó đi đến một nơi thật sâu - trái tim và linh hồn anh, anh không thể tưởng tượng ra cuộc sống không có cô.Nó chiếm hữu anh và khiến anh khao khát một thoáng nụ cười của cô và giọng nói của cô. Điều gì đấy phải được hoàn thành. Mỗi ngày không có cô tồi tệ hơn ngày hôm trước, và khi anh ngồi trong chiếc Blazer của cảnh sát trưởng, anh biết anh phải làm gì. Anh phải tin cô. Không chỉ vì anh, mà còn vì Hope. Anh phải tin cô cho dù không có vật chứng hay chứng cớ. Anh phải lắng nghe trái tim và phần sâu thẳm trong tâm hồn anh, phần biết về tình yêu không điều kiện và lòng tin ở người khác. Sau cùng thì, anh tin cô chỉ vì anh yêu cô.

Màn hình số của chiếc ra- đa sáng lên, và Dylan đứng thẳng khi một chiếc Winnebago nhỏ với biển số xe LasVegas lao vụt qua. Anh đẩy mũ xuống trán và vào số xe. Bàn chân anh đạp vào chân ga, chiếc Blazer bắn vào đường cao tốc khi anh truyền mã đi. Anh bật công tắc dàn đèn, và trong chưa đến nửa phút, anh đã đến gần đuôi chiếc Winnebago.

Anh không biết nên mong đợi gì từ Myron Lambardo. Anh hy vọng anh không phải có một cuộc đuổi bắt dài ở trước xe hắn, và anh hy vọng Myron không kháng cự khi bị bắt. Chỉ là Dylan không cảm thấy đúng đắn về việc vật một người lùn xuống đất. Đặc biệt là một người lùn biết lập bia mộ.

Chiếc Winnebago chậm lại và tạt vào lề đường. Dylan đỗ xe đằng sau chiếc xe đồ chơi và bật máy quay đặt trên đầu xe. Khi anh đến gần cạnh xe phía người lái, cửa kính xe kéo xuống, và anh có cái nhìn rõ ràng đầu tiên với Myron - Máy nghiền. Anh phải thừa nhận rằng đô vật này thực sự giống với Patrick Swayze, chỉ là nhỏ hơn.

“Làm ơn cho tôi kiểm tra giấy phép lái xe?” Anh hỏi khi anh ngó vào trong cabin, sau đấy ánh mắt anh đột ngột dừng lại ở người phụ nữ đang ngồi trên ghế hành khách. “Paris?”.

“Chào, Dylan.”.

Anh nhìn chằm chằm vào người đàn bà anh biết đã quá lâu để có thể nhớ “Em đang làm gì ở trong đấy?”.

“Em đang rời khỏi thị trấn này với Myron.”.

Paris chưa bao giờ có khiếu hài hước, nhưng chắc chắn cô đang đùa giỡn với anh. Myron giơ bằng lái xe về phía anh, và Dylan cầm lấy. Anh đã nhìn thấy bức ảnh giống như thế của người đàn ông này khi anh tìm kiếm trong NCIC.

“Myron sẽ dạy em đấu vật. Tên đấu vật của em là Nàng ngọt ngào,” cô hào hứng thổ lộ.

Dylan liếc lên từ bằng lái xe. “Lúc này anh biết là em đang đùa.”.

Đôi môi mím lại của cô thổi phù phù:

“Có một người đàn ông muốn em thật sự khó tin đối với anh như thế sao?”.

Anh cảm thấy như anh đã bị chuyển đến một nơi mơ hồ. Hoặc một nơi trong những câu chuyện của Hope. Điều này không thể xảy ra. “Anh không nói thế, Paris.”.

“Myron quý trọng em. Chúng em yêu nhau và sẽ kết hôn ngay khi đến Vegas.”.

Cô ấy nghe có vẻ nghiêm tức, nhưng thật là, cô ấy có thể nghiêm túc đến đâu? “Đấy là sau này. Chồng chưa cưới của em đây đã vi phạm một lệnh hạn chế.”.

“Nhưng tôi đang rời khỏi đất nước này mãi mãi.” Myron nói lần đầu tiên.

“Tôi không hề muốn nhìn thấy Hope Spencer lần nữa. Cô ả đó đã phá hoại cuộc đời tôi. Cho đến khi tôi gặp Paris, tôi không có một phương hướng nào. Bây giờ, tôi đã là một người đàn ông mới.”.

“Chắc chắn là thế.” Dylan nhìn người phụ nữ giống Paris nhưng anh chắc chắn như quỷ là không hề cư xử giống cô ấy. “Em có nhận ra là em đang dính dáng đến một kẻ quấy rối không?”.

“Anh ấy không phải là một kẻ quấy rối.” Cô ấy mỉm cười với chồng chưa cưới của mình và với lấy tay hắn. “Anh ấy chỉ kiên trì mà thôi.”.

“À, sự kiên trì đấy sẽ đưa anh ta vào tù.”.

Lông mày rậm rạp của Paris hạ xuống trên đôi mắt nhíu lại của cô, và Dylan được giới thiệu một mặt hoàn toàn mới mẻ của cô gái tính khí mềm mỏng anh biết từ lớp một. “Anh dám phá hoại cơ hội này của tôi à, Dylan Tabel. Tôi đã đợi một người như Myron cả cuộc đời. Ai đấy có thể yêu tôi. Chúa biết là tôi đã phí đủ thời gian để đợi anh rồi.”.

“Anh?” Dylan lùi lại một bước.

“Anh nghĩ tôi nướng tất cả những cái bánh cho anh là vì cái quỷ gì? Anh không chú ý rằng anh là người đàn ông duy nhất tôi nướng bánh tặng hay sao?”.

Cô cười, nhưng lần này nghe rất giống tiếng cay đắng:

“Tôi cá là anh không chú ý. Đặc biệt từ khi Hope Spencer lái xe vào thị trấn. Anh bị ám ảnh với cô ta. Cô ta với mái tóc vàng và cái mông gầy còm.”.

“Nào, Paris,” anh bắt đầu, nhưng dừng lại bởi vì anh không biết nói gì. Anh luôn nghĩ rằng cô nướng bánh vì sở thích của cô, và anh không hoàn toàn chắc chắn cô đã nhầm chuyện của Hope. “Bố mẹ em có biết về chuyện này không?”.

“Tôi định sẽ gọi cho họ từ Vegas.”.

“Tôi nói với anh điều này,” Myron ngắt lời. “Nếu anh đưa bằng lái xe lại cho tôi, tôi sẽ biến mất khỏi bang này.”.

Mặc dù Dylan ghét ý tưởng để Myron thoát tội, anh vẫn lắng nghe khi gã đàn ông nói.

“Đối với tôi, Hope Spencer và tôi đã hòa nhau,” Myron tiếp tục. ”Cô ta phá hoại cuộc đời tôi, nhưng nếu không phải vì thế, tôi sẽ không bao giờ gặp Paris.

Giờ này tuần tới, tôi sẽ ở Mexico để bắt đầu một cuộc đời mới với cô ấy, và anh sẽ không bao giờ thấy tôi lần nữa.”.

Lựa chọn khác là lôi hắn về thị trấn, tống giam, lên lịch một phiên tòa mà Hope đã nói là cô không muốn. Dylan trả lại bằng lái. “Tốt hơn anh nên chắc chắn là tôi không nhìn thấy anh và anh thậm chí đừng nghĩ đến việc làm phiền cô Spencer.” Anh nhìn vào Paris. “Em có chắc chắn về việc này không?”.

“Ồ, có.” Cô ấy quay lại với vẻ thỏ thẻ, và khuôn mặt mềm đi một lần nữa khi nhìn vào Myron. “Em chưa bao giờ hạnh phúc hơn trong cuộc đời mình. Cuối cùng em đã có một cơ hội với một cuộc sống bên ngoài bữa tối của bố mẹ em, và có một gia đình của riêng em.”.

Dylan nghĩ có thể anh đã nghe những chuyện điên rồ hơn, nhưng anh không thể nhớ ra.

Paris với lấy chiếc ví to và đặt nó lên lòng. “Em định gửi lá thư này cho anh,” cô nói và rút ra một chồng phong bì niêm phong và đưa cho anh một cái.

“Nhưng vì anh đang ở đây …”.

Anh cầm lấy nó và lùi lại. “Chúc may mắn, Paris.”.

“Cô ấy không cần may mắn cho đến khi còn có tôi,” Myron nói khi hắn vào số chiếc Winnebago và lao vào đường cao tốc.

Dylan đứng trên rìa đường cho đến khi anh hoàn toàn mất dấu chiếc xe. Quái quỷ, một buổi sáng thật điên khùng. Anh quay trở lại với chiếc Blazer và trèo vào bên trong. Paris Fernwood sắp cưới Myron Lambardo, cũng là Myron - Máy nghiền, cũng là Micky - Yêu tinh phù thủy, và trở thành một đô vật. Anh chỉ không thể mường tượng ra cô ấy vật ngã ai.

Anh tắt dàn đèn xe và mở chiếc phong bì Paris đã đề gửi cho anh. Anh mong chờ một tấm thẻ thành viên ón tráng miệng của câu lạc bộ hàng tháng.

Thay vào đấy, nó là một tờ giấy sướt mướt, rời rạc về việc cô ấy yêu Myron Lambardo nhiều như thế nào. Chúa tôi, tất cả những chữ ‘í đều có những trái tim li ti bên trên thay vì những dấu chấm. Cuối thư, cô ấy thêm vào một cái ’nhân tiện’ chóng vánh …

Em không bao giờ có ý định làm hại anh và Adam. Và em ước gì em có thể nói em hối hận như thế nào vì đã gọi điện thoại cho những tờ báo lá cải, nhưng làm sao em có thể hối hận khi việc ấy đã mang tình yêu đích thực đến cho em.

Paris Fernwood - sớm sẽ là bà Myron Lambardo Dylan đọc lại đoạn cuối ba lần trước khi anh vo tròn lá thư và thả nó vào chiếc ghế bên cạnh. Anh để cơn giận dữ siết chặt nắm đấm của mình trên chiếc bánh lái trong vài phút, nhưng rồi anh để nó trôi qua. Biết rằng chuyện đấy là do Paris chứ không phải Hope làm không còn quan trọng, vì anh đã tin Hope mà không có bằng chứng, nhưng tuần trước thì nó lại quan trọng. Nếu tuần trước anh biết, anh có thể cứu mình khỏi rất nhiều đau khổ.

Khi anh nghĩ về những đêm anh nằm thao thức để giày vò mình về vấn đề của anh với Adam và Hope, cơn giận lại trào lên trong ngực anh. Và anh cực kỳ vui mừng vì Paris đã trên đường đến Mexico và không còn sống trong cùng thị trấn. Anh không mong làm hại Paris, nhưng anh cũng không cầu cho cô được hạnh phúc. Thực ra, anh hy vọng vài cô nàng Mexico to lớn nào đấy có thể lôi cô lên vũ đài và buộc cô vào một cái bánh quy xoắn.

Ủy ban tổ chức ngày Quốc khách làm việc nhiều giờ để quyết định chủ đề hoàn hảo cho buổi dạ hội kỷ niệm. Họ chiến đấu tranh cãi và cuối cùng rút thăm. Giày ống lao vào Thiên niên kỷ - Chủ đề thắng cuộc là ý tưởng của Iona Osborn.

Phía bên ngoài của tòa thị chính đã được khoác lên một chiếc áo khoác sơn màu xanh lục mới,và bên trong được trang trí để phản ánh lại không gian hoang dã bên ngoài. Hàng nghìn vì sao bạc treo trên trần nhà và không khí sặc mùi thông mới cắt cắm trong những kiệt tác bằng giấy bôi và dây thép của Stanley Caldwell. Kiệt tác đấy chiễm chệ nằm ở góc xa, một bản sao ấn tượng của dãy núi Sawtooth.

Pete Yarrow và ban nhạc của anh ta - Những chàng trai hoang dã mang đến âm nhạc cho đêm hôm nay. Một trong những tuyên bố nổi tiếng của Pete là anh ta đã hiện diện với tư cách là khách mời trên Star Search, điều ấy đủ để anh ta trở thành người nổi tiếng đa năng và được yêu thích ở trong vùng. Âm nhạc là sự pha trộn thô của nhạc đồng quê bluegrass và rockability. Nếu thỉnh thoảng Pete có lỡ một nhịp, công dân lấp đầy trên sàn nhảy dường như cũng không để ý.

Một ly bia giá một đô và năm mươi cent, một ly rượu hai đô và một lon sôđa giá một đô. Nước miễn phí từ vòi.

Dân chúng Gospel diện những bộ cánh đẹp nhất của mình. Phụ nữ trong những lớp vải voan và ren, đàn ông trong những bộ vét, vài người chọn kiểu cao bồi thoải mái.

Công trình dãy núi Sawtooth của Stanley Caldwell đứng ở một góc của tòa thị chính, được thắp sáng bởi một ngọn đèn trắng dịu dàng.

Hope đứng trước công trình của Stanley, đặc biệt chú ý đến ánh sáng màu xanh lấp lánh biểu thị cho hồ Sawtooth. Không bao giờ thích voan, cô mặc một chiếc váy đen đơn giản cô mua trong một chuyến mua sắm ở Sun Valley. Chiếc váy không cổ tay, cổ khoét sâu và vừa vặn ôm sát người cô. Hai đường gân chạy

phía sau chân cô, và cô xỏ chân vào đôi giày nhảy ười phân. Cô uốn và sấy tóc dày lên, đeo một đôi hoa tai kim cương, Cô trông xinh đẹp và cô biết thế.

Theo như Shelly, Dylan không bao giờ xuất hiện ở buổi khiêu vũ mừng ngày Quốc khánh, và vì anh đang ở trong một tâm trạng xấu như thế khi anh đón Adam ở nhà cô, cô không nghĩ ý định năm nay của anh sẽ khác đi. Với Hope điều này ổn cả - cô đã không ăn mặc với anh ở trong đầu. À có lẽ chỉ có một chút xíu ở trong đầu. Một chút thôi chỉ để phòng anh sẽ xuất hiện.

Mặc dù cô biết trông mình xinh đẹp, cô thực sự cảm thấy hơi lạc loài giữa những phụ nữ ăn mặc trong những màu sắc rực rỡ và phô trương. Ngay cả Shelly, người thường ăn mặc hoàn toàn vì thoải mái, cũng đã siết mình vào lụa xa tanh và những đồng tiền trang trí lóng lánh như thể cô ấy là nữ hoàng dạ hội.

31. Chương 16 Phần 2 -end

Cô ấy và Paul đang hào hứng nhảy điệu hai bước ngoài sàn nhảy.

“Xin lỗi.” Ai đấy nói to hơn tiếng nhạc. “Tôi không nghĩ chúng ta đã gặp.”.

Hope liếc qua vai thấy một bà già trong một bộ lưới màu xanh lơ và âm thầm thốt ra một tiếng rên rỉ dài. Ánh sáng từ nơi trưng bày ngọn núi xuyên qua mái tóc xanh lơ trẻ con của người đàn bà và làm sáng màu mắt và lông mi màu xanh lơ. Giống như ngày ở Cửa hàng Hansen, Hope nhận thấy mình đang nhìn chằm chằm vào một vật kỳ dị kinh hoàng. Giống như đang nhìn chằm chằm vào một tai nạn giao thông khủng khiếp. Cô không muốn nhìn, nhưng không thể quay đi.

“Chúng ta gặp nhau trong cửa hàng của bà tuần trước,” Hope nhắc bà ta nhớ.

“Không, đấy là chị gái tôi, Eden. Tôi là em gái song sinh của chị ấy, Edie Dean.”.

Ôi trời! “Các bà có hai người à?”.

“Phải, nhưng chị tôi thích màu tím.”.

Hope buộc mình nhìn qua tất cả những màu xanh đấy và đôi mắt của Edie.

“Tôi nhớ.”.

“Iona Osborn ở Cà phê góc ấm áp nói với tôi rằng cô viết báo cho tờ Tin tức Thế giới.”.

“Tin tức Vũ trụ,” Hope sửa lại. “Làm thế nào Iona lại biết về những bài báo đấy?”.

“Iona Osborn làm việc với Paris, và tối qua Paris nói tất cả chuyện đấy với bà ấy.”.

Cô cho rằng chuyện này trước sau gì cũng lộ ra.

“Vì cô chưa ở trong thị trấn lâu, chắc cô chưa bao giờ gặp anh rể tôi, Melvin.”.

“Chưa, tôi không nghĩ tôi có vinh hạnh đấy.”.

“Vinh hạnh, khiếp khủng. Melvin là một gã lang chạ mặt chuột, và đấy là một thực tế. Nếu chị tôi có lý trí chúa ban ột con dê, chị ấy đã đâm hắn ta bằng chiếc Buick 1 của chị ấy.”.

Chúa ơi, không phải lần nữa chứ.

“Bây giờ tôi đang nghĩ. Nếu cô cần những người ngoài hành tinh trong câu chuyện của cô bắt cóc ai đấy, Melvin sẽ là một ứng cử viên sáng giá. Và khi họ lôi hắn lên một trong những con thuyền không gian của họ, họ nên nối điện cực vào chỗ kín của hắn.” Edie giơ nắm đấm lên và lắc nó trong không khí. “Và cho hắn một cơn sung sướng tuyệt vời!”.

“À, được rồi.” Hope bước sang một bên cho đến khi cô lẫn vào trong đám đông. Cô luôn luôn nghĩ rằng có khả năng người ở Gospel sẽ phát hiện cô thực sự viết gì; cô chỉ không nghĩ rằng người đấy sẽ là Paris

Fernwood. Và vì Paris và Edie đã biết, Hope hiểu rằng bây giờ mọi người trong thị trấn đều đã biết. Cô không thực sự hiểu được cô cảm thấy như thế nào về việc mọi người đã khám phá ra. Có lẽ là sợ hãi và nhẹ nhõm lẫn lộn. Không còn những lời nói dối.

Không còn bí mật. Tất nhiên, cô sẽ phải lắng nghe ý tưởng của mọi người cho bài báo mới của cô với vài câu chuyện thực tế ném vào. Nhưng nếu vài người trong số họ ném những ánh mắt khỉnh khỉnh vào cô vì những bài báo thì sao, tại sao cô lại phải quan tâm? Họ còn cá cược những cái chân gẫy, ném toilet, và ăn dái bò nữa, vì Chúa.

Hope bước quanh rìa của hội trường lớn, lướt ánh mắt qua đám đông khi cô tiến đến quầy bar. Mặc dù cô biết rõ hơn, cô vẫn thấy mình đang tìm kiếm Dylan.

Cô gọi một ly vang nho và lục chiếc túi đen nhỏ để tìm tiền. "Tôi đã nghe về những bài báo của cô," Burley nói qua tiếng nhạc khi ông ta đưa cho cô ly rượu.

"Tôi chưa bao giờ quen người nào gặp Người khổng lồ trước đây.".

Hope nhìn mặt ông ta thật gần và thấy ánh hài hước trong mắt ông ta. "Tôi chưa bao giờ gặp Người khổng lồ.".

Cô trả tiền. "Nhưng tôi đã phỏng vấn rất nhiều người ngoài hành tinh và một người bị chó chiếm hữu.".

Ông ta cười và Hope quay đi. Cô uống một hớp rượu và quét mắt trên sàn nhảy bụi bặm.

Quả cầu sáng lấp lánh trên đầu bắn những tia sáng trên những đồng tiền màu xanh của Shelly và chiếc cà vạt màu ngọc lục bảo của Paul khi anh quay cô ấy quanh sàn như một con quay. Bản nhạc về một anh chàng cao bồi và chiếc xe bán tải của anh ta mà Hope chưa bao giờ nghe trước đây. Cô tia thấy Hazel Avery trong lớp sa tanh hồng và nhảy cùng với một người đàn ông mà cô đoán là chồng bà ta.

Hope uống một ngụm rượu nữa và nhớ ngày Dylan dạy cô điệu nhảy hai bước. Họ đã ăn mặc đầy đủ khi bắt đầu bài học nhưng đến cuối thì trần truồng.

Họ đã làm tình trên tấm da gấu trước lò sưởi của cô, và bây giờ cô tự hỏi có bao nhiêu phụ nữ khác anh đã lột trần khi khiêu vũ với họ.

Một anh chàng cao bồi cao, gầy cô chưa bao giờ gặp trước đây mời cô nhảy, nhưng vừa khi cô đặt ly rượu xuống một chiếc bàn trống, Dylan chen vào trước mặt anh chàng trẻ hơn.

"Biến đi," anh nói và bắn cho anh chàng cao bồi một cái nhìn cứng rắn. Sau đó anh thêm vào, "Buđy." Trước khi cô có thể nói gì, Dylan túm lấy tay cô và kéo cô đến giữa sàn nhảy.

Khi cô tỉnh lại từ cơn sốc nhìn thấy anh ở đây, từ cái đụng chạm và giọng nói gieo những cơn run rẩy nho nhỏ trên da thịt cô của anh, cô nhìn vào khuôn mặt anh trong bóng tối, sáng lên một chút bởi quả cầu xoay treo trên đầu. Những tia sáng lấp lánh xuyên qua mái tóc và trải xuống đôi vai trong chiếc áo khoác vải màu xanh hải quân thanh lịch. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng và ca- vát màu vang đỏ và xuyên qua những khoảng tối của sàn nhảy, cô nhận ra khao khát trong đôi mắt anh. Cô đã nhìn thấy nó hướng thẳng vào cô rất nhiều lần. Cô hạ ánh mắt xuống nút ca- vát của anh. "Cư xử như thế không lịch sự lắm," cô nói với giọng căng thẳng khi anh trượt lòng bàn tay đến lưng cô. "Anh ta đề nghị em rất lịch sự. Anh không phải gọi anh ta là Người anh em 2 như thế.".

"Đấy là tên anh ta. Buđy Duncan. Anh ta sống ở Challis.".

"Ồ." Cô lại nhìn lên mặt và đường viền ở miệng anh. "Anh đang làm gì ở đây. Shelly nói với em anh chưa bao giờ xuất hiện ở buổi khiêu vũ ngày Quốc khánh.".

"Shelly nói quá nhiều." Anh cố gắng kéo cô vào ngực anh, nhưng cô cưỡng lại. Anh muốn cô. Cô có thể đọc thấy trong mắt anh và cảm thấy bàn tay anh không ngừng vuốt ve lưng cô, nhưng ham muốn không phải là tình yêu. Và cô muốn nhiều hơn từ anh.

"Anh đang làm gì ở dây?" cô nhắc lại.

"Thả lỏng và anh sẽ nói với em." Anh kéo mạnh hơn và cô chịu thua. "Như thế tốt hơn," anh nói và ôm cô vào sát ngực anh. Anh cúi đầu xuống kề tai cô nói. "Anh ở đây vì em ở đây. Khi một người đàn ông yêu

một phụ nữ, anh ta muốn dành thời gian ở bên cô ấy. Ngay cả thế có nghĩa là anh ta phải chui vào một bộ vest và ca- vát. Anh ta muốn ôm cô ấy thật chặt và ngửi mùi tóc của cô ấy.".

Lời nói của anh cấu trái tim cô và cô thôi cố gắng tạo khoảng cách giữa họ.

Cô sợ phải thở. Sợ cô đã không nghe đúng lời anh nói.

"Anh đã nghĩ về những gì em nói ngày hôm qua," anh nói khi họ di chuyển chầm chậm quanh sàn nhảy. "Về việc anh quan tâm đến em thì phải tin em, và em đã đúng. Anh nên tin em ngay từ đầu.".

Cô nhìn qua cằm lên mắt anh. Cô phải biết tại sao bây giờ anh lại tin cô, mặc dù cô sợ câu trả lời. "Anh đã tìm ra ai là người thực sự liên hệ với những tờ báo à?".

Anh mất vài giây để trả lời, hy vọng của cô lao thẳng xuống. Anh đã không tin cô. Ai đấy đã tự thú. Không có gì thực sự thay đổi và họ không hề có tương lai.

"Phải," anh nói, và cô lại cố gắng tạo khoảng cách giữa họ. "Đứng im hoặc anh sẽ phải trói em lại.".

"Thả em ra, Dylan." Bên trong mắt cô nhức nhối và cô sợ rằng cô sẽ khóc ngay ở giữa tòa thị chính, trước mặt toàn bộ thị trấn.

"Cưng à, điều đấy dường như sẽ không xảy ra lần nữa." Vòng ôm của anh chặt hơn và anh giữ cô thật gần đến mức cô khó có thể thở được. "Anh biết rằng Paris là người gọi những tờ báo, nhưng đến khi ấy chuyện đấy không còn quan trọng gì nữa. Khi em phát hiện ra em yêu một người, em phải đặt lòng tin vào họ hoặc em sẽ chỉ gây ình rất nhiều đau khổ không cần thiết. Hơi thở ấm áp của anh thì thầm trên thái dương cô khi anh nói, "Anh yêu em, Hope. Cuộc đời anh đã rất khốn khổ khi không có em.".

Cô cũng đã quá đau khổ khi không có anh, cô phải biết. "Anh đã thực sự khốn khổ à?".

"Ừ.".

Cô mỉm cười lần đầu tiên kể từ khi anh ôm cô vào vòng tay. Cô cảm thấy như đang cười, khóc và đang cuộn mình vào ngực anh cùng một lúc. "Khốn khổ như thế nào?".

Anh tựa trán vào trán cô:

"Mọi buổi sáng khi anh thức dậy, anh có một cảm giác lạnh giá trong bụng, như là ngôi nhà anh đang thiếu thứ gì đấy, như là oxi hay ánh sáng mặt trời. Thứ gì đấy anh cần. Rồi anh nhìn sang chiếc gối trống rỗng và nhận ra là anh đang thiếu em. Và khi anh đi ngủ, anh nằm thao thức và tự hỏi em có nhớ anh không. Tự hỏi em có nhớ anh nhiều như anh nhớ em không.".

"Dylan?".

"Ừm.".

"Em cũng nhớ anh.".

Bản nhạc kết thúc và trước khi bản nhạc khác bắt đầu, Thomas Aberdeen vỗ vào vai Dylan và hỏi nó có thể xen vào được không.

"Khỉ ạ, không," Dylan trả lời, giọng anh to và rõ ràng, mắt anh nhíu lại nhìn Thomas. "Đi mà tìm người phụ nữ quái quỷ của cháu. Người này là của chú!".

Ồ, cô đoán bây giờ mối quan hệ của họ đã công khai. Cô đặt bàn tay lên má Dylan và đưa mắt anh trở lại với mắt cô. "Nó không biết em là người phụ nữ quái quỷ của anh.".

"Vậy anh nghĩ là tốt hơn anh nên thể hiện cho nó biết," anh nói, rồi cúi xuống và hôn hơi thở từ phổi của cô. Anh ngả người cô trên cánh tay anh giống như anh là Rhett Butler, và ngay trước mặt tất cả những người muốn nhìn, nụ hôn trở nên nóng bỏng, ẩm ướt và thật tuyệt. Khi anh đứng thẳng dậy, anh đặt lòng bàn tay hai bên đầu cô và nhìn sâu vào mắt cô. "Anh muốn mọi người biết rằng anh yêu em, Hope.".

"Em cũng muốn mọi người biết em yêu anh.".

Một nụ cười làm nhăn đuôi mắt anh. "Anh vui vì em đã nói. Bởi vì anh đang nghĩ anh phải đưa em về nhà và còng tay em vào một chiếc ghế cho đến khi em nói thế.".

"Anh không phải còng tay em lại. Em yêu anh. Em yêu anh kể từ ngày anh chỉ cho em xem hồ Sawtooth. Thậm chí có thể trước cả khi ấy.".

Anh cọ mũi vào mũi cô. "Anh biết anh làm rối tung chuyện giữa chúng ta, nhưng nếu em cho phép anh, anh sẽ dành cả phần đời còn lại của anh để làm em hạnh phúc.".

Hope chớp mắt nhưng không thể ngăn được nước mắt trong mắt cô. "Thế thì chúng ta đang làm gì ở đây? Đưa em về nhà đi.".

"Em yêu, anh đang đợi em nói như thế kể từ khi bước vào đây.".

Trên đường đến nhà Donnelly, Hope ngồi bên cạnh Dylan trong chiếc cabin của chiếc xe bán tải. Cô để tay lên đùi anh và ngả đầu vào vai anh. Lần cuối cùng cô ngồi trong xe bán tải của anh vào buổi tối, cô đã xé quần áo anh, nhưng lúc này, cô đã mãn nguyện khi ngồi trong ánh sáng của bảng đồng hồ xe và lắng nghe giọng nói của anh. Sau này, sẽ có rất nhiều thời gian để xé quần áo. Cô có cả cuộc đời còn lại. Ngay bây giờ họ có việc quan trọng phải làm. Họ phải nói chuyện với Adam.

Cô hôn vai Dylan qua chiếc áo khoác và sơ mi, và anh vòng tay quanh cô.

Trong không gian tối của cabin xe, cô cảm thấy như thể họ là những con người duy nhất trên hành tính. Như cái đêm cô phải lòng anh ở hồ Sawtooth. Trái tim cô căng lên và đầu cô xoay tròn như Cassiopeia lộn ngược tội nghiệp.

Cô lắng nghe khi Dylan kể với cô về chuyện Myron và Paris đang cùng nhau rời khỏi thị trấn và lên kế hoạch bắt đầu một sự nghiệp đấu vật ở Mexico. Về phần cô, cô không thể nghĩ rằng chuyện đấy đang xảy ra, nhưng cô chắc chắc cầu cho họ thành công để không ai trong họ trở lại làm phiền cuộc sống của cô lần nữa.

"Em yêu anh," cô thì thầm.

"Anh cũng yêu em, nhưng em biết không, anh là một giao dịch trọn gói. Em có cảm giác gì với Adam?".

Cô thậm chí không phải nghĩ gì. "Nó là một cậu bé tuyệt vời, Dylan. Nó thông minh và hài hước, và em thích được ở bên nó.".

"Vậy hãy ở lại với bọn anh," anh nói và hôn lên đỉnh đầu cô. "Ở với bọn anh mãi mãi. Anh biết chuyện này đòi hỏi em rất nhiều, nhưng anh vẫn hỏi. Anh yêu cầu em từ bỏ cuộc sống ở L.A vì anh, một người đàn ông với một đứa con trai nhỏ. Anh không biết em cảm thấy như thế nào về việc trở thành một người mẹ, và anh biết chuyện đấy có rất nhiều thứ để nghĩ.".

Đấy không phải là đòi hỏi nhiều, và cô cũng không phải nghĩ về điều ấy nữa.

Không hề. Cô sẽ trở thành người mà Adam muốn cô trở thành, một người mẹ hay một người bạn, hoặc là cả hai. "Anh đã nói với Adam tình cảm của anh với em chưa?".

"Rồi, và khi nó không nhảy lên, nhảy xuống, nó nói nó sẽ tìm cho em một hòn đá đặc biệt. Điều đấy có nghĩa là nó thích em." Anh cầm tay cô từ đùi lên và hôn những ngón tay cô. "Anh nghĩ anh cũng cần tìm cho em một viên đá đặc biệt. Một viên lớn, lấp lánh.".

"Em không cần một viên đá đặc biệt. Em chỉ cần anh." Cô ngồi thẳng người và quay sang dáng người trong bóng tối của anh. "Anh đang cầu hôn em đấy à?".

"Không phải ngay bây giờ.".

Cô cho rằng chờ vài tháng nữa sẽ tốt hơn. Cô băn khoăn không biết anh có muốn chờ đến một năm không.

"Sau khi chúng ta nói chuyện với Adam, anh sẽ đưa em về nhà và làm tình với em, khi em mềm ra, hạnh phúc và thỏa mãn, đấy là lúc anh sẽ hỏi.".

Cô cười, nhẹ nhõm ghê gớm. "Tại sao phải đợi?".

"À, anh phát hiện ra rằng sau khi thỏa mãn, em sẽ nói ừ với tất cả mọi chuyện. Ăn bánh trên người, bị trói lại và kết hôn.".

Cô nhún vai. “Được thôi.”.

Cô đến Gospel để tìm Người khổng lồ và người ngoài hành tinh, nhưng cô đã tìm thấy những thứ khác. Những thứ tốt hơn. Cô tìm thấy nơi trái tim cô thuộc về. Tương lai đang ở trước mặt và bên cạnh cô. Cô có Dylan, Adam và Shelly. Cô có sự nghiệp của cô, và vừa mới buổi sáng cô đã nhận được một email từ tạp chí Times. Cô đã gửi cho họ một lá thư đề nghị, họ quan tâm đến bài báo của cô về Hiram Donnelly. Đấy không phải là một sự đảm bảo, nhưng rồi, sự đảm bảo chỉ đến với những cái lò nướng bánh. Phần còn lại là làm việc chăm chỉ và may mắn. Kể từ khi chuyển đến Gospel, cô đã tìm thấy chính mình và một người đàn ông yêu cô. Cô không cần một sự đảm bảo.

Có lẽ lần tới cô sẽ viết một cuốn sách. Một cuốn sách về một thị trấn nhỏ nơi người ta ăn hàu Rocky Moutain và ném toilet. Nơi có hai chị em già sinh đôi nhuộm tóc và lên âm mưu cho cái chết đau đớn của chồng người kia.

Không, Hope nghĩ khi chiếc xe rẽ vào lối đi của nhà Dylan. Tiểu thuyết phải thật hơn cuộc sống thật, nếu không sẽ không có ai tin nó. Sẽ không có ai tin có một thị trấn như Gospel tồn tại bên ngoài trí tưởng tượng nhà văn của cô.

Không ngay cả khi có cô giỏi như thế nào.

1Một nhãn hiệu xe hạng sang của General Motors.

2Buđy trong tiếng Anh có nghĩa là Người anh em.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/gia-biet-tinh-xa